

Tuyệt Sắc Truyền Kỳ Nguyệt Lạc Hồng Trần

Contents

Tuyệt Sắc Truyền Kỳ Nguyệt Lạc Hồng Trần	2
1. Chương 1: Kiếp Trước Kiếp Này	2
2. Chương 2: Mối Tới Dị Thế (thế Giới Lạ)	3
3. Chương 3: Tiễn Quốc	4
4. Chương 4: Hiệu Thuộc Bắc Vương Nhạc Cập	5
5. Chương 5: Thuộc Viên	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7: Tranh Giành Bức Hoạ	12
8. Chương 8: Cuộc Hẹn	15
9. Chương 9: Thông Báo	20
10. Chương 10: Thanh Thanh Tuý	23
11. Chương 11: Hoa Tiễn Cung	27
12. Chương 12: Lại Đến Thuý Vi Các	30
13. Chương 13: Dạy Hát	34
14. Chương 14: Vào Cung	37
15. Chương 15: Vọng Nguyệt Đình	41
16. Chương 16: Giải Mộng	44
17. Chương 17: Đồi Mất	47
18. Chương 18: Sắc Dụ (thượng)	50
19. Chương 19: Sắc Dụ (Hạ)	53
20. Chương 20: Gặp Lại	56
21. Chương 21: Hoàng Tước Tại Hậu	61
22. Chương 22: Kê Trúng Kê (thượng)	64
23. Chương 23: Kê Trúng Kê (hạ)	68
24. Chương 24: Bỏ Cục	73
25. Chương 25: Si Niệm	77
26. Chương 26: Phát Động Đấu Tranh (thượng)	80
27. Chương 27: Phát Động Đấu Tranh (Hạ)	82
28. Chương 28	87
29. Chương 29: Cổ Đô Hàm Trạch	90
30. Chương 30: Cầu Hỉ Thước	93
31. Chương 31: Hoa Rơi Cổ Ý	97
32. Chương 32: Lâm Khê Trấn	101
33. Chương 33: Ngoại Truyện: Nhớ Lại Ở Nhạc Cung (ngoại Truyện: Phó Tử Minh)	104
34. Chương 34: Thành Danh	107
35. Chương 35: Dịch Khải	110
36. Chương 36: Cứu Người	113
37. Chương 37: Gặp Gỡ Độc Vương	117
38. Chương 38: Ly Biệt	120
39. Chương 39: Dụng Độc	123
40. Chương 40: Thử Chết	127
41. Chương 41: Sơn Tặc	130

42. Chương 42: Dục Vương	134
43. Chương 43: Giai Nhân Cười	137
44. Chương 44: Nhất Tiễn Song Điêu (một Mũi Tên Trúng 2 Con Chim)	140
45. Chương 45: Thích Khách	143
46. Chương 46: Điều Hồ Ly Sơn	146
47. Chương 47: Thoát Đi (thượng)	150
48. Chương 48: Thoát Đi (Hạ)	153
49. Chương 49: Xuất Cảnh	155
50. Chương 50: Bộ Tộc Trát Nha	159
51. Chương 51: Trát Ma Nham	162
52. Chương 52: Lại Gặp Lại	165
53. Chương 53: Vòng Chỉ Nhu	168
54. Chương 54: Dực Cốc	171
55. Chương 55: Giải Độc	174
56. Chương 56: Hoàng Hậu	178
57. Chương 57: Hàn Thanh Tự	182
58. Chương 58: Vô Danh Cung (thượng)	184
59. Chương 59: Vô Danh Cung (hạ)	188
60. Chương 60: Lựa Chọn	191
61. Chương 61: Là Vô Tình Hay Có Tình	194

Tuyệt Sắc Truyền Kỳ Nguyệt Lạc Hồng Trần

Giới thiệu

Cô độc là từ nói về kiếp này của nàng, trong lý lịch, nàng cũng chỉ có một mình, cho nên nàng cũng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-sac-truyen-ky-nguyet-lac-hong-tran>

1. Chương 1: Kiếp Trước Kiếp Đây

Cô độc, là từ nói về kiếp này của nàng, trong lý lịch, nàng cũng chỉ có một mình, cho nên nàng cũng không biết nàng có người thân hay không.

Cô nhi viện nuôi nấng vài năm, khi nàng 7 tuổi, 1 người phụ nữ nhìn rất có khí chất nhận nuôi nàng, “Sau này ta chính là mẹ của con, từ giờ con sẽ được gọi là Tư Mã Nguyệt Trần.” Người phụ nữ đó mỉm cười nói với nàng.

Tư Mã Nguyệt Trần theo mẹ đi vào 1 biệt uyển rất lớn, trong những năm tháng sau này, phần lớn thời gian của nàng đều sống cùng mẹ trong biệt uyển này, đương nhiên nàng biết mẹ của nàng có biệt uyển khác, nhưng dường như mẹ thích nơi này nhất. Mẹ là một ngôi sao rất có tiếng tăm trong giới điện ảnh và truyền hình, người rất dịu dàng, chăm sóc Nguyệt Trần rất tốt, trong mắt Nguyệt Trần người chính là một người

phụ nữ hoàn mỹ. Nhưng, có đôi khi nàng thường thấy mẹ nhìn lên ánh nắng trời chiều nhẹ nhàng thở dài ở trên ban công biệt thự. Vì thế nàng thường lơ đãng nói: “Mẹ, người có gì phiền não sao? Con có thể giúp người không?” Mẹ nàng lại nhẹ nhàng mỉm cười lắc đầu.

Mẹ của Tư Mã Nguyệt Trần hình như cũng muốn đào tạo Nguyệt Trần thành giống nàng, không gì không làm được. Vì thế, từ nhỏ Nguyệt Trần đã không ngừng học về cái gọi là cầm, kỳ, thi, họa, thiên văn địa lý. Không biết vì sao, mẹ cố chấp bắt nàng học nhạc cụ cổ điển. Nhưng nàng càng thích đàn violon, một khi có thời gian rảnh, nàng đều tự luyện tập. Thiên tư (tư chất trời ban) của nàng rất cao, cũng rất nghe lời, mẹ cho nàng học gì nàng đều cố gắng học tất cả.

Nguyệt Trần là người rất nhớ bạn cũ, sau khi theo mẹ, nàng thường đến cô nhi viện trước kia từng ở, cố gắng hết khả năng trợ giúp cô nhi. Nàng đem học vấn của bản thân dạy cho bọn họ, thấy bọn họ tươi cười vui vẻ, trong lòng nàng cảm thấy như ấm áp hẳn. Nhưng, có 1 số chuyện nàng luôn không ngờ đến, ví dụ như, bệnh của mẹ. Nguyệt Trần không ngờ 1 người tài hoa như vậy lại bị bệnh. Hơn nữa lại là bệnh nan y, khi nàng 15 tuổi biết được mẹ chỉ còn sống được hơn 10 năm, giống như phát điên mà bắt đầu dốc hết sức học y. Trong lòng Nguyệt Trần, mẹ chính là nơi gửi gắm tâm tư của nàng. Nàng không đành lòng nhìn mẹ biến mất dần dần ở trước mắt nàng như vậy.

Nhưng, số mệnh sẽ không vì con người ta cố gắng mà thay đổi. Năm sinh nhật 24 tuổi của nàng, trong lúc hấp hối mẹ đã giữ một mình nàng lại bên cạnh, từ từ nói ra bí mật mà nàng đã giấu kín cả đời. Bí mật về Tư Mã Nguyệt Trần.

Thật ra, Nguyệt Trần vốn là người đứng đầu Nguyệt cung (cung trăng), vì một lần làm sai mà bị đày xuống trần gian, sống lại ở một thời không nào đó, nhưng lúc đầu thai lại nhầm không gian, trở thành nàng bây giờ. Mẹ được phái xuống đây, chờ thời cơ thích hợp thì đưa nàng trở lại cái thời không mà nàng vốn nên sống ở đó.

“Nguyệt Trần, người con sắp đầu thai hiện tại 14 tuổi, 14 năm trước chúng ta phái người đi chiếm cứ thân thể đó, bây giờ, thời cơ đã đến, con cần phải trở về cái niên đại con nên ở. Mà trí nhớ của con và người 14 tuổi kia đều ở lại trong đầu con.”

“Sau khi con trải qua cảnh khổ ở nhân gian, chúng ta sẽ gặp lại nhau tại thiên đình.”

Sau khi nàng nói xong câu đó, chỉ thấy ánh sáng trắng nổi lên bốn phía quanh thân, linh hồn Nguyệt Trần tựa như từ từ rời cơ thể của mình, nàng lưu luyến không rời nhìn mẹ – ràng buộc duy nhất của nàng ở kiếp này, cố gắng đem tất cả vết tích, ấn ký về mệnh để vào sâu trong lòng. “Hy vọng, không lâu sau chúng ta sẽ gặp lại.”

2. Chương 2: Mới Tới Dị Thế (thế Giới Lại)

Ánh mắt Tư Mã Nguyệt Trần tối sầm, dường như vừa đi qua một đường hầm dài dằng dặc, mơ một giấc mộng, ý thức nàng mất đi.

“Tiểu thư, tiểu thư, hu hu...” Bên tai truyền đến những tiếng khóc đứt quãng. Nàng chậm rãi mở mắt, đập vào mắt nàng là một cái màn che giường mang phong cách cổ xưa, cách ăn mặc của người ngồi khóc bên cạnh, nghiêm nhiên là hình tượng nhà hoàn thời cổ đại. Đầu nàng đau quá, trí nhớ của kiếp trước kiếp này cứ ùn ùn kéo đến.

“Ôi” Tư Mã Nguyệt Trần theo bản năng ôm đầu mình.

“Tiểu thư, người đã tỉnh!” Nha hoàn bên cạnh kích động nhìn Nguyệt Trần. Đúng rồi, nàng nhớ nha hoàn trước mặt nàng là người thân cận nhất với nàng.

Trí nhớ của Tư Mã Nguyệt Trần, tuy chỉ có 14 năm, nhưng 14 năm này cũng thật đáng thương. Phụ thân là đương triều đại học sĩ Tư Mã Lăng Phong, phong lưu phóng khoáng, lấy năm người, mẫu thân Nguyệt

Trần là biểu muội xa của hắn, là người thiếp thứ năm. Mà tên của nàng kiếp này cũng là Tư Mã Nguyệt Trần.

Nhà của mẫu thân là thầy thuốc, gia cảnh có chút nghèo khó, ông ngoại mất sớm, chỉ để lại mẫu thân và cậu của Nguyệt Trần sống nương tựa vào nhau, dựa vào chút thuốc Đông y, chữa bệnh cho người bình dân kiếm ít bạc mà sống. Sau nhờ nhân duyên mà cứu phụ thân lúc đó đang bị thương, phụ thân đối với mẫu thân nhất kiến chung tình (vừa thấy đã thích), sau lại có Nguyệt Trần. Đáng tiếc là, cái người thiên đình chiếm giữ thân thể Nguyệt Trần 14 năm này, chỉ biết giả ngây giả dại. Không khác một kẻ ngốc. Phụ thân thấy Nguyệt Trần như vậy, từ đó cũng lạnh nhạt với mẫu thân, làm mẫu thân buồn bực sầu não, bị mọi người giễu cợt khi dễ, cuối cùng uất hận mà rời đi, để lại 1 mình Nguyệt Trần và nha hoàn Tiểu Hàng.

“Tiểu Hàng, người theo ta thật vất vả.”

“Tiểu thư, người, người, người đã khỏe lại rồi!” Tiểu Hàng nhìn Tư Mã Nguyệt Trần nói như vậy, giật mình.

Đúng rồi, Nguyệt Trần trước kia là người si ngốc, sẽ không nói những lời này. Trong đầu tự nhiên hiện ra tình cảnh buổi sáng, các ca ca tỷ tỷ đùa giỡn ác ý, còn đánh cuộc xem dùng vật gì đó đánh vào đầu nàng, có ngốc hơn hay không. Kết quả, nàng bị bọn họ đánh hôn mê bất tỉnh.

“Đừng lo lắng, trải qua lần này, ta đã tỉnh táo rất nhiều.” Vì làm Tiểu Hàng yên tâm, Nguyệt Trần mỉm cười lắc lắc đầu, thành khẩn hỏi: “Tiểu Hàng, người có muốn cùng ta cao chạy xa bay không?”

Tiểu Hàng nhìn thẳng vào Tư Mã Nguyệt Trần, ánh mắt sáng ngời, đột nhiên quỳ xuống: “Tiểu thư, mạng của ta là do phu nhân cứu, ta vốn là cô nhi không nơi nương tựa, theo phu nhân rồi thì đời đời kiếp kiếp chính là người của tiểu thư.”

Nguyệt Trần nhìn thân thể gầy yếu của Tiểu Hàng, nghĩ thầm, nàng cùng lắm mới chỉ 14 tuổi, giống như kiếp trước của nàng, chẳng qua Tiểu Hàng không có vận khí tốt như nàng, gặp được người như vậy.

Nơi Nguyệt Trần ở là góc hẻo lánh nhất trong phủ, nói là hẻo lánh nhất, vì nó cùng thế giới bên ngoài cách nhau một bức tường. Tuy nói hẻo lánh, nhưng nơi này vẫn thường thường náo nhiệt. Huynh đệ tỷ muội của nàng mà hứng thú đùa giỡn, sẽ chạy tới tìm nàng. Có lẽ vì Nguyệt Trần là một người si ngốc nên luôn bị bọn họ chơi đùa. Cho nên, trên người nàng luôn luôn có không ít những vết sẹo không rõ, cũng may, mẫu thân là thầy thuốc, nàng luôn vừa lau nước mắt, vừa chăm sóc vết thương cho Nguyệt Trần. Nàng thật sự buồn bực, chẳng lẽ thần tiên kia có chứng ngược cuồng? Để cho thân thể này tùy ý bị tàn phá sao?

Để sớm thoát khỏi nơi này, Nguyệt Trần quyết định đêm khuya bỏ đi. Thu thập xong hết thảy, xem xét miệng vết thương, may mắn là có một ít y dược mẫu thân để lại, mà Tiểu Hàng cũng đúng lúc để ý miệng vết thương cho nàng, khiến nàng khôi phục có vẻ nhanh. Các nàng mang theo một ít gia sản của mẫu thân để lại: một cái hòm y dược, một cây trầm ngọc, một đôi bông tai bằng ngọc, một hai lạng bạc vụn, thừa dịp ánh trăng vội vàng trèo tường mà chạy.

Từ nay về sau, truyền kì về Tư Mã Nguyệt Trần chính thức bắt đầu.

3. Chương 3: Tiễn Quốc

Nơi Tư Mã Nguyệt Trần đầu thai trước đây chia làm ba quốc gia, ba nước thực lực tương đương, ai cũng có tham vọng nhất thống thiên hạ, dẫn đến chiến loạn liên miên. Sau này Nguyên đế thống nhất ba nước làm một, sửa quốc hiệu thành Tiễn quốc.

Nguyên đế chỉ có một hoàng hậu, nghe đồn hoàng hậu chính là thiên tiên hạ phàm, phổ độ chúng sinh, cùng Nguyên đế hiểu nhau yêu nhau, giúp Nguyên đế thống nhất thiên hạ. Chỉ tiếc, số mệnh của hoàng hậu không lâu, 39 tuổi đột nhiên hương tiêu ngọc vẫn (qua đời). Dân chúng thiên hạ vì mất đi vị hoàng hậu tuyệt đại như vậy mà tiếc hận, đều nói rằng nàng đã hoàn thành sứ mệnh, đã về trời phục mệnh. Mà sau khi hoàng hậu vừa đi, Nguyên đế cũng tuyên bố thoái vị, không đến hai năm cũng đau buồn mà chết.

Hoàng hậu sinh được hai người con, người con cả, Tào Thịnh, là hoàng đế hiện tại. Con thứ, Tào Dục, được phong làm Dục vương.

Lúc Nguyệt Trần đầu thai chính là lúc Tào Thịnh mới đăng cơ, vạn vật hưng thịnh, triều đình chia làm 2 phe phái lớn, một bên là phái học sĩ (người có học) do Tư Mã Lăng Phong cầm đầu, một bên phái tôn thất (người hoàng tộc) do tể tướng Hồ Tường cầm đầu. Tể tướng Hồ Tường ba đời làm quan, đời thứ nhất là thời kỳ tam quốc, là một thế gia ăn sâu bén rễ ở Tiển quốc, được xưng là gia tộc lớn nhất Tiển quốc. Mà Tư Mã Lăng Phong theo Nguyên đế đoạt thiên hạ, mặc dù chưa từng ra trận lập công, nhưng cũng thay Nguyên đế hiền kế kiến nghiệp, lung lạc lòng người mà lập được không ít công lao. Hai đại gia tộc trong triều đối chọi gay gắt đã từ lâu. Năm Cảnh đế Tào Thịnh 19 tuổi chấp chính đã đối mặt với cục diện đó. Mà người khác tán thưởng chính là, đối mặt phe phái tranh chấp, Cảnh đế bình tĩnh, từ khi đăng cơ tới nay lần đầu tiên tổ chức thi khoa cử, khâm điểm Hàn Dư, một trong những thế gia ở Ngô quốc trước kia làm tân khoa trạng nguyên, phong chức Công bộ Thị lang; lại lệnh Dục vương đánh trả quân du mục Mạc Bắc quốc xâm phạm biên cương Tiển quốc. Dục vương đại thắng, giết chết Mạc Bắc đại hoàng tử Hô Diễn Vu, từ đó về sau Tiển quốc cùng Mạc Bắc quốc ký kết hữu hảo. Qua trận này, Dục vương uy danh vang dội, được người tôn xưng là Uy vũ Đại tướng quân, danh chính ngôn thuận tiếp quản binh bộ. Bởi vậy, thế lực của Cảnh đế bước đầu được hình thành.

Mà Tư Mã Lăng Phong cùng Hồ Tường vì tăng cường thực lực, đem mũi nhọn chĩa vào hậu cung của Cảnh đế.

Nhắc đến cũng thấy kì quái, người ta nói Nguyên đế một lòng, ba ngàn hậu cung chỉ có một người. Mà Cảnh đế dường như cũng kế thừa tính cách của phụ hoàng, từ khi đăng cơ tới nay, chưa từng tuyển một phi tần nào. Trên dưới triều đình, đều vì hậu cung mà than thở. Chúng quan chức đều muốn đem nữ nhi của mình tiến cung, nhưng là Cảnh đế không cảm kích mà tuyên bố: “Ái phi của trẫm, Trẫm có an bài, không cần các khanh gia lo lắng. Nếu ai không nghe, nghiêm trị không tha.”

Mọi người thấy khuyên bảo vô ích, liền cùng nhau chuyển hướng Dục vương trẻ tuổi độc thân. Nhưng vị Dục vương này, cùng huynh trưởng giống nhau, cũng làm theo như thế. Một người thoải mái tiêu điều tự tại.

“Hoàng huynh, người cảm thấy trên thế gian này sẽ có người giống mẫu hậu sao? Trong lòng thần đệ, mẫu hậu là một nữ thần tuyệt trần không gì sánh được. Có đôi khi đệ cũng thật hâm mộ phụ hoàng. Nhìn những nữ tử khác, so sánh với mẫu hậu đều cảm thấy ngu ngốc vô vị.”

“Thế gian to lớn, vận mệnh duyên phận như thế nào, chúng ta đều không thể đoán được.” Nam tử cao lớn bên cạnh, ngạo nghễ đứng trong ngự hoa viên, ánh mắt nhìn phương xa. “Huống hồ, tình thế hiện giờ vẫn chưa ổn định, nữ nhi tình trường, không phải chuyện chúng ta nên lo bây giờ.”

“Kỳ thi Đình tiếp theo, còn phải chờ 4 năm nữa, ta chờ không nổi. Ta thấy, bước tiếp theo cần phải chuẩn bị vài sự kiện chọn lựa nhân tài ...”

Bởi vậy, đối với Vạn Bác hội (cuộc thi chiêu mộ nhân tài) có ảnh hưởng sâu đến sau này, được tổ chức bốn năm một lần, Cảnh đế cũng khẩn cấp suy nghĩ chuẩn bị.

Mà lúc này bọn họ lại không biết, trong một góc sáng sủa của kinh thành, một nữ tử trẻ tuổi đối với vận mệnh sau này của bọn họ có thiên ti vạn lữ (ngàn tơ vạn sợi) liên hệ đã sống lại.

4. Chương 4: Hiệu Thuốc Bắc Vương Nhạc Cập

Vương Nhạc Cập, hiệu thuốc bắc nổi danh kinh thành, có 10 năm lịch sử phong ba. Phó Cát, chủ quầy hiệu thuốc, là một lão nhân hoà ái. Hắn mới mất vợ, sau không lấy thêm ai, chỉ có một con trai tên là Phó Tử Minh. Đứa con trai này kế thừa gia nghiệp của cha, cố gắng hiệp trợ lão nhân kinh doanh hiệu thuốc.

“Tiểu Lâm, mau đem đèn lồng lại đây.” Tiếng nói ôn hoà đến từ một nam tử.

“Vâng”. Cánh mũi thẳng thanh tú, đôi mắt to trong veo linh động, môi nhỏ nhắn đỏ tươi chu lên, da tay hơi ngăm đen, một cái mụn ruồi không lớn không nhỏ ở khoé mắt lại làm hồng khuôn mặt thanh tú này, bị gọi chính là tiểu nhị Tiểu Lâm vội vàng từ trong quầy thuốc cầm hai chiếc đèn lồng, xốc rèm che lên, đi vào trong phòng, đưa tới tay nam tử trẻ tuổi, lập tức quay người đi về trước quầy thuốc.

Nam tử này, tóc như vẩy mực (nôm na là đen như mực), mày như núi xa, hấn dùng đôi mắt như nước nhìn qua bóng dáng Tiểu Lâm rời đi, trong lúc lơ đãng, khoé mắt lộ ra một chút ôn nhu.

“Nhớ rõ, một ngày uống thuốc ba lần, không được làm sai.” Tiếng nói ôn hoà như kim chi ngọc lộ, làm cho người bệnh dường như cảm giác được cổ họng giảm bớt sưng đau, lại muốn hưởng thụ thanh âm đó, lần nữa không chịu rời đi. Đúng lúc này, nam tử trẻ tuổi đã đi về phía quầy để lại một mình bệnh nhân thất vọng.

Nhìn người kia giống như tiên giáng trần không nhiễm bụi trần xuất hiện trước mắt nàng, mặc dù ở chung 4 tháng, Lâm Vũ vẫn không chịu được mà thất thần, vội vàng ho nhẹ để che giấu. Lúc này, miệng thoáng mỉm cười: “Công tử, tháng này chương quầy ra ngoài, sổ sách thu nhập của chúng ta so với tháng trước gấp đôi, người bệnh nói tiếp không dứt, lại đa số là bệnh nhỏ nhặt, mà đến 2-3 lần. Tiểu nhân nghĩ, người đến không vì bệnh mà vì thầy thuốc. Haha.” Huống hồ, thầy thuốc này vẫn là thu hút cả nam lẫn nữ đây. Nàng cười trộm trong lòng.

“Lần sau để Tiểu Lâm chữa bệnh đi.” Về mặt hấn bình tĩnh nhìn nàng, lại cười nói: “Tiểu Lâm đến đây đã mấy tháng, đều xem hết sách y học trong quán của ta, xem ra có thể thực hành 1 chút.”

Lâm Vũ nhẹ nhàng gật đầu. Trước đây, lúc còn là sinh viên y khoa, thực tập ở bệnh viện là không thể thiếu, nhớ rõ lúc đó, còn giành được tín nhiệm của các vị bác sĩ trong bệnh viện, cho rằng nàng rất có tài, lại không biết rằng nàng vì bệnh của mẫu thân mà ngày qua ngày kiên trì không ngừng cố gắng học tập.

Hồi tưởng 4 tháng trước, nàng cùng Tiểu Hàng trốn đi suốt đêm, cho dù người Tư Mã gia có biết cũng không để ý. Bản thân nàng là một người si ngốc cũng chính là sự sỉ nhục của Tư Mã gia, nàng vừa đi, bọn họ cũng vui vẻ đoạn tuyệt quan hệ với Nguyệt Trần. Bởi vậy, các nàng liền an tâm vào trong kinh thành tìm một nhà trọ dừng chân, mua một ít quần áo nam tử cùng đồ hoá trang, bắt đầu tìm kiếm phương pháp sinh tồn.

Lâm Vũ cũng thật vui mừng là kiếp trước mẫu thân dạy nàng thuật dịch dung, lúc đó nàng không hiểu vì sao lại phải học những thứ này, thậm chí là để vui đùa. Nàng cũng thật vui mừng sau khi chuyển thể có một bằng hữu khéo hiểu lòng người, lúc Lâm Vũ ở trước mặt Tiểu Hàng thể hiện kỹ năng thì Tiểu Hàng không hề kinh ngạc, giống như tất cả biểu hiện của nàng là đương nhiên.

Thế nên nàng không chút do dự mà nói: “Ta đã không phải là Tư Mã Nguyệt Trần ban đầu.”

Mà trả lời nàng chính là Tiểu Hàng không chút do dự kiên định cùng hoàn toàn tin tưởng: “Trong lòng ta, người mãi mãi là tiểu thư.”

Có lẽ, Tiểu Hàng cũng là người thiên đình phái xuống, nàng đoán vậy. Chỉ là, nàng yên lặng quan sát, cùng đủ loại dấu hiệu cho thấy Tiểu Hàng chẳng hề có siêu năng lực.

Sau khi Lâm Vũ dùng thời gian 3 ngày khảo sát kinh thành, nàng quyết định bắt tay vào y dược.

“Tiểu Hàng, từ nay về sau người chính là muội muội của ta, không cần tiếp tục gọi ta là tiểu thư nữa. Nào, gọi một tiếng trước.”

“Tiểu.... Tỷ tỷ.” Ân, Lâm Vũ cực kỳ cao hứng mà nhận muội muội thứ nhất, đương nhiên, so với cô nhi viện kia thì là quá ít.

“Nhưng chúng ta hiện tại phải giả trang hai huynh đệ, tiểu cô nương ra ngoài, cũng không có võ công, thực dễ dàng gặp tai hoạ.” Đúng vậy, các vị thiếu nữ trẻ tuổi bị lừa bán hoặc bị cưỡng dâm, cho dù là thời đại nào đều nhiều không kể xiết. “Về sau, ta gọi là Lâm Vũ, mà người kêu Lâm là Hàng. Bất kể nơi nào đều phải ăn nói cẩn thận.”

“Vâng, tỷ tỷ.” Trong mắt Tiểu Hàng hiện ra Lâm Vũ vẻ mặt hưng phấn.

Lúc này, hiệu thuốc bắc nổi tiếng kinh thành Vương Nhạc Cập ra bán thiệp chiêu mộ tiểu nhị. Nàng mang theo vẻ mặt tự tin bước vào cửa chính hiệu thuốc.

5. Chương 5: Thuốc Viên

“Lâm đại phu, bệnh của ta bao giờ mới khỏi? Vì bệnh này, khụ khụ.... Ta đã ở Vận Kinh (thủ đô Tiền quốc) nán lại mấy ngày. Cứ tiếp tục thế này, hàng hoá của ta không kịp đến Vân Châu mà giao dịch mất.” Đại hán trước mặt vẻ mặt mờ mịt, dùng ánh mắt lo lắng nhìn Lâm Vũ, cũng hàm chứa một chút không tin tưởng.

“Người ta nói bệnh tới như núi sập, bệnh đi như kéo tơ. Bệnh của ngươi cần phải tĩnh tâm điều dưỡng thì dần dần mới có chiều hướng tốt lên dc, nếu chỉ vì cái lợi trước mắt, giảm bớt uống thuốc, thì ngược lại làm bệnh thêm nặng, thậm chí ảnh hưởng đến phế bộ (phổi).” Lâm Vũ đề thấp giọng nói, dùng một loại giọng điệu nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ từng bước hướng dẫn, khuyên bảo, lại kiểm tra tình hình của hán lần nữa. Hoàn toàn khẳng định người này không nghe nàng dặn, lấy phương pháp tu thân dưỡng tính điều trị thân thể, khiến cho bệnh so với mấy ngày trước còn nặng hơn.

“Hừ, con nít chỉ biết hù dọa lung tung. Khụ khụ ....” Thương nhân trừng mắt nhìn nàng.

Lâm Vũ trầm nghĩ: nàng chỉ nói thêm vài câu, lại từ “Đại phu” biến thành “con nít”. Chỉ có điều, loại tình huống này kiếp trước lúc nàng thực tập đã gặp qua, cũng không thể trách. Vừa định nói, lại bị một vị bạch y ngăn cản, “Vị nhân huynh này, có phải hay không vào giờ Thìn (7-9h) cảm thấy thoải mái, giờ Mùi (13-15h) lại cảm thấy mệt mỏi, ho khan, mồ hôi lạnh ứa ra?” Nhẹ nhàng băng quơ nói vài câu, lại lộ ra kiên định làm cho người ta không thể nghi ngờ.

“Phải.” Người bệnh nhìn vị dung mạo như thần tiên này, không khỏi si ngốc gật đầu.

“Nhân huynh mấy ngày trước có dấu hiệu sốt nhẹ, Lâm đại phu của hiệu thuốc chúng ta đã dặn phải nghỉ ngơi thật tốt, người không nghe, lại còn tới đây đi lung tung. Hiện giờ bệnh tình nếu không chuyển biến tốt đẹp, ngược lại trầm trọng hơn, là có dấu hiệu của bệnh lao rồi.”

“Cái này, khụ khụ, còn phải nhờ tiên. . . . Khụ khụ, đại phu, cứu cứu tại hạ a.” Vị thương nhân này, mấy ngày trước chỉ cảm thấy cơ thể hơi hơi không khoẻ, liền đến Vương Nhạc Cập xem bệnh bốc thuốc, Lâm Vũ đứng lúc chẩn đoán ra, đưa cho ít thuốc, dặn hán phải nghỉ ngơi cho tốt. Hán uống thuốc hai ngày, thấy chuyển biến tốt đẹp, lại tự phụ thân thể khoẻ mạnh, ngày tiếp theo liền cùng bạn tốt đi phố tìm hoa, uống rượu tìm hoan. Chẳng biết sau khi tìm hoan trở về, liền cảm thấy tứ chi mệt mỏi, hán mới đầu nghĩ do chính mình tìm hoan quá mức nên không để bụng. Nhưng trưa hôm sau, đầu lại có dấu hiệu choáng váng phát sốt, đến giờ Thìn thì trầm trọng hơn. Vốn định lên đường, lại phải ngừng lại, cố gắng chạy đến Vương Nhạc Cập xem bệnh. Lâm Vũ khám bệnh đã nhiều ngày, Phó Tử Minh đều âm thầm quan sát, ra tay liền một câu vạch trần nguyên nhân triệu chứng của vị thương nhân này, làm thương nhân âm thầm sửng sốt trong đáy lòng, lại thấy vị này dung mạo như tiên, không khỏi sinh lòng kính sợ.

Chỉ thấy Phó Tử Minh để tay lên mạch dò xét một chút rồi vội vàng kê một đơn thuốc:

Ma Hoàng 2 chỉ (mười chỉ là một lượng), Hạnh Nhân 3 chỉ, Thạch Cao sống 10 chỉ, Cam Thảo 2 chỉ

Sài Hồ 3 chỉ, Hoàng Cầm 3 chỉ, Ngân Hoa 5 chỉ, Tô Diệp 3 chỉ.

Sau đó đem phương thuốc đưa cho Lâm Vũ.

Lâm Vũ cầm phương thuốc, dừng một chút, nhìn hán. Chỉ thấy trong đôi mắt ôn hoà của hán hiện lên một chút ánh sáng tinh quái.

Nhất thời hiểu ý liền đi bốc thuốc.

Phó Tử Minh căn dặn thương nhân chú ý một số việc, nhìn bộ dáng kinh hoàng khiếp vía rời đi của hán, Lâm Vũ không khỏi âm thầm cười nhạo. “Công tử, ta thấy hán cũng không có nghiêm trọng như ngài nói, mà phương thuốc kia, cũng chỉ trị một số loại bệnh phong hàn nhẹ mà thôi.”

Phó Tử Minh vẻ mặt tán thưởng nhìn nàng, một mặt không nhanh không chậm nói: “Chính khí tồn tại bên trong, tà khí không thể xâm phạm; tà tụ hợp, chính khí tất hư. Kỳ thật hán có chút không thoải mái,

chẳng qua sau khi nghe ta nói, nguyên bản không thoải mái lại càng không thoải mái, tự làm tự chịu, coi như cho hấn một cái trừng phạt nho nhỏ.”

“Dạ, thần tiên đại phu nói rất đúng, Tiểu Lâm thụ giáo.” Nói xong Lâm Vũ vái chào một cái, làm cho người bên ngoài được một trận cười, mà Phó Tử Minh cũng lắc đầu, về mặt sùng nịnh nhìn nàng.

“Công tử, ta có một đề nghị nhỏ, không biết có được không.”

“Ừ, nói đi.” Phó Tử Minh đến gần nàng, một mùi hương thảo được nhân nhát kéo tới, nhất thời thấm vào ruột gan.

Lâm Vũ hít một hơi thật sâu rồi nói: “Nghe nói trong cung đình, giang hồ đều có linh đan diệu dược, có khả năng cải tử hồi sinh, hoặc là độc không gì sánh được, ta nghĩ chúng ta có thể đem các vị thuốc chữa khỏi một số bệnh thông thường làm thành viên, cũng thuận tiện cho người bệnh mang theo dùng. Lại có thể trở thành vật tốt cho thương nhân ra cửa cũng không chừng”.

Phó Tử Minh nhìn nàng thật sâu, khoé miệng nhẹ nhàng giương cao, nói, “Trong ba nước trước đây, nghe nói Nhạc quốc hoàng triều chế tạo thuốc trường sinh, nhưng việc này được bảo mật kỹ lưỡng, chỉ có một số người biết, mà quá trình chế tạo cũng cực kỳ phức tạp, sau khi diệt quốc, phương pháp chế thuốc viên cũng theo đó mà thất truyền.” Vừa nói, ánh mắt của hắn ngẫu nhiên có chút mơ hồ, dường như vì việc phương pháp chế tạo thuốc viên này bị thất truyền mà tiếc hận. Dừng một chút, lại tiếp tục nói, “Còn trong chốn giang hồ, nghe đồn chỉ có một số đại nhân vật của một số môn phái ngẫu nhiên có một hai viên thuốc cứu mạng, mà chế tạo như thế nào không ai biết. Trên đời này, chỉ sợ Độc vương mới có thuật chế luyện thuốc mà thôi.”

Nghe xong, Lâm Vũ âm thầm cân nhắc, xem ra, thiên hạ hiện nay, việc chế tạo thuốc viên còn chưa phổ biến. Nàng nghĩ tới mật hoàn cùng thủy hoàn trong kiếp trước, trong lòng đã có tính toán. Hồi lại một cái tươi cười ý vị thâm trường, không nhiều lời, thấy có khách đến liền đi bốc thuốc.

Sau bữa cơm chiều, Lâm Vũ gọi Tiểu Hàng tới hỗ trợ. Tiểu Hàng cùng nàng đều là tiểu nhị ở trong tiệm. Lâm Vũ làm theo phương pháp của kiếp trước, đầu tiên nghiền thuốc Đông y thành bột, tiếp theo dùng nước gạo kê để tước, dùng một cái sọt, đem bột thuốc bỏ vào, lại đổ gạo kê vào, bắt chước hình bánh trôi, càng lăn càng lớn, đến khi giống hạt đậu tương thì lấy ra, ngày tiếp theo phơi nắng cho khô. Một viên thuốc nhỏ cứ như vậy mà chế thành.

Tiếp theo, nàng lại thử nghiệm phương pháp thứ hai, đem mật đặt trong một nồi hầm mở vung, vớt hết bọt trên bề mặt, đem bột thuốc đổ vào trong chậu, đem mật đã được hầm xong đổ vào trong thuốc, nhào nặn cho đều, sau đó chia đều thành các phần nặng như nhau, cuối cùng thành viên. Đây là một viên mật hoàn bình thường ở hiện đại nha.

Sau đó, nàng dùng sáp bọc kín, liền hoan hỉ phấn chấn nghĩ xem làm sao hiến vật quý cho Phó Tử Minh.

Lâm Vũ hưng phấn mở giấy ra, lấy nghiên bút, viết phương pháp chế tạo xuống đó.

“Tỷ tỷ lâu rồi cũng chưa vẽ tranh.” Tiểu Hàng thấy nàng viết chữ chứ không phải vẽ tranh, vẻ mặt hưng phấn lập tức biến mất.

“Tranh quý ở cái tinh hoa trong đó chứ không phải ở số lượng, muốn vẽ tranh cũng phải tùy tâm trạng, lấy tâm vẽ tranh, mới có thể ra tinh phẩm.”

“Nga.” Nàng giống như hiểu được mà gật đầu, lại có chút vẻ không cam lòng.

Ai, không có biện pháp, lúc trước, sau lần đầu tiên Tiểu Hàng thấy Lâm Vũ vẽ bức tranh thứ nhất, giống như mê tác phẩm của nàng. Mỗi khi nửa đêm nhân hạ, đều hảo tâm nhắc Lâm Vũ vẽ cái thứ hai. Mà Lâm Vũ hàng ngày đều không vẽ, khiến cho nàng nghiêng rằng...

Tay Lâm Vũ cầm phương pháp chế thuốc viên, chuẩn bị đi phòng Phó Tử Minh, bên tai lại truyền đến âm thanh cầm sắt xa xăm. Cẩn thận nghe, liền biết đó là Phó Tử Minh ở trong đình đánh đàn, hắn thường không đánh đàn, nhưng lại có tài nghệ đàn cao. Làm nàng kiếp trước được thừa nhận là tinh thông về cầm cũng cảm thấy xấu hổ, có lẽ do nàng chưa tới được cái gọi là cảnh giới. Nhớ rõ sư phụ từng dạy nàng đánh đàn có nói qua: đánh đàn cần chọn cảnh, coi trọng ngày tốt cảnh đẹp, sẽ khiến cho tâm tư an tĩnh

nhẹ nhàng khoan khoái. Nếu cảnh đẹp trong suốt mà tâm không yên tĩnh thì sẽ không đạt được điều mình muốn. Ngược lại, nếu tâm thanh tĩnh mà ở chỗ ồn ào náo động, vẫn có thể tâm an tĩnh mà đánh đàn. Đánh đàn cần nhất là dưỡng tâm, ở chỗ lòng ngay thẳng. Tâm chính thì tiếng đàn chính (ngay ngắn), tâm xa ý cầm xa.

Gió nhẹ bay thoảng qua, bạch y lay động theo chiều gió, một khúc tri âm tri kỷ, âm vận từ từ cao lên, như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, làm cho người nghe như si như say, như lạc vào kỳ cảnh (cảnh lạ). Nhưng thanh âm của cầm vắng vẻ lại giống như bộc lộ với ai. Tri âm tri kỷ ngâm vô tận, không ngừng tìm kiếm tri âm.

Hết một khúc, Lâm Vũ nhẹ nhàng đi vào trong đình, phá vỡ khoảnh khắc tĩnh mịch.

“Công tử, ta thử chế tạo thuốc viên, đã làm ra được hai viên thuốc khác nhau, xem thử đi.” Lâm Vũ đưa hai tay ra trước mặt Phó Tử Minh.

Phó Tử Minh nhìn nàng, nói nhỏ, “Tiểu Lâm có đồng ý đánh giá khúc nhạc ta vừa đàn không?”

Tuy là thỉnh cầu, nhưng ánh mắt kia không cho nàng cự tuyệt, Lâm Vũ nhìn thẳng vào cặp mắt kia, nói, “Có câu thơ nói rõ: “Xây nhà ở chỗ có người, không có xe ngựa cũng huyền ảo. Hỡi quân có thể làm gì? Tâm xa tự nhiên lệch.”

“Nói rất đúng.” Một nét cười thoáng qua xua đi sự vắng vẻ buồn tẻ trong đình, Phó Tử Minh đứng dậy, tiếp nhận viên thuốc, nhìn kỹ một lần rồi lại một lần, hứng thú tăng lên, lại nhìn phương pháp chế tạo của nàng, cười nói, “Người làm thế nào mà nghĩ ra?”

Lâm Vũ liền đem suy đoán nói ra, hẳn dường như lắng nghe nàng nói, ánh mắt không rời nàng, nhìn đến nàng có một trận hoảng hốt.

Sau lúc đó, bọn họ liền bắt đầu chế tạo thuốc viên. Đầu tiên là chế thuốc chữa bệnh cảm mạo, sốt, ho khan, nàng đặt tên là Ngọc lộ hoàn; sau đó lại chế thuốc trị đau đầu, hôn mê bất tỉnh, trường đau bụng, dạ dày, nôn mửa, thổ tả, gọi là Chính Khí hoàn; từ đó về sau, phạm vi chế thuốc viên từng bước mở rộng, còn làm thành Bạch Phượng hoàn trị bệnh phụ khoa. Khiến cho danh tiếng của Vương Nhạc Cập chấn động toàn bộ hiệu thuốc bắc ở Tiển quốc. Thuốc viên cũng từng bước ảnh hưởng sâu sắc đến ngành dược.

Lâu sau đó, điển chí thuốc bắc của Tiển quốc nói: phương pháp chế tạo thuốc viên, bắt đầu từ Nhạc quốc, lại đến đại phu Lâm Vũ của Tiển quốc mạnh mẽ phát dương quang đại. Ảnh hưởng quá sâu, trăm năm sau chưa từng có người đạt được.

6. Chương 6

Mất thấy thuốc viên của hiệu thuốc bắc Vương Nhạc Cập thành công, các hiệu thuốc khác cũng tới xin chỉ dạy.

Đối với phương pháp chế tạo thuốc viên, Lâm Vũ không ngại chia sẻ với mọi người, nhưng chưa được chứng quỳ cho phép, bận tâm cạnh tranh trong cùng ngành, nên cũng không dám tùy ý dạy người khác. Chẳng qua là chứng quỳ ra ngoài vẫn chưa về, cửa hàng hoàn toàn giao cho Phó Tử Minh quản lý, nàng xin chỉ thị của hắn, hắn chỉ cười mà nói, “Một người vui không bằng mọi người vui. Tiểu Lâm người muốn làm thế nào thì cứ làm thế đi.”

Kết quả là, phương pháp chế tạo thuốc viên, từ Vận Kinh bắt đầu, truyền khắp phương bắc, cũng truyền tới Giang Nam. Nhất thời, các hiệu thuốc bắc lớn nhỏ đều phát triển phồn thịnh chế thuốc. Các loại thuốc viên cũng như măng sau mùa xuân nối tiếp phát triển, trở thành lương vật (giống như thức ăn khô mang theo người) cần thiết cho người đi xa, hay đóng ở biên quan.

Phương pháp truyền tới chốn trăng hoa, các “ma ma” này ứng dụng chế tạo xuân dược cùng thai dược (có lẽ là thuốc tránh thai) thành các viên nhỏ. Đặc ý mà gọi là “Xuân hoàn” và “Hồng hoàn”. Nhất thời trở

thành đồ cho các tỷ muội chôn phong trần lên đài tiếp khách.

Phương pháp này lại truyền tới Đốc vương ở ngàn dặm xa xôi, chỉ nghe hân cười ha ha, mấy tháng sau, càng nhiều kịch độc hoàn được chế ra. Nhất thời trở thành bảo vật cần thiết cho hân.

Mà người khởi đầu là Lâm Vũ, lúc này còn ở trong hiệu thuốc bắc Vương Nhạc Cập chẩn bệnh, không hề biệt thiên hạ vì một viên thuốc nho nhỏ mà dẫn đến biến đổi lớn.

Không lâu sau, chưởng quầy ra ngoài mua dược liệu (nguyên liệu làm thuốc) đã trở lại, đã nghe thấy việc Lâm Vũ chế tạo thuốc viên, đối với Lâm Vũ khen ngợi không dứt: “Người hiểu học suy nghĩ sâu xa, tinh thông nhiều sách, sau này cũng là lương y (thầy thuốc tốt).”

Lâm Vũ cực kỳ hồ thẹn, dù sao nàng cũng chỉ là bắt chước tri thức của kiếp trước mà thôi. Vì thế, càng chăm chỉ theo chưởng quầy cùng Phó Tử Minh học tập. Mà đáng quý là, bọn họ thấy Lâm Vũ chịu khó như thế, lại không hề giữ lại mà đem hết sở học tri thức (tất cả tri thức học được) cùng y thuật truyền thụ cho nàng. Trong quá trình học, Lâm Vũ dần phát hiện Phó trưởng quầy không chỉ am hiểu sâu các loại thuốc, mà y thuật của hân cũng tinh thâm, bình thường không để lộ ra, chỉ để Phó Tử Minh cùng Lâm Vũ ra mặt chẩn bệnh, nói là cho bọn họ rèn luyện kinh nghiệm.

Ở thời không này, dược liệu so với kiếp trước của Lâm Vũ nhiều hơn rất nhiều. Rất nhiều dược liệu đã biến mất đều có thể tìm được. Trước kia Lâm Vũ chỉ có thể nhìn ở trong sách cổ hoặc trong viện bảo tàng, mà ở trong này lại thật là bình thường, nếu tùy ý lấy một loại mang về, cũng sẽ làm chấn động giới y học, các giáo sư sẽ hân mộ chết. Nghĩ vậy, nàng lại càng nhiệt tình tập trung nghiên cứu học tập các loại y dược bác đại tinh thâm (rất uyên thâm) này, trong quá trình học, cũng vừa học vừa ghi chép lại. Vì muốn hệ thống hoá sở học của bản thân, nàng còn phân loại ra, có ghi dược liệu, có ghi y thuật, còn có tổng kết các phương pháp chế tạo thuốc viên mà bọn họ nghiên cứu ra. Nhưng phần dược liệu vẫn trống trơn, muốn tổng kết cần ghi lại rất nhiều. Còn nhớ “Bản thảo cương mục” ở kiếp trước, do Lý Thời Trân tìm kiếm vài thập niên (mấy chục năm), đi khắp bao sông bao núi, hao tổn không biết bao nhiêu tinh lực mà biên soạn. Lâm Vũ tự nhận là không thể so với Lý Thời Trân, nhưng tác phẩm lớn của ông đã dẫn dắt nàng rất nhiều, căn cứ vào phương thức biên soạn “Bản thảo cương mục”, nàng dần dần bắt đầu tiến hành quy phạm sửa sang lại tri thức dược liệu nơi này, tích tiểu thành đại hình thành quy mô, cuối cùng cũng thành “Thảo dược tập” bước đầu. Đồng thời, đối với y thuật, nàng cũng chia thành bảng tóm tắt, phụ nữ, trẻ em, thất khiếu (2 tai, 2 mắt, 2 mũi và miệng), bệnh phong, bệnh phù chân, thương hàn, nội tạng, nhọt độc, giải độc, những phương thức cấp bách, trị tiêu hoá, bình mạch (ổn định mạch tượng), hơn trăm cách châm cứu, cứ thế mà phân loại, biên soạn ra “Vạn Lâm Yếu Phương”.

Vừa mới làm cái này, nàng đã được chưởng quầy và Phó Tử Minh toàn lực ủng hộ cùng giúp đỡ. Bọn họ đối với việc Lâm Vũ thực hiện sửa sang ghi lại đều rất khâm phục tán thưởng, cũng đưa ra không ít ý kiến trọng yếu. Bởi vì Lâm Vũ kinh nghiệm ít, đối với rất nhiều phương pháp mà bọn họ nói ra, nàng đầu tiên là ghi lại, sau đó thử nghiệm qua, mới thêm vào, ngoài ra, vì không muốn bọn họ sinh nghi, nàng còn lặng lẽ thêm một ít lý niệm của y học hiện đại vào. Đó cũng không phải là không tin tưởng y thuật của bọn họ, mà đó là tác phong của nàng. Mà bọn họ đối với liệu pháp y học hiện đại cũng rất hứng thú, tỷ như mát-xa, dùng cho nhiều người khi bị cảm mạo lại thường xuyên cả người rét run, đồng thời có triệu chứng phát sốt, Lâm Vũ thêm vào một loại liệu pháp mát-xa.

Nàng dùng một người bệnh làm mẫu, vừa làm mẫu vừa giảng giải: “Đặt hai ngón tay cái cùng ngón trỏ chặt chặt lại, có thể nhìn thấy một điểm gồ lên, đây là huyết Hợp Cốc, dùng ngón tay cái đè xuống, sau đó mở ra, nhu nhẹ. Thứ hai là Ngoại Quan huyết, giữ huyết huyệt cổ tay cong về phía trước một chút, nhìn cái hoành văn, tức là hoành văn cổ tay, sau đó hướng ba ngón tay về phía trước, dùng ngón tay cái chạm vào chỗ giữa 2 cái xương chạm nhau, đó chính là Ngoại Quan huyết, lấy ngón tay xoa chạm huyết vị này. Thứ ba là huyết Khúc Trì, lúc cong, gấp khuỷu tay, khối thịt cao nhất này chính là huyết Khúc Trì, tìm được huyết vị này cũng nhẹ nhàng mà ấn xoa.” Sau khi nhẹ nhàng ấn xoa, người bệnh sẽ cảm thấy tốt hơn một chút. Thấy thế, Phó chưởng quầy cũng ngạc nhiên: “Thuật mát-xa này, thật mới nghe lần đầu, đây là người nghĩ ra?” Lâm Vũ gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói: “Đây là trước kia ta gặp một lão đại phu tên là Lưu Trường chỉ dạy cho. Đáng tiếc hân thích ngao du thiên hạ, sau đó liền không biết tung tích.”

Vuốt vuốt râu, Phó chưởng quầy than nhẹ: “Ai, đáng tiếc a.”

Hai cha con bọn họ, cái khác không nói, chỉ cần liên quan đến y học đều thật hăng hái. Mà Phó Tử Minh lại thường xuyên lôi kéo nàng nói chuyện khuya, chỉ là phạm vi bàn luận càng ngày càng rộng, từ y học, đến cầm khúc, đến chuyện xưa tiền triều, lại đến thiên hạ. Lâm Vũ dần dần phát hiện hần càng ngày càng không đơn giản, hần không phải một gã thầy thuốc bình thường, hần có học thức uyên bác, tri thức rộng khắp, là một quyển Bách khoa toàn thư, thế cho nên nàng cũng không khỏi dần dần bị khí chất nho nhã, đáng dấp như tiên giáng trần, đầy bụng sở luận, ngẫu nhiên lại biểu lộ ánh mắt u buồn mê hoặc của hần hấp dẫn. Nhưng, nàng lại chưa từng phát hiện ánh mắt hần chăm chú nhìn nàng cũng dần dần trở nên nồng nhiệt hơn.

Có lẽ, đối với phương diện tình cảm, Lâm Vũ luôn thiếu niềm tin, hoặc là nói có phần bài xích. Kiếp trước, bởi vì vấn đề thân phận, mà những nam nhân xoay quanh nàng đều có mục đích riêng. Nàng đã không còn nhớ rõ bạn trai kiếp trước của nàng là cái dạng gì, nhưng, vừa nghĩ tới những lời ngon tiếng ngọt, phần cảm tình nàng từng phải trả giá sau khi chân tướng phơi bày, còn trở nên ngậy thơ buồn cười, nàng sẽ không cho phép bản thân vì tình yêu mà sinh ra cái loại cảm giác vô lực kháng cự này. Cái khác có thể học, nhưng chuyện tình cảm cần bản thân thử nghiệm mới biết được, kiếp trước nàng đã thử nghiệm một khoá, nên nàng không muốn dễ dàng trao trái tim mình cho ai. Chỉ cần không mất đi trái tim, thì cũng không thể trải qua tình cảm đau đớn. Lúc đó nàng nghĩ như vậy.

Nhưng Lâm Vũ rất lấy làm lạ là Phó Tử Minh tại sao có thể yên ổn làm trong hiệu thuốc, dạng người như hần thi đậu công danh không thành vấn đề, hưởng hồ quốc gia đang hướng tới chiêu mộ nhân tài.

Vì thế, một buổi tối, Lâm Vũ đưa ra thắc mắc trong lòng. Phó Tử Minh nhìn nàng, chỉ cười nhẹ, “Chỉ hướng của ta không ở trong triều đình, chỉ muốn dùng y thuật chữa bệnh cứu thế mà thôi.” Lâm Vũ âm thầm gật đầu, có thể dùng y thuật của mình giúp bệnh nhân thoát khỏi ốm đau tra tấn, khôi phục sức khỏe, đây cũng là tâm nguyện của nàng a.

Lại nghe hần nói: “Ta từng muốn ngao du thiên hạ, cứu chữa người đau ốm, nhưng vì y thuật chưa tinh, bởi vậy ở hiệu thuốc bắc này theo phụ thân dốc lòng học tập, không nghĩ lại gặp người – Lâm Vũ.” Hần dừng một chút, nhìn nàng, ánh mắt dần sâu lắng, khôi phục rồi lại nói, “Người có tư chất thông minh, tinh thông việc học, siêng năng học hỏi, giỏi về suy nghĩ, hiểu biết sâu rộng. Ta may mắn biết bao mới có thể gặp được người. Từ lâu đã tự mình tưởng tượng, nếu có thể cùng người cùng nhau ngao du thiên hạ, phát triển y đức, xét thực lực của người, nhất định có thể cứu chữa cho càng nhiều dân chúng hơn. Không biết người nghĩ như thế nào?” Ánh mắt hần sáng rực, gần từng tiếng, âm thanh như chuông lớn xao động nội tâm Lâm Vũ, khiến nàng không thể lảng tránh.

Người như vậy làm sao nàng có thể cự tuyệt, huống chi nàng cũng muốn phát triển y đức. Lâm Vũ nghĩ một lát, mỉm cười nhìn hần nói, “Ta cũng muốn ngao du thiên hạ, chỉ là cũng do học nghệ chưa tinh, nhưng có thể theo chuông quây, đến lúc học thành, nguyện cùng công tử hoàn thành tâm nguyện.”

Nghe được những lời này, hần nhất thời phấn chấn, đột nhiên cầm tay Lâm Vũ. Khi đó nàng chỉ cảm thấy hần như bông hoa nở rộ, ánh sáng tràn đầy, khắc sâu vào trong lòng nàng, đến nỗi nhiều năm sau, nàng vẫn không quên được thời khắc đó. Thế là, Lâm Vũ liền giật mình nhìn hần, để mặc hần nắm tay mình, nắm tay, sưởi ấm trái tim nàng, lại không biết, có một cái gì đó lặng lẽ nảy sinh.

“Sau này gọi ta là Tử Minh.” Hần cười nói.

“Uh”. Lâm Vũ nhẹ nhàng gật đầu.

“Bây giờ gọi luôn đi.” Hần cười có vẻ xảo trá.

“.....” Nhịp tim của nàng có phần kịch liệt, miệng nhưng lại không kiềm chế được, nhẹ nhàng gọi 1 tiếng, “Tử Minh.” Nói xong giống như chạy trốn mà rời đi.

Nàng nghĩ, có lẽ hần đã sớm biết nàng là nữ nhân. Chỉ là, nàng không muốn nhanh như vậy liền làm sáng tỏ mà thôi. Lòng của nàng có chút phiền loạn, nàng sợ một khi nói ra, lột bỏ tầng mặt nạ này, cũng sẽ không trở về ngày trước được nữa.

Trở lại phòng ngủ, Lâm Vũ vẫn chưa bình tĩnh được, lại cảm thấy vừa rồi mình giống như một tiểu nữ sinh gặp mối tình đầu, thời gian sống ở hai thế giới cộng lại đã được 24 năm, mà việc xử lý tình cảm vẫn còn

non nốt thì thật sự là hổ thẹn. Nàng không ngừng mài mực, muốn hồi phục tâm tình, lại không tự giác mở giấy Tuyên Thành, nhắc bút, tâm hứng thú, tùy ý vẽ một bức tranh.

Vẽ xong, nhìn lại tác phẩm, Lâm Vũ lấp bắp kinh hãi.

Chỉ thấy trong bức tranh, ánh trăng mờ lung, tuyết trắng rơi bên cây tùng cổ, một người đánh đàn, mi mắt buông xuống, gió nhẹ thoảng qua, góc áo nhẹ nhàng bay, vài sợi tóc đen rũ xuống mặt, lại thêm mấy phần phong lưu, thật là khí phách thần tiên, sang hèn đều thưởng thức.

“A, tỷ tỷ, bức tranh này không phải Phó công tử sao?” Tiểu Hàng không biết khi nào đã đứng bên cạnh nàng, nói nhỏ.

Đúng vậy, sao nàng lại vẽ hấn, vội vàng thêm một ít mây mù, vì thế người trong bức tranh, khuôn mặt liền như ẩn như hiện giữa một tầng mây mù, vừa chân thật mà vừa huyền ảo.

Lâm Vũ đặt bút đề chữ, đưa cho Tiểu Hàng, “Mang bán đi.”

7. Chương 7: Tranh Giành Bức Hoạ

Tiểu Hàng nghe lời nàng cầm lấy bức tranh, nhẹ nhàng cuộn lại, không nghĩ nhiều, đến ngày thứ hai, yên lặng đến phòng tranh lớn nhất Vận Kinh – Duy Bảo Lâu.

Duy Bảo Lâu là một phòng tranh mới phát triển vài năm nay. Nơi này không chỉ vì thuộc đương triều tài tử nổi tiếng Hàn Dư (các tác phẩm của Hàn Dư chỉ bán ở đây), mà càng nổi tiếng là vì ở đây cất giữ không ít các bút tích hiếm thấy của các bậc thầy nổi tiếng đã qua đời, nghe đồn các tác phẩm được đánh giá tốt ở đây đều trở thành đối tượng người ta cạnh tranh đi mua về.

Bức hoạ thứ nhất của Lâm Vũ – “Tuyết mai” được bán ra ở nơi này.

Mục đích bán tranh của nàng chỉ là vì kiếm thật nhiều ngân lượng, mặc kệ là nơi nào, không có tiền đều không được. Công việc ở hiệu thuốc bắc chỉ đủ nuôi sống hai nàng, nàng muốn làm những việc khác cũng không được. Vì thế, Lâm Vũ nghĩ tới bán tranh. Nàng thấy những bức hoạ thời đại này đều có vẻ thô cuồng tùy ý, chỉ cần hình dạng đại khái tương tự, không cần tinh tế, đặc biệt là người trong bức hoạ, vẫn còn cứng nhắc không tự nhiên, nàng không biết lý niệm hội hoạ kiếp trước của nàng có được người ở đây thừa nhận hay không. Giáo sư tranh Trung Quốc kiếp trước của nàng từng nói hình dáng thần thái trong bức hoạ của nàng đều đủ cả, người đạt tới cấp độ này có thể gọi là chuyên gia, liền thử trước phương pháp vẽ tranh Trung Quốc, vẽ một bức mai. Bức mai này, rất có sức sống, nét bút mềm mại, dẻo dai, dùng nhiều phương pháp, nhuộm quang sáng đậm nhạt. Vì thể hiện ra thần thái ngạo sừng lẳng tuyết (kiểu ngạo hơn sừng lẫn át cả tuyết) này, nàng phải dùng bắp thịt cùng lực cánh tay mà vẽ, lúc này mai trong bức tranh đều màu đen, tức là dùng mực nước vẽ nét đậm nét nhạt mà thành. Vì để cho nổi bật, gia tăng ý vị, nàng nghĩ dùng một chút màu sắc, dùng màu đỏ chấm lên mai, nhưng lại không tìm được chu sa (màu đỏ) thích hợp, vì thế nàng liền cắn đầu ngón tay, lấy máu mình, chấm lên hình mai. Một bức huyết mai cứ như vậy ra đời. Đường nhiên, tên bức tranh cũng không thể gọi là huyết mai, tránh cho dọa người, sửa lại là: “Tuyết mai”.

Lúc ấy Lâm Vũ cùng Tiểu Hàng cầm “Tuyết Mai” đưa đến trước mặt nghi trọng (chắc là người đánh giá) của Duy Bảo Lâu thì hấn nhìn hồi lâu cũng không ra được giá. Chỉ là hỏi nàng hoa trong bức tranh sao lại đỏ như vậy.

Lâm Vũ cười nói: “Đây là thuốc màu công tử nhà ta đặc chế ra, ta cũng không biết.”

“Vậy xin hỏi công tử nhà ngươi muốn cái giá nào?”

“Hai mươi lượng bạc.” Nàng không chút do dự nói, đây chính là máu của nàng nhuộm thành mà.

Chỉ thấy nghi trọng do dự một chút, rồi lấy ngân lượng đưa nàng.

Lâm Vũ không nghĩ lại thuận lợi như thế, cũng thật cao hứng vì tác phẩm của mình được bọn họ chấp nhận, vì thế, một cái kế hoạch vẽ tranh kiếm tiền cứ thế hình thành.

Khiến nàng không ngờ được là, “Tuyết Mai” của nàng, được một nhân sĩ nổi danh yêu thích.

Duy Bảo Lâu có quyền bán các tác phẩm của Hàn Dư, chỉ có một nguyên nhân, đó là Hàn Dư chính là chủ nhân của Duy Bảo Lâu.

Ngày ấy sau khi các nàng đi, nghi trượng kia liền lập tức giao bức hoạ cho Hàn Dư. Hắn xem xong, chỉ nói: “Về sau hễ thấy tác phẩm của người này, lập tức mua, cũng nhanh chóng báo cho ta. Còn có, nếu lần sau bọn họ lại đến, đưa thêm 300 lượng, cũng phải mời người chủ đến gặp ta.” Nghi trượng nghe xong, hết sức ngạc nhiên, phải biết rằng, 300 lượng này, đối với một hoạ sĩ vô danh cũng là một cái giá trên trời.

Nhìn bức “Tuyết mai” nhiệm huyết, Hàn Dư thầm nghĩ, “Thần sắc này quá tốt, có thể lấy máu làm mai, người làm ra bức hoạ như thế này, lại trốn ở trong phòng không ai biết, Lâm Phong, người rốt cuộc là ai?”

Có kinh nghiệm vẽ bức hoạ thứ nhất, Lâm Vũ hiểu được nơi này thiếu thuốc màu, liền bắt đầu nghiên cứu chế tạo thuốc màu. Thuốc màu tranh Trung Quốc chia ra làm hai loại: khoáng vật thuốc màu cùng thực vật thuốc màu. Y theo trí nhớ kiếp trước, nàng nghiên cứu chế tạo một vài khoáng vật thuốc màu, còn có chu sa, chu phiêu (mỡ đỏ =.), thần sa (màu son, có lẽ là đỏ thẫm), thạch hoàng (vàng...), hùng hoàng (vàng...) thạch thanh (xanh dương), phẩm lục (xanh lá), đất son (đất đỏ), bột chì, nê ngân (bạc), lại mài vỏ sò ra bột; ngoài ra, nàng còn thử lấy một ít màu từ thực vật, như màu xanh của lá, son, cũng thử dung hợp những màu này lại, hiệu quả không sai. Thuốc màu chế ra, khiến cho tranh của Lâm Vũ sau này càng thêm phong phú diễm lệ, cũng khai sáng ra một thể loại vẽ tranh mới cho hậu thế.

Mấy tháng sau, Lâm Vũ lại vẽ ra một bức mới - Độc tấu dưới ánh trăng, đúng là bức vẽ Phó Tử Minh.

Tiểu Hàng lại cầm nó đến Duy Bảo Lâu.

Nghi trượng vừa thấy, liền cười hì hì chào đón, “Bức “Tuyết mai” lần trước làm chủ nhân nhà ta đặc biệt thích, hắn nói hễ có tác phẩm của công tử nhà ngươi đem đến thì nhất định mua. Chúng ta còn ngóng trông ngươi khi nào lại đến, cũng đã ngóng trông mấy tháng qua, còn tưởng các ngươi thay đổi nơi bán hoặc không vẽ nữa, cuối cùng cũng đợi được.”

Nghe những lời này, Tiểu Hàng âm thầm vui mừng thay tỷ tỷ.

Chỉ thấy nghi trượng tiếp nhận bức tranh, cẩn thận mở ra, một bức phong cảnh không giống ở nhân gian liền hiện ra.

“Hay ột bức Độc tấu dưới ánh trăng a! Hình thể thanh nhã, thần thái tự nhiên, ý cảnh xa xăm.” Nghi trượng cũng không khỏi liên tục khen ngợi, “Xin hỏi công tử nhà ngươi muốn giá bao nhiêu?”

“Năm mươi lượng bạc.” Tiểu Hàng đáp.

“Chúng ta ra ba trăm lượng.” Mặc dù nghe Tiểu Hàng ra giá thấp, nghi trượng cũng không dám tự quyết định, dù sao ý của chủ nhân không thể làm trái, mà hắn cũng không phải loại người tham lợi nhỏ trước mắt. “Bất quá,” hắn tiếp tục nói, “Chủ nhân nhà ta rất muốn gặp công tử nhà ngươi, chẳng biết có thể hẹn ngày gặp mặt được không?”

“Cái này.” Tiểu Hàng không ngờ một bức tranh lại khiến người ta chú ý đến tỷ tỷ, các nàng bán tranh đều là dịch dung rồi lẳng lẽ bán ra ngoài. Nàng cũng nhất thời không biết nên làm thế nào, đành nói: “Chờ ta về nói lại với công tử nhà ta rồi sẽ trả lời.”

“Được, ngày mai ta ở đây đợi tin tốt.” Nghi trượng cười nói. Không nghĩ tiếp tục lưu lại, Tiểu Hàng nhận 300 lượng bạc trắng rồi vội vàng rời đi.

Vừa rời đi, sau lưng lại bước vào một người, một thân bạch y, trích tiên chi tư (dung mạo như tiên giáng trần), không phải Phó Tử Minh thì là ai.

Nghi trượng còn đang thu dọn bức tranh của Lâm Phong, lại nghe Phó Tử Minh nói: “Bức Độc tấu dưới ánh trăng kia, ta mua. Còn có, trước kia có 1 bức nàng bán cho các ngươi, ta cũng mua. Tám trăm lượng, đây là ngân phiếu.” Nói xong, hắn liền đem ngân phiếu ra.

Nghi trượng trợn trừng nhìn hấn, thăm nghĩ làm lâu như vậy, chưa từng gặp qua ai ngay cả bức hoạ chưa hề xem qua đã trả giá lớn như vậy. Chỉ là, hấn cũng không có quyền bán bức hoạ này. Vì thế hấn nói: “Việc này còn phải chờ ta báo lại để chủ nhân định đoạt.”

“Ồ?” Phó Tử Minh lông mi nhú lại, “Lại chê giá thấp?”

“Không không, công tử đừng hiểu lầm. Chỉ là chủ nhân của ta đối với người vẽ tranh này rất hứng thú, cũng lệnh chúng ta hãy nhìn thấy liền mua. Do đó, chúng ta cũng không dám tự tiện bán đi.” Không biết vì sao, nghi trượng không muốn vị công tử giống thần tiên này hiểu lầm, nên giải thích thêm.

Đang do dự, đúng lúc này, lại nghe một âm thanh truyền đến: “Là chuyện gì mà khiến nghi trượng lúng túng vậy?” Người chưa đến, tiếng đã tới trước, áo lam phiêu phiêu, quạt giấy nhẹ lay động, một người đi đến. Mắt phượng hẹp dài, môi đỏ khêu gợi, mũi thẳng, dáng người phong lưu, đều thể hiện ở trên người nam tử này, thật sự là rực rỡ, sáng chói.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đều âm thầm vì ý vị phong lưu của đối phương mà khuất phục. Dẫn Phó Tử Minh vào nội sảnh, Hàn Dư nói: “Tại hạ họ Hàn tên Dư, là chủ nhân bắt tài của Duy Bảo Lâu, xin hỏi huynh đài xưng hô thế nào?”

“Tại hạ Phó Tử Minh, chưởng quầy hiệu thuốc bắc Vương Nhạc Cập là phụ thân của tại hạ.” Thấy hấn thẳng thắn, Phó Tử Minh cũng bình thản nói.

“A? Thì ra là Phó huynh, hân hạnh hân hạnh! Thuốc viên của quý quán cả nước đều ca ngợi a.” Hàn Dư cười nói, “Chẳng biết Phó huynh cũng là người thích thi hoạ? Phòng tranh của ta còn cất giữ rất nhiều, có “Trúc xanh” của đại sư Tần Di ngô quốc trước kia, còn có “Cung nữ đồ” của Khổng Phương nước Nhạc xưa, người xem, bức chính giữa phòng, là bảo vật trấn lâu của chúng ta: “Uyển hoa”. Tương truyền hoàng đế Nhạc quốc trước kia vì nữ tử hấn yêu mà vẽ. Không biết Phó huynh nghĩ thế nào?”

Nhìn bức “Uyển hoa”, ánh mắt Phó Tử Minh trầm xuống, lại nói, “Ta chỉ mua tranh của Lâm Phong.”

Hàn Dư không nghĩ tới hấn khẳng khẳng muốn mua tranh của Lâm Phong, phải biết rằng Lâm Phong này, đến bây giờ, theo hấn biết cũng chỉ có 2 bức, mà cả hai đều ở trong lâu của hấn, chưa bán đi, mà Phó Tử Minh làm sao biết được. Chỉ có một nguyên nhân, vì thế Hàn Dư hỏi: “Phó huynh quen Lâm Phong sao? Vì sao chỉ muốn tranh của hấn?”

Ánh mắt ôn hoà lại, Phó Tử Minh đáp: “Ta ngưỡng mộ nàng đã lâu, thật thích tác phẩm của nàng.”

Nhìn ánh sáng nhu hoà trong đôi mắt kia, Hàn Dư cảm thấy có chút chói mắt, nhân tiện nói: “Nghe người vừa nói, tất nhiên là biết hấn, không biết Lâm Phong là người như thế nào? Lại làm Phó huynh quý trọng như thế.” Nói như thế, hấn lại nghĩ rằng, bức “Tuyết mai” kia, phong cách vẽ không theo một khuôn mẫu nào, phong cách độc đáo phóng khoáng, có thể nói là số một, hấn cũng rất thích, thật thích cách thể hiện sự cứng cỏi của mai trong bức hoạ, không biết nhân tài vẽ nên bức tranh như thế này là người thế nào, cũng không khỏi muốn kết bạn. Lòng thầm quyết định, với “Tuyết mai”, hấn sẽ không bán đi.

Mà Phó Tử Minh cũng không muốn nói nhiều về Lâm Phong, chỉ trả lời: “Chuyện Lâm Phong ta không tiện nói, mong rằng thứ lỗi.” Hấn cùng Phó chưởng quầy đã sớm biết thân phận nữ nhân của Lâm Vũ, cũng nhìn ra bọn họ dịch dung, chỉ là không nói ra mà thôi. Thâm niên làm thầy thuốc, đối với thân thể nam nữ bọn họ vừa nhìn thấy đã biết, lại không biết nhan sắc sau lớp dịch dung là gì. Hấn thăm nghĩ chờ ngày nào đó Tiểu Lâm sẽ chính miệng nói cho hấn.

Tối hôm đó nghe xong tâm ý của Lâm Vũ, mắt thấy nàng vội vàng rời đi, hấn cũng không nở cản, vẫn không tự chủ được mà đến gần phòng nàng.

“A, tỷ tỷ, bức này không phải Phó công tử sao?” Hấn ở ngoài phòng, nghe được những lời này của Tiểu Hàng, trong lòng vui vẻ, thăm nghĩ hoá ra trong lòng Tiểu Lâm cũng có hấn, vừa khác biệt là nàng còn có thể vẽ tranh. Lại nghe Lâm Vũ nói: “Mang bán đi.” Trong lòng Phó Tử Minh nhất thời căng thẳng, liền sinh hờn dỗi, thật sự muốn vọt vào trừng trị nha đầu kia một chút. Trở lại phòng ngủ, hấn liền quyết định, vẫn còn phải hảo hảo hiểu biết mọi thứ về nàng. Vì thế ngày thứ hai, hấn liền lặng lẽ đi theo Tiểu Hàng, một đường đi vào Duy Bảo Lâu.

Tiếp nhận “Độc tẩu dưới ánh trăng” từ nghi trượng, Hàn Dư cẩn thận xem, trong lòng thầm khen: bức tranh của hắn lại một lần nữa gây ngạc nhiên cho hắn, cảnh trong tranh lần này so với lần trước hoàn toàn khác nhau, trong nhân vật có thô có tinh, sắc thái lại càng phong phú. Thật không biết hắn điều phối thuốc màu như thế nào. Hàn Dư nhìn người đánh đàn trong bức tranh, lại nhìn nam tử trước mặt, một hoạ sĩ như hắn, mơ hồ cảm thấy người trong bức tranh với Phó Tử Minh có liên quan, cũng không giận việc im lặng đối với Lâm Phong (ý chỉ không giận việc Phó ca ca không nói về Lâm Phong), cười nói: “Nếu Phó công tử yêu thích Lâm Phong như thế, bức “Độc tẩu dưới ánh trăng” này, liền 300 lượng bán cho công tử. Chỉ là, bức “Tuyết mai” kia thì xin lỗi, ta không bán được, mong công tử hiểu cho.”

Thấy Hàn Dư thái độ kiên quyết, Phó Tử Minh cũng không nói gì. Thầm nghĩ tác phẩm của Tiểu Lâm được người như thế yêu thích, cũng nên vì nàng mà cao hứng; nếu vẽ tranh là hứng thú của nàng, cũng không nên che giấu hào quang của nàng; chỉ là, trong lòng mơ hồ có điểm bất an.

Vì thế hắn thanh toán ngân phiếu, cẩn thận tiếp nhận rồi cuộn lại bức hoạ, nói lời cảm tạ rồi xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng bạch y của nam tử dần xa, trong mắt Hàn Dư toát ra một chút hứng thú: “Lâm Phong, ta đối với ngươi càng ngày càng có hứng thú đây.”

8. Chương 8: Cuộc Hẹn

Nghe xong Tiểu Hàng kể lại, Lâm Vũ không khỏi vui mừng nhường này, không nghĩ tác phẩm của nàng nhanh như vậy đã được chủ nhân Duy Bảo Lâu – phòng tranh nổi tiếng thế giới tán thưởng. Xem ra bằng thực lực của bản thân, tâm nguyện ngao du thiên hạ sau này chỉ cần một thời gian nữa là được.

Kinh ngạc vui mừng, nàng liền không chút do dự đáp ứng lời mời.

Nhưng nàng lại không biết, chủ nhân Duy Bảo Lâu chính là tài tử phong lưu nổi danh đương triều – Hàn Dư.

Hàn Dư, là người Ngô quốc trong tam quốc trước kia, là Hàm lâm thế gia triều trước. Phụ thân Hàn Thực là một học giả uyên thâm, được học sĩ trong tam quốc hết lòng ủng hộ và yêu mến. Sau khi Ngô quốc diệt vong, Nguyên đế vì lôi kéo học sĩ mọi nơi liền cho hai con trai bá Hán Thực làm sư phụ. Vì thế, Hàn Dư cũng thành thư đồng của hai con của Nguyên đế. Bảy tuổi đã biết ngâm thơ làm văn, mà lần đầu tiên hắn mở miệng ca ngợi chính là mai. Sau 20 tuổi, thi hoạ của hắn lại dần dần nổi tiếng. Sau được Cảnh đế khâm điểm làm Trạng nguyên, nhất thời cảnh tượng vô hạn, tiền đồ như gấm (tóm lại tươi sáng rộng mở). Thanh niên tài俊, lại mới đôi mươi, ngày thường một bộ mặt mê chết người không đền mạng, nghe đồn hắn phong lưu đa tình, lại chưa cưới vợ, dẫn đến các tiểu thư trong kinh thành vụng trộm nhắm tới. Mà người này thích lưu luyến đến các phường tìm hoa, lại thường vì nữ tử chốn phong trần đề thi phú, cho nên được các nàng ủng hộ, các đại kỹ viện ở Vện Kinh đều mở đèn xanh với hắn.

Hai trung tâm văn hoá lớn nhất thiên hạ là kinh đô Vện Kinh và cố đô Ngô quốc - Nam Tề ở Giang Nam. Điều nói nơi hút hồn nhất là Hoa Vũ phường ở Đông thành, mà trong phường này nổi danh nhất là Thuý Vi Các.

Hàn Dư cùng Lâm Vũ lần đầu gặp mặt chính là tại kỹ viện hạng nhất Vện Kinh – Thuý Vi Các.

Điều nói nữ đến 18 tuổi thì thay đổi, Lâm Vũ nhìn gương mặt dần dần thay đổi trong gương, không khỏi lo lắng. Nhìn khuôn mặt này, có thể tưởng tượng về sau sẽ khuynh quốc tuyệt sắc như thế nào, nhưng từ xưa tới nay, hồng nhan đều bạc mệnh, nếu có thể lựa chọn, nàng thà là bản thân mình tầm thường.

Vì là đi kỹ viện nổi tiếng, Lâm Vũ cũng không muốn dịch dung, thay trang phục nam tử, đai lưng đeo ngọc bội, buộc lại tóc dài, dùng một dây màu trắng buộc tóc, ở trên đầu kết một nút thắt, cầm lấy trâm ngọc, đây là di vật mẫu thân lưu lại, nàng đem xuyên vào giữa búi tóc. Trong gương đồng ngay lúc đó hiện ra một công tử thanh tú hoạt bát.

Thúy Vi các sở dĩ nổi danh, không chỉ bởi có bảy đại mỹ nữ, còn bởi vì phục vụ chu đáo làm người ta không thể không hài lòng. Cho nên, nhân sĩ kinh thành muốn đi Thúy Vi các hưởng thụ cũng không phải là chuyện dễ.

Lâm Vũ vừa đến cửa viện, liền có một nữ tử thanh xuân tiến đến hầu hạ, nhìn thấy Lâm Vũ, nàng không khỏi ngần ra một lúc, sau thấy là khách lạ, liền đem Lâm Vũ đưa vào đại sảnh, dùng một ly trà có ấn ký hoa màu xanh rót trà cho nàng, thuận tiện hỏi tên nàng, xem có người quen dẫn đi không. Lâm Vũ đáp: “Kê hèn này là Lâm Phong, cùng chủ nhân Duy Bảo Lâu ước hẹn tại đây.” Ứng thị nghe xong, liền dẫn nàng lên Thanh Hoa Các ở lầu hai. Vừa đến bên ngoài các, liền nghe trong các mơ hồ truyền ra tiếng nữ tử cười duyên. Lâm Vũ sửa sang lại quần áo, theo Ứng thị lên bậc thềm đi vào.

Trong các, một nam tử áo dài màu tím nhạt, trên thêu một bông cúc màu bạc tinh tế, thắt lưng đeo ngọc bội màu xanh, một đôi mắt phượng xinh đẹp, ngón tay thon dài nhẹ nắm quạt giấy, bạc môi nhẹ nâng, mỉm cười nhìn nữ tử bên cạnh. Ứng thị báo tên Lâm Vũ, liền rời đi. Chỉ thấy nam tử kia miễn cưỡng giương mắt, lúc nhìn đến Lâm Vũ liền hiện lên một tia kinh diễm.

“Công tử thật tuấn tú a!” Nữ tử xinh đẹp kia không chút che dấu nhìn Lâm Vũ, khẽ cười nói, “Sợ là Dục Vương được mệnh danh đệ nhất mỹ nam Tiển quốc cũng phải tự ti. Ha ha.”

Nghe lời này, lòng mày nam tử kia nhú lại, sáng giọng, “Ai, Uyển nương thật sự là bạc tình, thấy người mới liền quên người cũ. Lần trước là nhớ mãi không quên đối với Dục vương, lần này lại đưa mắt đối với huynh đệ của ta, sợ là sớm đem ta đây - người già trước tuổi ném lên chín tầng mây mất.” Nói xong ngón tay thon dài nhẹ gõ lên mặt bàn.

Uyển nương thấy thế, thu hồi tầm mắt, giúp Lâm Vũ cùng nam tử rót trà, “Hàn công tử thật biết đùa. Ta dù thế nào cũng sẽ không quên công tử nha.” Dứt lời liền lặng lẽ lui ra, chỉ để lại Lâm Vũ cùng nam tử kia ở lại.

Ánh mắt nam tử nhìn nàng chăm chăm, từ dưới nhìn lên toàn thân, thấy nàng sợ hãi, liền đứng dậy cúi người một cái, nói: “Tại hạ Hàn Dư, mến mộ tài hoa của Lâm huynh đã lâu. Cho nên hẹn gặp tại Thúy Vi Các này, hôm nay vừa thấy, cũng không nghĩ Lâm huynh trẻ tuổi như thế, thực cảm thán một thể hệ anh hùng xuất thiếu niên a. Đến, Lâm huynh, mời ngồi.”

Vừa nghe tên người này, trong lòng Lâm Vũ chấn động, sớm nghe nói đến tài hoa phong lưu của hấn, nhất thời có chút hối hận mình vì sao không dịch dung, lại chỉ có thể cười mà nói: “Thì ra là Hàn thị lang, thật sự hân hạnh gặp mặt. Tại hạ vụng về, may mắn được Hàn đại nhân thưởng thức.”

Nhìn Lâm Vũ cười, Hàn Dư bỗng nhiên thấy vạn hoa mắt sắc, không khỏi ngây người một chút, sững sờ một lúc mới khôi phục. Liền mỉm cười dẫn nàng tới ngồi cạnh hấn, nàng theo lời hấn ngồi xuống.

Phe phẩy quạt giấy, cảm giác được từng trận gió nhẹ nhàn nhạt mùi hương hoa lải lắt qua mặt, tiếng nói của hấn mang theo từ tính ở bên tai Lâm Vũ vang lên: “Nói vậy Lâm huynh cũng là lần đầu tiên đến Thúy Vi Các này?” Nàng gật đầu.

Hấn vừa cười vừa nói: “Thúy Vi Các này, cũng không phải nơi người bình thường có thể vào. Lần đầu tiên tới nơi này, Ứng thị thấy ngươi là khách lạ liền muốn xác định chỗ ngồi. Cái gọi là xác định chỗ ngồi, tức là mang ngươi vào một phòng, sau đó dùng ly trà nhỏ có ấn ký hoa xanh rót trà. Lúc này sẽ có người mang đến một quyển “thực đơn”, mặt trên là bức tranh của tất cả các nữ tử trong Thúy Vi Các, nếu vừa lòng ai, mà nữ tử kia cũng nguyện ý, thì ra hiệu cho di nương quản sự đổi một cái chén tinh xảo khác, tự tay pha trà ngon dâng cho ngươi. Nếu nữ tử không muốn cùng ngươi kết giao, ngươi phải chọn người khác. Đã ngồi uống trà, có thân mật, về sau mới có thể tùy thời tới Thúy Vi Các này.” Hàn Dư thấy Lâm Vũ hứng thú bưng bưng lắng nghe, uống một ngụm trà, lại tiếp tục nói: “Bước thứ hai gọi là lên màn, các màn này phân thành màn chia rượu, màn diễn (diễn hí kịch, diễn trò), màn du (du ngoạn, dạo chơi). Nếu ngươi có tình cảm với nữ tử, có thể ở các hiệu ăn, tửu lâu, rạp hát, trang viên, thuyền lớn trong kinh thành kêu nàng đến tiếp khách.”

“Trời, đây chính là tam bồi phục vụ.” Lâm Vũ sợ hãi nói.

“Tam bồi?”

Nhìn ánh mắt khó hiểu của Hàn Dư lại cười tà, nàng giải thích: “Tam bồi chính là: bồi ăn, bồi uống, bồi chơi.”

“Ừ, cách nói này của Lâm huynh thật chính xác.” Hắn mặt đầy tươi cười nhìn nàng, “Cuối cùng chính là châu mặn. Nếu người và các nữ tử quen thuộc, có thể ở trong các tiệc rượu, ăn uống bảo nàng hầu rượu, xem như chính thức quan hệ thân thiết, người có thể ngủ lại Thuý Vi Các. Nếu muốn bao trọn nữ tử kia, về sau việc ăn, mặc, chơi đùa cùng phí tổn cho hạ nhân đều là người đảm đương. Nếu người bao một vị xử nữ, phí tổn lại càng nhiều.”

Lâm Vũ giật mình thở dài, “Thì ra đây là cuộc sống “ngập trong vàng son” ở Thuý Vi Các.” Nàng không khỏi hỏi: “Không biết Hàn huynh ở trong này đã bao nhiêu nữ tử?”

“Ha ha,” dường như nghe ra ý châm chọc trong lời của nàng, lại không muốn nàng hiểu lầm, Hàn Dư nghiêm trang giải thích, “Ta chỉ vẽ tranh lên “Thực đơn” mà thôi, vì giúp bọn họ hoạch định nữ tử nơi này lên “thực đơn” nên ta cũng quen biết các nàng. Ngày thường rảnh rỗi liền kêu các nàng đánh cờ, cũng không có ngủ lại.”

“Ừ.” Nàng gật gật đầu, xem ra bên ngoài nói Hàn Dư thường lưu luyến chốn phong trần đúng là có điểm khuếch đại, lại nói: “Tục ngữ nói: “rượu ngon dù tốt, cũng không thể mê”, Thuý Vi Các nhuyển hương như ngọc, mặc dù mê người, nếu lưu luyến quên đường về, hãm sâu trong đó, sẽ tiêu hao chí khí con người. Nhớ rõ sự phụ ta từng nói với ta, thời tam quốc trước kia, người từng một mình trong đêm dừng chân trên bờ sông Tần Hoài ở quốc đô, lại xem cảnh quan liêu sống mơ mơ màng màng, ở bờ sông cùng nữ tử trắng hoa vui đùa. Lúc ấy, hắn nghe được nữ tử trắng hoa xướng khúc “Mộng uyển hoa” của Nhạc Vương làm, không khỏi cảm thán: “Yên lung hàn thủy nguyệt lung sa, Dạ bạc Tần Hoài cận tửu gia. Thương nữ bất tri vong quốc hận, Cách giang do xướng “Mộng uyển hoa”. [1]

“.....Thương nữ bất tri vong quốc hận, Cách giang do xướng “Mộng uyển hoa.” Yên lặng nhớ kĩ câu thơ, ánh mắt Hàn Dư đầu tiên là kinh ngạc, thấy nàng còn nhỏ đã có trình độ như thế; sau lại chuyển thâm trầm, âm thầm suy nghĩ xem cảnh ngộ như thế nào mà tạo ra nàng trẻ tuổi lại thành thạo, biết lo dân lo nước, thật sâu nhìn Lâm Vũ, nói, “Không biết người trẻ tuổi thế này, lại đối với thể sự có kiến giải sâu sắc, làm ta thật kính nể. Không biết sự phụ Lâm huynh là ai? Lâm huynh bao nhiêu tuổi? Nhà ở nơi đâu?”

Lâm Vũ nhấm một ngụm trà, thầm nghĩ không nên cho hắn biết nhiều, liền nói: “Ta là một cô nhi, từ nhỏ được sự phụ nuôi dưỡng, ẩn cư trong núi sâu. Nay sự phụ đã đi về cõi tiên ....” Nói đến đây, ánh mắt nàng ảm đạm xuống, mờ ảo nhìn phương xa, giống như thấy được giọng nói nụ cười của sự phụ lúc còn sống. Hàn Dư thấy nàng thương tâm, không khỏi vì nàng thêm trà. Dừng dừng, lại nói: “Ta cùng hai đệ phiêu bạt khắp nơi. Năm nay hơn 14 tuổi, lưu lại Vạn Kinh đã mấy tháng, thỉnh thoảng bán tranh kiếm chút lộ phí mà thôi.”

“Mới 14 à! Về sau ta đây gọi Lâm đệ được không?” Nghe xong Lâm Phong nói hắn vẫn còn độc thân, Hàn Dư vui vẻ nói.

~~[1] Bài thơ này nguyên bản là bài Đỗ bến Tần Hoài do Đỗ Mục sáng tác... Dịch thơ là:

Nước băng khói tỏa trắng soi cát

Thuyền đỗ bến Tần cạnh tửu gia

Ca Kỳ chẳng màng hận mất nước

Cách sông còn hát Hậu Đình Hoa*

Bản gốc thơ là Hậu Đình Hoa nhưng trong bản thơ trong truyện lại là Mộng Uyển Hoa (ko dò sai đâu). Có phần khác biệt.

Lâm Vũ thấy diễn xuất của nàng được học từ mẫu thân kiếp trước không tồi, nhưng tên này sao lại có vẻ mặt giống như vui mừng, đáng lẽ nên biểu hiện ra vẻ mặt đồng tình hoàn cảnh cô nhi đáng thương phiêu bạt khắp nơi của nàng chứ, nàng trừng mắt liếc hắn một cái, buồn bực gật đầu. Cái trừng vô tình này, trong mắt Hàn Dư lại là phong tình vạn chủng, đề xuống nội tâm xao động, Hàn Dư nói: “Lấy tài học của Lâm đệ, vì sao không đi thi lấy công danh? Lại ẩn sâu trong chốn phố phường?”

“Ta không thích tranh chấp trong triều đình, lại hâm mộ sự tiêu dao của sư phụ, nay đây mai đó phiêu bạt, ta thật thích.” Lâm Vũ cười đáp.

Nhìn nàng tươi cười, nghĩ thấy trên người nàng toả ra mùi thuốc nhàn nhạt, Hàn Dư lại một lần nữa sửng sốt, thấy qua trâm ngọc trên đầu nàng, trong lòng nhất thời run lên. Lại giống như vô tình nhìn qua cổ Lâm Vũ, thấy rõ ràng yết hầu, nội tâm không khỏi than thở: “Trời! Chẳng lẽ ta thật sự thích nam tử này? Ta yêu là nữ nhân a, tuyệt đối không có đoạn tay áo chi phích (nôm na là gay)!”

Đường như muốn nghiệm chứng suy nghĩ trong lòng, Hàn Dư gọi Uyển nương tới, tiếp nhận một quyển “thực đơn” tinh xảo màu bạc từ Uyển nương, lại tự mình vì Lâm Vũ giới thiệu: “ “Thực đơn” trong Thuý Vi Các có phân cấp bậc, giống như nữ tử nơi này cũng phân cấp bậc. Tướng mạo nữ tử khác nhau đều xếp ở “thực đơn” khác nhau. Mà 7 đại mỹ cơ nổi danh nhất Thuý Vi Các đều ở trong quyển “thực đơn” màu bạc này.” Nói xong đem “thực đơn” mở ra: “Lâm huynh đã nghe qua 7 đại mỹ cơ chưa?” Thấy nàng lắc đầu, hắn cười đắc ý: “Bảy đại mỹ cơ gồm Mai, Lan, Trúc, Cúc, Liên, Đan, Hạc. Bảy vị mỹ nhân này, trừ bỏ Đan Cơ đã bị Tư Mã Đại học sĩ độc bao, sáu vị kia, mặc dù nghe nói thân mật khá nhiều, nhưng chưa từng có khách ngủ lại. Các nàng sở dĩ nổi danh, không chỉ ở mỹ mạo. Mai Cơ thích làm văn, Lan Cơ giỏi ca múa, Trúc Cơ khéo múa kiếm, Cúc Cơ giỏi thi hoạ, Liên Cơ nổi tiếng đánh đàn, Hạc Cơ cờ nghệ (kỹ thuật chơi cờ) rất cao; Đan Cơ xem như toàn tài, cầm kỳ thi hoạ đều biết, nhưng không tinh thông.” Hàn Dư vừa nói vừa chỉ cho nàng bảy vị mỹ cơ.

Lâm Vũ nhìn các nàng, cảm nghĩ: “Tại nơi nam quyền thịnh thế, các nàng có thể sống như thế, đem nam nhân đùa bỡn trong lòng bàn tay, làm hậu nhân thế kỉ 21 như ta cũng không thể không khâm phục.”

Lại nghe Hàn Dư nói: “Hôm nay chúng ta liền thưởng thức Lan Cơ ca múa đi.”

Nàng gật gật đầu, cũng đúng lúc sinh ra hứng thú với nữ tử này.

Vì thế, bọn họ đi theo Uyển nương, ra Thanh Hoa Các, xuống lầu, vào hậu viện. Một đường đi, thấy Lâm Vũ có phần mê mẩn, Hàn Dư cười nói, “Lâm đệ chắc không biết, Thuý Vi Các này, tiền viện (viện phía trước) có 3 lầu. Mỗi lầu cũng chia cấp bậc, an bài các cô nương khác nhau, cấp bậc càng cao, phí tổn càng lớn. Mà 7 vị mỹ cơ kia, cũng không ở trong những lầu này. Các nàng đều có viện riêng, trừ phi có khách ra tiền mời, bình thường đều có bốn nha hoàn, bốn đầy tớ hầu hạ.” Nàng âm thầm lưu luyến, so với khi nàng còn là tiểu thư ở Tư Mã gia, người hầu nhiều hơn nhiều.

Đúng lúc này, liền đi tới khuê viện của một nữ tử, thấy tấm biển trên cửa viện có khắc 2 chữ thanh tú sâu xa: “Lan uyển.” Uyển nương gõ nhẹ cửa, kêu lên: “Cô nương, Hàn đại nhân, Lâm công tử đến thăm.” Lúc này, cửa viện mở ra, nhưng lại thấy một nha hoàn tầm mười mấy tuổi, thanh y bố sam (quần áo màu xanh), dẫn bọn họ vào. Có vẻ Hàn Dư cùng Lan Cơ rất quen thuộc nên cũng không cần Uyển nương giới thiệu, nàng không theo bọn họ đi vào mà lập tức rời đi.

Đình viện này, bày trí có chút giống Tứ hợp viện của Bắc Kinh xưa. Đối diện cửa vào là một bình phong điêu khắc lan hoa, qua bình phong, liền thấy trong viện có ba nhà, nhà chính là nơi Lan Cơ ở, nhà phụ còn lại là nơi ở của nha hoàn, ngoài ra còn có một phòng bếp nhỏ. Trong viện có các loại hoa lan cùng một gốc cây đào, sau viện đều là dương liễu rủ rủ. Vì Lan uyển này vừa vịn dựa vào con sông trong thành, nên buổi chiều có thể thấy được ánh đèn thuyền trên sông, khói sóng mịt mù, một cảnh đêm phồn hoa thật đẹp.

“Cô nương, Hàn đại nhân đến.” Nha hoàn ở ngoài nhà chính nói nhỏ một tiếng, cửa liền mở ra, bọn họ theo tại chỗ đi vào.

Chỉ thấy trong nhà là một lục y nữ tử, xinh đẹp thoải mái đứng bên cửa sổ. Nàng kia nghe tiếng quay lại, thấy Lâm Vũ ánh mắt liền sáng lên. Chỉ nghe nàng trong suốt cười, nói: “Hàn đại nhân đại giá quang lâm, ta không có tiếp đón từ xa, mong ngài lượng thứ.” Eo nhỏ uyển chuyển, thanh âm như nhuyễn hương, tê dại vô cùng; quay đầu lại cười, xinh đẹp vạn phần. Giai nhân như thế, sao có thể trách nàng không tiếp đón từ xa đây. Chỉ nghe Hàn Dư cười nói: “Lan cô nương, đây là hiền đệ Lâm Phong. Tranh của hắn thật kỳ diệu, làm ta phải khâm phục.”

Thấy ánh mắt nàng vừa chuyển, Lâm Vũ vội vàng thở dài: “Lần đầu gặp mặt, cảm thán dung mạo cô nương mà gạt mình, thật là trời sinh tự có khí chất diễm lệ, tính nét thủy mỵ vẻ đượm nồng.”[2]

“Ha ha!” Lan Cơ che miệng cười, sóng mắt lưu chuyển, “Ta thấy Lâm công tử, mới cảm thán thế gian này sao có nam tử hào hoa phong nhã tuyệt thế vô song như thế, lại thấy may mắn là dung mạo này sinh trên người công tử, nếu là nữ tử, tỷ muội chúng ta thật sự không dám sánh với.” Nói xong, nàng cũng không tị hiềm (ko ngại hiềm nghi) nhìn chằm chằm Lâm Vũ, mà Lâm Vũ lại cảm thấy cô gái này rất sáng sủa đáng yêu, liền mỉm cười nhìn lại.

Hàn Dư thấy Lâm Vũ cùng Lan Cơ đưa mắt, nội tâm liền cực kỳ không thoải mái. Vội phe phẩy quạt giấy, buồn bực nói: “Lan cô nương, hôm nay ta cố ý mang Lâm đệ đến để thưởng thức ca múa của người, người cũng không thể câu hồn Lâm đệ nhà ta thể chứ.”

Lan Cơ bật cười, nói: “Ta chưa từng thấy mỹ nam như thế này, là hồn ta bị Lâm công tử câu mới đúng.”

Dứt lời, liền kêu nha hoàn trong đình viện chuẩn bị xiêm áo cùng hương án, chỉ thấy trên hương án có một cái đàn tranh mà không thấy người đàn. Thấy Lâm Vũ nghi hoặc, Lan Cơ cười nói: “Làm phiền Hàn đại nhân vì ta đệm nhạc được không?”

Nhìn đến ánh mắt Lâm Vũ chuyển hướng hẳn, Hàn Dư vui vẻ đáp: “Đương nhiên là được, không biết cô nương muốn tấu khúc nào?” Thăm nghĩ nhất định phải thể hiện thật tốt trước mặt Lâm Phong.

Thấy bộ dáng Hàn Dư mong chờ, Lan Cơ cười đáp: “Đạp ca.”

Gió nhẹ thoảng qua, hương lan yếu ớt xa xăm, màu hồng dưới tàng cây, lục y nhẹ nhàng bay, đàn tranh nhẹ nhàng vang lên, chỉ thấy ống tay áo vung lên, ống quần vũ động, ngọc bội nhẹ kêu, sóng mắt lưu chuyển nhìn quanh, một khúc “Đạp ca” giống như tiên âm từ trên trời từ từ truyền đến:

“Người như mây trời, ta như chim trong mây.

Cùng nhau gắn bó, tấm ngày lái gió.

Người như nước trong hồ, ta như hoa trong nước.

Thân cận nhớ thương, tấm trắng làm bóng.

Nhân gian vì sao tụ rồi tán,

Nhân gian vì sao trải bi hoan (vui buồn),

Chỉ mong cùng người nắm tay dài,

Đừng làm phù dung sớm nở tối tàn.”

Hết một khúc, Lâm Vũ vẫn đắm chìm trong vũ khúc cảnh đẹp nhân gian kia.

Không khỏi cảm thán, ngâm một câu thơ:

”Sông Nguyệt Hàn đêm khuya tĩnh lặng nặng nề, mỹ nhân cười đáng ngàn hoàng kim.

Buông màn vũ nổi giường âm đàn, trong Sính [3] chớ lại ngâm “Uyển Hoa”, một khúc “Đạp ca” động lòng người.

Động lòng người, mong người thưởng.

Nguyện làm đôi uyên ương trên trời, một bay bay đến trên mây xanh.”

Ngâm xong, hai mắt Hàn Dư toả sáng, Lan Cơ cũng mặt đầy cảm xúc, “Đây là câu thơ động lòng người nhất mà ta được nghe.” Nói xong rót ly rượu, đưa tới trước mặt Lâm Vũ, “Ta kính công tử một ly.”

Lâm Vũ tiếp nhận ly rượu, một hơi uống cạn sạch, chỉ cảm thấy rượu nóng yết hầu, thăm hỏi hận chính mình quên mang theo thuốc giải rượu, lại không biết rượu này so với rượu Lan Cơ ngày thường dùng tiếp đãi khách mạnh hơn rất nhiều. Lại thấy Lan Cơ kính Hàn Dư một ly.

Hàn Dư uống xong, sáng giọng: “Lâm huynh chỉ ca ngợi Lan cô nương ca múa, tại sao không bình phẩm ta đánh đàn?”

Lâm Vũ sững sốt, vừa rồi chỉ chú ý Lan Cơ ca múa, lại không tỉ mỉ nghe hẳn đánh đàn. Lại nghe Lan Cơ trêu đùa: “Hàn đại nhân không phải là ghen tỵ chứ.”

Quạt giấy lay động, Hàn Dư chỉ nói, “Ta thấy Lâm đệ cùng Lan Cơ tình nồng ý hợp, lại lãng quên ta đây phong lưu tài tử, ly rượu này, nên phạt!” Noli xong bưng lên ly rượu, đưa tới trước mặt Lâm Vũ.

Lâm Vũ nhìn ly rượu này, âm thầm cầu nguyện chính mình nghìn vạn lần chịu đựng, chậm rãi đưa lên uống, “Hàn huynh đàn thật tốt, ta chỉ cảm thấy ca, khúc, vũ đã hoà làm một thể, phối hợp lại càng hay. Về sau nếu có cơ hội, nhất định sẽ một mình thưởng thức tài đánh đàn của Hàn huynh.”

Hai ly rượu xong, quả là cảm thấy đầu có chút choáng váng: “Tiểu đệ không chịu nổi rượu, có chút chóng mặt.” Nàng ôm đầu, híp mắt nhìn hai người trước mặt, “Làm mất nhã hứng của Hàn huynh và Lan cô nương, mong lượng thứ.” Dứt lời đầu đột nhiên lệch đi, thân mình nghiêng về phía trước, ngã vào trong một lồng ngực rộng lớn.

Giương mắt nhìn, đã thấy ngũ quan Hàn Dư gần trong gang tấc, hấn ôm bả vai nàng, trong mắt toát ra một tia lo lắng, vội vàng cáo từ Lan Cơ, mang nàng ra Thuý Vi Các.

~[2] Tính nét thủy mỵ về đấng nồng: câu gốc là Thái nùng ý viễn thực thả chân, là một câu thơ trong bài Lệ nhân hành (Bài hát về người đẹp) của Đỗ Phủ.

[3] Sính: thủ đô của nước Sở thời chiến quốc, nay ở phía Bắc Giang Lăng, tỉnh Hồ Bắc, Trung Quốc.

9. Chương 9: Thông Báo

Hàn Dư không biết hình dung tâm trạng bây giờ như thế nào, ôm Lâm Phong, bảo xe ngựa đi xa rồi mới nhớ chưa hỏi hấn ở nơi nào, nhưng cũng không muốn đưa hấn trở về. Thân thể trong lòng thỉnh thoảng động đây muốn tách ra, lại khiến Hàn Dư ôm càng chặt, chậm rãi đi ở trong Hoa Vũ Phường, Hàn Dư chỉ cảm thấy ôm cái thân thể mỏng manh như xương này, nội tâm giống như ở trên đồng lửa. Từng trận gió xuân buổi chiều, hơi hơi mưa phùn, cũng không làm thanh tĩnh được nội tâm đang mê loạn của hấn. Hấn luôn nhắc nhở cho rằng trong lòng mình không hề loạn, mặc dù lưu luyến chốn phong trần, nhưng vẫn chưa hề động tâm với ai. Vậy mà đêm nay lại ngoại lệ. Hấn vẫn tưởng rằng mình kiêu ngạo phong lưu vậy mà nhìn đến Lâm đệ lại biến mất không sót lại một chút gì. Hấn không cam lòng, không cam lòng vì sao mình lại động tâm với một cái nam tử.

Hấn đi vào một góc tối nhỏ, nhìn trước sau không người, cúi đầu nhìn làn da trắng nõn tinh tế của Lâm Phong, còn có đôi môi đỏ mọng kiêu diễm ướt át kia, tựa hồ đang chờ hấn chiếm lấy, dần dần hấn giống ma xui quỷ khiến cúi đầu, chậm chậm tiếp cận mặt màu đỏ hường kia. Lúc hấn cảm giác sắp nhắm nháp đến dung mạo mê người kia thì chợt thấy sau lưng bị đau, mắt tối sầm, ngã xuống.

Lâm Vũ cảm thấy đầu choáng váng gay gắt, từ từ nhắm mắt lại, lại có thể cảm thấy mình từ Hàn Dư ôm ấp đến một người khác ôm. Người ôm nàng này võ nghệ cao cường, xuyên qua phố, nàng nghĩ được từng trận mùi thuốc quen thuộc từ trên người hấn truyền đến, không khỏi hỏi: “Phó Tử Minh, là người à?”

Hai tay ôm nàng chặt một chút, hấn nói nhỏ, “Là ta, ta ôm ngươi về nhà. Gọi ta Tử Minh.”

“Tử Minh, Tử Minh, người tới đón ta. Thật ngại là ta uống rượu, ha ha.” Nghe thấy thanh âm của hấn, Lâm Vũ nói loạn một hồi, dùng thanh âm của chính mình (ý nói là giọng nữ thật của nàng).

Hai tiếng gọi mềm mại lọt vào tai, người ôm nàng vừa lòng nở nụ cười.

Ước chừng một khắc sau, Phó Tử Minh mang Lâm Vũ về phòng, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, cũng sai Tiểu Hàng đi lấy men giải rượu uy nàng uống vào.

Lâm Vũ nằm trên giường, theo được tính phát huy tác dụng, đầu cũng dần dần thanh tỉnh. Hơi hơi mở mắt, liền nhìn đến người kia ôn nhu như ngọc ngồi ở trước mặt nàng, ánh mắt hấn mang theo sương mù, nhìn không ra là buồn bực hay ưu sầu, ngón tay thon dài vuốt vuốt tóc mềm trên trán nàng, sau đó, lại tự nhiên dời tay tới gò má của nàng, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa, tựa như chăm sóc một món đồ trân bảo, yêu thích không buông tay. Thời gian giống như dừng trôi ngay một khắc này.

Bốn phía tản ra một loại mùi thuốc nhàn nhạt, bầu không khí làm người ta hít thở không thông, thân thể của Lâm Vũ giống như bị định trụ, không thể nhúc nhích, hô hấp có phần gấp gáp, nội tâm theo hành động của hắn mà run rẩy từng trận, không phải sợ hãi, chỉ là tạm thời không thể đối mặt với sự chăm sóc bất thành hình này.

“Ách....” Nàng nghĩ thử phát ra âm thanh, phá vỡ tình hình mờ ám này, lại cảm thấy mình phát ra một trận rên rỉ.

Đầu ngón tay hắn trượt đến môi nàng, ngăn trở nàng: “Về sau không cho ra ngoài một mình như vậy nữa.”

Nàng ngạc nhiên nhìn hắn, hoàn toàn không biết chuyện thiếu chút nữa bị Hàn Dư khinh bạc. Mà ngón tay hắn còn đang ở trên môi nàng nhẹ nhàng lay động, sóng mắt như mặt nước nhộn nhạo, “Ta cùng trưởng quầy sớm đã biết các ngươi là nữ giả trang nam, cũng dịch dung. Nhưng sợ các ngươi có điều khó nói, nên cũng không nói ra.”

Nếu không nói ra, là có thể tiếp tục ở chung như vậy, không phải tốt lắm sao. Trong lòng nàng nghĩ thế, nhưng lại không nói ra.

“Ta chờ không được, chờ không được người chính miệng nói rõ với ta, nguyên do người giả dạng cùng thân phận của người. Những thứ đó không quan trọng đối với ta. Quan trọng là...” Mặt của hắn dần dần gần nàng, ngón tay nhẹ nhàng giữ lại người nàng, Lâm Vũ đột nhiên thật sự sợ hãi, muốn trốn ra, lại phát hiện chính mình đã bị hắn chặt chẽ vây trong tay, ngửi hơi thở như lan của nàng trên mặt hắn: “Quan trọng là: ta thích người, lại không biết suy nghĩ của người.”

Nàng rốt cục hiểu được trốn tránh vĩnh viễn không phải là biện pháp, chuyện tình cảm trên đời dù sao người cũng phải đối mặt, vì thế, chậm rãi nói ra cảm thụ trong lòng: “Người tài trí uyên bác, cử chỉ nho nhã, lại cùng ta có chung tâm nguyện, cho nên, ta mến mộ người, vì người nhìn mà tim đập rộn ràng, bị tài văn chương của người hấp dẫn. Nhưng, tình cảm cần hai người ở chung lâu mới có thể không ngừng nảy sinh, ta chỉ thỉnh cầu người cho ta thời gian, không nên ép ta, được chứ?”

Nghe xong lời của Lâm Vũ, tay Phó Tử Minh ôm nàng chậm rãi buông ra, ngón tay điểm nhẹ mũi nàng, phe phẩy đầu cười mà than nhẹ: “Không nghĩ đến người tuổi còn nhỏ mà đã suy nghĩ nhiều như vậy, thật không giống một cô gái mười bốn tuổi chút nào. Yên tâm, ta sẽ cho người thời gian. Bất quá...” Mày nhăn lại, hắn tăng thêm giọng điệu: “Về sau không có ta đi cùng thì không cho phép không dịch dung mà ra ngoài.” Hừ, hắn cũng không muốn cho sắc lang nhìn thấy bộ dáng của Lâm nhi.

Lâm Vũ bị ánh mắt hắn chắn trụ (chấn động ngây ngốc), yên lặng gật đầu. Thấy bộ dáng mèo con ngoan ngoãn của nàng, mi mắt sụp xuống, miệng nhỏ cong lên, tinh thần Phó Tử Minh không khỏi rung động, nhẹ nhàng摸摸 môi nàng, “Đêm dài mưa to, nghỉ ngơi cho tốt đi.” Dứt lời liền âm thầm rời đi.

Buổi trưa hôm sau, trong phủ Dục vương.

Người nào đó nâng cằm, nhìn phương xa, vẻ mặt mơ hồ, “Ai!” Một tiếng thở dài, làm cho Dục vương bên cạnh cũng thấy phiền muộn, “Hàn huynh, hôm nay người ở chỗ ta thở dài 10 lần rồi. Có việc gì không nghĩ ra thì người nói ra đi!”

Thu hồi ánh mắt, Hàn Dư bình tĩnh nhìn Dục vương, một giây, hai giây, ba giây.... ánh mắt chuyên chú nhìn Dục vương khiến hắn sợ hãi, vội vàng né ra: “Trên mặt ta mọc hoa sao, muốn xem thì người đi xem mấy đại ca cơ kia đi!”

Lại nghe Hàn Dư lắc đầu liên tục tự nói: “Vì sao cùng là nam tử, cùng tuyệt sắc, cảm giác lại hoàn toàn khác nhau?”

Tinh tế nghe lời Hàn Dư nói, lại thấy ánh mắt hắn mê mang, Tào Dục cười nói, “Chẳng lẽ Hàn huynh nhìn chán danh hoa dã hoa (hoa dại), nay lại thay đổi? Muốn chơi đùa với công tử xinh đẹp?” Tiền quốc lúc ấy mặc dù không thịnh hành..., nhưng lại có một số người thích nam sắc. “Không biết tuyệt sắc như thế nào, làm Hàn huynh phong lưu phóng khoáng của chúng ta cũng mất hồn mất vía.”

Đưa qua một ánh mắt khinh thường, Hàn Dư nghiêm mặt nói: “Ta yêu nữ nhân!” Song, trừ bỏ Lâm đệ, hắn âm thầm than trong lòng.

Trở lại phủ, Hàn Dư liền đem mình nhốt trong thư phòng. An tọa trên ghế, hẩn bình tĩnh nhìn “Tuyết mai” trên tường, hồi tưởng toàn bộ tối hôm qua. Hẩn chỉ cảm thấy Lâm đệ này thật mê hoặc, với hẩn mà nói là vô cùng mê hoặc. Hẩn từ nhỏ đã có thể làm thơ, mà đầu tiên chính là “Vịnh mai”. Thế gian này người vịnh mai nhiều, vẽ mai cũng nhiều, nhưng khi lần đầu hẩn liếc mắt nhìn bức “Tuyết mai” của Lâm đệ đã bị mai khí hấp dẫn. Có lẽ, động tâm, chính là bắt đầu từ “mai”. Lần đầu tiên gặp, tướng mạo Lâm đệ làm hẩn kinh diễm. Lâm đệ không giống Dục vương, Dục vương tuy đẹp, nhưng có khí chất uy vũ dương cương, rong ruổi sa trường tạo nên thân hình khôi ngô tinh tráng cho hẩn, vừa nghĩ tới nếu cho hẩn mặc nữ trang, sẽ biến thành một cái thiếu phụ khôi ngô như thế nào, Hàn Dư chỉ thiếu điều cười sặc sụa. Nhưng Lâm đệ thì không, khí chất Lâm đệ thanh tú trang nhã, hẩn có được cái thanh thuần của cô nương, nhưng tư duy lại giống người đã trưởng thành. Nụ cười của hẩn khiến người ta khó quên thật lâu, dư âm trong lời nói của hẩn vẫn còn lượn lờ bên tai, Hàn Dư có thể tưởng tượng, Lâm đệ mặc nữ trang có thể khuynh quốc khuynh thành cỡ nào.

Nhưng, người như vậy, lại ẩn náu nơi nào không biết.

Hàn Dư mặc kệ đây có là nhất thời mê luyện hay không, hẩn cũng sẽ không buông tay, sẽ không ngừng tìm kiếm và theo đuổi Lâm Phong, có lẽ hẩn chỉ cần không hổ thẹn với tâm của mình.

Mang trà lên, tỷ mỉ ngẫm nghĩ lại mọi chuyện, Hàn Dư tự nhận bản thân có võ công không tệ, ngày ấy cũng lạ, hẩn thật sơ suất, có thể để cho người khác tới gần đoạt người. Trước mắt, hẩn biết người có liên hệ trực tiếp với Lâm đệ chỉ có Phó Tử Minh, hơn nữa, hẩn mơ hồ cảm thấy, quan hệ của Phó Tử Minh và Lâm đệ không nhỏ. Xem ra, cần phải cẩn thận điều tra hiệu thuốc bắc Vương Nhạc Cập một phen.

Mà lúc này, trong “Lan uyển” Thanh Sơn Các, đàn sáo vang vang, Lan Cơ đang múa khúc “Đạp ca” hôm qua. Trong đình một nam tử thoải mái ngồi, khuôn mặt thanh tú, dáng người cao to, tay hẩn cầm ly rượu, một mình xuyết ẩm (uống), ánh mắt tùy tiện không ngừng dao động trên người Lan Cơ. Một khúc múa xong, nhẹ nhàng bước đi, Lan Cơ tiến đến uyển chuyển vái chào, lại thấy lưng áo bị kéo, liền rơi vào vòng tay ôm ấp của nam tử.

“Điều lui ra!” Thanh âm từ tính để lộ ra dáng vẻ không giận mà uy phong, nam tử ôm ngang Lan Cơ đi vào nhà chính.

Lan Cơ trong lòng hẩn bình tĩnh dị thường, thấy cổng chính, hai chân bỏ xuống, liền nói nhỏ: “Chủ công, ...” Lời còn chưa dứt, môi đã bị chặn lại, chỉ cảm thấy lưỡi dài xâm nhập, giống như bão táp quét đến. Kề sát thân thể là lướt kia, nam tử hô hấp gấp gấp, tay cũng dần dần dò xét xuống dưới, liền cảm thấy thân thể trong lòng cứng ngắc, không hề đáp ứng. Nhất thời liền sinh hờn giận, một phen kéo lấy tóc dài của Lan Cơ, cả giận nói: “Trong khung là người lăng lợ, còn muốn giả danh trinh phụ sao!”

Cổ nén đau đớn, lẳng lặng nhìn nam tử, Lan Cơ cắn răng nói: “Khởi bẩm chủ công, hoàng thượng gần đây hình như lại chuẩn bị hành động gì đó, Hàn Dư chỉ bảo ta phải luyện võ thật tốt, tối hôm qua hẩn mang theo một tiểu công tử đến Lan uyển thưởng vũ. Công tử kia tên Lâm Phong, tầm mười lăm mười sáu tuổi, ta chưa từng gặp qua. Hàn Dư đối với công tử kia thật tâm coi trọng.”

“Bọn họ không có ngu lại?” Nói xong nam tử thả lỏng kiềm hãm đối với Lan Cơ.

Nàng không khỏi thở dài một hơi nhẹ nhõm, lại nói: “Lâm công tử uống hai ly rượu mạnh liền say, sau đó Hàn Dư đưa hẩn rời đi.” Dứt lời chỉ cảm thấy trên tay đột nhiên nóng, liền thấy một viên thuốc đang ở trong lòng bàn tay.

Lại nghe nam tử kia nói: “Đây là giải dược tháng này, mỗi tháng về sau tiếp tục báo cáo động tĩnh các quan viên cho Trương Cửu.”

Nói xong, nam tử xoay người rời đi.

Tiếng bước chân bên ngoài xa dần, bọn nha hoàn yên lặng thu thập đồ trong đình, lập tức lui về nhà phó (ý là nhà cho nha hoàn). Chốc lát, Lan uyển lại khôi phục yên tĩnh.

Lan Cơ mở cửa sổ, một luồng gió nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt, hai hàng nước mắt từ hai gò má chảy xuống.

10. Chương 10: Thanh Thanh Túy

Mùa xuân đến, vạn vật nảy mầm, trăm cây nở hoa, Lâm Vũ đứng ở đầu thuyền, hít thở không khí tươi mát nguyên thủy mang theo hương vị bùn đất này, đắm chìm trong ánh sáng lan tràn, kệ cho gió xuân tùy ý vỗ về mái tóc như tơ của nàng, cũng vì du thuyền chậm chậm đi lên mà vô cùng thoải mái hài lòng.

Ngay giữa lúc như đi vào cõi thần tiên, chỉ cảm thấy trên người ấm áp, một chiếc áo choàng đã được phủ lên người, “Trên thuyền gió lớn, cần thận cảm lạnh.” Tiếng nói ôn hoà vang lên bên tai, gương mặt nhìn, Phó Tử Minh đã đứng bên cạnh.

Từ sau ngày say rượu ở Thuý Vi Các, lại biết hành vi mờ ám của Hàn Dư, liên tục nhiều ngày Lâm Vũ đều ở trong hiệu thuốc hết lòng học y, đi theo Phó chương quây nghiên cứu và thảo luận phương pháp châm cứu, thu hoạch không nhỏ. Khi đề cập tới nội dung trong sách châm cứu, sự sâu xa huyền bí này, nhiều chữ lặp lại, không giống nhau, làm Lâm Vũ biên tập sửa sang gặp nhiều khó khăn. Sau đó Phó chương quây biết được, giúp nàng tổng hợp lại sách thuốc, giải quyết phiền phức này, còn cung cấp cho nàng một lượng lớn kinh nghiệm quý giá. Mấy ngày nay, bệnh nhân tới lấy thuốc chữa bệnh có vẻ nhiều, nàng cùng Phó Tử Minh vội đến cực độ. Mà nàng cũng học ngay lúc đó, sử dụng châm cứu vô cùng nhuần nhuyễn, nhất thời tích lũy được không ít kinh nghiệm thực tế.

Thấm thoát đã đến thế giới này được gần một năm.

Đang giữa tháng tư, mưa xuân đã hết, muôn hoa nở rộ, toàn thành đều là một mảnh cảnh sắc tươi đẹp, đúng là thời gian ra cửa du ngoạn tốt nhất.

Vận Kinh có gió du xuân tốt, lúc này trên con sông bảo vệ thành, ngoại ô Tây Sơn, chùa Không Đồng ở đông thành, nhân sĩ du ngoạn nơi đâu cũng có. Lâm Vũ kéo Tiểu Hàng, cùng Phó Tử Minh gia nhập hàng ngũ du xuân.

Sông đào bảo vệ thành Vận Kinh chia làm nội hà ngoại hà. Ngoại hà là một cái đầu nguồn, tức là núi Ngọc Liên phía bắc, trên đỉnh núi hàng năm tuyết đọng, tuyết tan, hợp với suối trong núi thành sông, gọi là sông Ngọc Liên. Sông này từ Bắc xuống phía nam chảy qua Vận Kinh. Ở Vận Kinh trải qua sức người đào mở, một phân thành hai, tức thì biến thành ngoại hà bảo hộ thành Vận Kinh. Nội hà ước chừng rộng vài chục trượng, từ bắc xuống nam, đi ngang qua kinh thành. Ngoại hà vòng quanh tường thành mà qua. Sau khi ra Vận Kinh lại hợp thành một dòng, chảy tới Giang Nam, sau từ trấn nhỏ Hoài Bắc ở Giang Nam chảy ra biển, trở thành động mạch chủ giao thông của nam bắc Tiền quốc.

Bọn họ thuê một cái du thuyền, ở trên sông thưởng thức phong cảnh hai bên bờ sông. Cách đó không xa không ngừng có du thuyền đi qua, dân kinh thành mở cửa, các thuyền đều mở rộng cửa sổ, trên thuyền thỉnh thoảng truyền đến từng trận ca hát, cầm khúc; cũng có hai con thuyền ngừng giữa sông, hát đối lẫn nhau.

Lâm Vũ đứng ở đầu thuyền, nhất thời hứng khởi, mang cầm ngọc lên, đón gió, cũng cất giọng ca.

“Mưa rơi Bạch Lộ châu, lưu luyến Đồng Tước lâu, ánh chiều nhuộm cỏ buồn, mấy độ ửng hồng, cánh bướm xa lay động trên sông lớn; nhìn lại đèn như hoa, không lên tiếng người trước xấu hổ, tâm sự nhẹ sơ lộng, nhẹ nắm hai tay, mặc cho sợi tóc quấn quanh hai tròng mắt; cho nên hoa tươi hạnh phúc đầy trời đang lưu truyền, lưu truyền ngày xưa vui buồn quyền luyến; sở dĩ khuyên quốc khuyên thành không biến dung nhan, dung nhan nháy mắt đã thành vĩnh viễn; giờ phút này hoa tươi hạnh phúc đầy trời ở bên người, hai bên người muôn sông nghìn núi; giờ phút này khuyên quốc khuyên thành gần nhau vĩnh viễn, đêm vĩnh viễn tĩnh như ca khúc uyển chuyển; quay nhìn đèn như hoa, không lên tiếng người trước xấu hổ, tâm sự nhẹ sơ lộng, nhẹ nắm hai tay, mặc cho sợi tóc quấn quanh hai tròng mắt; cho nên hoa tươi hạnh phúc đầy trời đang lưu truyền, lưu truyền ngày xưa vui buồn quyền luyến; sở dĩ khuyên quốc khuyên thành không biến dung nhan, dung nhan nháy mắt đã thành vĩnh viễn; giờ phút này hoa tươi hạnh phúc đầy trời ở bên người, hai bên người muôn sông nghìn núi; giờ phút này khuyên quốc khuyên thành gần nhau vĩnh viễn, đêm vĩnh viễn tĩnh như ca khúc uyển chuyển; giờ phút này khuyên quốc khuyên thành gần nhau vĩnh viễn”

Một khúc xong, chưa trở về chỗ cũ, Phó Tử Minh đã hướng Lâm Vũ phủ lên một cái khăn che mặt, ánh mắt nóng cháy xuyên thấu qua, nhìn nàng hoảng hốt một trận, “Hát rất hay, ta không muốn cho người khác nhìn thấy khuôn mặt thật của ngươi.”

Lúc này, có hai chiếc du thuyền chạy đến, thân thuyền so với thuyền bọn họ to gấp đôi, cũng hoa lệ hơn rất nhiều, vừa thấy liền biết người bên trong không phải cũng quý. Hai thuyền dần dần dừng lại, một thuyền phía trước, một thuyền bên phải, thuyền nhỏ của bọn họ bị kẹp giữa hai thuyền kia, cũng đành thả neo dừng lại. Một người đi ra thuyền phía trước, nhưng thấy hần tay cầm quạt, quần áo lam nhạt, hai mắt toả sáng, nhìn chằm chằm giống như nhìn con mồi, nhìn Lâm Vũ từ đầu đến chân, cuối cùng dừng lại trên mặt, cũng chưa từng nhìn đến Phó Tử Minh bên cạnh nàng.

“Tiểu Hàng, không cần đi ra.” Sợ hai người nàng hôm nay không dịch dung sẽ bị nhìn thấy, nàng vội thấp giọng nói, lại quan sát nam tử trước mặt kia, nghĩ vì sao cũng là người cầm quạt, khí chất so với người nọ thật sự là kém ngàn dặm, nhẹ nhàng đưa tay vào trong tay áo, lại nghe nam tử kia nói: “Tại hạ Tư Mã Vân, vừa mới nghe cô nương hát một khúc, hư hư thực thực như thiên nữ (nữ nhân trên trời) tưng (phóng túng) ca, ta nghe được cũng say mê, nên một đường theo tiếng ca mà đến, còn muốn nhìn thấy dung mạo của cô nương.” Dứt lời đứng dậy, đảo mắt đã tới trước người Lâm Vũ. Hắn định dùng quạt giấy nhắc khăn che mặt của nàng lên, đáy mắt tràn đầy ý dâm loạn, Phó Tử Minh lập tức ra tay chặn, quát: “Ngay dưới ban ngày, ngươi dám làm việc như thế sao?”

“Sư huynh bớt giận.” Lâm Vũ cầm tay Phó Tử Minh, nhìn thẳng Tư Mã Vân, người nàng từng gọi là tam ca. Nói nhỏ: “Tư Mã đại nhân bớt giận, chỉ vì mặt ta ngày thường có lốm đốm đen, không dám để người nhìn, ra cửa đều phải che mặt, mong đại nhân thứ lỗi.” Nói xong liền âm thầm giống như vỗ về khuôn mặt.

“A? Lời này là thật sao?”

Thấy Tư Mã Vân vẻ mặt nghi hoặc, Lâm Vũ nghiêm mặt nói: “Nếu Tư Mã đại nhân không tin, ta chỉ có thể cho người nhìn kỹ, nếu có chút hù dọa đại nhân, còn mong thứ tội cho.”

Nghe xong, Tư Mã Vân nhìn mặt nàng như ẩn như hiện dưới cái khăn che mặt, dường như thực sự có một mảng bớt đen che ở nửa khuôn mặt, bàn tay cũng do dự, nhất thời nửa khắc không dám vén khăn.

Đúng lúc này, miệng đột nhiên phun nước bọt: “Phi, còn nói thiên tiên mỹ nữ cái gì chứ, chẳng qua chỉ là một người đàn bà xấu.” Ngắc đầu liếc xéo Phó Tử Minh so với hắn cao hơn một cái đầu, “Bản đại nhân giữa ban ngày muốn làm chuyện gì cần người quản sao!”

Một người dáng vẻ bệ vệ kiêu ngạo, một người lại ngoảnh mặt làm ngơ. Vẻ mặt Phó Tử Minh coi thường, hắn nhìn thấy càng tức, vừa định nổi giận, lại nghe trong thuyền truyền đến một tiếng nói quen thuộc: “Tam ca, không cần so đo với dân đen, tránh làm mất hứng thú du ngoạn của chúng ta.”

Tư Mã Vân nghe xong, căm tức nhìn Phó Tử Minh: “Hừ, lần sau đừng để ta thấy ngươi nữa.” Dứt lời nhảy về thuyền, hướng người chèo thuyền hô to: “Các người còn làm gì, còn không mau lái thuyền. Làm hỏng hứng thú của ta, các người cũng đừng nghĩ trở về.”

Mấy người chèo thuyền không dám chậm trễ, nhanh chóng nhổ neo, đẩy mái chèo, theo một tiếng hô to: “Khởi thuyền!”, thuyền đã vượt lên.

Nhìn người Tư Mã gia dần dần cách xa nàng, tâm Lâm Vũ cũng lạnh như băng theo: “Một ngày nào đó, bọn họ sẽ gặp báo ứng.”

Giương mắt nhìn đến ánh mắt tàn khốc nhìn theo thuyền kia rời đi của Phó Tử Minh, Lâm Vũ hỏi: “Tử Minh, vừa rồi ngươi rắc thuốc gì lên người hắn?”

Lệ mâu chợt loé, hắn nói nhỏ: “Khinh cốt tán.”

Khinh cốt tán, không màu không vị, hạt cực nhỏ, bám vào trên người, một ngày sau làm cho toàn thân người phát mẩn đỏ rất ngứa khó chịu, giống như da bị dị ứng, bệnh liên tục một vòng.

Lâm Vũ bật cười, “Nếu hắn dám vạch khăn che mặt của ta, ta liền cho hắn ném thử ‘Trọng cốt tán’, cho hắn một tháng đau khổ không chịu nổi.”

Trong lúc trôi đùa này, lại quên bên phải còn có một du thuyền nữa đang ngừng.

Lúc bọn họ cùng Tư Mã Vân nói chuyện, chiếc thuyền kia vẫn không có động tĩnh. Nhất thời mọi người không chú ý tới sự tồn tại của nó. Lại không biết người trên thuyền kia đã yên lặng quan sát tất cả.

Bọn họ đang muốn cho thuyền đi, trong thuyền kia liền từ từ truyền đến một thanh âm của nữ tử, cũng là tinh tế dễ nghe.

“Hôm nay là ngày gì ấy nhỉ?”

Thuyền xuân đón khách, khách là ai?

Thì ra thuyền khách là người vương tử!

Triệu kiến người trên chiếc thuyền xuân

Việt nữ tôi - lòng cảm tạ vô ngần

Hôm nay là ngày gì ấy nhỉ?

Vương tử cùng lướt sóng ngao du

Tâm can tôi nghe hớn hở vô cùng.”

(xuất từ “Việt nhân ca”)

Thanh âm của nữ tử trong suốt ôn nhu khiến mọi người chìm đắm trong đó, giống như những việc mới phát sinh đều đã quên. Trên thuyền kia đứng ra sáu người chèo thuyền, tiếng ca dừng lại, người chèo thuyền liền ra ký hiệu để bọn họ tiếp tục ngừng thuyền, chỉ thấy một nam tử đi ra ngoài, mặt hấn sánh với Phan An, dung mạo tuyệt sắc, một thân áo quần màu xanh ngọc, ngoại sam trong suốt, trên mặt thêu hoa văn thiếp vàng, thắt lưng đeo bảo kiếm, trên vỏ kiếm có khắc hoa văn song long hí châu. Chỉ nghe hấn cười ha ha, nói: “Tại hạ Lý Dục, không biết huynh đài cùng cô nương đối diện xưng hô thế nào?”

Xuyên qua khăn che mặt, Lâm Vũ không chớp mắt nhìn thẳng Dục vương, trong mơ hồ, nàng cảm thấy hấn ở đối diện giống như đã từng gặp qua khuôn mặt tương tự, làm nàng nhớ tới nhiều chuyện cũ, trong lúc nhất thời cũng ngượng người nhìn.

Phó Tử Minh lo lắng nhìn nàng, cố ý lớn tiếng trả lời: “Thì ra là Dục vương, hân hạnh! Tại hạ Phó Tử Minh. Đây là sư muội của ta, ...” Bị hấn đánh thức, nàng vội vàng tiếp lời: “Ta gọi Lâm Vũ.”

“Một khúc vừa rồi của Lâm cô nương, âm cảnh từ khúc rất hay, nghe xong làm người ta như si như say, không biết tên là gì? Lan Cơ trong thuyền của ta nghe xong, muốn cùng cô nương tỷ thí ca nghệ, mới vừa hát một khúc “Việt nhân ca.”

Lúc này, Lan Cơ đã ra ngoài khoang thuyền, theo sau nàng là một nam tử cao lớn, quần áo xanh nhạt, thắt lưng đeo ngọc bội màu trắng, mây kiếm tà chọn, hai mắt hẹp dài, cánh mũi rất thẳng, bạc môi mím nhẹ. Hấn ẩn ẩn đứng sau Lan Cơ, lại làm cho người ta cảm thấy có một loại khí thế quần hùng ngạo nghễ.

Lan Cơ cười nói: “Lan nhi vừa mới khê hát, thật là tự bêu xấu.”

Nhìn tuyệt sắc nam nữ đối diện này, Lâm Vũ thực may mắn thấy chuyển đi hôm nay không tệ, liền nói: “Khởi bẩm Dục vương, ta vừa mới hát khúc “Khuyhnh quốc khuyhnh thành.”?

Lại hướng Lan Cơ nói: “Thanh âm của Lan cô nương, như cam lộ rơi, thấm vào toàn thân, làm ta cũng đắm chìm trong đó không biết đường về.”

Lan Cơ che miệng cười, “Lâm cô nương khiêm tốn như thế, Lan nhi nhưng không cam lòng. Khúc “Khuyhnh quốc khuyhnh thành” Lâm cô nương vừa hát, Lan nhi ở xa xa nghe được nên không nghe rõ, còn dám xin cô nương hát lại một khúc, không biết như thế nào?”

Lâm Vũ thấy nàng thành tâm mời, cũng không có ác ý, liền vui vẻ gật đầu. Mà người trên hai thuyền vì có thể nghe được hai đại danh ca thi hát đều trở nên hưng phấn.

Dọn xong ngọc cầm, Lâm Vũ cười nhẹ một tiếng. Người hát lúc này, đa số đều là nữ, phương thức ca hát chỉ có một, giọng hát nguyên thủy hồn nhiên, chỉ cầu nhân tình mà hát, mang tính hát nói (hát không nhạc) phổ biến mà không có quy tắc biểu diễn chuyên môn. “Khuyhnh quốc khuyhnh thành” vừa hát là nàng dùng

kỹ thuật hát phổ thông, kỹ xảo không cao, chỉ là ca khúc mới mẻ độc đáo, giọng hát không tẻ, cho nên mới hấp dẫn chú ý của mọi người. Lúc này, ngược lại nàng muốn thử dùng phương pháp dân tộc xem sao.

Sửa lại thanh âm cổ họng, nói: “Ta hiến một khúc “Quốc trường ca” ọi người.”

Ngọc cầm tấu lên, thay đổi cảm xúc, Lâm Vũ lấy thanh âm trong veo sáng ngời cất lên, dồn khí vào đàn diều, nhiệt tình thoải mái biểu diễn,

“Mộng của người hướng về ngày đoạn, trăng lạnh biên quan, khói theo sáo đến, không thấy cánh đồng hoang vu ở đại mạc, người yêu để cho thiên hạ, muôn phương tấu nguyệt; vàng bạc tản mạc lòng người tụ lại, còn xem nước biếc núi xanh”

Đến chỗ cao trào, nàng sát nhập kỹ thuật ca đặc ý của bản thân, sử dụng lồng ngực, khoang miệng cộng hưởng, làm thanh âm thông, chuyển đến cao âm tốt nhất.

“Cao thấp mấy trăm năm; mộng lớn khôn cùng; mộng quay về gặp lại; lưu lại thơ; tung hoành chín vạn dặm; người yêu không nói gì; một khúc ca dài nghe thấy; kích thích hợp âm; người mộng vì giang sơn; kiếm lại âm lạnh; nhật nguyệt ca thiên địa trống; kết thúc mưa gió ân oán; tình yêu chưa xong; cổ kim truyền lưu; Trời đất cùng dân chúng vui; nghênh đón thái bình nhân gian; Cao thấp mấy trăm năm; mộng lớn khôn cùng; mộng quay về gặp lại; lưu lại thơ; tung hoành chín vạn dặm; người yêu không nói gì; một khúc ca dài nghe thấy; kích thích hợp âm; Cao thấp mấy trăm năm; mộng lớn khôn cùng; mộng quay về gặp lại; lưu lại thơ; tung hoành chín vạn dặm; người yêu không nói gì; một khúc ca dài nghe thấy; kích thích hợp âm; ”

Cuối cùng, lưu lại một đoạn âm cuối mềm mại kéo dài, lần lần theo làn sóng kia, uyển chuyển gửi tới phương xa.

Thần sắc đoàn người không đồng nhất, đều đắm chìm trong ca khúc thuần hậu này.

Một lúc lâu sau, không ai nói chuyện. Chỉ nghe “Ba ba” vài tiếng, thanh y nam tử kia vỗ tay nói: “Ca hay! Người đẹp! Cảnh đẹp! Cô nương này hát, không chỉ có thanh âm như thiên âm, còn ca tụng giang sơn đại Tien ta, thực làm người ta thán phục!”

Phục hồi lại tinh thần, Dục vương ra vẻ bất đắc dĩ nhìn thanh y nam tử kia, “Bổn vương cũng thấy quá mức tuyệt diệu. Lời hay ý đẹp đều bị Mộc huynh chiếm trước, ta lại không biết nên hình dung thế nào đây.”

“Thôi thôi, Lan nhi từ nhỏ đã luyện ca luyện vũ, lại chưa từng nghe qua nghệ thuật hát như thế này, Lâm cô nương dùng âm thật tài tình, Lan nhi tự nhận không bằng.” Nói xong nhẹ nhàng vãi chào, Lan Cơ thần nhiên cười, lại nói: “Lan nhi có một chuyện muốn thỉnh: mong cô nương chỉ dạy phương pháp ca hát, chẳng biết có được không ?”

Nhìn ánh mắt thành khẩn của nàng, lòng Lâm Vũ cũng không khỏi động, “Lan cô nương đã có ý thế, ta nào dám từ chối đây.”

Thật sự là gặp ngẫu nhiên không bằng xảo ngộ, có tài không sợ không gặp, ra cửa liền thu đồ đệ.

“Đa tạ Lâm cô nương! Không bằng chúng ta hát đối trên đường?” Lan Cơ đề nghị nói.

Dục vương trở về vẻ mặt hứng thú, cười hỏi: “A? Cách đối như thế nào?”

Lan Cơ che miệng cười: “Hát đối thôi, có nam nữ hát đối, cũng có nữ tử cùng nữ tử đấu ca. Không biết Dục vương muốn chơi như nào?”

Ánh mắt đảo qua thanh y nam tử, Dục vương nói: “Ta cũng không đa tài đa nghệ như Hàn thị lang, hát đối cũng không. Vẫn là thưởng thức hai cô nương hát đối đi.”

Lúc này Phó Tử Minh dường như cũng nổi lên hứng thú: “Lại không biết nữ tử hát đối như thế nào?”

Sóng mắt vừa chuyển, Lan Cơ cười khê: “Người hai bên chia ra ca đề khác nhau. Tỷ như, Dục vương ra một chữ “hà”, Lâm cô nương liền phải hát một khúc có chữ “hà”. Mà Phó công tử ra một chữ “thủy”, như vậy Lan nhi ta phải hát “thủy” a. Nếu như hát không được, liền thua.”

“Thua thì phạt như thế nào?” Lâm Vũ hỏi.

Ngắn Lan Cơ trả lời, thanh y nam tử họ Mộc kia xả miệng cười, “Ta thấy liền phạt rượu đi!” Nói xong từ đối diện tung ra một vò nữ nhi hồng cùng một cái chén sứ màu nâu non, Phó Tử Minh duỗi tay ra vũng vàng tiếp được, hai người đối diện nhau, có chút ý vị anh hùng tiếc anh hùng, nam tử kia hồi phục nói, “Thua một lần, phạt một ly rượu.”

Phó Tử Minh chỉ nói một tiếng “Được!”

Ngay sau đó, hai thuyền nhỏ neo, song song đi, bọn họ hát đối chơi xuân bởi vậy mà bắt đầu.

Thật sự là, ngày xuân cảnh sông nơi nào thịnh, say ở ca cơ lan tràn thuyền.

11. Chương 11: Hoa Tiễn Cung

Hoa Tiễn cung trong hoàng cung của Tiễn quốc, là tẩm cung hoàng đế, hoàng đế hàng ngày ở nơi này xử lý quốc sự. Vài năm nay ở nơi này, vì chưa từng sắc phong phi tần, Hoa Tiễn cung thành nơi Tào Thịnh thường xuyên đến nhất. Hắn đọc sách học tập, phê duyệt tấu chương, triệu kiến quan viên, tiếp kiến sứ giả ngoại quốc cùng với cử hành lễ nghi cung đình và gia yến. Đương nhiên, cái gọi là gia yến, thành viên cũng chỉ có hắn với đệ đệ duy nhất Tào Dục. Vị đế vương trẻ tuổi này, từ nhỏ liền theo cha chinh chiến, kế thừa làn gió sấm vang chớp giạt của phụ thân; lại thông minh từ nhỏ, sáng tạo nhanh nhẹn, học thức uyên thâm rộng lớn; từ sau khi thành công tổ chức khoa cử đề bạt nhân tài cùng việc khiến Dục vương thu lại quân quyền, hoàng uy của hắn dâng lên ở trong các đại thần.

Vì muốn tiến thêm một bước củng cố hoàng quyền, làm suy yếu hai đại thế lực, sau khoa cử hắn chủ trì lần đầu tiên từ khi vào chỗ tới nay, Tào Thịnh lại bắt đầu bày ra phương thức tuyển chọn mới - Vạn Bác Hội.

Vạn Bác hội, người vạch ra là Tào Thịnh, người hiệp trợ là Hàn Dư, Tào Dục. Tân sĩ tham gia chia làm hai loại: văn sĩ và võ sĩ.

Tân sĩ là những văn võ sĩ chỉ mới thông qua thi hương mà chưa thông qua thi hội, cũng có thể là học sĩ được đề cử từ khắp các phủ; vì tránh cho hai đại thế lực mãnh liệt phản đối, hoàng đế lại thêm một điểm: hoặc từ quan viên tam phẩm trở lên tiến cử.

Bởi vì trong khoa cử có không ít người của hai đại thế lực, mà tạm thời lựa ý hòa theo bọn họ, hoàng đế cũng chỉ khâm điển Hàn Dư làm trạng nguyên, thám hoa cùng bảng nhãn là môn sinh của Tư Mã gia cùng Hồ gia. Trước đó hoàng đế nghĩ thông suốt mà tổ chức sự kiện tài năng và học vấn này, từ giữa phát hiện càng nhiều nhân tài.

Trong Vạn Bác hội, văn võ sĩ đều phải trải qua 3 đạo khảo hạch, áp dụng tầng tầng quy định thi đấu. Văn sĩ đều phải trải qua đạo thứ nhất là biểu lộ bản thân, văn sĩ có thể đem kỹ năng, am hiểu của mình bày ra; đạo thứ hai là luận sách, cuối cùng là một đạo từ hoàng đế ngay tại chỗ ra đề tài. Võ sĩ đạo thứ nhất là cưỡi ngựa bắn cung, đạo thứ hai là đấu võ, đạo cuối cùng cũng từ hoàng đế tại chỗ ra đề mục.

Sau nửa năm tỉ mỉ chuẩn bị, hoàng đế đưa Vạn Bác hội công bố trong triều đình, mặc dù sớm đoán được hai đại thế lực sẽ phản đối, nhưng bởi vì tân sĩ có thể từ quan viên tam phẩm trở lên tiến cử, cùng Hàn Dư khéo léo biện bạch, cùng hoàng đế “Ý trăm đã quyết”, Tư Mã Lăng Phong cùng Hồ Tường cũng đành phải thuận theo.

Tiếp đó, chúng quan lại bắt đầu nghị luận quan chủ khảo Vạn Bác hội nên để ai làm. Ngồi trên cao, hoàng đế đầu tiên là im lặng, nhìn những người đó tranh giành tiến cử, hắn âm thầm đem tên ghi nhớ trong lòng, phải biết rằng, hai đại thế lực đều ăn sâu bén rễ, nếu hắn muốn nhổ cỏ tận gốc là không có khả năng, nên hắn muốn từ từ làm suy yếu bọn họ.

Dưới điện Tư Mã Lăng Phong cúi đầu, dùng dư quang quét một chút qua hoàng đế ngồi trên cao kia, thầm nghĩ chủ tử so với trước kia càng không dễ ứng phó rồi, về sau cần phải tận lực thu lại mũi nhọn, ít gây chuyện mới là đạo lý người khôn giữ mình. Tư Mã Lăng Phong hai đời hầu hạ quân chủ, đã trải qua ba triều thống nhất, cũng là người từng trải, là người lòng dạ sâu sắc, cá nhân hắn trừ bỏ mọi người đều biết

là phong lưu háo sắc, khuyết điểm khác đều che dấu rất tốt, nhưng nữ nhân liên quan đến hắn, người người kiêu căng ngang ngược, rước lấy không ít thị phi, làm Tư Mã Lăng Phong đau đầu không thôi.

Sau khi bọn quan viên còn đang tiến cử, hoàng đế không tiếng động ra một lệnh, thái giám bên cạnh dĩ nhiên tuyên chỉ: “Chúng thần nghe lệnh, giám khảo Vạn Bác hội có trách nhiệm trọng đại, trầm đã quyết định, Công bộ Thị lang Hàn Dư làm quan chủ khảo thi văn, Binh bộ Thượng thư Dục vương làm quan chủ khảo thi võ, Hàn lâm viện thị độc học sĩ Trương Sĩ Lâm làm phó giám khảo thi văn, Binh bộ Thị lang Vi Thạch làm phó giám khảo thi võ. Khâm thủ!”

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Nghe một trận tiếng hô không đều vang lên, Tào Thịnh lạnh lùng cười, người hắn chọn, đều đã qua khảo nghiệm trung thành với mình và tận tâm làm quan thanh liêm vì dân, yêu dân. Chỉ cần làm giám khảo, những người này nhất định sẽ giúp hắn lựa chọn một đám hiền sĩ không có đảng phái. Thánh chỉ đã ban xuống, hắn cũng không tin kẻ nào dám ngang nhiên kháng chỉ, nếu có chút trái lệnh thì rất tốt, vừa vặn lấy làm đối tượng để giết gà dọa khỉ.

Tức thì miễn cưỡng cười: “Chúng thần còn gì tấu?”

Dưới điện Tư Mã Lăng Phong trầm mặc, mà Hồ Tường cũng không biết đang nghĩ đến cái gì.

Thấy không có người ứng tấu, hắn liền đứng dậy, thái giám hô to: “Bãi triều!” Trong lúc mọi người quỳ lạy, Tào Thịnh cất bước mà đi.

Mới ra cửa điện, Tào Thịnh liền gọi Tiểu Lục gần bên người, thấp giọng nói: “Người nhanh đi ra ngoài thăm mời Dục vương cùng Hàn Dư tới Hoa Tiển cung nghị sự.”

Trở lại Hoa Tiển cung, Tào Thịnh chỉ cảm thấy hưng phấn, hắn khẩn cấp muốn nhìn đến Vạn Bác hội rầm rộ. Cao hứng rất nhiều nhưng hắn vẫn còn một chút lo lắng, phải biết rằng, hoàng bang chỉ có một, mà thiên hạ nhiều người chạy đến kinh thành như vậy, đảm bảo ổn định an toàn là việc quan trọng nhất. Nhấp một ngụm trà, hắn tỉ mỉ nghĩ: “Nay, người phụ trách phòng thủ Vạn Kinh là Hồ Hiệu con thứ 3 của Hồ Tường, chức quan phòng thủ kinh thành không lệ thuộc bộ binh, cấp trên của hắn là thống lĩnh đại nội thị vệ Tiểu Dũng. Hai người này không phải người thân tín của hoàng đế hắn. Muốn củng cố thế lực, nhất định phải xuống tay với hai người này. Chẳng qua là, phải tìm được thời cơ thích hợp cùng chọn người là không dễ.”

Trong lúc đang suy nghĩ này, Tiểu Lục đã đi lên quỳ báo: “Hoàng thượng, Dục vương, Hàn Thị lang đang ở ngoài cửa chờ nghe tuyên.”

Chân mày vừa nhấc, Tào Thịnh nói: “Đừng tuyên, trực tiếp gọi bọn họ vào đi.”

Chỉ thấy cửa cung mở rộng ra, sau đó đóng lại, Tào Thịnh cho hạ nhân lui hết, chỉ chừa lại Dục vương, Hàn Dư ba người trong Hoa Tiển cung này.

Ngồi ngay ngắn trên ngai vàng, vẻ mặt Tào Thịnh trang trọng: “Hiện tại nơi này không có người ngoài, Vạn Bác hội lần này, là cơ hội chúng ta bồi dưỡng thế lực, hai người các ngươi nhất định phải cảnh giác cao độ cùng tỉ mỉ rõ ràng.”

“Vâng!”

“Còn có, hai chức vị phòng thủ kinh thành cùng thống lĩnh đại nội thị vệ, đối với chúng ta là rất trọng yếu. Dục nhi, lần trước ta bảo ngươi âm thầm điều tra, ngươi tuyển được người nào có thể đảm nhiệm chức vụ này chưa?”

Dục vương suy nghĩ một chút, nói: “Hoàng huynh, thần đệ nghĩ đến chức thống lĩnh đại nội thị vệ này, người trực tiếp thống lĩnh cấm quân đại nội, trách nhiệm trọng đại, trong lúc thần đệ điều tra, hộ quân tham lĩnh Lương Tự Hưng, Ngô Nham Phong có trí có mưu, đều là huynh đệ hoạn nạn cùng vi thần đem quân đánh giặc, nhưng bọn hắn vẫn cần rèn luyện kinh nghiệm, không ngừng học hỏi mới có thể đảm nhiệm trọng trách được.”

Nhìn hoàng đế yên lặng gật đầu, dừng một chút, Dục vương lại nói: “Thần đệ nghe nói thủ hạ của Hồ Hiệu có một cái nhất đẳng thị vệ Bạch Quyết, người này có tác phong quang minh lỗi lạc, ghét ác như thù, lần trước Tư Mã Văn bên đường đùa giỡn dân nữ bị hắn đánh 20 bản mới thả, chuyện này oanh động kinh

thành, từ đó về sau Tư Mã gia cùng hần liền kết thù. Thần đệ cho rằng người này có thể chọn làm phòng thủ kinh thành là tốt nhất.”

Trong mắt Tào Thịnh sáng ngời: “Người vừa nói đến làm ta cũng nhớ ra rồi. Trong tay ta đều có sổ con về môn sinh của Tư Mã gia.” Suy nghĩ sâu xa một chút, lại nói: “Hiện tại người có thể định rồi, chính là thời cơ chưa đến.”

Uống hết trà, Tào Thịnh lại nhìn chăm chú vào Hàn Dư hỏi: “Hàn Dư, người thấy thế nào?”

Lúc hoàng đế bảo Dục vương điều tra chọn người cũng từng cùng Hàn Dư bàn luận qua thời cơ, nhưng vẫn không nghĩ ra một kế sách vẹn toàn. Sau Hàn Dư lên ngai hỏi, cân nhắc mấy ngày, thử viết ra một biện pháp, gặp hoàng đế hỏi, liền lấy ra, trình lên: “Hoàng thượng, đây là biện pháp thần viết, mời xem.”

Mở cuộn giấy ra, Tào Thịnh tập trung xem, bỗng nhiên cười nói: “Biện pháp này, sợ là cũng chỉ có người mới nghĩ ra được.”

Lại đưa cuộn giấy cho Dục vương, Dục vương xem xong, cười ha ha: “Hàn huynh, làm sao huynh biết bọn họ thích nhất cái này?”

Hàn Dư nắm tay lại, thở dài, phe phẩy đầu ra vẻ bất đắc dĩ nói: “Mọi người đều nói Hàn Dư ta có sở thích phong lưu, nào ai biết, ta lưu luyến chốn hoa, mục đích chính kỳ thật là hi sinh nhan sắc này, theo nhóm kỹ nữ dò xét các bí mật nhỏ của quan viên mà thôi. Ta đây hiến thân vì nước, lại bị thế nhân hiểu lầm, ai! Thực còn oan hơn Đậu Thanh[1] a!” (chú thích: “Đậu Thanh” cũng có thể lý giải là “Đậu Nga” trong lịch sử Trung Quốc.)

Thấy hần ra vẻ đau khổ, giống như thực sự vì đại nghĩa mà hiến thân, làm hai người kia đều cười ha ha, không khí nhất thời trở nên thoải mái hẳn, Tào Thịnh không khỏi nhớ tới hành trình trên sông đào bảo vệ thành ngày ấy.

Hần thông thả ngồi xuống chỗ ngồi của hoàng gia: “Lan Cơ, xinh đẹp chính là rất xinh đẹp, chỉ là, có vẻ thần bí tang thương.”

Ánh mắt Hàn Dư chợt loé: “Hoàng thượng, thần nghĩ chắc Lan Cơ có chuyện xưa, chỉ có điều nàng vẫn có thể coi là một nữ nhân cá tính. Lần này thần đề cử nàng giúp vui trước đạo cuối cùng của Vạn Bác hội vì nhìn trúng tài nghệ ca múa độc nhất vô nhị của nàng.”

Dục vương nói: “Tài múa của Lan cơ quả thật thật hay, bất quá, hoàng huynh cùng ta lại gặp một người hát so với nàng còn hay hơn.”

“A, Là ai?”

“Nữ học trò của phường quây hiệu thuốc bắc Vương Nhạc Cập: Lâm Vũ.” Dục vương trả lời.

Vương Nhạc Cập? Hàn Dư vừa nghe 3 chữ này, liền giống như người đi trong đêm đen thấy được ánh đèn, hần tận lực điều tra mấy tháng, dường như không có một chút manh mối tin tức về người này.

Đề xuống kích động trong lòng, Hàn Dư hỏi: “Không biết người hát hay hơn Lan Cơ bộ dạng ngày thường như thế nào?”

“Ha ha!” Dục vương cười to: “Đã biết người chỉ quan tâm người ta lớn lên là dạng gì mà! Xem ra người cùng Tư Mã Vân cũng không kém bao nhiêu thôi!”

“Như thế nào lại liên quan Tư Mã Vân?”

Thấy Hàn Dư vẻ mặt nghi vấn, Dục vương cười rồi đem chuyện thấy được hôm ấy nói lại một lần.

Tào Thịnh ngồi một bên, yên lặng nghe Tào Dục nói, trong đầu không khỏi hiện lên tình cảnh ngày ấy, ánh nắng gay gắt, một cô gái ăn mặc giản dị ngồi ngay ngắn trên thuyền nhỏ, tay đàn ngọc cầm, đón gió mà hát, mặc dù đã che mặt, lại không dấu được phong tư trác tuyệt kia, trong nháy mắt tao nhã không tả được.

Nghĩ đi nghĩ lại, bên tai tựa hồ mơ hồ truyền đến giọng hát như tiên âm, Tào Thịnh không khỏi động trong lòng: “Ta tứ hải giàu có, quý vì Thiên tử, vì sao không thể....”

[1]Đậu Thanh: còn gọi là Đậu Nga, con gái của một nhà Nho nghèo Đậu Thiên Chương tên là Đậu Nga. Từ nhỏ đã được bán vào nhà Thái lão bà làm con dâu, sau khi kết hôn thì phu quân qua đời, từ đó sống cùng phụng dưỡng mẹ chồng, sớm tối có nhau. Trong vùng có tên lưu manh Trương Lư Nhi muốn chiếm đoạt Đậu Nga bèn nghĩ cách vu oan Đậu Nga bỏ thuốc độc giết chết mẹ chồng để uy hiếp nàng, chẳng may giết nhầm cha hắn. Trương Lư Nhi vu cáo do Đậu Nga giết hại. Quan phủ dùng hình phạt lấy cung Thái lão bà, Đậu Nga vì bảo vệ mẹ chồng đành phải nhận tội và bị xử trảm. Trước khi bị hành hình tại pháp trường, giữa tiết hè tháng sáu nàng đã chỉ lên trời thề rằng: “Ngay khi máu đổ đầu rơi, xin cho có tuyết, hạn hán ba năm, nếu đúng có oan, lập tức linh nghiệm”. Ba năm sau, cha nàng Đậu Thiên Chương đi sứ ngang qua Sở Châu, lật lại án cũ, làm rõ trắng đen. Nội dung phản ánh sự biến động xã hội vào triều Nguyên, quan tham nhũng nhiều khiến tầng lớp phụ nữ thời đó chịu biết bao cực khổ, oan trái. Hiện thực đó đã làm nổi bật tính cách can trường, chính trực của nàng Đậu Nga, dám chống lại những thế lực đen tối của xã hội phong kiến lúc bấy giờ.

12. Chương 12: Lại Đến Thuý Vi Các

Chơi xuân trở về, Lâm Vũ cùng Tiểu Hàng đều khôi phục thân phận nữ tử, chỉ là vẫn giữ nguyên khuôn mặt dịch dung, vì khuôn mặt này quen thuộc, người liên quan đến hiệu thuốc cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Nhưng, sau khi thay đổi, người tìm đến Lâm Vũ chạy chữa ngày càng nhiều, đa số người bệnh đều trẻ tuổi. Điều này làm cho Lâm Vũ cảm thấy rất kỳ quái, theo lý mà nói, diện mạo dịch dung của nàng không tính là đẹp, khuôn mặt toàn bộ màu đen, đuôi mắt có một cái mụn ruồi không lớn không nhỏ, trừ bỏ ánh mắt không thể che giấu, cái khác nàng đều thay đổi, bộ mặt như thế cũng có thể “trêu hoa ghẹo nguyệt”, nàng thấy hoài nghi tiêu chuẩn của nam nhân trong kinh thành này. Bất quá, Lâm Vũ cũng không nghĩ phức tạp, nàng một là không có kẻ thù, hai là dung mạo chưa trở mã hoàn toàn, vậy cũng không có gì cần lo lắng.

Quốc dân Tiền quốc có vẻ tinh tế lịch sự, trừ khi kiểm tra thân thể thì đại phu sẽ mang người bệnh vào trong buồng, còn tình huống khác, nam nữ chẩn bệnh cũng không lảng tránh, vì thế hiệu thuốc Vương Nhạc Cập chỉ có hai gã đại phu khám bệnh, cũng chỉ chạy chữa trong nội đình. Mất thấy mấy ngày nay nam bệnh nhân đến trước mặt Lâm Vũ không ngừng tăng, Phó Tử Minh cảm thấy buồn bực, vì thế hắn liền bày ra hai bảng hiệu ở trước bàn của hắn và Lâm Vũ, bên Lâm Vũ ghi: chỉ xem nữ bệnh nhân. Mà bên hắn ghi: chuyên xem nam bệnh nhân. Sau liền đem toàn bộ nam tử trước mặt Lâm Vũ đưa hết sang bên hắn.

Thấy thế, Lâm Vũ bất đắc dĩ nói: “Trong lịch sử Tiền quốc trước kia có đại phu chuyên xem bệnh nam nữ sao?”

Phó Tử Minh hơi kinh ngạc liếc mắt Lâm Vũ một cái, “Không có.”

“A, thì ra chuyên khoa nam nữ là từ nơi này mà ra.” Lâm Vũ lẩm bẩm.

Ngày hôm đó, có một thị nữ nhẹ nhàng đi vào hiệu thuốc, nàng một thân áo xanh, khuôn mặt thanh tú, đối với tiểu nhị của cửa hàng cười nói: “Xin hỏi Lâm cô nương trong điểm các người có ở không?”

Nàng kia mặc dù một thân trang phục nha hoàn, nhưng cũng thanh tú, nhắm trúng nam tiểu nhị mà hỏi, mà cũng không gọi Lâm Vũ.

Vén rèm lên, Lâm Vũ từ trong đình đi ra, nàng kia hơi cúi chào, cười nói: “Lâm cô nương, ta là Tiểu Hà ở Lan uyển Thuý Vi Các, cô nương nhà ta muốn mời người đêm nay đến Lan Uyển dạy hát.”

Lâm Vũ gật đầu, nhớ lại ước định trên du thuyền ngày ấy.

Ngày đó, trong Hàn phủ, Hàn Dư tay cầm bút lông, hết sức chăm chú tinh tế phác họa một bức cung nữ đồ, nữ tử trên bức tranh một thân tố y, mái tóc mềm mại buộc lên, xuyên qua một trâm ngọc trắng thuần, cử chỉ tao nhã, mặc dù không đủ thật, nhưng cũng có ba phần thần vận. Bức tranh hoàn thành, yên lặng chăm chú nhìn vào người trong bức tranh, Hàn Dư cảm thấy rung động mà vung bút lên, trên bức họa viết:

Nhớ người ngọc mặt mày tâm tuệ, người không khỏi như si như say;

Tổ vô cùng tư sầu ngàn vạn, thán duyên phận sao chịu được chú liên.

Viết xong, cầm bức tranh, hẩn nhìn bốn phía, trong thư phòng đã treo 3 bức hoạ vẽ cô gái này, chỉ là biểu tình khác nhau, đang nghĩ nên đem bức này đặt ở đâu thì một thanh âm nam tử từ bên ngoài phòng truyền đến: “Đại nhân! Tiểu Hắc đã trở về.”

Ánh mắt Hàn Dư sáng lên, buông bức tranh ra, “Gọi hẩn tiến vào.”

Một nam tử cúi đầu nhẹ nhàng đi vào, hai tay chấp lại, nói: “Đại nhân, hôm nay Lan Cơ ở Thuý Vi Các có mời Lâm Vũ buổi tối đến Lan Uyển dạy hát.”

Ánh mắt Hàn Dư chợt loé: “Hôm nay nàng mặc cái gì? Cài cái gì?”

“Áo trắng váy dài, không mang theo cái gì, trên đầu chỉ có một cái trâm.”

“Người đi xuống đi.”

“Vâng” Tiểu Hắc yên lặng lui ra, lại âm thầm nghĩ, chủ nhân có phải bình thường nhìn chán danh hoa rồi hay không, nếu không sao có thể có hứng thú với một con nhóc dung mạo bình thường đây. Dù cảm thấy kì quái, nhưng cũng không dám thảo luận, phải biết gia quy Hàn phủ cực kỳ nghiêm khắc. Từng có người không biết tốt xấu đem một ít chuyện riêng của Hàn phủ truyền ra ngoài, sau bị Hàn Dư biết liền phạt năm mươi đại bản, đem người nọ đánh cho suýt tàn phế. Cho nên hạ nhân trong Hàn phủ đều biết, Hàn đại thiếu gia bình thường nhìn như ôn nhu quan tâm chăm sóc, kì thật phát uy cũng phi thường tàn nhẫn.

Thấy Tiểu Hắc rời đi, Hàn Dư kêu một tiếng: “Tiễn Trung!”

Nam tử vẫn đứng chờ bên ngoài lập tức xuất hiện trước mắt, Hàn Dư nhìn thẳng hẩn nói: “Đợi lát nữa gọi một nha hoàn nữ đi qua. Bảo bọn chúng cẩn thận! Đừng để người ta nhìn ra. Người cũng lui ra đi.”

“Vâng.”

Cửa phòng đóng lại, Hàn Dư trở lại trước bàn học, nhìn lên bức mỹ nhân đồ trên bàn, hẩn thầm nghĩ: “Mấy tháng nay điều tra, cuối cùng tập trung vào Lâm Vũ ở hiệu thuốc bắc, mỗi ngày phái người giả bệnh dò xét, bọn người hầu trong phủ không bệnh cũng chính thành có bệnh, lại như trước không tìm được dị trạng nào. Cuối cùng, theo một trâm cài tóc nàng mang mà tìm được manh mối. Nhớ rõ nàng ở Thuý Vi Các ngày ấy cũng cài trâm ngọc, mà vật giống y hệt như thế lại ở trên đầu Lâm Vũ. Lâm Vũ này, không chỉ biết y thuật, lại có một giọng hát hay, nàng khôi phục thân nữ nhi, mặc dù diện mạo thay đổi, lại vẫn đeo trâm ngọc kia. Trâm ngọc kia, có lẽ rất có ý nghĩa với nàng đi. Lâm Vũ, hay là nên gọi người là Lâm Phong đây, ngạc nhiên người gây cho ta càng lúc càng lớn rồi.”

Ngày đó, chưa qua giờ Mùi, mới trở về từ nơi ở của hoàng đế, Hàn Dư liền vội gọi Tiễn Trung: “Lâm Vũ đi chưa?”

“Còn chưa đi, thuộc hạ đã phái người kéo dài thời gian khám bệnh.”

“Tốt! Gọi thêm một người nữa qua, kéo dài tới giờ Thân.”

Vội vàng thay trang phục, Hàn Dư liền chạy tới Thuý Vi Các. Khách ở phía sau rất ít, nhóm kỹ nữ còn đang lười nhác nghỉ ngơi trong phòng, chuẩn bị nhiệm vụ buổi tối, cũng có mấy người theo khách ra ngoài, thời gian tuy ý khách sai phái.

Hàn Dư chưa bao giờ đi qua kỹ viện lúc này, vì hẩn là khách quen, Uyển nương trong các cũng không ngăn cản, chỉ cười nói: “Hàn đại nhân, đã lâu không đến, ta còn tưởng người có người mới quên các thiếu nữ xinh đẹp chúng ta ở nơi đây.” Nói xong định tiến lên kéo, thì Hàn Dư nhẹ nhàng nghiêng người tránh, chỉ nói: “Hôm nay ta muốn gọi Lan Cơ.”

Gặp Hàn Dư vẻ mặt nghiêm nghị, Uyển nương che miệng cười nói: “Ai, đại nhân a, người tới thật không khéo, Lan cô nương giờ này đang tiếp đãi khách đây. Nếu không ta gọi vài vị cô nương khác cho đại nhân được không?”

“Ồ?” Hàn Dư không nghĩ tới thời điểm này Lan Cơ còn tiếp khách. Trước kia nàng từng nói qua cho hẩn, thói quen của nàng là vui hoan ở giờ Mùi, không thích người quấy rầy. Lần này hẩn vội tới cũng chỉ là

muốn ở Lan uyển của nàng chờ Lâm Vũ, cũng không muốn quấy rầy nàng nghỉ ngơi. Chỉ là, loại người nào có bản lĩnh lớn như vậy, có thể kiên trì làm Lan Cơ luôn luôn kiên trì cũng phải buông tha cho việc kia.

Hàn Dư trong lòng vừa động, đến gần Uyển nương, quạt giấy nhẹ lay động, mặt mày nhũn lại, ngón tay thon dài như lơ đãng khiêu khích vài cái trước ngực Uyển nương, bày ra một bộ tư thái hoa hoa công tử, nhẹ nhàng bên tai Uyển nương bật hơi nói: “Không biết vị đại nhân ấy có sức quyến rũ như thế nào, có thể làm Lan Cơ cũng bằng lòng uỷ thân?”

Uyển nương nổi danh là một nữ nhân phóng đảng, lòng nàng đối với Hàn Dư sớm đã ngưỡng mộ từ lâu, chỉ than là Hàn Dư chưa bao giờ đặt trái tim lên người nàng, mắt thấy vị phong lưu tài tử này một bộ ý định khiêu khích, nàng cũng không khỏi tâm thần nhộn nhạo, ánh mắt nhìn chăm chăm Hàn Dư, gắt giọng: “Đại nhân sao không đến khuê phòng của thiếp thân?” Nói xong cố ý lại gần sát thân thể Hàn Dư, tay trái cũng nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa bộ ngực sữa ẩn ẩn lộ lộ.

Thấy nàng như thế, Hàn Dư đưa tay ôm eo của nàng, nhẹ ôm nàng vào sường phòng của nàng.

Vừa mới tiến sường phòng, áo ngoài lụa trắng duy nhất trên người Uyển nương đã rơi xuống, chỉ còn lại nội y kề sát thân thể, bộ ngực lộ ra một nửa. Hai tay nàng ôm lấy gáy Hàn Dư, quyến rũ nhìn hắn: “Đại nhân, thân thể này của Uyển nương có hợp ý người không?”

Hàn Dư hí hóp mắt, lại gần mặt Uyển nương, lại cố ý không hôn môi nàng mà chuyển hướng về phía sau tai nàng, nhẹ nhàng cắn vành tai nàng một cái, nói: “Không biết sức quyến rũ của ta lớn hay sức quyến rũ của khách Lan Cơ lớn đây.”

“Đừng.” Cảm giác ở vành tai khiến cho Uyển nương kim lòng không được mà khê kêu. “Đương nhiên là sức quyến rũ của đại nhân lớn ạ, khách nhân của Lan Cơ chẳng qua là một lão đầu, thật không hiểu nàng làm sao lại có thể coi trọng cái loại khách nhân này.”

Nắm tay Hàn Dư dần dần chuyển đến chỗ mẫn cảm của Lan Cơ, tiếp tục thổi khí bên tai nàng, “Người khách kia thường xuyên tới sao?”

“Ách,” đến lúc này Uyển nương đã ý loạn tình mê, chỉ theo Hàn Dư khiêu khích.

“Ách,” đến lúc này Uyển nương đã ý loạn tình mê, chỉ theo Hàn Dư khiêu khích mà trả lời từng câu một: “Đến, cứ ngày 28 lại đến.”

“A, đại nhân gần ta chút, thiếp thân, thiếp chịu không được rồi.”

“Được!”

Nhưng thấy trước mắt tối sầm lại, Uyển nương đã ngã vào trong lòng Hàn Dư.

Hàn Dư đặt nàng lên giường, nhanh chóng cởi hết quần áo của nàng ra, lại lấy một cái chăn mềm phủ lên người nàng, cho nàng uống một viên thuốc, trầm nghĩ: “Làm mộng xuân của người đi, đến ngày mai, những lời người vừa nói đều không nhớ lại được đâu.”

Đứng dậy, hắn liền lặng lẽ đi ra cửa sau.

Lát sau, một lão nhân đi ra từ phòng chính của Lan Uyển, hắn nhìn chung quanh một cái rồi vội vàng ra cửa viện.

Hàn Dư yên lặng bám theo, lúc tiến vào trong lầu các lại giả bộ liếc mắt đưa tình với các tỷ nữ xung quanh, sau lại cùng hắn ra Thuý Vi Các. Trong Hoa Vũ Phường, lão nhân kia một bên bước nhanh, còn một bên cảnh giác nhìn chung quanh, thoáng cái đã lẩn vào một cái ngõ nhỏ.

Hàn Dư theo sau, thấy đó là một cái ngõ cụt.

Hàn Dư xem xét chung quanh một lát, xác định không có đường ra nào khác, lúc này mới nghĩ chờ ở bên ngoài ngõ.

Sau nửa canh giờ, chỉ thấy một người đi ra khỏi ngõ nhỏ, Hàn Dư vừa thấy, bất ngờ hoảng sợ: “Đây không phải là Phó tổng quản đại nội bên người hoàng thượng Cửu công công sao?”

Việc này không thể chậm trễ, Hàn Dư cũng chẳng quan tâm chuyện Lâm Vũ nữa, vội vàng chạy đi hoàng cung.

Giờ Thân (15 – 17h), xe ngựa Lan Cơ phái tới đón Lâm Vũ đã xuất hiện tại cửa hiệu thuốc Vương Nhạc Cập, nhìn nàng đi ra cửa hiệu thuốc, Phó Tử Minh dặn dò: “Phải cẩn thận, đừng uống rượu như lần trước nữa.”

Lâm Vũ cười khê: “Ta biết rồi, Tử Minh.” Cát nhuyển cốt tán mà hấn vừa nhét cho vào trong túi áo, nàng không khỏi lắc đầu: “Người này, đoán chừng cùng Độc vương chính là một a.” Lần trước đã nói cho nàng phương pháp chế tạo Khinh cốt tán cùng Trọng cốt tán, không lâu sau lại làm Nhuyễn cốt tán, nàng không biết nổi người này còn có bao nhiêu chuyện mà nàng không biết nữa.

Đối với phương diện chế tạo thuốc độc, nàng mặc cảm với người thế giới này. Dù sao kiếp trước nàng cũng rất hiếm khi được nhìn thấy mấy thứ này.

Trong xe ngựa, Tiểu Hà dường như rất hứng thú với ca nghệ của Lâm Vũ, dọc theo đường đi không ngừng riu rít hỏi nàng phương pháp ca hát, không để ý đã thấy đến trước cửa Thuý Vi Các.

Tiểu Hà dẫn Lâm Vũ tiến vào Lan Uyển, chỉ thấy một bàn cơm tối phong phú bày trong viện. Lan Cơ thấy Lâm Vũ, cười nói: “Lâm cô nương, ta đã gọi bọn họ chuẩn bị chút cơm, chúng ta ăn xong rồi hát được không?”

Tuy rằng đã được Tiểu Hà báo cho biết trước là sẽ ăn cơm ở đây, song thấy được một bàn thức ăn phong phú như vậy, thật đúng là làm cho Lâm Vũ ở nơi này tiết kiệm sinh hoạt gần một năm nhìn mà mở to mắt. Cũng may, kiếp trước nàng cũng tham dự không ít bữa tiệc thượng lưu, đã quen xem những cảnh xa hoa lộng lẫy, nàng thoáng cái khôi phục thần thái bình tĩnh tự nhiên, “Uh, đa tạ ý tốt của Lan cô nương, ta đây cung kính không bằng tuân mệnh.”

Lan Cơ thần nhiên cười: “Ha ha, chúng ta cũng đừng gọi nhau cô nương nữa, nghe xa lạ quá, ta gọi người là muội muội được không?”

Lâm Vũ gật gật đầu.

Lan Cơ cười kéo tay nàng dẫn vào chỗ ngồi.

Lâm Vũ vừa ngồi vào chỗ của mình, liền thấy nàng nhìn chăm chú mặt mình, nói: “Muội muội nếu thoa một chút phấn, ở trên cái mụn ruồi kia dán một bông hoa, môi đỏ một chút, thì cũng là một mỹ nhân xinh đẹp đấy.”

“Tỷ tỷ có điều không biết, tâm tư của ta chỉ ở y dược, không quan tâm những thứ này.”

Nghe Lâm Vũ nói, Lan Cơ cũng không nói gì thêm, chỉ chỉ một món ăn ở trên bàn, “Đây là Cá chép vượt long môn nổi danh thành Vạn Kinh, muội muội nếm thử đi.”

Lâm Vũ gấp lên, nếm một miếng, bỗng nhiên thấy thật tươi mới ngon miệng, khẩu vị mở rộng ra. Nàng lại giới thiệu món thứ hai: “Đây là Hoa sen nhưỡng[1].”

Cứ như vậy, mang theo một bầu không khí vui sướng, Lâm Vũ ăn một bữa tối phong phú nhất từ lúc nàng sống lại trên đời này tới nay.

Cơm xong, cho hạ nhân nghỉ việc, Lan Cơ một mình kéo Lâm Vũ trở về phòng mình.

Đến cửa, Lan Cơ cười nói: “Muội muội, chúng ta sẽ có những ngày tốt.”

“Ồ, vì sao?” Lâm Vũ kinh ngạc nói.

“Vạn Bác Hội lần này, thiên hạ anh kiệt đều tụ hội tại kinh thành này, trong kinh thành chắc thật náo nhiệt a. Chúng ta có thể thấy sự kiện này, thật sự là may mắn.”

Nghĩ lại mấy ngày nay các loại người dần dần tăng lên trên đường phố, Lâm Vũ không khỏi gật đầu nói: “Ừ, ta cũng rất hứng thú với sự kiện này đây.”

Lại nghe Lan Cơ nói: “Muội muội chắc không biết, Hàn thị lang đã lệnh ta ca múa giúp vui trước phần khảo hạch cuối cùng của Vạn Bác Hội lần này. Nhưng, ta lại không nghĩ ra nên ca múa cái gì cho tốt.”

Nhìn vẻ mặt sầu muộn của nàng, Lâm Vũ nói: “Là tỷ tỷ yêu cầu rất cao?”

“Ai, ta cũng đã bắt đầu nghĩ vũ khúc (điệu múa), nhưng từ ngày nghe muội muội hát bài “Quốc Trường Ca” xong, chỉ cảm thấy lay động tinh thần, so với nữ nhân trữ tình ngày thường của ta hát càng làm cho người ta cảm động, sau khi trở về ta liền muốn múa một khúc kinh thiên động địa, lại không biết nên múa như thế nào, cho nên mới mời muội muội dạy ta a!”

Lâm Vũ có phần hối hận ngày ấy chính mình thuận miệng nói chuyện mình biết múa, nhưng thấy thái độ thành khẩn của Lan Cơ, ánh mắt trong sáng vô tư, nghĩ nghĩ, nói: “Điệu múa kinh thiên động địa này, còn phải chờ ta về nghĩ lại mới có thể trả lời tỷ tỷ được.”

“Thật sự! Muội muội chịu giúp ta nghĩ biện pháp?”

Lâm Vũ nhìn khuôn mặt nàng đang kích động, nhẹ nhàng mà gạt gạt đầu, “Cho ta thời gian hai ngày.”

13. Chương 13: Dạy Hát

Được Lâm Vũ đồng ý, Lan Cơ cảm thấy thoải mái không ít, lại nghĩ tới việc ca hát, “Muội muội, ngày ấy người hát “Quốc trường ca”, tỷ tỷ rất thích, có thể dạy ta hát không?”

Lâm Vũ cười nói: “Có gì không thể. Người lấy bút mực ra đây, ta viết ca từ cho.”

Lan Cơ liền gọi Tiểu Hà, trong nháy mắt, bút mực đã bày ra trước mắt. Tiểu Hà ở một bên mài mực, hai mắt loé ra tia hưng phấn.

Lâm Vũ cầm bút, dùng một tay một hơi đem những ca từ ẩn chứa chí khí cuộn cuộn kia viết xuống.

Thấy nàng đề bút, Lan Cơ không khỏi sợ hãi mà than: “Tỷ tỷ mặc dù không hiểu mấy về chữ, nhưng lại cảm thấy chữ của muội còn tốt hơn Cúc cơ rất nhiều.”

Lâm Vũ hơi hơi nhắc tay: “Tỷ tỷ chê cười rồi.” Nàng thối thối nét mực chưa khô, chỉ vào ca từ kia: “Chúng ta bắt đầu câu đầu tiên đi.”

Lúc này, Tiểu Hà đứng một bên cũng đến gần Lâm Vũ, nghiêng tai lắng nghe, Lan Cơ nhìn lướt qua, hát lên câu đầu tiên.

Trong lúc nhất thời, trong phòng chính Lan Uyển thi thoảng lại truyền ra ba loại tiếng hát khác nhau.

Chờ Lan Cơ học xong bài hát này thì đã là giờ Hợi (9 -11h đêm).

“Tỷ tỷ học thật nhanh a, thoáng cái liền hiểu rõ bí quyết hát loại xướng pháp dân tộc này.” Lâm Vũ rất bội phục vị ca cơ cổ đại này, trong quá trình theo nàng học, nàng cảm giác được ở phương diện này, Lan Cơ có tư chất trời cho, có một số phần, chỉ cần nói một chút nàng đã hiểu ý, nếu đem tất cả sở học của mình truyền thụ cho nàng, thêm nhiều thời gian hơn, năng tin tưởng ca nghệ của Lan Cơ sẽ thăng hoa.

Chỉ là, Tiểu Hà còn kém một chút, nàng có vẻ vội vàng xao động, nhưng càng vội vàng xao động càng không nắm được trọng tâm.

Ở lần thứ ba Lan Cơ vận dụng xướng pháp dân tộc hát bài hát này với đầy đủ thanh sắc xong thì nàng đã có thể biểu đạt được điều ca khúc muốn đem đến cho người nghe.

Việc này làm nàng cực kỳ vui vẻ, lạc thú hát được khiến nàng cảm thấy khoan khoái dễ chịu trước nay chưa từng có, tâm nguyện vẫn còn chưa hết, nàng vui sướng lôi kéo tay Lâm Vũ nói: “Muội muội, người ở lại đêm nay đi. Ta còn có rất nhiều điều muốn hỏi người đây.”

“Việc này.” Đang do dự, chỉ nghe bên ngoài có một tiếng gõ nhẹ, được Lan Cơ đáp trả xong, một nha hoàn mở cửa vào, hơi hơi cúi người, “Cô nương, một người tự xưng là sư huynh của Lâm cô nương nói đến đón Lâm cô nương về, người ta đang chờ ngoài cửa viện.”

“Ai!” Lan Cơ khe khẽ thở dài, không đành lòng mà kéo tay Lâm Vũ, “Muội muội, hôm nay tụ họp một lần lại làm ta thật hối hận vì gặp nhau muộn. Chỉ hận thời gian trôi quá nhanh, không thể tận hưởng nha.”

Lâm Vũ nhìn đôi mắt ảm đạm kia, lại cảm thấy trong lời nói này ẩn chứa muôn vàn ý nghĩa sâu xa, nhất thời khó có thể hiểu hết, chỉ có thể nắm lấy tay nàng nói: “Tỷ tỷ, chúng ta về sau thường xuyên gặp lại a.”

“Ừ.” Chợt nhớ tới ước hẹn ca múa, Lan Cơ nhướn miệng cười, “Sẽ thường xuyên.”

Lan Cơ đưa Lâm Vũ đến cửa Lan Uyển, đã thấy Phó Tử Minh khoanh tay đứng chờ trước mặt. Hắn không chớp mắt nhìn chằm chằm mặt Lan Cơ, tuy rằng đã gặp lần thứ hai, lại hoàn toàn khác biệt với sự ôn hoà khi gặp lần đầu tiên, ánh mắt kia làm Lan Cơ cảm thấy toàn thân phát run.

Lâm Vũ đứng một bên đường như cũng cảm giác được không khí giữa hai người này, vội vàng nói lời cáo biệt, cũng không để ý tới Phó Tử Minh đang cùng Lan Cơ giằng co, rời đi ngay.

Ra Thuý Vi Các, nhìn đến các con hẻm trong Hoa Vũ Phường, Lâm Vũ mới biết được đêm đã rất khuya. Nháy mắt, Phó Tử Minh đã đứng trước người, nàng ngẩng đầu, nhú mày nói: “Ta còn tưởng người ở lại Lan Uyển.”

Đột nhiên thấy thân thể được nhắc lên, nàng đã bị Phó Tử Minh ôm vào trong ngực, Lâm Vũ cả kinh trong lòng, “Người muốn làm gì?”

“Mang người trở về.” Không để ý đến phản kháng của Lâm Vũ, Phó Tử Minh đã nhảy lên.

“Oa, người biết võ công?” Nhìn thấy Phó Tử Minh xuyên qua trên phố, Lâm Vũ không khỏi la hoảng lên.

“Lần trước người uống rượu, ta chính là mang người về như vậy.” Nhớ tới tình cảnh ngày ấy, Phó Tử Minh khẽ cười.

Về mặt của hắn thật dịu dàng, ánh mắt ôn nhu chăm chú nhìn vào phía trước, dưới ánh trăng mờ mờ tản ra một loại ánh sáng nhàn nhạt, khiến Lâm Vũ nhìn cũng phải sửng sốt, thật lâu sau mới ấp úng nói: “Ta, ngày ấy ta uống rượu, mơ mơ màng màng, cái gì cũng không biết.”

Chân mày nhíu lại, Phó Tử Minh ôm chặt hơn, “Bây giờ thì sao?”

Lâm Vũ dường như nghe thấy trái tim mình đập loạn nhịp, cũng cảm giác được mặt mình dần nóng lên, “Bây giờ, bây giờ thật tỉnh táo.”

Phó Tử Minh khe khẽ cười, cúi đầu xuống, hôn nhẹ lên môi Lâm Vũ một cái: “Một cô nương không nên ra ngoài lâu như vậy.”

Gió nhẹ thổi qua tai, mang theo hơi thở các loại hoa của mùa xuân, làm hai người đều chìm đắm trong ý xuân này.

Một khắc sau, Phó Tử Minh đưa Lâm Vũ tới ngoài phòng nàng, hắn ôn nhu vén vài sợi tóc sau tai nàng, nhẹ nhàng bên tai nàng nói: “Người phải cẩn thận, Lan Cơ hình như bị trúng độc.”

Lâm Vũ đột nhiên cả kinh, nhìn đến khuôn mặt thản nhiên của Phó Tử Minh, ánh mắt coi thường tất cả, nàng đột nhiên cảm thấy giờ phút này hắn giờ phút này thật xa cách.

Trở lại phòng, Lâm Vũ trấn trở, cảm thấy trong lời nói của Phó Tử Minh đêm nay có chuyện. Nếu nói Lan Cơ là một câu đố, thì Phó Tử Minh lại là một câu đố khác, một đại phu của một hiệu thuốc bắc, không chỉ có y thuật tinh, tài học rộng khắp, còn biết võ nghệ, bí hiểm, hắn rốt cuộc có thân phận gì, Lâm Vũ không dám nghĩ, cũng không muốn nghĩ, nếu hắn không hại nàng, nàng cũng không can thiệp chuyện riêng của hắn. Về phần Lan Cơ, theo tình huống trước mắt, xem ra Lan Cơ cũng không có lý do hại nàng, trong mắt nàng, Lan Cơ chỉ là một nhà nghệ thuật ca vũ, có lẽ nàng cũng có thể nghĩ một đằng nói một nẻo, nếu Phó Tử Minh bảo nàng để phòng, như vậy nàng sẽ dựa vào cảm giác của bản thân mà cẩn thận ứng phó.

Ngày thứ hai, vẫn chẩn bệnh như trước, nhiều người như trước, Phó Tử Minh vẫn ngăn cản nam bệnh nhân như trước.

Buổi chiều, Lâm Vũ đứng một mình trong phòng, nghĩ nên dùng loại kỹ thuật múa nào để có thể đạt được hiệu quả “khiến ai nấy đều kinh ngạc” đây. Lâm Vũ cảm thấy, muốn đạt tới hiệu quả như vậy, cần phải có

nhiều người cùng hợp tác, mà không phải một người múa đơn. Nàng nghĩ đến một vũ đạo mà kiếp trước đã từng xem qua, lúc ấy, các cô gái khuyết tật đã dùng kỹ thuật nhảy tình xảo của các nàng làm cả thế giới phải vỗ tay khen ngợi. Sau đó, vì muốn cho các đệ đệ muội muội trong cô nhi viện tập một tiết mục, nàng cùng mẫu thân đã đi gặp những cô gái kia, xin các nàng chỉ dạy cho.

Nghĩ đến đây, Lâm Vũ gọi Tiểu Hàng tới, “Muội muội, người mài mực giúp ta.” Chuẩn bị xong giấy cùng bút, nàng bắt đầu đem kỹ thuật nhảy ẩn tượng đã khắc sâu vào trong lòng vẽ vài bức theo trình tự xuống giấy, cho đến khi vẽ xong thì đã tới canh tư.

Hai người đều cảm thấy rất mệt mỏi, nên một giấc ngủ thẳng đến buổi trưa thì các nàng mới mở mắt, người trong điểm qua Phó Tử Minh dẫn dò cũng không có tới quấy rầy. Lâm Vũ chậm rãi đứng dậy, duỗi thân người, mặt trời áp áp đã xuyên qua giấy cửa sổ chiếu vào trong phòng, Tiểu Hàng đã rửa mặt chải đầu xong, Lâm Vũ cũng mặc đồ xong, dịch dung mặt, đem từng bức hoạ cuộn lại.

Lúc này, bên ngoài có người tới gọi Lâm Vũ nhanh chóng ra ngoài tiếp thánh chỉ.

Lâm Vũ sững sốt một chút, nàng lúc nào thì chọc đến hoàng đế nhỉ.

Đi vào tiền thính (phòng trước) của hiệu thuốc, chỉ thấy một vị công công chấp tay sau lưng đứng trên đại sảnh. Mọi người đều đang quỳ lạy, Lâm Vũ nhìn quanh một vòng, cũng không thấy Phó Tử Minh.

“Người chính là Lâm Vũ?” Công công kia liếc mắt nhìn nàng từ trên xuống dưới, khinh miệt hừ một cái.

Tiểu Hàng đứng một bên kéo nàng quỳ xuống, Lâm Vũ nhìn thẳng hần nói: “Tại hạ đúng là Lâm Vũ.”

“Lâm Vũ nghe chỉ!” Công công kéo dài tiếng nói: “Lâm Vũ của hiệu thuốc bắc Vương Nhạc Cập có ca nghệ xuất chúng, đặc biệt chỉ thị ca múa trợ hứng cho Vạn Bác Hội, lập tức tiến cung sắp xếp múa, khâm thử!”

Lâm Vũ cả kinh trong lòng, chẳng lẽ là Dục Vương ngày đó tiến cử? Trong miệng lại theo mọi người hô to: “Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Tiếp nhận thánh chỉ, nàng lại không thể tin được mà nhìn lần nữa, hỏi: “Công công họ gì?”

Công công kia liếc mắt nhìn nàng một cái: “Tất cả chuyện nội bộ trong đại viện hoàng cung đều do ta cùng Hoàng công công xử lý, hạ nhân trong hoàng cung ngày thường đều gọi ta là Trương tổng quản.”

“Thì ra là Trương tổng quản đại nhân!” Phó chương quỳ chấp tay vái chào, từ trong tay áo lấy ra một xấp ngân phiếu liền nhét vào tay Trương công công, “Đồ nhi của ta còn trẻ không hiểu chuyện, còn mong đại nhân chiếu cố nhiều hơn.”

Trương công công kia nhìn lướt qua số lượng ngân phiếu trên tay: “Tổng quản đại nhân này chỉ là danh hiệu thôi, ta thì không dám, dù sao trên đầu còn có Hoàng công công. Ừ, chỉ cần nàng ngoan ngoãn nghe lời, tất cả đều dễ xử lý.” Lại xoay người nói với Lâm Vũ: “Người cần phải ở trong cung cho đến lúc Vạn Bác Hội diễn ra, nhanh chuẩn bị quần áo đi, ta còn phải đi Thuý Vi Các tuyên chỉ.”

Mắt Lâm Vũ sáng lên: “Trương tổng quản có phải đi kêu Lan Cơ không?”

“Thiên hạ đệ nhất xinh đẹp vũ cơ, đương nhiên phải đi trợ hứng rồi. Người còn không mau lên, làm chậm việc của ta, chỉ hỏi tội người đấy!”

“Vâng!”

Lâm Vũ vội vàng trở lại phòng, thu thập mấy bộ quần áo, nàng cầm lấy cái trâm cài tóc kia, đi đến ngồi trước bàn trang điểm, nhìn gương nhẹ nhàng cắm lên trên đầu, đã thấy mặt sau của gương xuất hiện hình ảnh Phó Tử Minh. Lâm Vũ xoay người, Phó Tử Minh cũng đã ôm lấy nàng, ở bên tai nàng nói nhỏ: “Người phải cẩn thận.”

Cảm thụ được nhiệt độ ấm áp từ cơ thể hần, Lâm Vũ yên lặng gật đầu. Tiểu Hàng ở ngoài cửa nhìn thấy cảnh hai người ôm nhau, nhất thời dừng lại không có tiến vào.

Thật lâu sau, Phó Tử Minh mới buông tay ra, lấy ra một bọc giấy nhỏ từ trong lòng ngực, thâm nói: “Đây đều là một ít đồ cần thiết, bên trong có một viên thuốc tên là “sinh tức”, trừ bỏ “diệt thế” của Độc vương, các độc khác đều có thể giải. Còn có một cây trâm ngọc, bên trong là độc ta làm, người vận phần đuôi của

trâm một chút, độc ở trong lập tức lộ ra, trực tiếp chọc vào thân thể người, sau khi trúng độc không có giải được, trong một giờ sẽ bỏ mình. Thuốc giải ta để ở đầu trâm.”

Nói xong, đem túi mở ra, chỉ thấy một cây trâm bạch ngọc trong suốt đặt ở đây, trâm kia chạm trổ còn tinh xảo hơn cả trâm mẹ Lâm Vũ để lại, vừa thấy liền biết đó là vật phi phàm, lại bị hấn lấy làm đồ để chứa kịch độc, thật sự là lãng phí.

Phó Tử Minh lấy trâm ngọc trên đầu Lâm Vũ xuống, để vào trong lòng: “Trâm này cho ta đi.” Rồi lấy trâm ngọc kia cắm lên đầu Lâm Vũ, vừa lòng liếc mắt nhìn một cái, sau lại gỡ một cái ngọc bội từ trên người xuống, vặn một cái cơ quan, chỉ thấy mặt trái ngọc bội mở ra một lỗ nhỏ, đem viên thuốc trong bọc giấy bỏ vào trong lỗ nhỏ, rồi khép lại, liền đem nó đeo lên cổ Lâm Vũ. Lâm Vũ cẩn thận dò xét ngọc bội kia, chỉ thấy một mùi thơm hoa lan yếu ớt ngấm vào mũi, một dòng nước ấm áp chạy toàn thân. Nhìn trên ngọc bội có khắc một con phượng hoàng, Lâm Vũ nhin không được nói: “Vật quý báu cỡ này, không phải dân chúng bình thường có khả năng có được đi.”

Dường như nhìn ra được nghi ngờ của Lâm Vũ, Phó Tử Minh cười nói: “Không cần nghi nhiều, cho người thì người cứ đeo đi.”

Lúc này, Tiểu Hàng tiến vào: “Tỷ tỷ, công công bên kia đã trở lại thúc giục.” Nói xong cũng ôm lấy Lâm Vũ, “Tỷ tỷ phải nhanh chóng trở về a.”

Lâm Vũ không khỏi nhú mày: “Không phải chỉ là luyện tập ca múa thôi sao, các người làm như ta phải đi chiến trường không bằng.” Nàng vỗ vỗ vai Tiểu Hàng, lại nhìn Phó Tử Minh thật sâu sắc, “Được rồi, ta đi đây!”

14. Chương 14: Vào Cung

Một tiếng “Thông hành” vang lên, Trương công công dẫn theo hai cỗ xe ngựa đi vào hoàng cung.

Trong xe ngựa Lâm Vũ không khỏi nhắc rèm cửa sổ lên, chỉ thấy một bức tường cao vắng vẻ, trong cái nắng gay gắt lại càng có vẻ thê lương. Nàng nghĩ đến các cung nữ phi tần sống quãng đời còn lại trong hoàng cung của những triều đại ở kiếp trước, có bao nhiêu người cô đơn lẻ loi đối mặt với những bức tường chón thâm cung mà sống ưu sầu nửa đời. Cuộc sống như vậy không phải cái nàng muốn. Nàng bây giờ, thậm nghĩ rong ruổi khắp trời đất, nếu đã sống lại ở cái thế giới này thì phải chơi một lần cho đã.

Qua thời gian một năm, thông qua vẽ tranh cùng làm việc ở hiệu thuốc, hiện tại nàng cũng đã dự trữ đủ ngân lượng, cũng tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm y học, nàng nghĩ: trải qua Vạn Bác Hội lần này, cũng nên ra ngoài đi một chút. May mắn là có Phó Tử Minh làm bạn, không chỉ vì tăng hệ số an toàn khi đi xa, còn vì cùng nhau luận bàn thực thi y đức, cùng nhau tiến bộ. Nhưng nàng không biết, Phó Tử Minh đã bất tri bất giác chiếm một vị trí đặc biệt trong lòng nàng.

Đi không bao lâu, xe ngựa liền dừng, người phía trước thông báo: “Ca vũ mỹ cơ đến (ý là người đẹp ca múa đến)!”

Lúc này, rèm bị xốc lên, chỉ thấy một vị cung nữ trung niên xuất hiện ở trước mặt Lâm Vũ, “Cô nương, mời đi theo ta.”

Lâm Vũ xuống xe, nhìn Lan Cơ phía trước, nàng đi theo. Lan Cơ thấy nàng, cũng mỉm cười, hai người chưa dám nói chuyện với nhau, chỉ yên lặng đi theo vị cung nữ trung niên kia, đi vào một đại viện, trên cửa có viết: “Nghệ phường.”

Đây là một kiểu sân được ghép lại, cung nữ trung niên dẫn các nàng vào viện, một tay chỉ căn phòng chính giữa viện nói: “Đó là chính đường đại sảnh của Nghệ phường, chính là nơi các người tập luyện ca múa sau này.”

Tiếp theo, lai mang các nàng rẽ vào hành lang dài ngoài chính đường, vừa đi vừa nói: “Trong Đông sương vừa vặn còn trống hai phòng, các người ở chỗ này đi. Giờ Mẹo (5- 7h) rời giường, giờ Hợi (9- 11h đêm) đi ngủ, trưa nghỉ nửa canh giờ, thức ăn đều ở trong Tây sương. Hoàng cung đại viện này không phải là nơi có thể tùy ý xem. Trong khoảng thời gian các người luyện ca múa không thể tùy ý ra ngoài, nếu có ai vi phạm thì xử phạt theo cung quy.”

“Vâng!”

Lan Cơ hỏi lại: “Xin hỏi nữ ti tên gọi là gì?”

“Ha ha, đi đường lo giảng giải đã quên không giới thiệu, ta là nữ quan chấp sự, các người có thể gọi ta là Vương cô cô. Về sau nếu có chuyện gì, có thể đến phòng chính ở Tây sương tìm ta.”

“Vâng!”

Tới sương phòng phía đông, Vương cô cô nghiêm mặt nói: “Tuy rằng hiến nghệ cho Vạn Bác Hội lần này, Hoàng thượng chỉ đích danh các người ca múa. Nhưng mặc kệ các người có thân phận gì bên ngoài, ở trong này các người chính là nghệ cơ, trong cung có dạn dò sắp xếp cho các người nha hoàn hầu hạ cuộc sống hàng ngày. Lan cô nương, người ở phòng thứ ba. Lâm cô nương, người ở phòng thứ 10. Ngày mai bắt đầu luyện, có cái gì cần cứ việc bảo nha hoàn nói với ta.”

“Vâng, xin cẩn thận nghe theo lời khuyên bảo của cô cô.”

Thấy hai người đều tự vào phòng, Vương cô cô mới âm thầm rời đi.

Lâm Vũ vào trong phòng, nhìn quanh căn phòng đơn giản này, chính giữa có một cái bàn, ba cái ghế dựa, một bàn trang điểm, một tủ quần áo, một giường gỗ khắc hoa văn, bên trên buông xuống một cái màn màu hồng phấn.

Nàng mở cửa sổ ra, chỉ thấy bên ngoài có một cái cầu nhỏ bắc trên dòng suối nhỏ, chim hót hoa thơm, cây đào được trồng thành rừng, thật sự là một chốn động tiên khác biệt. Từng trận gió nhẹ nhàng thoảng qua mặt, mang theo mùi hương hoa đào nhàn nhạt, Lâm Vũ từ từ nhắm hai mắt lại, hít thở không khí tươi mát này, không khỏi say mê trong đó. Tuy rằng trong thâm cung nhiều cung nữ cô đơn u oán, nhưng cây hoa đào tràn đầy, như cũ xinh đẹp trong gió xuân.

Lúc này, có người gõ khẽ cửa, Lâm Vũ tùy tiện nói: “Mời vào.”

Chỉ thấy một cung nữ nhẹ nhàng đi vào, tay nàng cầm hành lý của Lâm Vũ, hơi hơi cúi người: “Nha hoàn Tiểu Nguyên thỉnh an cô nương.”

“Ừ, đem hành lý của ta để lên bàn là được.”

“Vâng!”

Tiểu Nguyên đem đồ để lên bàn xong, vẫn khoanh tay đứng một bên chờ phân phó.

Lâm Vũ nhìn thân thể nhỏ bé của nàng, nhiều nhất cũng chỉ tầm 14 tuổi, mi mắt rủ xuống, một bộ dáng nhu thuận, liền hỏi: “Người mấy tuổi? Buổi tối ở nơi nào?”

“Nô tì 15 tuổi, sẽ ở lại trong gian phòng của cô nương, cô nương có chuyện gì, có thể trực tiếp gọi ta.” Nói xong nàng chỉ chỉ vào góc phòng, chỉ thấy nơi đó có một cái cửa nhỏ, có lẽ do ánh sáng không đến, không nhìn kỹ thì không phát hiện ra.

“Tiểu Nguyên, phòng ở nơi này đều giống nhau sao?”

“Không có, chỉ có gian này của cô nương, và gian thứ ba mới có phòng ngầm cho nha hoàn chúng ta ở.”

Lâm Vũ đi vào gian phòng ngầm kia, chỉ thấy bên trong đặt một cái giường nhỏ, cạnh giường có một cái bàn nhỏ, một cái cửa sổ nhỏ trên tường đối diện giường, cửa sổ đã bị giấy che lại, cũng vì vị trí tương đối cao nên chỉ có thể ngửa mặt trông lên.

Nhìn đến hoàn cảnh như vậy, Lâm Vũ gật gật đầu, xoay người nói: “Tiểu Nguyên, người có thể chuẩn bị một ít giấy cùng nghiền mực cho ta được không?”

“Được, cô nương chờ một lát.”

Thấy nàng rời đi, Lâm Vũ mở bọc đồ ra, lấy ra một bức hoạ cuộn tròn, để vào trong tay áo, lại đem quần áo cất đi. Sau đó, nàng ra khỏi phòng, đi đến phòng Lan Cơ.

Gõ gõ cửa, nghe được tiếng “mời vào” từ bên trong, liền từ tại chỗ đi vào.

Chỉ thấy Lan Cơ đã thu dọn ổn thoả, nhưng không ngờ nàng đang nằm ở trên giường. Đầu nàng hơi chảy mồ hôi, vẻ mặt thống khổ. Lâm Vũ nhanh chóng đi qua, cầm lấy tay Lan Cơ xem mạch, nàng yên lặng chẩn mạch hồi lâu, lại thấy mạch tượng kỳ lạ, là loại tình huống chưa từng gặp qua bao giờ. Lan Cơ khe khẽ thở hổn hển: “Muội muội không cần chẩn bệnh, đây là bệnh cũ của ta, khụ khụ, mỗi tháng đều tái phát. Ta đã tìm rất nhiều danh y nhưng vẫn không chữa được a.”

Lâm Vũ thu hồi tay, “Uh, tỷ tỷ có thể cho ta nhìn người người một chút không?”

“Này.” Ánh mắt Lan Cơ buồn bã, chần chờ một chút, bình tĩnh lại nói: “Người xem đi.”

Nàng ho nhẹ một chút, chậm rãi nâng tay, cởi vạt áo ra, vừa kéo vạt áo thì một hồi đau đớn khó chịu kéo tới, khiến nàng không khỏi than nhẹ, hai tay ôm thân, toàn thân run run.

Lâm Vũ lấy một viên thuốc ra từ trong lòng nhét vào miệng nàng, “Cái này, chắc là có thể tạm thời giảm đau.”

Lan Cơ nhú chặt mày, khẽ gật gật đầu, nghe lời nuốt thuốc vào.

Lúc này, một nha hoàn gõ cửa mà vào, nhìn đến Lâm Vũ ngồi trước giường cùng Lan Cơ vẻ mặt kỳ quái, “Cô nương làm sao vậy?” Trong khi nói, nha hoàn kia đã đến đầu giường, Lâm Vũ còn chưa có phản ứng, đã thấy nàng ta che ở trước mặt, ngăn trở tầm mắt.

“Cô nương cảm thấy không thoải mái?” Nha hoàn kia khẩn trương hỏi.

Lan Cơ không có trả lời, nhưng hai hàng lông mày nhú chặt của nàng đã chứng minh hết thảy.

Nha hoàn thấy thế, xoay người nói với Lâm Vũ: “Tiểu thư nhà chúng ta không thoải mái, cần nghỉ ngơi, vị cô nương này xin mời trở về.”

Lâm Vũ thấy nàng một bộ dáng đương gia quản sự (quản lý việc nhà), sinh lòng kỳ quái, cũng không để ý đến sự vô lễ của nàng ta, chỉ nói: “Ta cũng hiểu sơ y lý (lý thuyết y học), có thể xem cho Lan cô nương.”

Nha hoàn kia vẻ mặt khinh thường liếc mắt nhìn nàng một cái: “Cô nương, bệnh của tiểu thư nhà ta không phải cái bệnh nhỏ gì, trước kia bao nhiêu đại phu đều thúc thủ vô sách (bó tay hết cách), cho nên cô nương vẫn là thôi đi, hiện tại tiểu thư chỉ cần nghỉ ngơi.”

“Khụ khụ.” Lan Cơ ở trên giường ho nhẹ một tiếng, “Tiểu Nghiêm, để nàng ở lại đi. Nàng tìm ta để bàn việc ca múa trong Vạn Bác Hội.” Ánh mắt Lan Cơ bình tĩnh nhìn thẳng Lâm Vũ.

Lâm Vũ nhìn mắt Lan Cơ, muốn từ trong đó đọc ra được chút gì đó, không tự chủ được gật gật đầu.

“Vậy được rồi, cô nương, ta đi chuẩn bị chút trà nóng.” Tiểu Nghiêm xoay người chuẩn bị chạy ra, lại bị Lan Cơ gọi lại: “Chờ đã, lấy cho ta một ít giấy bút cùng nghiên mực đi. Chúng ta cần dùng để thảo luận ca vũ.”

“Vâng!” Tiểu Nghiêm liếc mắt qua Lâm Vũ một cái, đi đến ngoài cửa, đóng cửa lại, chỉ chớp mắt đã đi xa.

Trong phòng Lâm Vũ yên lặng ngồi trên đầu giường, chỉ nhìn Lan Cơ, cũng không nói gì.

Lúc này, Lan Cơ đã cảm thấy tốt hơn, mày dần dần giãn ra, nàng vươn tay, cởi bỏ vạt áo, “Bệnh này đã mắc mấy năm. Mỗi tháng khi phát bệnh ngực đều đau đớn khó chịu, trên người cũng xuất hiện mẩn (như mụn) đỏ, uống rất nhiều thuốc rồi mà trừ không được. Ta cũng cam chịu số phận, chỉ cần lúc sinh thời có thể thể hiện được nghệ kỹ cũng không uổng cuộc đời này.” Nói xong, nàng như nghĩ đến cái gì đó, không khỏi thở dài.

Lâm Vũ nhìn ánh mắt u buồn của nàng, nghĩ đến việc Phó Tử Minh nói nàng trúng độc, nhất thời cũng không biết nói gì. Chỉ muốn biết, rốt cuộc Lan Cơ trúng độc gì, mặc kệ là thể nào, đây cũng là một cơ hội tốt cho nàng hiểu rõ việc chẩn trị (khám và chữa bệnh) kì độc.

Nhìn thấy nội sam (áo trong) của Lan Cơ đã mở ra, lộ ra triệu chứng phát bệnh trên cơ thể, Lâm Vũ không tự giác sờ sờ mẩn đỏ trải rộng trên thân, “Ngứa không? Đau không?”

“Không đau, cũng không ngứa.”

“Chỉ khi phát bệnh mới hiện ra?”

“Ừ.”

“Ta có thể nhìn hạ thân không?”

Lan Cơ gật gật đầu, sau đó cởi bỏ quần áo hạ thân.

Chỉ thấy mẩn đỏ cũng trải rộng.

Lâm Vũ cẩn thận kiểm tra, nghĩ đến cái gì đó, đột nhiên nói: “Để ta nhìn chân người.”

Lan Cơ nghe lời bỏ vải bó quần chân ra, nàng vì thường luyện múa, bảo hộ hai chân, trừ bỏ mang vớ còn có quần vải bó. Nữ tử thế giới này không cần bó chân, nhưng cũng không thể tùy ý để người ngoài nhìn thấy, nếu nam tử thấy chân nữ tử, cũng coi như là phi lễ khinh bạc, lại vì đại phu khám bệnh đa số đều là nam tử, cho nên có rất nhiều bệnh ở chân không dễ bị phát hiện.

Lâm Vũ cẩn thận kiểm tra đôi chân kia, chỉ nhìn thấy những vết chai nhỏ do luyện múa lâu năm mà có, lại có vẻ không có dị trạng nào khác. Lâm Vũ dừng một chút, “Chẳng lẽ không đúng, hoặc là.....” Nàng không nổi giận, lại càng cẩn thận hơn kiểm tra lần nữa, một bên còn ấn huyết vị, “Đau không?”

“Không đau.”

Khi kiểm tra được một nửa các huyết vị thì Lâm Vũ đột nhiên cả kinh, ở nơi này nàng phát hiện được một cái nốt màu hồng, chỉ là cái nốt này màu hồng rất nhạt, không nhìn kỹ thì khó mà phát hiện được.

Thấy vẻ mặt Lâm Vũ đang suy nghĩ sâu xa, Lan Cơ hỏi: “Nhìn ra cái gì không?”

Lâm Vũ ngắc đầu, nhìn nàng: “Người luyện múa nhiều quá, có khả năng ảnh hưởng đến bệnh này.” Nói xong liền đứng dậy, đi qua đi lại trong phòng, quay người lại thì thấy Lan Cơ đã đứng dậy mặc quần áo vào.

Hỏi lại: “Tỷ tỷ, người có ẩn tình gì khó nói?”

Lan Cơ cau mày nhìn nàng, trong mắt tràn đầy u buồn, nhẹ nhàng đi đến trước mặt Lâm Vũ, “Bệnh của ta, có phải đã không còn cách chữa trị hay không?”

Về mặt Lâm Vũ ảm đạm, “Này, ta cũng không rõ.”

“Muội muội, kỳ thật ta.....” Nàng muốn nói lại thôi, nhìn Lâm Vũ, hai mắt mờ mịt, cũng không nói ra một tiếng.

Lúc này, Tiểu Nghiêm đột nhiên xông vào, nàng ta một tay cầm ấm trà, một tay ôm đồ dùng thi họa (để vẽ tranh), nhìn thấy bộ dáng Lan Cơ, nhú mày nói: “Cô nương, người lại làm sao vậy!” Nàng ta nhanh chóng đem những đồ đó đặt lên bàn, liền đi qua đỡ lấy Lan Cơ, Lan Cơ nhẹ nhàng thoát khỏi sự dìu đỡ của nàng ta, “Không cần, ta bây giờ tốt lắm.”

Hít một hơi thật sâu, Lan Cơ nhìn thẳng vào nàng ta, nói tiếp: “Hiện tại chúng ta muốn thảo luận ca múa, người đi ra ngoài trước đi.”

Tiểu Nghiêm nhìn nàng: “Cô nương, người uống ly trà nóng đi, ta vừa mới chuẩn bị, cái này tốt cho cơ thể người.” Nói xong liền rót một chén đưa cho Lan Cơ.

Nhìn ly trà nóng phiêu tán hương nồng đưa đến trước mặt, Lan Cơ dừng một chút, ánh mắt phức tạp, không đưa tay, do dự, cuối cùng giống như hạ quyết tâm, có chút run run đón lấy ly trà kia, uống một hơi cạn sạch.

15. Chương 15: Vọng Nguyệt Đình

Lâm Vũ đứng một bên nhìn đến cảnh này, không có lên tiếng, nàng có thể cảm thấy nơi này có ẩn chứa chuyện rắc rối phức tạp gì đó, mà nàng đang lưỡng lự ở bên ngoài chuyện này.

Nhìn Lan Cơ uống xong trà, Tiểu Nghiêm cũng cáo lui.

Lan Cơ đứng ngơ ngác, trầm mình trong ý thức của bản thân.

Thấy thế, Lâm Vũ khẽ gọi một tiếng: “Tỷ tỷ có sao không?”

Lan Cơ bỗng nhiên hoàn hồn, “Ừ, chúng ta thảo luận ca múa đi.” Nàng cầm tay Lâm Vũ, “Đối với hiến nghệ cho Vạn Bác Hội lần này, người có sáng kiến gì không?”

Lâm Vũ mỉm cười: “Ta đã nghĩ kỹ rồi.” Tức thì lấy bức họa cuộc tròn trong tay áo ra, bày ra trên bàn: “Người xem, đây là bức Vũ đồ (bức vẽ điệu múa) của ta.”

Ánh mắt Lan Cơ sáng lên, thoáng cái đã bị những bức tranh này hấp dẫn.

Lâm Vũ nói nhỏ: “Đây là khúc vũ “Thiên thủ Quan Âm” ta nghĩ ra.” Cũng vừa đứng chỉ vào bức tranh, vừa giảng giải.

Được nửa phần, Tiểu Nghiêm đưa cơm chiều tới, Lâm Vũ có phần không an tâm, thử thử độc, xác định an toàn, mới cho Lan Cơ động đũa. Các nàng thảo luận xong thì trời đã tối mịt.

Lúc này, Tiểu Nghiêm gõ cửa mà vào, “Cô nương, thời gian không còn sớm nữa, nên nghỉ ngơi.”

Lan Cơ vỗ vỗ bàn tay Lâm Vũ, hơi hơi mỉm cười, “Ừ, muội muội, vũ khúc này của người rất tốt! Sáng sớm ngày mai chúng ta liền đi nói cho Vương cô cô, nhanh chóng chọn lựa vũ cơ (cô gái múa).”

Lâm Vũ gật gật đầu.

Lan Cơ lại nói: “Người vất vả vẽ nhiều như vậy, cũng nên về nghỉ sớm một chút đi!”

Lâm Vũ cầm tay Lan Cơ, không nói gì, dừng một chút rồi yên lặng rời đi.

Chờ nàng đi xa, ở trong phòng Tiểu Nghiêm hừ lạnh một tiếng: “Nhớ kỹ: về sau cái gì không nên nói thì đừng nói.”

Lan Cơ cắn răng nhìn thẳng nàng ta: “Các người sẽ không đối phó với nàng chứ? Ca vũ của ta phải có nàng mới có thể hoàn thành.”

Tiểu Nghiêm cười lạnh nói: “Coi như nàng ta mệnh tốt!”

Lâm Vũ đi trong hành lang dài mà nhớ lại việc chẩn đoán bệnh cho Lan Cơ hôm nay. Trong nơi cất sách y dược của chưởng quầy nàng từng nhìn thấy một tờ giấy kẹp lẫn trong một quyển sách, trên mặt viết ngoáy mấy chữ: “Độc vừa xâm nhập, ngực đau gay gắt, mẩn đỏ toàn thân; độc ngấm đến tứ chi, bệnh trạng như cũ, nhưng dần dần lâu; độc vào vô phương cứu chữa, nhưng đau đớn lại giảm, vết hồng nhạt hiện ra, vị trí bất định, màu sắc càng tối, độc càng sâu, đến lúc vết hồng lan toàn thân thì người liền chết. Ha ha! Quá đẹp quá đẹp! Muốn biết tại sao, nhanh chóng hỏi bản tiên....” chữ viết phía dưới không rõ ràng lắm. Lúc ấy nàng còn tưởng rằng có thể là chưởng quầy hoặc Phó Tử Minh ghi lại, liền cầm tờ giấy kia đến hỏi bọn họ, kết quả là chưởng quầy vừa thấy, mặt run rẩy một chút: “Cũng không biết người nào viết linh tinh, người không cần để ý.” Mà Phó Tử Minh cũng lắc đầu, im lặng không nói.

Lại không nghĩ đến, ở trong chỗ này, nàng gặp bệnh trạng được viết trên trang giấy kia. Nếu Phó Tử Minh đã nhắc nhở nàng việc Lan Cơ trúng độc, như vậy trang giấy kia không liên quan đến Phó Tử Minh, nhưng vẫn cảm thấy bọn họ che giấu gì đó.

Rốt cuộc là ai đã chế ra loại độc này?

Trở lại phòng, Tiểu Nguyên này giờ vẫn chờ chủ nhân kinh hỉ nói: “Cô nương, rốt cuộc người đã trở lại! Nô tỳ đi tìm người mãi, nếu không phải Tiểu Nghiêm tỷ tỷ báo cho nô tỳ biết người ở bên đó chắc là ta sốt ruột mà chết mất.”

“Ừ, làm phiền người lo lắng. Đêm đã khuya, người đi nghỉ đi.”

“Để nô tỳ hầu hạ cô nương.”

“Ừ, người giúp ta mang một chút nước rửa mặt về đây đi.”

“Vâng!” Tiểu Nguyên nghe lời lui ra.

Lâm Vũ mở cửa sổ ra, gió nhẹ ùa tới, nhìn lá cây đào dưới ánh trăng lay động, cánh hoa theo gió tung bay, thoạt nhìn thật xinh đẹp. Lúc này, từ chỗ cây đào đột nhiên đi ra một người, dáng người kia cao to, phong thái trác tuyệt bất phàm, ở dưới ánh trăng có vẻ giống như ngôi sao giữa bầu trời, nhất thời làm cho Lâm Vũ xem xem đến ngây người.

“Cô nương! Nước đã chuẩn bị xong.” Một tiếng kêu đem hồn của Lâm Vũ gọi về.

“Ừ, ta đến đây.”

Rửa mặt xong, Tiểu Nguyên mang chậu đi.

Lâm Vũ lơ đãng nhìn về phía cửa sổ, thấy người nọ vẫn còn ở đó, nhân tiện nói: “Tiểu Nguyên, người cũng về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Vâng cô nương, có cần đóng cửa sổ không?”

“Ách,” thấy ánh mắt Tiểu Nguyên chuyển hướng cửa sổ, Lâm Vũ vội vàng che ở trước mắt nàng, “Không cần, ta tự làm.”

“Vâng, nô tỳ cáo lui.”

Nhìn Tiểu Nguyên đóng cửa, Lâm Vũ nhẹ nhàng thở phào một hơi, nàng cũng không biết vì sao lại cảm thấy hứng thú với người mới gặp mặt có một lần, lại nhìn về phía cửa sổ kia, chỉ thấy người nọ dần dần hướng chỗ nàng đi đến, lúc đến gần cửa sổ thì nhấc chân phi một cái, liền đến trước mặt Lâm Vũ.

“Người!” Lâm Vũ không kịp nói xong, liền bị người nọ ôm lấy, bay ra cửa sổ, chỉ để lại một căn phòng yên tĩnh.

Lần thứ ba ở trong đêm bị người ôm vào ngực, Lâm Vũ chỉ cảm thấy bản thân dường như luôn gặp loại “diễm ngộ (cảnh ngộ đẹp)” này. Nhìn khuôn mặt cương nghị lạnh lùng gần kề, mày kiếm đen nhánh, cánh mũi thẳng tắp, môi mỏng, tổng thể làm cho người ta cảm nhận được một khí chất uy nghi trời sinh, đây là khí chất hoàn toàn khác biệt với Phó Tử Minh. Lâm Vũ không khỏi cảm thấy may mắn trong lòng, may mắn là bình thường luôn nhìn mỹ nam như Phó Tử Minh, mới có thể miễn dịch với mỹ nam tử. Chẳng qua, sức quyến rũ của nam nhân này, dường như đã đạt tới giới hạn chống đỡ của nàng. Nàng không khỏi kinh hãi trong lòng: “Người này, không thể đến gần quá mức.”

Nghĩ như vậy, thân mình lập tức cứng lại, hô: “Mộc công tử, người muốn dẫn ta đi đâu?”

Thấy Lâm Vũ trong ngực mặc dù dung mạo bình thường, nhưng lại có một đôi mắt sáng ngời có thần, dưới ánh trăng có vẻ mị hoặc câu hồn, Mộc công tử kia khẽ cười: “Đến nơi người sẽ biết.”

Không lâu sau, liền có một cái đình dài lâu các xuất hiện trước mắt Lâm Vũ. Đình này, một mình đứng trên một toà núi nhỏ, trong núi có một con đường nhỏ ngoằn ngoèo nối thẳng vào lương đình (đình nghỉ mát). Trong đình có 6 cái cột chạm khắc hình rồng, chính giữa đình có một cái bàn đá cùng mấy cái ghế đá, tấm biển trên đình có viết: “Vọng Nguyệt đình.”

Bọn họ đi vào lương đình, sau khi chạm đất dừng lại, Lâm Vũ nhẹ nhàng lui từng bước. Nàng thấy người này khinh công bất phàm, lại có thể tùy ý đi lại trong hoàng cung, nếu không phải cực kỳ lớn mật, vậy thì là.... Nghĩ vậy, không khỏi hỏi: “Rốt cuộc người là ai?”

Về mặt nàng bình tĩnh, không hề sợ hãi nhìn thẳng vào hắn, làm cho hắn vốn quen nhìn người khác ăn nói khép nép cũng không nhịn được mà động dung. Không hề giấu diếm, chỉ muốn nhìn một chút biểu hiện của nàng sau khi biết chân tướng, cười nhẹ, nói: “Ta là người thống trị thiên hạ này!”

Lâm Vũ tuy có đoán trước, nhưng nghe thấy hắn nói thẳng ra vẫn giật mình cả kinh, vội vàng dập đầu: “Thảo dân Lâm Vũ, gặp qua Hoàng Thượng!”

“Miễn lễ!” Tào Thịnh nâng nàg đang định quỳ lạy dậy.

Sau khi đứng dậy, Lâm Vũ không dấu vết lui ra phía sau từng bước: “Không biết đêm khuya Hoàng Thượng mang thảo dân đến tận đây là có chuyện quan trọng gì?”

Tào Thịnh không nghĩ nàg sẽ nói như thế, giống như đang chất vấn hần không có việc gì đi kiếm chuyện, khẽ cười, nói: “Ta muốn hỏi người chuyện hiến nghệ cho Vạn Bác Hội.”

“Thảo dân nghĩ một vũ khúc “Thiên thủ Quan Âm”, mời Hoàng Thượng xem qua!” Lâm Vũ lấy ra bức hoạ cuộn tròn từ trong tay áo.

Tào Thịnh tiếp nhận bức tranh, mở ra trên bàn đá ở trong đình, vừa thấy, tức thì ngạc nhiên, thầm nghĩ: “Không nghĩ tới trừ bỏ ca nghệ, tranh của nàg cũng xuất sắc như vậy.”

Hần cẩn thận xem hết chỗ tranh đó, không khỏi than khẽ: “Tiên đế lấy thiết kỵ (kỵ binh) bình thiên hạ, nay trong nước ổn định, mọi vật đều hưng thịnh, ta luôn thi hành nhân chính, lấy nhân ái trị quốc. Trong vũ khúc Bồ Đề Quan Âm này, cũng là dạy người ta một lòng hướng thiện, lấy thiện làm gốc, chính là ý này, rất tốt! Không biết, việc sắp xếp vũ khúc này, có chỗ nào cần giúp?”

Lâm Vũ không nghĩ tới hần có thể hiểu rõ lý lẽ nhân nghĩa trong bài múa này, cảm thấy kính phục, liền nói: “Hoàng Thượng nói rất chính xác, nếu muốn diễn ra đáng dấp Quan Thế Âm trụ cột, cần tốn không ít công sức. Đầu tiên cần một ít vũ cơ tinh thông tài múa cùng đáng người đồng đều, để các nàg mặc thiên y tơ tằm. Mời Hoàng Thượng xem, thiên y ta nói chính là như thế này.” Tay nàg chỉ vào nữ tử trên bức tranh, Tào Thịnh theo lời mà nhìn, lại nghe nàg nói: “Tiếp theo, còn phải chuẩn bị vũ đài, giống đài sen, hào quang trên đầu Đức phật.”

“Ừ, những nhu cầu này, người chỉ cần nói với Vương nghi trượng.”

“Vâng.”

Tào Thịnh thấy vẻ mặt nàg cung kính, dường như cố ý làm tăng khoảng cách giữa hai người, trong lòng vừa động, nói nhỏ: “Người biết không, đình này là nơi mẫu hậu ta lúc còn sống thường lưu lại. Cái tên “Vọng Nguyệt Đình” cũng là nàg viết.” Hần đến gần Lâm Vũ, thấy nàg giương mắt, lại nói: “Mẫu hậu rất đẹp, từ trong tới ngoài, không một chỗ sai. Nàg giống như ánh mặt trời, chói mắt như thế, khiến cho tất cả mọi người gặp nàg đều có thể cảm thấy ấm áp.”

Nói xong, ánh mắt Tào Thịnh dần thâm trầm, “Lúc nhỏ, nàg thường mang theo ta, ở trong đình này kể chuyện Nguyệt cung. Nàg nói, kỳ thật trên Nguyệt cung có một vị tiên tử rất mỹ lệ. Mỹ mạo của nàg không vị thần nữ nào khác có thể so sánh từng được vinh dự là thần nữ đẹp nhất. Chỉ là, vị Tiên nga Nguyệt cung này thật cô độc, mỗi ngày đều thờ dài với Nguyệt cung trống trơn. Có một ngày, nàg không chịu được cô đơn lạnh lẽo, vụng trộm xuống trần gian, gây ra rất nhiều rắc rối. Kết quả, bị Thượng đế biết.” Tào Thịnh dừng một chút, ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng xa xa kia.

“Sau đó thì sao?” Đang nghe đến chuyện xưa này, trong lòng Lâm Vũ dĩ nhiên kinh hãi, nàg khẩn cấp muốn biết tất cả.

Thấy nàg một bộ dáng vội vã muốn biết đáp án, Tào Thịnh cảm thấy hơi kinh ngạc, lại tiếp tục nói: “Sau đó, nàg bị trừng phạt, giáng xuống làm người phàm, cho đến khi có thể giác ngộ ra yêu, hận, tình, thù trong nhân gian mới có thể trở lại Thiên đình.”

Nghe chuyện xưa này, trong lòng Lâm Vũ chỉ cảm thấy trăm vị tạp trần. “Mẫu thân kiếp trước từng nói nàg là người của Nguyệt cung, như vậy, nàg có phải là vị tiên nga kia không? Chuyện xưa mà mẫu thân Tào Thịnh kể, là sự thật hay là hư cấu?”

Trong lúc nhất thời, nàg không biết phải đối mặt như thế nào với đáp án về thân thể bản thân.

Tào Thịnh thấy nàg suy nghĩ sâu xa, nhẹ nhàng đến gần nàg, ngẩng đầu nhìn xa nói: “Chuyện xưa này, đã khắc vào tâm lý của ta thật sâu.”

Lâm Vũ ngẩng đầu, thấy hần đứng thẳng bên cạnh, nhìn phương xa, cặp mắt sâu thẳm kia loé ra ánh sáng cô độc, nàg đột nhiên cảm thấy cảm giác hiu quạnh này rất quen thuộc, trong lòng mơ hồ đau xót, trong lúc vô tình xúc động nói: “Kỳ thật, đế vương là người cô đơn nhất.”

Nghe vậy, Tào Thịnh không khỏi cả kinh, nhìn thẳng Lâm Vũ, nói: “Lời ấy là có ý gì?”

Lâm Vũ hít sâu một hơi, tự trách bản thân nói lời không nên nói, nhưng lại không thể không trả lời: “Người trong thiên hạ đều nghĩ để vương vô cùng vinh quang, lại không biết rằng cao xử bất thắng hàn (ở chỗ cao không khỏi rét vì lạnh, ở càng cao thì đá càng xa). Địa vị càng cao, lại càng khó tìm được người chân chính thổ lộ tình cảm.”

Ánh mắt Tào Thịnh thâm thúy nhìn nàng, yên lặng rất lâu, thân nhiên thờ dài, “Hay cho cao xử bất thắng hàn!” Nếu muốn có được hết thấy, nhất định phải chấp nhận một mình đảm đương áp lực. Nhưng làm đế vương, chẳng lẽ nhất định tuổi già cô đơn cả đời?

Còn muốn nói điều gì đó, lại thấy xa xa có ánh đèn, hần đột nhiên ôm lấy Lâm Vũ: “Đêm đã rất khuya, đêm sau chúng ta nói tiếp.” Nhẹ nhàng nhảy, nương theo đường cũ đưa Lâm Vũ về phòng.

16. Chương 16: Giải Mộng

Sáng sớm ngày thứ hai, Lâm Vũ cùng Lan Cơ liền đi gặp Vương cô cô, các nàng nói với nàng ý tưởng sáng tỏ về hiến nghệ lần này. Vương cô cô hai lời chưa nói, gạt đầu tỏ vẻ toàn lực ủng hộ.

Khi nàng ra lệnh một tiếng, vũ cơ trong nghệ phường, đều tụ tập đến chánh đường trong đại sảnh, Lâm Vũ bắt đầu phỏng vấn từng người. Đầu tiên chọn lựa ra tất cả những người có cùng dáng người với Lan Cơ, lại bảo người này múa một điệu múa mà mình sở trường nhất, so sánh tiếp, để lại 23 người. Bởi vì múa chỉ cần 21 người, Lâm Vũ sợ một khi có biến cố gì, liền để lại thêm 3 người dự phòng.

Sau đó, nàng lại bảo vài nhạc sĩ, ở trước mặt bọn hần dùng đàn cổ diễn tấu khúc Thiên Thủ Quan Âm một lần, cũng đem vũ khúc dựa theo phương thức soạn nhạc lúc đó viết cho bọn hần, nàng nói rõ một vài khúc nhạc cần đạt tới hiệu quả. Những nhạc sĩ này đều từng hợp tác diễn tấu qua rất nhiều âm nhạc cung đình, sau khi nghe Lâm Vũ giảng giải, bọn họ có thể lập tức hiểu ý, lập tức liền đi xuống luyện tập.

Sau khi chọn xong những người tham gia múa, Lâm Vũ bắt đầu công việc dạy múa.

Loại điệu múa này, vũ cơ nơi này cũng chưa từng tiếp xúc qua, do đó Lâm Vũ phải bắt đầu dạy từ tư thế cơ bản nhất. May mắn bản thân những vũ cơ trong nghệ phường đều tinh thông việc này, nếu không cũng sẽ không dựa vào kỹ nghệ mà được chọn vào trong cung, lại vì mỗi người các nàng có lòng hiếu thắng, muốn cùng Lan Cơ phân cao thấp, gần một ngày nay, đều nắm giữ mấu chốt cơ bản của kỹ thuật múa. Đây khiến Lâm Vũ rất là vui vẻ, cách Vạn Bách hội còn tầm một tháng, lương trước nếu dùng loại tốc độ này, nhất định có thể hoàn thành điệu múa này trước Vạn Bách hội.

Một ngày này, từ sớm vẫn bận đến trễ, cho đến giờ Hợi, Lâm Vũ mới kéo thân thể mỏi mệt, trở lại phòng. Vào cung mới hai ngày, chuyện đã xảy ra thật là khiến thể xác và tinh thần nàng đều mệt, không kịp tỉ mỉ tự hỏi tất cả hôm qua, cũng đã quên ước hẹn với hoàng đế, nàng vội vàng rửa mặt xong, liền tức khắc ngã xuống giường, ngủ đi.

Được phép Tiểu Nguyên đã quên đóng cửa sổ, gió mát buổi chiều hơi hơi từ cửa sổ thổi tới, ánh trăng ghẹo người cũng rải đầy trên bề cửa sổ, Lâm Vũ đang ngủ say không khỏi lờ lợ kéo chăn, nàng tựa hồ mơ thấy việc tốt đẹp gì, khóe miệng chứa đựng ý cười.

Lúc này, gió ngoài cửa sổ thành lớn hơn, chói mắt, một bóng người bay vào.

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, người nọ nhẹ nhàng đến gần Lâm Vũ. Trước giường, hần cẩn thận chu đáo nhìn mặt Lâm Vũ, ngón tay dài xẹt qua khuôn mặt Lâm Vũ, chỉ cảm thấy xúc cảm thô ráp kia, không giống làn da cô gái. Tiếp theo, ngón tay của hần nhẹ nhàng tìm được chỗ trán nối liền với mái tóc của nàng, chạm đến một chỗ giáp nhau nhấp nhô không bằng phẳng.

“Có ý tứ!” Trong lòng hần thầm nghĩ, hứng thú đối với nàng lại tăng thêm một phần.

Lúc này, Lâm Vũ trên giường phát ra một tiếng nói mớ: “Không, không cần đi.” Cũng vươn tay bắt được hần. Bị một bàn tay nhỏ bé nhả nhụi trơn mềm đột nhiên cầm lấy, tim của hần tựa hồ cũng đập nhanh nửa nhịp, nhìn kỹ Lâm Vũ một chút, xác định nàng không có tỉnh, lại không muốn đẩy tay nàng ra, nhìn môi đỏ mọng xinh đẹp kia, nhin không được cúi người, cúi đầu nhẹ nhàng hôn một cái. Hần mới vừa nếm thử, cảm thấy một loại hưng phấn cùng vui sướng khó nói lên lời. Nhưng nghĩ lại: “Trong ngày thường muốn nữ nhân gì, các nàng đều đã tự động đưa tới cửa, sao đêm nay lại giống một nam nhân yêu đương vụng trộm, hôn một nha đầu cũng phải lén lút.” Không khỏi âm thầm bật cười, nguyên lai nghe nói Hàn dư đối người nào đó si, còn chưa tin, hiện tại cũng tựa hồ hiểu rõ một ít.

Hần tối hôm qua, không biết làm sao, đưa nàng đến “Vọng Nguyệt đình” mẫu thân yêu nhất, lại kể chuyện năm xưa hần vẫn giấu ở trong lòng. Kỳ thật, hần sợ dĩ vãng rõ chuyện xưa kia, là bởi vì hần cùng Nguyệt Nga có cảm thụ giống nhau, cái loại cảm thụ “Cao xử bất thắng hàn” theo lời Lâm Vũ.

Lâm Vũ trầm tĩnh cùng chừng chạc, lời nói sắc bén giải thích, khiến hần nhìn nàng với cặp mắt khác xưa, hần yên lặng nhìn nàng, nhưng không có phát hiện ánh mắt mình đã trở nên nhu hòa.

Chút bất tri bất giác, nội tâm của hần, đã lặng lẽ trú vào cô gái chín chắn này.

Trong lúc ngủ mơ, Lâm Vũ phát hiện mình đi tới trước một cửa cung điện rất lớn, chung quanh cung điện lượn lờ mây mù, trên cửa cung viết: “Quảng Hàn cung”. Trong lòng nàng đột nhiên cả kinh, sao lại đến đây? Lại xem xét quần áo trên người mình, lụa mỏng trắng nhạt, tay áo lụa, cách ăn mặc như thần tiên. Nàng nhẹ nhàng nhún một cái, thân thể bay lên, tiến vào trong cung, rong chơi trong Quảng Hàn cung rộng lớn, lại không nhìn thấy bất luận kẻ nào, đó là một điện trống! Nàng mở mắt bay ra ngoài điện, thấy được cách đó không xa có một cây cầu nhỏ, dưới cầu là một gốc cây quế trong truyền thuyết, một con nhỏ thỏ trắng dưới tàng cây sột sột soạt soạt.

Nàng bay qua, ôm lấy con thỏ kia, mà con thỏ cũng rất dịu ngoan không có bất kỳ giãy dụa, tựa hồ đã quen với việc này. Vuốt ve lông thỏ mềm như nhung, Lâm Vũ không khỏi nói nhỏ: “Con thỏ nhỏ, tìm được người rồi! Về sau không thể chạy loạn a!” Sau khi nói xong, nàng đột nhiên kỳ quái tại sao mình lại thấy quen với con thỏ này như vậy.

“Nguyệt Trần!” Một tiếng gọi vừa quen thuộc vừa thân thiết, khiến toàn thân nàng chấn động, quay người lại, nhìn đến tư thế tao nhã tuyệt thế thật sâu ánh vào trong mắt, nhưng, nàng đã không phải ăn mặc hiện đại như trong ấn tượng, thay đổi một thân cẩm y hoa lệ, tóc mây trăm phượng, dây lụa phía sau nhẹ nhàng tung bay, khí chất cao quý thanh lịch kia thoáng như nữ thần tuyệt thế. Nàng nhìn Lâm Vũ, khẽ mỉm cười, rực rỡ như hoa xuân, khiến người ta thấy như trời ấm áp, tựa hồ ép đi hết khí lạnh chung quanh.

Lâm Vũ không khỏi bay qua, nhào vào trong lòng nàng, vui vẻ nói: “Mẫu thân, chúng ta rốt cục lại gặp mặt.”

Nhẹ nhàng vuốt tóc dài phía sau Lâm Vũ, nữ nhân được gọi là mẫu thân kia cười nhạt không nói.

Lâm Vũ ngẩng đầu, nhìn kỹ dung nhan quen thuộc trước mặt, “Mẫu thân, ta có rất nhiều lời muốn hỏi người. . .” Lời còn chưa dứt, đã thấy người trước mắt đột nhiên bay khỏi mình, Lâm Vũ chạy nhanh vươn tay, ý đồ bắt lấy đã vạt áo đã bay lên của nàng, hô to: “Không, không cần đi!”

Người nọ quay về nhìn nàng một cái, vẫn mỉm cười, trong nháy mắt đã biến mất ở trong mây mù lượn lờ.

Thỏ trắng trong tay nhảy xuống, Lâm Vũ lại mở mắt không biết.

“Chủ nhân, con thỏ nhỏ đi xuống trước, ở thế gian chờ người.” Thỏ trắng dưới chân cắn mép váy Lâm Vũ, nói tiếng người. Lâm Vũ kinh dị nhìn nó, chậm rãi biến thân, hóa thành bộ dáng của Tiểu Hàng, ngay sau đó, nàng phóng người nhảy dựng, liền hạ tầng mây. Lâm Vũ cũng theo sát nhảy xuống, thoáng chớp mắt, lại vào một cảnh trong mơ khác.

Tào Thịnh bên giường, nhìn Lâm Vũ ngủ say đem tay thả xuống dưới, khóe miệng hơi hơi gợn lên, đáy mắt đã là nhu tình nhân nhạt.

Lúc này, ngoài cửa sổ cách đó không xa truyền đến một trận động tĩnh rất nhỏ, vì tính cảnh giác bình thường của người có võ công thượng thừa đều rất cao với tai lại cực thính, Tào Thịnh cảm thấy tựa hồ có

người đang dùng khinh công thật cao tiếp cận nơi này, nhanh chóng bỏ tay Lâm Vũ vào trong chần, liền nhảy lên xà nhà.

Trong nháy mắt, người nọ đã đi tới ngoài cửa sổ, hần đứng ở nơi đó, dò xét sau một lúc lâu, tựa hồ đã phát hiện cái gì, ánh mắt trầm xuống, nhẹ nhàng tiến vào.

Từng trận gió má ngoài cửa sổ đánh úp lại, một thân áo trắng bông bành, ánh trắng như ngà voi dùng ở trên áo gấm, hình thành một tầng vàng sáng nhà nhạt, như tiên giáng trần không dính vào khói lửa trần gian, người có thể có được phong thái như thế, đúng là Phó Tử Minh.

Tựa hồ sợ âm ỷ đến mỹ nhân trên giường, Phó Tử Minh vận công, dùng nhẹ để bước chân nhẹ vô cùng, lặng lẽ đi vào đầu giường. Hần yên lặng nhìn Lâm Vũ, như muốn đem nàng thật sâu khắc ở trong lòng.

Ở buổi tối đầu tiên nàng vào cung, hần liền một mình dò xét hoàng cung, vì biết rõ chỗ ở của nàng, dùng độc mê ảo một ít thái giám quần chuyện, nhưng bọn hần cũng không biết tung tích của Lâm Vũ, Phó Tử Minh chợt cảm thấy việc này có kỳ quái. Chuyện vũ cơ luyện múa cho Vạn Bác hội, tại sao lại biến thành giữ bí mật như vậy? Hần nghĩ đến Trương công công mời Lâm Vũ vào cung, tuy rằng ngày ấy khi mang theo thánh chỉ tới hiệu thuốc bắc tuyên chỉ hần không có ra sảnh quỳ lạy, nhưng ở những chỗ được che đậy trong phòng hần có thể thấy rõ tất cả. Vì thế, hần lại bắt một tiểu thái giám, sau khi dùng độc mê ảo, tìm được chỗ ở của công công.

Hần âm thầm thò người vào cửa sổ ngoài phòng Trương công công, thấy cửa sổ kia đóng chặt, ngọn đèn mỏng manh trong phòng lộ ra, hần lặng lẽ lấy ra một cái ống nhỏ, đang muốn thối vào trong cửa sổ thì lại nghe đến một thanh âm của nam tử trong phòng: “Kêu Tiểu Nghiêm xem kỹ Lan Cơ, không thể để cho nàng làm lỗi.”

“Dạ!” Trương công công thấp giọng nói, “Thái tử điện hạ, độc của Lan Cơ, còn có thể khiến cho nàng chống được đến lúc Vạn Bác hội hay không?”

“Như thế nào? Người còn quan tâm nàng sao?”

“Không, nô tài không dám. Nô tài chỉ là nghĩ, sắc đẹp như thế, Lục thái tử ngài không hảo hảo hưởng dụng liền phế đi như vậy, có chút đáng tiếc a!” Trong lòng Phó Tử Minh cả kinh, “Lục thái tử? Chẳng lẽ. . . .”

Lại nghe Lục thái tử kia thấp giọng quát, “Đây không phải người trông nom, người cứ làm tốt bổn phận của người.” Khẩu khí tựa hồ có chút đông cứng.

“Phải”

“Kế hoạch không thay đổi, chú ý tùy thời quan sát hướng đi của Tào Thịnh.”

“Phải, mấy ngày gần đây nô tài đã ở trước mặt Tào Thịnh đề cập Lan Cơ mấy lần, hần còn bắt chợt hỏi việc nghệ phường. Theo nô tài xem, hần đã sinh ra hứng thú với Lan Cơ.”

“Uh, một nam nhân, bên người không có cơ thiếp làm bạn, là khẳng định không chịu nổi. Người phải tiếp tục ghé vào lỗ tai hần quạt gió, chú ý, không để dấu vết.”

“Nô tài tuân mệnh!” Dừng một chút, Trương công công lại nói: “Hôm nay Tiểu Nghiêm báo đã phát hiện một phòng ngầm bí mật, ngay tại. . . .” Tựa hồ sợ ngoài tường có tai, hần đến gần Lục thái tử, kéo thấp tiếng nói, “Đang ở ‘nghệ phường’ trong phòng Lan Cơ.” Mặc dù thanh âm cực thấp, ngoài cửa sổ Phó Tử Minh vận công, cũng nghe được.

“Tốt! Người phân phó bọn họ, đem nơi đó thu thập xong, sau đó vào cung, ta liền ở lại đó.” Ngữ khí của Lục thái tử thoải mái, tựa hồ thật cao hứng.

Phó Tử Minh không nghe tiếp nữa, nhẹ nhàng dịch cước bộ, vận công hướng ngoài cung chạy đi.

Ngày thứ hai, Phó Tử Minh liền tìm được rồi nghệ phường, thừa lúc đêm khuya, lặng yên đuổi tới ngoài phòng Lâm Vũ, xa xa nhìn đến phòng Lâm Vũ không có cầm đèn, phỏng chừng nàng đã ngủ say, lại nhìn đến cửa sổ mở rộng ra, liền nhẹ nhàng nhảy lên, theo cửa sổ vào phòng.

Nhìn dung nhan ngủ say của Lâm Vũ trước mặt, hần suy nghĩ sâu xa về tất cả nghe được tối hôm qua, mặc kệ Lục thái tử kia là ai, chỉ cần không phải Lâm Vũ gặp nguy hiểm, hần cũng không nhúng tay. Còn như

bọn hă muốn mưu hại hoàng đế thế nào, đây không phải là chuyện hăn quan tâm, hăn sớm không màng danh lợi, đối cạnh tranh trong cung đình, triều đại thay đổi đã mất hứng thú, một lòng từng muốn yên tĩnh qua cuộc đời này, lại vì gặp Lâm Vũ mà trái tim rối loạn. Có lẽ, cả đời này, sẽ bị nàng dắt đi quẩn lăy.

Đối với Lâm Vũ, hăn ôn nhu cười, biết rõ nàng không nhìn thấy không nghe được, nhưng cũng nhin không được vươn tay vuốt ve môi của nàng, nói nhỏ: “Người, là của ta.”

Nói xong, tay áo nhẹ nhàng giương lên, chung quanh lập tức bay ra một chút mùi hương thoang thoảng, lại tức khắc tặng một viên viên thuốc vào miệng Lâm Vũ.

Tào Thịnh trên xà nhà thâm nghĩ không ổn, nhanh chóng vận công bế khí.

17. Chương 17: Đối Mặt

Thừa cơ hội độc phát tán, Phó Tử Minh nhanh chóng thả một vật dưới gối Lâm Vũ, nhẹ nhàng đứng dậy, thấy vẫn không có động tĩnh, liền vận khí truyền âm: “Huynh đệ trên xà nhà, có thể ra ngoài nói chuyện hay không?”

Mặt Tào Thịnh trầm xuống, cũng dùng chân khí đem thanh âm truyền ra, “Tốt! Người đi theo ta.” Hăn nhẹ nhàng nhảy dựng, liền xuống xà nhà, liếc Lâm Vũ trên giường, thích thú vận khinh công bay ra ngoài.

Phó Tử Minh kéo cái chăn cho Lâm Vũ, đắp kín thân thể của nàng, ra phòng, hai tay dùng lực, hai cánh cửa sổ đã đóng lại. Xa xa nhìn đến bóng lưng Tào thịnh, theo sát tới.

Dưới ánh trăng, chỉ thấy hai bóng người tự do xuyên qua trong hoàng cung, bọn họ một trước một sau, khoảng cách khi xa khi gần.

Về mặt Tào Thịnh lạnh lùng, vận đủ khí, muốn bỏ xa Phó Tử Minh, mà Phó Tử Minh cũng nâng chân khí lên, gấp gáp theo ngay phía sau. Tựa hồ để so đấu nội lực cùng lực phản ứng, Tào Thịnh cố ý vòng quanh hoàng cung một vòng lớn, còn chuyên môn trải qua một vài nơi có nhiều thị vệ gác, hăn bình tĩnh xẹt qua những cung điện này, thỉnh thoảng quay đầu, đã thấy đạo bóng dáng cách đó không xa vẫn đang đuổi theo không bỏ, cảm thấy trầm xuống: “Xem ra, hoàng cung cần mua thêm mấy thị vệ cao thủ.”

Nghĩ, liền đưa Phó Tử Minh đến lãnh cung, hoàng đế tiền triều chưa từng nạp phi tần khác, trong lãnh cung này chỉ có một vài cung nữ phạm tội, bình thường đều vắng ngắt, là góc bị người quên đi.

Tào Thịnh đi vào một chỗ đình nghiêng trước điện, rơi xuống đất, xoay người, thẳng tắp nhìn Phó Tử Minh một bộ dạng khí định thần nhàn vừa chạy tới, thâm nghĩ trong bụng: “Nội lực người này thâm hậu, có lẽ ngang với ta.”

Hai người đứng thẳng trong đình viện, đối diện sau một lúc lâu, Phó Tử Minh ôm quyền mở miệng trước: “Mộc huynh, từ khi chia tay vẫn khỏe?”

Tào Thịnh mỉm cười: “Phó huynh không chỉ có y thuật rất cao, võ công cũng không tồi, có thể phát hiện hơi thở trong phòng của ta.”

“Đâu, ta chỉ là nhìn đến dưới cửa sổ có dấu vết mà thôi.” Phó Tử Minh cũng cười nhẹ, ánh mắt nghiêm khắc chợt lóe, nhìn thẳng Tào Thịnh nói, “Mặc kệ thân phận chân chính của Mộc huynh là ai, tại hạ có một lời bẩm báo.”

“Cứ nói đừng ngại!” Tào Thịnh nhướn lông mày, hai tay thả lỏng phía sau.

“Sư muội Lâm Vũ của ta, là người kiếp này ta chú ý nhất. Nếu nàng có chút gì sơ xuất, ta tuyệt không dễ dàng tha thứ những người hại nàng.” Phó Tử Minh nhìn hăn chằm chằm, ánh mắt đã tràn ngập kiên định.

Nghe hăn nói xong, Tào Thịnh lặng yên nghĩ trong bụng, cảm tình của mình với Lâm Vũ không có sâu như Phó Tử Minh, nhưng hăn đường đường là đế vương, có cái gì không chiếm được, cũng không muốn thua nửa phần này, liền nói: “Hoàng cung đại viện này, sâu mà hỗn tạp, có bao nhiêu hắc ám người không biết,

chỉ như, nếu ta có lòng hại nàng, vừa rồi người thấy được cũng chỉ là cỗ thi thể rồi, người xác định chỉ bằng năng lực của người có thể bảo vệ nàng chu toàn?”

Sắc mặt Phó Tử Minh trầm xuống, nhặt lên một hòn đá vụn lớn như cái trứng gà trong đĩnh, hai tay hợp lại, trong khoảnh khắc liền đem tảng đá trong tay biến thành bột phấn: “Nếu nàng có cái gì bất trắc, như vậy giờ phút này người cũng sẽ không êm đẹp đứng trước mặt ta.”

Tào Thịnh thấy hắn nói năng lỗ mãng, lập tức khí chạy lên não, còn chưa từng có người nào dám nói chuyện với hắn như vậy, tưởng võ công của hắn tuyệt sẽ không yếu hơn hắn, vươn tay một cái, cũng nhặt lên một viên đá xấp xỉ như viên Phó Tử Minh vừa lấy, hắn dùng một tay giữ viên đá kia trong lòng bàn tay, chốc lát, mở tay ra, chỉ thấy bột phấn rơi, Tào Thịnh nhú lông mày, khước miệng nhẹ nhàng giương lên, nhìn thẳng Phó Tử Minh nói: “Ta thấy chưa hắn.”

Phó Tử Minh cảm thấy cả kinh, hắn có thể thoải mái vận dụng một tay làm vụn đá, cường lực này, giống như đã từng quen biết, bộ dạng phục tùng âm thầm hồi tưởng, đột nhiên nói: “Sư tôn (sư phụ) của Mộc huynh là Nam Di chân nhân?” Vì Nam Di chân nhân từng lấy cường công cùng kiếm thuật nổi tiếng thiên hạ, là một người đỉnh thiên lập địa, chính là sau đó nghe nói vì việc riêng mà quy ẩn giang hồ, từ nay về sau không thấy hành tung, mà nay đã thấy tuyệt chiêu này hiện ở trên đời, như vậy người trước mắt nhất định là đồ đệ của Nam Di chân nhân.

Tào Thịnh mỉm cười run sợ, vừa rồi hắn không cẩn thận suy nghĩ đã dùng một trong các chiêu thức của sư phụ, lại tưởng sư phụ sớm quy ẩn, những người trẻ tuổi, có thể nhìn thấy tuyệt chiêu của sư phụ hắn xác nhận không có, thích thú nói: “Vì sao Phó huynh hỏi như vậy?”

Phó Tử Minh trầm giọng nói: “Sư phó của ta từng cứu trợ Nam Di chân nhân, lúc ấy ta tuổi nhỏ cũng ở đó, xem qua tuyệt chiêu hắn sử dụng.” Phong độ của Nam Di chân nhân người ta thấy liền khó quên, lúc ấy tuy Phó Tử Minh còn nhỏ, lại đem tuyệt thế võ công người nọ sử dụng thật sâu khắc ở trong đầu, tuổi nhỏ hắn cũng mơ ước khi nào thì có thể làm đại anh hùng có võ công cao cường như vậy, chỉ tiếc, Nam Di chân nhân từng tuyên bố không thu đồ đệ. Bỗng nghĩ, Mộc huynh có thể được chân truyền của bậc thầy, rốt cuộc là người thế nào? Lời muốn ra miệng, lại dừng lại, mặc kệ hắn là thân phận gì, chỉ cần sẽ không làm hại Lâm Vũ, như vậy cho dù hắn không biết cũng không sao. Trừ bỏ Lâm Vũ, hiện tại hắn vô tâm quan tâm chuyện khác.

Lập tức không nói chuyện, Phó Tử Minh ôm quyền vái chào, “Mộc huynh cũng là môn hạ của Nam Di chân nhân, nói vậy cũng là hảo hán quang minh lỗi lạc! Vừa rồi tại hạ có nhiều đắc tội, xin hãy tha lỗi. Đối với sư muội ta, mặc kệ xảy ra bất cứ chuyện gì, ta đều sẽ đem hết toàn lực bảo vệ nàng chu toàn. Sau này còn gặp lại! Cáo từ!”

Nói xong xoay người, hắn đang muốn nhảy lên, lại nghe đến Tào Thịnh phía sau nói: “Lâm Vũ, ta cũng cảm thấy hứng thú với nàng đây. Người ta xem trọng, luôn luôn là không chiếm được thì không bỏ qua.”

Thân thể Phó Tử Minh dừng lại, chưa xoay người, “Với người yêu, ta cũng luôn luôn là một khi bắt lấy thì không buông tay.”

Nói xong liền nhảy đi.

Tào Thịnh nhìn bóng lưng của hắn, lạnh lùng cười. “Vậy nhìn xem hai chúng ta cuối cùng ai có thể ôm mỹ nhân về.”

Lâm Vũ đang ngủ say mộng đẹp cả đêm, hoàn toàn không biết xảy ra chuyện. Trời có chút sáng lên thì Tiểu Nguyên ở bên giường nàng nhẹ nhàng kêu to, “Cô nương, giờ Mẹo đã đến.”

Lâm Vũ xoa xoa mắt, nhìn thấy Tiểu Nguyên khoanh tay đứng ở trước giường, liền nói: “Uh, không phải đã nói rồi sao, về sau không cần hầu hạ ta thay quần áo rồi, người đi múc nước trước đi.”

“Vâng!!”

Nhìn Tiểu Nguyên đóng cửa rồi đi, Lâm Vũ không khỏi lắc lắc đầu, được phép kiến thức Tiểu Nghiêm hành động có chút quái kia, đối với người trong cung nàng luôn không ôm hoàn toàn yên tâm.

Vén chăn đứng dậy, nàng vội vàng mặc y phục, sửa sang lại chăn trên giường. Muốn sửa chữa lại gối đầu cho tốt, lại đột nhiên phát hiện dưới gối có một cái bao bố nhỏ.

Không nghĩ nhiều, nàng nhanh chóng cầm lấy bao bố, thu vào trong tay áo, tiếp tục sửa sang lại đệm giường.

Lúc này, Tiểu Nguyên gõ cửa mà vào, bưng một cái bồn nhỏ, bên trong có nước súc miệng và dụng cụ, đi đến trước mặt Lâm Vũ, thấp giọng nói: “Cô nương, mời rửa mặt đi.”

“Uh.”

Lâm Vũ trước xúc nước muối một lần, tiếp theo cầm lấy nhánh cây dương dùng đánh răng, chấm chút thuốc đánh răng, uống nước muối, miệng ngậm hỗn hợp có thuốc và nước muối, phun ra, cuối cùng lại qua mấy lần nước trong, mới xong.

Tiểu Nguyên bưng bồn nước súc miệng nhỏ, thấy Lâm Vũ làm xong, liền xoay người đi lấy dụng cụ rửa mặt.

Chờ Lâm Vũ rửa mặt chải đầu xong, đã sắp gần giờ Thìn. Nàng vội vàng đi đến phòng ở mái hiên phía tay, cùng những nghệ cơ liên can ăn sáng. Kế tiếp, liền bắt đầu luyện múa.

Tiếp tục từ sớm đến tối, lúc buổi trưa nghỉ chân nửa canh giờ, hôm nay sau khi luyện múa xong, mọi người đã ổn định.

Lâm Vũ trở lại trong phòng, thấy Tiểu Nguyên đang chờ ở trong, liền nói: “Tiểu Nguyên, nơi này tắm rửa thuận tiện không?”

“Có thể, nô tỳ đi chuẩn bị.”

Qua hồi lâu, chỉ thấy vài thái giám mang chậu gỗ tới, đặt ở chỗ trống trong phòng, lại mang tới một cái bình phong, ngăn lại chậu gỗ. Lâm Vũ đi tới, nhìn kỹ chậu gỗ kia, chỉ thấy bên trong bay mấy đóa hoa, nàng dùng tay thử nước ấm một chút, cảm thấy vừa vặn, liền nói: “Các vị công công cực khổ.”

Một công công thủ lĩnh lại cười nói, “Cô nương không cần đa lễ, có thể cống hiến sức lực cho cô nương, là phúc khí của chúng tiểu nhân. Về sau có gì cần, chỉ cần báo cho Tiểu Nguyên biết là được.” Dứt lời, mấy thái giám kia thật sâu cúi chào, yên lặng lui ra.

Thấy bọn họ cung kính như thế, Lâm Vũ cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh, liền hỏi: “Tiểu Nguyên, vì sao bọn họ trọng đãi ta như thế?”

“Này, nô tỳ cũng không thể hiểu rõ.”

“Vậy người lui xuống trước đi.”

“Vâng!”

Lâm Vũ thấy nàng hoàn toàn im lặng, nghĩ rằng mặc kệ như thế nào, sống ở đâu thì yên ở đấy, khắp nơi cẩn thận làm việc là được.

Nàng cởi quần áo, lấy bao bố trong tay áo ra, liền thả vào trong chậu.

Thân thể ngâm trong nước, Lâm Vũ chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần dễ chịu. Nàng mở bao bố ra, nhìn đến bên trong có một tờ giấy cùng một thanh chủy thủ ngắn. Mở tờ giấy ra, ở trên viết: “Cẩn thận Lan Cơ cùng Trương phó tổng quản, bọn họ có chủ sự (người làm chủ) phía sau màn, trong phòng Lan Cơ có mật thật, nàng trúng độc đều do chủ sự gây nên. Chủy thủ này, bôi kịch độc, người dùng để phòng thân.” Lâm Vũ nhìn chữ viết quen thuộc kia, lại suy đoán thanh chủy thủ tinh xảo kia, không khỏi mỉm cười, “Tử Minh, phần tâm ý này của người, ta nên báo đáp như thế nào.”

18. Chương 18: Sắc Dụ (thượng)

Ban đêm, trong Hoa Tiển cung, Tào Thịnh đang phê duyệt tấu chương khắp nơi. Lúc này, bên ngoài báo: “Nội vụ tổng quản Hoàng Cách thỉnh cầu yếu kiến.” Tào thịnh vẫn nhìn tấu chương, “Gọi hần tiến vào! Tất cả các người lui ra.”

“Vâng” Bọn thái giám cung nữ hầu hạ bên cạnh lặng yên rời đi.

Thấy Hoàng Cách đi vào, Tào thịnh ngẩng đầu: “Miễn lễ, người nói một chút tình huống của nàng đi.”

“Vâng” Hoàng Cách cúi đầu, mắt liếc Tào thịnh ngồi phía trên, thấy vẻ mặt hần đang chờ mong nhìn mình, trả lời: “Hoàng thượng, mấy ngày gần đây Lâm cô nương đều ở trong nghệ phường dạy múa, vẫn chưa ra ngoài nửa bước. Trước khi nàng đi ngủ thích tắm rửa, nô tài đã phân phó hạ nhân mỗi ngày chuẩn bị tốt dụng cụ, cho cô nương sử dụng.”

Tào Thịnh híp lại con ngươi thu hút, tựa hồ đang nghe theo lệ, khiến người nhìn không ra cảm xúc, “Không có gì khác?”

“Ách, nô tài ngu dốt, chỉ biết nhiều như vậy.” Tuy rằng đã hầu hạ hoàng đế hơn mười năm, từ khi hần chưa đăng cơ đến sau khi đăng cơ, Hoàng Cách chỉ cảm thấy tính tình người này là càng đến càng đoán không ra, có lẽ, đây là cái gọi là “Lòng dạ để vương, sâu khó dò.”

“Người lui ra đi.” Tào Thịnh lạnh lùng nói.

“Vâng”

Thấy Hoàng Cách nhẹ nhàng đóng cửa điện lại, Tào Thịnh không chút để ý lật tấu chương trong tay, lầm bầm: “Lâm Vũ, diện mạo thật của người rốt cuộc là cái dạng gì?”

Qua hồi lâu, thị vệ bên ngoài báo: “Nội vụ phó tổng quản Trương Cửu thỉnh cầu yết kiến.”

Chân mày Tào Thịnh nhíu lại, gấp tấu chương lại xong, để qua một bên, đứng lên nói: “Gọi hần tiến vào.”

Chỉ thấy cửa điện vừa mở, Trương Cửu cúi đầu quỳ lạy, “Nô tài Trương Cửu khấu kiến hoàng thượng.”

“Chuyện gì?”

Trương Cửu liếc nhìn bốn phía, thấy không có người hầu hạ, liền nói nhỏ: “Hoàng thượng, nô tài thấy hoàng thượng cả ngày làm lưng vất vả, thật sự không đành lòng, nên giúp đỡ tìm được một nhân nhi (người đáng yêu), có thể chia sẻ lo lắng với hoàng thượng.”

“Nga?” Tào thịnh đến gần hần, “Đứng dậy nói.”

“Tạ hoàng thượng.” Trương Cửu thấy hoàng đế vẻ mặt hứng thú, liền nói tiếp: “Hoàng thượng, đây chính là người rất mê người! Vòng eo tinh tế, mắt đẹp đảo quanh, thanh âm dịu dàng mềm yếu, là người hiếm lạ khó gặp.”

“Giai nhân như thế, sao trẫm chưa từng nghe qua? Nàng ở nơi nào? Phương danh là gì?”

“Hoàng thượng có điều không biết, người theo như lời của nô tài lúc này đang ở trong cung, đó là Lan Cơ trong nghệ phường a.” Thấy hình dáng yên lặng trầm tư của hoàng đế, Trương Cửu lại nói: “Hoàng thượng, người xem, muốn hay không. . .”

“Là nàng? Trẫm trái lại nghe nói nàng có tài múa cực tốt, đáng tiếc bận tâm nàng là người thanh lâu, chưa từng có duyên gặp lại.” Tào Thịnh nhẹ nhàng thở dài, trong ánh mắt thâm thúy lóe ánh sáng không biết tên.

“Hoàng thượng, nô tài an bài một chỗ, có thể khiến cho hoàng thượng. . .”

“Không cần, người an bài đưa nàng đến nơi này đi, nhớ kỹ, nhất định phải làm việc ổn thỏa, không thể lọt vào lưỡi dân chúng.”

“Này.” Trương Cửu chần chờ. “Hoàng thượng muốn nàng ở trong này tắm?”

“Làm sao vậy, ta triệu kiến một mỹ cơ không thể tuynh chọn địa phương?” Tào Thịnh đề cao âm điệu.

“Dạ, dạ, hoàng thượng bớt giận, nô tài đi làm ngay.” Nói xong, liền khom lưng chào muốn rời đi, lại nghe đến ngữ điệu không mang theo cảm tình của hoàng đế truyền đến: “Chậm đã, một canh giờ sau hãy mang nạng lại đây.”

“Dạ!”

Cửa điện đóng lại, trong Hoa Tiển cung chỉ còn lại có một mình Tào Thịnh.

“Bạch Quyết!”

“Thần ở!” Một đạo nhân ảnh chói mắt xuất hiện ở trước mặt Tào Thịnh.

“Đi theo Trương Cửu, cần phải tra ra tung tích của chủ nhân phía sau màn này.”

“Thần tuân chỉ!” Nói xong, xoay người rời đi.

Bạch Quyết này, vốn là nhất đẳng thị vệ phòng thủ kinh thành, nhờ Dục Vương tiến cử mà được hoàng đế thăng điều vào hoàng cung, trở thành ngự tiền đại dao thị vệ, mặc dù quan cấp không đổi, đều là tam phẩm, lại trở thành cận thần của hoàng đế, đưa tới một trận oanh động lúc ấy. Bởi vì từng đụng chạm với Tư Mã gia (xem chương 11), chuyện điều nhiệm bị phải học sĩ phản đối, nhưng bởi vì người này làm việc luôn luôn quang minh lỗi lạc, ở dân gian có danh tiếng vô cùng tốt, ở dưới uy thế của hoàng đế, Bạch Quyết đường đường chính chính lưu tại bên người hoàng đế, từ nay về sau trở thành thị vệ bên người hoàng đế.

Trong nháy mắt, vào cung đã bảy ngày. Lâm Vũ không chỉ phải chịu trách nhiệm dạy múa, còn phải thường thường chỉ đạo những nhạc sĩ, khiến ỗi ngày nàng đều thực mệt mỏi. Nhưng khiến nàng vui sướng là, mỗi đêm nàng đều có thể thoải mái ngâm nước ấm tắm.

Nhớ rõ ngày ấy sau khi Lâm Vũ tắm xong, thuận miệng nói một câu: “Nếu mỗi ngày có thể như vậy thì tốt rồi.” Kết quả sau khi Tiểu Nguyên nghe được, từ nay về sau cứ mỗi buổi tối đều chuẩn bị tốt nước ấm, đợi nàng vừa hồi phòng, chậu gỗ liền được mang tới. Bắt đầu Lâm Vũ có chút không quá thích ứng, dù sao, khi ở hiệu thuốc bắc, trong hiệu thuốc bắc có phòng tắm cho nam và nữ, bình thường Lâm Vũ đều tắm ở trong phòng tắm, nàng chưa từng hưởng thụ đại ngộ ngày ngày tắm với cánh hoa ở trong phòng tắm.

Hỏi Tiểu Nguyên, nàng lại luôn bảo trì im lặng, Lâm Vũ cũng chỉ hảo mỗi ngày hưởng thụ tắm cánh hoa, cũng may nàng làm chủ huấn luyện, phụ trách toàn bộ ca múa cùng kế hoạch dạy, những người khác thấy nàng được đại ngộ này cũng không nói cái gì.

Buổi chiều ngày hôm đó, trong nghệ phường vừa tập luyện xong, Lan Cơ liền lôi kéo tay Lâm Vũ tay, đến một góc gác, thấy bốn bề vắng lặng, nhẹ giọng nói, “Muội muội, đêm nay có thể đến nói chuyện với ta một chút không?”

Lâm Vũ nhìn ánh mắt chờ mong của nàng, nghĩ đến việc nàng trúng độc, liền gật đầu, bám vào bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Đến trong phòng ta đi.”

Hai người vào trong phòng, thấy Tiểu Nguyên đang quét tước, Lâm Vũ liền nói: “Người đi làm ấm trà lại đây đi.”

“Vâng”

Thấy Lan Cơ muốn mở miệng, Lâm Vũ lại vỗ vỗ mu bàn tay nàng, ý bảo nàng ngồi xuống trước, “Đừng vội.”

Qua một lát, Tiểu Nguyên trở về, phân biệt cho hai người trà đã pha, liền nghe Lâm Vũ nói: “Người đi xuống trước đi, ta muốn cùng Lan Cơ thảo luận việc ca múa.”

“Vâng” Tiểu Nguyên ra phòng, đóng cửa, Lâm Vũ lại cài chốt cửa lại, đi đến trước mặt Lan Cơ. Lan Cơ vội la lên: “Muội muội, ta. . .” Lời còn chưa dứt, lại bị Lâm Vũ ngắt, Lâm Vũ chấm nước trà, viết xuống ở trên bàn: “Phòng tai vách mạch rừng.”

Lan Cơ gật gật đầu, liền đồng dạng chấm nước trà, “Bọn họ muốn ta dụ dỗ hoàng thượng, cũng nhân cơ hội hạ độc.”

Lâm Vũ trừng lớn mắt, còn tưởng rằng Lan Cơ muốn hỏi chuyện trúng độc, lại trăm triệu không nghĩ tới sẽ cùng nàng nói việc cơ mật như vậy.

Lại nghe Lan Cơ nói: “Muội muội, người nói đạo cụ vũ đài lần này, là cái gì đây?” Nói xong như thế, cũng đang viết xuống trên bàn: “Ngày gần đây độc phát đều nặng, sợ thời gian của mình còn không nhiều lắm. Trước kia còn kỳ vọng trong tay bọn họ có giải được, lại bởi vậy bị bọn họ khống chế.” Dừng một chút, nhìn Lâm Vũ, Lâm Vũ chặn lại nói: “Uh, đạo cụ vũ đài, chính là một vài vật dùng để xây dựng ra hoàn cảnh rất thật. Chúng ta muốn nhảy Thiên Thủ Quan Âm, là muốn biểu hiện ra phong thái của Quan Thế Âm, cho nên, sẽ làm toà hoa sen lớn, đây là một trong các đạo cụ.” Vừa nói vừa viết ở trên bàn: “Bọn họ là ai? Độc người trúng, cũng chưa chắc cần nhờ bọn họ mới có thể giải.”

“Là sao?” Lan Cơ kích động cầm tay Lâm Vũ, kiềm chế lời muốn nói ra miệng..., tiếp tục nói: “Người nói đây chỉ là một trong các đạo cụ?”

Lâm Vũ mỉm cười, nghĩ: “Y theo trên tờ giấy kia thuật lại tình trạng bệnh, trước mắt độc này của Lan Cơ đã vào bệnh tình nguy kịch, cho dù Phó sư phụ cũng chưa chắc có thể cứu trị, nhưng trong tay nàng có ‘Sinh Túc’ Tử Minh cho (xem chương 13), Tử Minh từng nói thuốc này trừ ‘Diệt thể’ ra thì độc khác đều có thể giải, tuy là vật quý báu, nhưng mạng người quan trọng, nàng cũng không thể không cứu. Mặc kệ Lan Cơ có phải trúng độc ‘Diệt Thể’ hay không, nàng muốn đánh cược.” Thích thú nói: “Một đạo cụ trọng yếu khác, tức là đèn cung đình. Chúng ta cần thật nhiều đèn cung đình, xây dựng ra hiệu quả Phật quang (ánh sáng Phật).” Trên bàn lại viết: “Ở trên tay của ta có một viên thuốc, có thể thử xem.”

Lan Cơ nhẹ nhàng thở ra, thở dài: “Phật quang, đài sen thật sự là hay a, tỷ tỷ xem như mở mắt rồi, không nghĩ tới trừ bỏ luyện tốt tài múa, còn có nhiều học vấn như vậy.” Hạ tay viết: “Làm chủ là Lục hoàng tử Viên Kiệt của Nhạc quốc trước kia, đại nội phó tổng quản Trưởng Cửu là thủ hạ của hắn. Bọn họ còn có rất nhiều người, ẩn náu trong cung này.”

Lâm Vũ kinh hãi, Lục hoàng tử Nhạc quốc? Chẳng lẽ bọn họ muốn mưu đồ đoạt vị?

“Tỷ tỷ, vũ đạo có thể có rất nhiều học vấn, tài múa giỏi phân rất nhiều loại. Tỷ như, có loại lấy múa bale dùng mũi chân nhảy múa, tư thái này rất là cao quý tao nhã.” Nói xong, nàng gỡ xuống ngọc bội mang theo trên người, vặn cơ quan, lấy ra viên thuốc xuất hiện trong lỗ nhỏ mặt trái, đưa cho Lan Cơ, viết: “Thuốc này, trừ bỏ của ‘Diệt Thể’ độc Vương, độc khác đều có thể giải.”

Lan Cơ cảm kích nhìn nàng, không biết nên nói cái gì, trừ bỏ Lâm Vũ, hiện tại nàng đã không thể tin bất luận kẻ nào khác. Trước kia vì độc được tham sống sợ chết, thường chịu tư vị độc tra tấn, nàng cũng muốn sống sót, nhưng đối mặt tình trạng độc phát càng ngày càng nghiêm trọng, nàng đã không thể tin tưởng lời mà bọn họ nói..., cho dù làm xong chuyện, nàng cũng khó trốn vận mệnh bị giết diệt khẩu, khi nàng tuyệt vọng, Lâm Vũ lại có thể vô điều kiện giúp nàng, khiến nàng cảm nhận được một tia ấm áp. Nàng dứt khoát vươn tay, tiếp nhận viên thuốc của Lâm Vũ, một ngụm nuốt xuống, mặc kệ viên thuốc kia có vô tác dụng, ít nhất, nàng muốn ở trước khi chết làm việc nàng muốn.

Nàng ôm lấy Lâm Vũ, lớn tiếng nói: “Muội muội, ta hôm nay tán gẫu thật sự vui vẻ, cũng thu hoạch không nhỏ, thực tiếc chúng ta quen biết quá trễ a.” Nói như vậy, nước mắt lại nhịn không được chảy xuống.

Lâm Vũ nhẹ nhàng vuốt ve tóc của nàng, cảm nhận được thân thể nàng run run, vừa muốn lên tiếng, lại nghe ngoài phòng truyền đến một tiếng động quen thuộc: “Lan cô nương, sao người ở đây a, để cho ta tìm!”

Lan Cơ dừng lại, nhanh chóng lau nước mắt, thu thập xong cảm xúc.

Lâm Vũ dùng ống tay áo lau vết nước trên bàn, liền đi qua gõ chốt cửa, cười nói: “Chúng ta đang nói việc ca múa, tán gẫu tận hứng, nhất thời quên thời gian.”

“Vậy Lan cô nương cũng nên phái người thông báo ta một tiếng. Ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, ta không đảm đương nổi.” Tiểu Nghiêm mở cửa tiến vào, Tiểu Nguyên cũng cùng theo sau đó.

“Chúng ta trò chuyện với nhau thật vui, quên thời gian, sao còn có thể có thể nhớ rõ còn người.” Lâm Vũ cười nói.

Tiểu Nghiêm vượt qua liếc mắt một cái, muốn phát tác, lại nghe Lan Cơ nói: “Thời gian đã tối muộn, ta cũng cần phải trở về, ai, lần này nhất tán gẫu, mới biết mình biết rất ít, múa bale kia, ta thực cảm thấy

hứng thú, lần sau lại đến, muối muối cần phải hảo hảo nói cùng ta một chút.” Nàng cầm tay Lâm Vũ, cười thật sâu. “Cảm ơn người!”

Lâm Vũ cũng cầm lại tay nàng, “Tỷ tỷ, lần sau đến, ta liền nói với người về múa bale.”

Buông tay ra, Lan Cơ xoay người, đi ra phòng, ánh mắt ác độc của Tiểu Nghiêm chợt lóe, theo sát sau đó.

Mới ra cửa không xa, Tiểu Nghiêm liền nói: “Người đã biết đêm nay có việc, làm gì còn đến nơi này?”

“Đây là chuyện của ta, không cần người quan tâm, ta có thể đi ra ngoài kết bạn, cũng sẽ trở về.”

“Ta chỉ là sợ có trong lòng người còn có dị tâm.”

Lan Cơ khẽ cắn môi, “Mạng đều ở trên tay các người rồi, các người còn lo lắng cái gì!”

Trở lại phòng, Tiểu Nghiêm nhanh chóng đóng cửa. Lan Cơ vừa ngồi xuống, đã thấy trong phòng ngăm đi ra một người.

19. Chương 19: Sắc Dụ (Hạ)

Lan Cơ nhanh chóng đứng dậy, vừa định thở dài, lại cảm thấy thân mình đã bị ôm chặt, nàng không khỏi kinh hô: “Chủ công!”

Người ước xưng là chủ công, đúng là Lục hoàng tử của Nhạc quốc lúc trước, trước mắt tự xưng là Lục thái tử Viên Kiệt.

Viên Kiệt sử dụng một ánh mắt, Tiểu Nghiêm lập tức yên lặng lui về nội các. Hắn ở bên tai Lan Cơ nói nhỏ: “Phụ hoàng chưa cho người, ta đều đã cho người.”

Thân mình Lan Cơ nhất thời cứng lên, lại nghe hắn tiếp tục nói: “Sau khi thuận lợi đăng cơ, ta sẽ phong người thành quý phi, cho người cùng ta chung vinh hoa phú quý này.”

Nghe lời này, Lan Cơ vẫn cúi đầu, yên lặng không nói.

Viên Kiệt dùng một bàn tay đem cằm Lan Cơ nâng lên, đã thấy một ít biểu tình lạnh nhạt của nàng, nhất thời một cổ hờn dỗi sinh ra, hung hăng hôn lên môi của nàng, lưỡi dài cuốn vào, tùy ý cuồng quét, một bàn tay tăng thêm lực đạo, tay kia thì không an phận vuốt ve hạ thân của nàng. Lan Cơ chưa từng có nhiều phản ứng, chính là vẫn từ hắn cướp lấy.

Viên Kiệt vừa nghĩ tới đêm nay sẽ đem nàng hiến cho Tào Thịnh, liền càng cuồng nhiệt mà muốn đòi lấy hương thơm của nàng. Hắn không phải là chưa có hưởng qua nữ nhân, nhưng quên không được cảm giác mất hồn nàng gây cho hắn. Khi lần đầu tiên hắn mây mưa cùng nàng thì hắn kinh hỉ phát hiện nàng lại còn là một xử nữ, nữ nhân có thân phận phi tử của hoàng đế Nhạc quốc lúc trước, ở trong lòng hắn chiếm một vị trí đặc thù, thế cho nên hắn sẽ không để ý nàng gọi hắn “Chủ công” hoặc gọi thẳng tên hắn mà không giống những người khác cung kính xưng hắn là “Điện hạ” như vậy.

Từ lúc trước ham muốn còn ngênh, đến gần đây lạnh nhạt im lặng, hắn cảm nhận được biến hóa của nàng, hắn rất không cam, tựa hồ càng ngày càng không bắt được lòng của nàng. Nhưng, hắn tin tưởng, một khi đi lên đế vị kia, hắn muốn cái gì đều có thể được đến, huống chi là một nữ nhân.

Nghĩ như vậy, hắn lại không chế không nổi lòng mình, thân thể vừa đụng nàng sớm nổi lên phản ứng, trời biết, hắn có bao nhiêu lâu không có hưởng qua mùi vị của nàng, tay hắn sớm không an phận, đẩy ra áo ngoài của nàng, môi của hắn đã chạm đến bộ ngực sữa của nàng, khiến nàng không khỏi phát ra một tiếng thở nhẹ, “Không!” Nhưng ở hắn nghe tới lại có ý vị càng chọc người.

Hắn ôm lấy nàng, đi hướng đầu giường, lại không biết một chỗ lặng yên trong phòng đã mở ra.

Một người nhẹ nhàng đi vào, lập tức quỳ xuống: “Thái tử điện hạ, đại sự quan trọng hơn.”

“Cút!” Về mặt Viên Kiệt thịnh nộ.

Người quỳ xuống kia lại ngang nhiên chưa động, “Điện hạ bớt giận, nô tài, nô tài chỉ là muốn nói: nghiệp lớn trước mặt, chớ mê nữ sắc.”

Mặt Viên Kiệt lúc trắng lúc xanh, “Chỉ bằng ngươi, cũng dám giáo huấn ta?”

“Nô tài, nô tài không dám, nô tài chỉ là nghĩ đến chuyện xưa của tiên hoàng, sợ điện hạ sẽ bước vào vết nhơ đó, cả gan can gián, mạo phạm điện hạ, kính xin điện hạ ban tội!” Người nọ thẳng tắp quỳ, lại nhiều lời giống như tên, đâm vào trong lòng Viên Kiệt, làm hắn tỉnh ngủ.

Hắn cưỡng chế lửa dục bốc lên, buông Lan Cơ, ánh mắt chuyển hướng người đó, trầm giọng nói: “Mang nàng đi xuống đi.”

“Dạ, điện hạ sáng suốt!” Người nọ ra hiệu, trong phòng tối lập tức đi ra vài tỳ nữ, các nàng nhanh chóng đem quần áo Lan Cơ nhặt lên, mặc vào cho nàng, cũng mang nàng vào phòng ngủ.

Thấy các nàng đã lui, người nọ cũng không dám ở lâu, liền dập đầu cáo từ.

Cửa phòng ngủ đóng lại, bên trong gian phòng lại khôi phục yên tĩnh. Viên Kiệt vẫn đứng thẳng, ánh mắt vẫn phiếm hồng, hai đấm nắm chặt, thẳng mắng: “Cẩu nô tài!”

Lúc này, Tiểu Nghiêm lặng lẽ từ trong phòng đi ra, bước chân nàng nhẹ vô cùng, cũng rất nhanh chóng. Nàng nhẹ nhàng đi vào trước mặt Viên Kiệt, một bàn tay cầm nắm tay nắm chặt của Viên Kiệt, Viên Kiệt mờ mịt hoàn hồn, lại nhìn đến y phục lụa mỏng đỏ tươi, vẽ ra một dáng người mê người, bộ ngực sữa đứng thẳng, thân thể dưới lụa mỏng như ẩn như hiện, chống lại cặp mắt ẩn tình thâm kín kia, lửa dục của Viên Kiệt nhất thời cháy lớn, nàng cố ý gần sát hắn, ghé vào lỗ tai hắn thổi hơi: “Để cho ta hầu hạ điện hạ được không?” Tiếng nói líu lo, khiến Viên Kiệt không thể kháng cự. Hắn vươn tay muốn đem nàng ôm lấy, đã thấy nàng nhẹ nhàng né qua, hướng nội các đi đến, Viên Kiệt lập tức đuổi kịp, một phát bắt được, Tiểu Nghiêm che miệng cười duyên: “Điện hạ, đến trong phòng ta đi.”

Trong lúc nhất thời, trong phòng lộ vẻ tình dục.

Dưới ánh trăng, trên nóc nhà một mảnh ngói di động một chút, một bóng người chột lóe, đã biến mất ở trên mái hiên cung.

Một giờ đồng hồ sau, Lan Cơ một thân cung trang hoa lệ bị vài nô tỳ từ một bên phòng ngủ mang ra, các nàng vội vàng xuất phát, bước chân nhẹ nhàng, cùng nhau đi tới, chỉ có một ít thái giám ngang qua, nhưng không có bất luận kẻ nào ngăn trở, “Xem ra, đại nội này đều ở trong lòng bàn tay công công.” Một nô tỳ khẽ cười nói.

Trương Cửu đi ở phía trước cười đắc ý, vị trí là nhất, phải biết rằng, con đường đi này là hắn cố ý chọn tốt, sẽ không gặp gỡ thị vệ tuần tra ban đêm, đụng tới những thái giám cũng là dưới tay hắn, mà ban thủ vệ ở Hoa Tiển cung, hắn sớm chuẩn bị tốt. Nguyên nhân này, hắn mới có thể thuận lợi ở sau khi Hoàng Cách rời đi, một mình yết kiến hoàng đế.

Khi thủ hạ của Viên Kiệt trợ thủ đắc lực, hắn giỏi về đoán ý qua lời nói và sắc mặt, gió chiều nào theo chiều vậy. Xem ra Viên Kiệt sớm đối Lan Cơ là không bình thường, cũng biết đêm nay sẽ nhận không được, khi hắn từ chỗ hoàng đế chạy về phòng ngủ trong phòng của Lan Cơ thì muốn đem tin tức phải ở trong vòng một canh giờ đưa Lan Cơ đến Hoa Tiển cung báo cho Viên Kiệt, Viên Kiệt vừa nghe, gấp bảo Tiểu Nghiêm nhanh chóng mang Lan Cơ về, lại ra phòng ngủ, một mình tiến vào trong phòng chờ Lan Cơ. Trương Cửu thấy tình hình này, lập tức hiểu ý, mà một thủ hạ khác của Viên Kiệt là đại tướng Lan Trùng lại âm thầm lo lắng. Bọn họ ở trong phòng ngủ đợi đã lâu, mắt thấy canh giờ tiến gần, Lan Trùng ngồi không yên, lặng lẽ mở phòng ngủ ra, đã thấy Viên Kiệt đang ôm Lan Cơ muốn đi đến trên giường, trong lòng hô to không ổn, vội vàng quỳ xuống khuyên can.

Khi Lan Trùng về mặt xám xịt mà dẫn Lan Cơ quay về phòng ngủ thì Trương Cửu lại âm thầm bật cười: “Lan Trùng này, lại phạm vào tội kỵ a, lấy tính tình chủ tử, sợ là sau này hắn cũng khó khăn trở mình.” Vừa nghĩ tới khí thế của đối thủ cạnh tranh sau này không lớn bằng hắn, Trương Cửu chỉ cảm thấy tâm tình thư sướng, đợi các nô tỳ trang điểm cho Lan Cơ xong, liền dẫn các nàng từ phòng ngủ đi ra ngoài.

Trương Cửu đi theo đường lúc trước, thỉnh thoảng có thái giám đi qua trên đường thở dài với hắn, hắn đều đứng thẳng sống lưng cười nhẹ, Lan Cơ phía sau bị các nàng mang theo, hồ hững không nhìn những thái giám đi ngang quãng đến ánh mắt nhiều màu với nàng, trong lòng lại cảm khái ngàn vạn, nhiều năm trước, khi nàng tuổi dậy thì cũng là đang mặc cẩm y như vậy, mang tâm tình bất an không yên, ở dưới sự dẫn dắt của cung nữ, tiến vào cung điện tráng lệ kia. Nhưng, vị hoàng đế lớn tuổi hơn nàng đến một vòng (chắc gấp đôi) kia, chỉ thản nhiên nhìn nàng một cái, liền đem nàng - nữ nhi của dải thần này đưa vào một cung lâu khác. Từ nay về sau, nàng rốt cuộc có thể nhìn trời mỗi ngày. Cho đến nước mất, làm tù binh mất nước, nàng cùng những cung nữ kia đều bị bán vào thanh lâu, sau nhiều lần xoay chuyển, mới vào Thuý Vi các, liền đổi tên là Lan Cơ như hiện tại.

Nhìn hoàng cung quen thuộc lại xa lạ này, nàng không khỏi nhẹ nhàng thở dài, thấy thế, tỷ nữ nâng nàng bên cạnh lạnh lùng nói: “Đợi gặp hoàng đế kia, cũng không thể buồn bã thở dài, khiến cho người ta thấy đều nghi ngờ.”

Lan Cơ cũng lạnh lùng trả cho nàng một cái liếc mắt, không có đáp lại.

Các nàng cứ như vậy công khai theo sát Trương Cửu xuyên qua ở trong hoàng cung, nhắm thẳng chỗ hoàng đế mà đi. Lại không biết, một đạo bóng dáng theo thật sát phía sau bọn họ, trong bóng đêm hai mắt sáng ngời có thần, hắn nhớ kỹ thần sắc của tất cả mọi người dọc theo đường đi..., vì hành tích bí ẩn, vẫn chưa bị phát hiện.

Không bao lâu, đoàn người liền tới ngoài Hoa Tiễn cung, Trương Cửu tiến lên, cùng thị vệ nháy mắt ra dấu, thị vệ hô lên: “Nội vụ phó tổng quản Trương Cửu thỉnh cầu yết kiến.”

Lúc này, trong điện mở cửa, đi ra một thái giám, cửa lập tức đóng lại.

Thái giám kia nhìn cũng không nhìn Lan Cơ cùng chúng tỷ một cái, thấp giọng nói với Trương Cửu, “Công công, hoàng thượng chỉ gọi một người đi vào.” Trương Cửu thấy là người lạ mặt, liền tùy tay rút một thỏi vàng nhỏ đến trong tay người nọ, cười nói: “Nga? Là ý gì?” Thái giám vui lên, ở bên tai Trương Cửu nói nhỏ: “Hoàng thượng chờ gấp rồi, chuyện này, cũng không thể lộ ra, mau mời nàng tự mình vào đi thôi.”

Trương Cửu gật đầu đồng ý, ở bên tai Lan Cơ nhẹ nhàng nói vài câu, Lan Cơ tự nhiên gật gật đầu, lại thấy Trương Cửu thủ thế, tỷ nữ hai bên buông tay vẫn vịn Lan Cơ ra.

Chỉ thấy thái giám kia nhẹ nhàng đẩy cửa, cửa điện liền mở, Lan Cơ một mình, vào Hoa Tiễn cung.

Vào điện, Lan Cơ lập tức quỳ xuống: “Dân nữ Lan Cơ khấu kiến hoàng thượng.” Nàng cúi đầu, nghe được phía trên truyền đến giọng nam lạnh lùng: “Mời đứng lên.”

Lan Cơ chậm rãi đứng dậy, nhẹ nhàng nâng đầu, nhìn đến gương mặt quen thuộc trên điện trước mặt, không khỏi kinh hãi, “Nguyên lai Mộc công tử chính là hoàng thượng.”

Thấy ánh mắt giật mình của nàng, Tào thịnh mỉm cười: “Thật cao hứng, chúng ta lại gặp lại.”

Dừng một chút, Lan Cơ khôi phục bình tĩnh, nàng nhẹ nhàng dùng khóe mắt quét bốn phía, thấy không có một bóng người, ánh mắt khôi phục lại nhìn về phía hoàng đế, thấy hắn đang thản nhiên nhìn mình, ánh mắt kia, giống như ánh mắt mà nhiều năm trước hoàng đế kia nhìn nàng, làm nàng nhất thời không biết nên mở miệng như thế nào. Muốn nói thẳng ra miệng, bỗng nghĩ đến Lâm Vũ nói “Tai vách mạch rừng”, tâm tư vừa chuyển, liền dịu dàng nói: “Du thuyền ngày ấy, là dân nữ không biết thiên nhan, chộc hoàng thượng, kính xin thứ tội.” Nói xong mỉm cười thở dài, “Không biết bộ dạng hơi hợt này của dân nữ, có vào được mắt thánh của hoàng thượng?”

Tào Thịnh nhẹ nhàng nhíu mày, đột nhiên cảm thấy hơi thở khác thường truyền vào, hắn không để lại dấu vết nhìn thoáng qua nội thất, cảm thấy hiểu rõ, dừng một chút, đột nhiên nói: “Lan Cơ, ngươi có biết tội của ngươi không?”

Lời này thanh âm mặc dù không cao, lại lộ ra áp lực thực lớn, Lan Cơ cả kinh, vội vàng quỳ xuống: “Dân nữ . . . Biết tội.”

“Ngươi có mấy tội? Nói trầm nghe!”

Tâm Lan Cơ cắt ngang, trả lời: “Tội của dân nữ can hệ trọng đại, kính xin hoàng thượng che đậy hiểu biết.”

Tào Thịnh đi xuống ghế rồng, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng nàng, “Cứ nói không sao.”

Lan Cơ thẳng tắp quỳ, cắn chặt răng, liền bắt đầu đem nàng từ khi bị Viên Kiệt khống chế đến mưu kế vào cung từng cái nói hết.

Tào Thịnh nghe, ánh mắt càng thấy lạnh lạnh, hẳn không có nghĩ đến, phạm vi thể lực của Viên Kiệt ở trong cung đã rộng khắp như thế, càng nghe tâm càng sợ, không biết lòng bàn tay mình đã hơi hơi toát ra mồ hôi lạnh.

Nói xong, Lan Cơ chỉ cảm thấy hai chân chết lặng, nàng vẫn cúi mày, chưa dám nhúc nhích. Nhất thời hai người yên lặng không nói gì, chung quanh an tĩnh dị thường.

Sau một lúc lâu, Tào Thịnh mới quát lớn: “Hoàng Cách!”

Lúc này, Hoàng Cách vẫn canh giữ ở bên ngoài lập tức mở cửa vào, “Nô tài ở!”

“Bảo người bí mật mang nàng đi xuống, dàn xếp tốt, ngày mai giờ mẹo lại mang đến đây .”

“Trát!”

Lan Cơ bị hai gã nội thị mang ra Hoa Tiển cung, cửa điện vừa đóng, nàng hơi hơi quay đầu, đã thấy ban thủ vệ vừa mới vào điện khi nãy sớm đổi đi, cảm thấy buồn lòng, thầm nghĩ: “Viên Kiệt, người người muốn đổi phò, có lẽ so với người càng giỏi hơn.”

Sau khi Lan Cơ bị mang đi, trong Hoa Tiển cung Tào Thịnh vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, hẳn đi về phía bàn, nhìn ghế rồng quen thuộc, cảm thấy trầm xuống, đột nhiên nói: “Bạch Quyết!”

“Thần ở!” Bạch Quyết vội vàng từ trong phòng đi ra, dập đầu nói.

“Người nghe lời nói của Lan Cơ, có phải đều là thật hay không?”

“Theo thần hôm nay tìm hiểu đoạt được, như lời của Lan Cơ thủ hạ của Viên Kiệt có Trương Cửu, Lan Trùng mấy người này phối hợp, về phần chuyện khác, thần chưa tra xét đến, không dám chắc chắn. Mặt khác, thần âm thầm theo dõi này hành tung, đã ghi nhớ sào huyệt cùng thủ hạ liên can trong cung của bọn họ.”

“Làm tốt lắm!” Nói xong, hắn ngồi trên ghế rồng, quát: “Hoàng Cách!”

“Nô tài ở!” Hoàng Cách ngoài điện vội vàng vào.

“Nhanh chóng Tuyên Dục Vương, Hàn Dư yết kiến.”

“Tuân chỉ!”

Dứt lời, liền mở giấy trắng ra, nhắc bút, lại nhìn về phía Bạch Quyết, “Người đem tất cả người người thấy báo lại hết.”

20. Chương 20: Gặp Lại

Đêm đã thật khuya, Hàn Dư vẫn một mình đứng ở trong thư phòng, suy tưởng với những bức họa cuộn tròn, từ ngày hắn ở Thủy Vi các nhìn thấy Trương Cửu bộ dạng khả nghi, liền vội vàng lao tới hoàng cung bẩm báo hoàng thượng, liền không còn nhìn thấy Lâm Vũ. Nghĩ đến Lâm Vũ tiến cung đã bảy ngày, hẳn làm thần tử, lại không thể tự tiện thăm, tim của hắn chỉ cảm thấy một trận mất mát, không biết nàng ở trong cung mạnh khỏe hay không. Tuy rằng hắn biết rõ mặt thật của nàng, cũng không nguyện hướng Hoàng thượng báo cáo, hẳn biết, một khi hoàng thượng biết được, Lâm Vũ có lẽ sẽ không thuộc về hắn nữa. Nay tim của hắn đã lấp đầy bóng hình xinh đẹp của nàng, rốt cuộc dung không được những nữ nhân khác, từng phong lưu phóng khoáng, vì gặp được nàng mà thay đổi dạng.

Trầm tư, lại nghe ngoài phòng báo: “Đại nhân, đại nội tổng quản Hoàng Cách đến tìm.”

“Nga?” Hàn Dư vừa nghe, nghĩ rằng tới trễ như vậy, hẳn là hoàng thượng có việc gấp, vội đi ra thư phòng, tìm đến tiền thính (như phòng khách).

Vừa thấy Hàn Dư, Hoàng Cách liền nháy mắt ra dấu, Hàn Dư hiểu ý, cho hạ nhân lui.

Hoàng Cách lại nhìn bốn phía chung quanh, xác định không có người khác, lập tức đến gần, bám vào bên tai Hàn Dư nói : “Hoàng thượng bảo Dục Vương cùng Hàn đại nhân tức khắc tiến cung yết kiến.”

Vẻ mặt Hàn Dư ngạc nhiên: “Chuyện gì gấp như vậy?”

“Này. . . Đại nhân đi thì biết .”

Vội vàng lên xe ngựa từ trong cung đến, chỉ thấy Dục Vương đang ngồi bên trong nhìn hắn cũng là vẻ mặt nghi hoặc, Hàn Dư cảm thấy trầm xuống, “Đêm khuya triệu gấp cận thần, chắc là có chuyện lớn xảy ra.”

Lúc này, ở trong phòng của Lan Cơ, Tiểu Nghiêm một thân trần trụi đang ghé vào trên người Viên Kiệt, nàng lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve lồng ngực của hắn, chỉ cảm thấy một trận tâm thần nhộn nhào, nàng rốt cục có thể có được người nam nhân này rồi, cho dù chỉ là một khắc nửa khắc, nàng vẫn ái mộ hắn, nhưng mắt hắn vẫn chưa bao giờ nhìn qua nàng, trong mắt người nam nhân này chỉ có kia quyền vị, nàng lại có thể vì hắn mà buông tha cho tất cả của mình. Khi nàng nhìn đến ánh mắt nhiệt liệt kia quăng hướng Lan Cơ thì trong lòng của nàng sẽ không chỉ một trận quặn đau. Nàng hận Lan Cơ, hận nàng chỉ là một kỹ nữ lại còn giả bộ một bộ thanh cao, hận nàng cướp đi tim Viên Kiệt.

Trên giường Viên Kiệt từ từ nhắm hai mắt, tùy ý Tiểu Nghiêm vỗ về chơi đùa như vậy, trong lòng lại nghĩ tình cảnh của Lan Cơ hiện tại, giờ phút này nàng có đang cùng Tào thịnh trêu đùa hay không, hoặc là. . .

“Đáng chết!” Vừa nghĩ tới bọn họ có thể đang tìm vui, tim của hắn lại run rẩy.

Tiểu Nghiêm bên cạnh nghe hắn thở nhẹ, nũng nịu hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Viên Kiệt không đáp lời, lại một phen ôm sát Tiểu Nghiêm, liều mạng ngăn lại môi của nàng.

Tiểu Nghiêm nhất thời bị hắn hôn đến khó có thể hô hấp, cũng rất hưởng thụ cảm giác như thế, nàng càng không ngừng giãy dụa thân thể của mình, cũng nhẹ nhàng lấy tay đụng chạm hạ thân của hắn, khiến cho Viên Kiệt ôm ấp nàng lại một lần đứng thẳng, bắt đầu một vòng mới thẳng tiến.

Tiểu Nghiêm thoả thích kêu to, tựa hồ muốn cho tất cả mọi người biết giờ phút này nàng đang có người nam nhân này.

Viên Kiệt từ từ nhắm hai mắt, tận tình hưởng thụ khoái cảm tình cảm mãnh liệt mang đến, hắn chịu không được nhẹ nhàng kêu: “Người là của ta! Người chỉ thuộc về ta!”

Tiểu Nghiêm nhất thời mở cờ trong bụng, cũng tận tình đáp lại: “Ta là của ngươi, ta chỉ vì một mình ngươi mà sống!”

Nghe nói như thế, Viên Kiệt hài lòng nở nụ cười, tinh vật tận tiết.

Hắn vẫn từ từ nhắm hai mắt, rút vật ở hạ thân ra, kéo chần, nằm vật xuống ở bên cạnh Tiểu Nghiêm, nhẹ nhàng lật người, miệng lầm bầm lầu bầu nhớ kỹ: “Người là của ta. . . Lan Cơ.” Không bao lâu, liền đã ngủ say.

Nghe được hai chữ cuối cùng, trong lòng Tiểu Nghiêm cả kinh, máu nóng toàn thân nhất thời biến lạnh lẽo.

Nàng nâng cái tay hơi chút run run lên, muốn vuốt ve hắn nữa, tay đã đến giữa không trung lại dừng lại, đột nhiên, một cái ý niệm từ trong đầu bay nhanh hiện lên, nàng nắm chặt nắm tay, đè nén phần hận trong lòng, lạnh lùng cười, vươn tay ôm hắn, nghe được tiếng hô hấp đều đều, hưởng thụ ôn tồn khó được, cũng dần dần nhắm hai mắt.

Giờ mọo hôm sau, trong Hoa Tiễn cung, Tào thịnh vừa mới tỉnh ngủ, sau khi súc miệng xong, liền nghe nội thị báo: “Nội vụ tổng quản Hoàng Cách thỉnh cầu yết kiến.”

Hắn dừng một chút, liền nói: “Gọi hắn tiến vào, tất cả các người lui ra.”

“Vâng”

Hoàng Cách mang theo Lan Cơ đi vào, lập tức quỳ xuống.

“Nô tài Hoàng Cách.” “Dân nữ Lan Cơ.”

“Khấu kiến hoàng thượng!”

Tào Thịnh thản nhiên nhìn Lan Cơ quỳ lạy một cái, nói : “Hoàng Cách, gọi bọn họ mang thức ăn lên đi, nhiều hơn một phần bát đĩa.”

“Vâng” Hoàng Cách lập tức lui ra.

Tào Thịnh nhìn Lan Cơ, lạnh lùng nói: “Người đứng dậy đi.”

“Tạ hoàng thượng!”

“Sau khi trở về, người có biết nên làm như thế nào không?”

“Hồi hoàng thượng, dân nữ hiểu được, dân nữ sẽ tra xét việc Viên Kiệt tính toán, cũng bẩm báo cho Hoàng thượng từng việc.”

“Uh, Bạch Quyết!”

“Thần ở!” Bạch Quyết liền từ trong phòng đi ra.

“Lan Cơ, người trước mặt người là thị vệ của ta, về sau đem tình huống người biết báo cho hần.”

Lan Cơ ngẩng đầu nhìn một cái, chỉ thấy kia dung mạo Bạch Quyết mặc dù không xuất chúng, cũng là vẻ mặt chính khí, khiến cho người ta không dám liếc xéo, thích thú trả lời: “Dân nữ tuân chỉ!”

Ngoài cửa sổ gió thản nhiên thổi tới, Tiểu Nghiêm vẫn buồn ngủ mông lung.

Viên Kiệt mở mắt ra, nhìn đến Tiểu Nghiêm co rút nhanh ở trong lòng mình, không khỏi khẽ nhú mày, hần bỗng nhiên đứng dậy, thức tỉnh nàng đang ngủ say. Tiểu Nghiêm nhanh chóng dùng tay khoác ở tay của hần, cũng ngồi dậy, lại nhìn đến vẻ mặt chán ghét của Viên Kiệt, nàng bất chấp nhiều như vậy, mang tươi cười ở bên tai Viên Kiệt thấp giọng nói: “Điện hạ, ta có chuyện quan trọng bẩm báo.”

“Chuyện gì? Nói mau.”

“Lan Cơ cùng Lâm Vũ quan hệ rất thân, ta sợ nàng đã đem chuyện của chúng ta báo cho Lâm Vũ biết.”

Viên Kiệt dừng lại, quay đầu nhìn lướt qua Tiểu Nghiêm gần sát hần, “Vậy tìm cách mời nàng biến mất.”

Thấy hần muốn đứng lên, Tiểu Nghiêm nhanh chóng nói : “Lan Cơ nói ca múa của Vạn Bác hội chủ yếu từ Lâm Vũ biên kịch và đạo diễn, nếu nàng có gì sơ xuất, sợ không thể ăn nói.”

Nghe những lời này, Viên Kiệt chỉ cảm thấy khả nghi, chưa từng nghe nói Lan Cơ có bạn thân gì, Lâm Vũ này, bất kể là đã biết bí mật của bọn họ hay không, nếu không thể trừ bỏ, thận trọng phòng bị lưu trữ lại. Nghĩ vậy, hần lập tức đứng dậy xuống giường, Tiểu Nghiêm muốn vươn tay giữ lại, cũng đã trễ, nàng bất chấp thân hình lỏa lồ của mình, cũng đứng dậy theo, nhặt lên quần áo của Viên Kiệt, gắt giọng: “Để cho ta hầu hạ điện hạ thay quần áo.”

Viên Kiệt không đáp, vẫn yên lặng trầm tư, nhìn cũng không nhìn Tiểu Nghiêm trần trụi bên cạnh, tùy ý nàng vỗ về chơi đùa quần áo trên người, đợi ăn mặc chỉnh tề, Viên Kiệt đột nhiên nói: “Người tiếp tục giám thị hướng đi của Lan Cơ cùng Lâm Vũ.” Nói xong liền đi ra khỏi phòng.

Hần đi vào trong phòng Lan Cơ, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Lan Cơ, chỉ cảm thấy một trận phiền chán. Nguyên lai, khoái ý đêm qua chỉ có thể tạm thời tê dài thể xác và tinh thần, khi đầu dần dần thanh tỉnh, lại phát hiện cảm tình ẩn sâu trong trái tim lại thổi quét mà đến, khiến hần khó có thể kháng cự.

Lúc này, phòng ngấm mở ra, Trương Cửu báo đã phân phó hạ nhân chuẩn bị tốt bữa sáng. Viên Kiệt yên lặng không nói gì, nhìn thoáng qua cái giường lạnh lẽo kia, thích thú đi vào phòng ngấm.

Ăn xong, có hạ nhân báo Lan Cơ đã qua đại sảnh ở chánh đường nghệ phường, Viên Kiệt nhú nhú mày, nhìn đến Lan Trùng cúi đứng bên cạnh, liền nói: “Lan Trùng, người nhanh chóng đi tra xét việc của Lâm Vũ trong nghệ phường, buổi chiều hôm nay báo cho ta.”

“Dạ!”

Giờ Thìn, trong Hàn Dư phủ. Vì hôm nay không cần vào triều sớm, Hàn Dư vẽ mặt hưng phấn chậm rãi nhắm nháp bữa sáng trên bàn, vừa ăn còn bất chợt mỉm cười với người bên ngoài, khiến trái tim của bọn nha hoàn hầu hạ loạn nhảy, liên tục hơn tháng nay, cũng không thấy hấn có tâm tình tốt như vậy. Mà hấn đang mất hồn mất vía ăn cơm, đang nghĩ tới chuyện khi đó mới gặp Lâm Phong khuyňn quốc tuyệt sắc ở Thuý Vi các, cách xa nhau lâu như vậy, đau khổ tương tư nay đã đến chung kết, hôm nay hấn rốt cục có thể nhìn thấy người trong lòng nữa rồi, nghĩ đến đây, hấn liền không ngăn được một trận cười ngây ngô.

Tối hôm qua hoàng thượng gấp triệu bọn họ vào cung, ở trong Hoa Tiễn cung thương nghị chuyện Viên Kiệt, cuối cùng hoàng đế lệnh cho hấn phụ trách làm chủ việc hiến nghệ ở Vạn Bác hội, cũng thuận tiện tra xét nghệ phường, mà Dục Vương cùng Bạch Quyết phụ trách phòng ngự hoàng cung.

Lúc ấy, nhận được hoàng mệnh hấn lập tức biểu hiện hưng phấn dị thường. Thấy thế, Dục Vương trêu đùa: “Hoàng huynh chọn đúng người rồi a, những mỹ cơ trong nghệ phường cũng là báu vật được ngàn chọn vạn lựa vào cung, lúc này Hàn huynh phải hưởng hết ân mỹ nhân.”

Tào Thịnh vừa nghe, đột nhiên nghĩ đến cái gì, mặt trầm xuống: “Hàn Dư.”

“Thần ử!”

“Ở trong hoàng cung của trẫm, tự mình biết nên làm việc như thế nào chứ.”

Thanh âm lời này mặc dù không nặng, nghe qua lại khiến cho Hàn Dư cảm thấy một trận áp lực, hấn không khỏi quỳ xuống: “Thần cẩn tuân ý chỉ, nhất định cẩn thận làm việc.”

“Tốt! Ta ban cho ba người các người lệnh bài thông hành, từ nay trở đi vào hoàng cung chỉ cần dùng lệnh bài này thì có thể tùy ý ra vào.”

Trong lòng suy đoán tối hôm qua hoàng thượng ban cho lệnh bài vàng, đợi cho giờ Tỵ, Hàn Dư lấy có tra xét tiến triển ca múa ở nghệ phường, vào hoàng cung.

Trong đại sảnh chánh đường ở nghệ phường, Lâm Vũ đang ở làm mẫu kỹ thuật nhảy Thiên Thủ Quan Âm cho các vũ cơ, bước chân nàng múa nhẹ nhàng, bàn tay mềm theo vũ khúc uyển chuyển, dáng người duyên dáng kia cùng thân thể thướt tha biểu hiện ra một loại vận luật thanh lịch tường hòa cùng mỹ cảm, khiến người ở chỗ này cũng không khỏi bị nàng hấp dẫn, một khúc múa xong, chúng vũ cơ vẫn còn muốn xem, đều tự than thầm, muốn đạt tới cảnh giới múa cùng tâm tính như thế nào mới có thể giống Lâm Vũ như vậy, hoàn mỹ thể hiện ra loại phong vận này.

Mọi người ngây người, chỉ nghe “Bành bạch” hai tiếng, một người ngâm nói: “Nhưống mày chuyển tay áo như tuyết bay, một mình khuyňn thành thế hiếm có. Điều múa này, khiến người ta say mê!” Mà người nói chuyện kia vẫn đang suy nghĩ trong lòng: “Người này, càng làm người mê say a.”

Lâm Vũ xoay người nhìn về phía người khen ngợi nàng, không khỏi sửng sốt, sao hấn có thể tới đây? Vội vàng mỉm cười thở dài nói, “Hàn đại nhân khen trật rồi, dân nữ sao dám đương nổi.” Nói xong bỗng nhiên cả kinh, xem thân phận của nàng nên không biết Hàn Dư, nhưng nàng lại chưa suy nghĩ mà nói lời kia, cảm thấy không khỏi âm thầm cầu nguyện, chỉ mong hấn không có nghe ra manh mối gì.

Chỉ thấy Hàn Dư mỉm cười với nàng, hai mắt sáng quắc, Vương nghi trượng một bên đi theo giới thiệu nói: “Đây là hoàng công bộ Thị Lang Hàn dư Hàn đại nhân thượng khâm mạng, về sau hấn phụ trách giám sát việc hiến nghệ ở Vạn Bác hội của chúng ta.”

Vương nghi trượng giới thiệu xong, chúng vũ cơ hơi hơi thở dài, cùng kêu lên nói: “Ta bái kiến Hàn đại nhân.”

“Uh. Miễn lễ. Về sau ta sẽ thỉnh thoảng đến chú ý tình huống tiến triển của các người, các người có gì cần đến, cũng có thể tận lực nói với Vương nghi trượng.”

Chúng vũ cơ tuy sống thâm cung, nhưng chưa từng chịu hoàng đế lâm hạnh, lại thấy Hàn dư không chỉ có đầy bụng thơ văn, mạo anh tuấn, không có tác phong quan liêu cao cao tại thượng, giờ tay nhắc chân một bộ phong lưu phóng khoáng, nhất thời sinh lòng hảo cảm, có không ít vũ cơ lại thầm hứa trong lòng, thỉnh thoảng quăng mị nhãn, để có thể khiến cho hấn chú ý.

Mà Hàn Dư lại không có chú ý tới dị trạng của các nàng, chỉ nhìn Lâm Vũ một bộ cúi đầu suy nghĩ sâu xa, cười nói: “Lâm Vũ, người đi ra đây.”

Lâm Vũ giương mắt nhìn hắn, thấy hắn đã xoay người ra cửa, liền theo sau.

Hai người tới một phòng bên cạnh, hạ nhân dâng trà, liền tiện tay đóng cửa lại, còn lại hai người Lâm Vũ cùng Hàn Dư, một người ngồi thẳng như quan, một người ngồi dưới công đường xử án, nhất thời không nói chuyện.

Lâm Vũ cúi đầu, lại có thể cảm giác được Hàn Dư đang dùng ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng mình, khiến nàng không khỏi nghĩ đến lần đầu tiên gặp hắn ở Thuý Vi các. Vì đánh vỡ phần trầm tĩnh này, nàng nhẹ nhàng nói: “Không biết Hàn đại nhân mang dân nữ đến tận đây có chuyện gì quan trọng?”

Hàn Dư mỉm cười, “Ta thật cao hứng, người còn nhớ rõ ta, Lâm Phong.”

Nghe một lời này, Lâm Vũ nhất thời cả kinh, mạnh ngẩng đầu, nhìn về Hàn Dư mặt tròn đầy, thâm than: nguyên lai, hắn cái gì cũng biết .

Thấy bộ dáng giật mình của nàng, Hàn Dư cười nói: “Không cần kinh hoảng, đây chỉ là bí mật giữa ta và người.” Nói xong, hắn đến gần nàng, nàng muốn đứng lên, lại bị hắn giành trước ngăn lại. Hai tay hắn đỡ hai bên tay vịn ghế, đem Lâm Vũ vây khốn ở cánh tay, cũng nhìn nàng, khiến nàng không thể lảng tránh. Hài lòng nhìn ánh mắt bối rối của nàng, hắn thu hồi về mặt tròn đầy, nghiêm mặt nói: “Lâm Phong, tài tình của người, khí chất của người, tất cả của người, đã khiến ta mê muội thật sâu. Người, có thể cho ta một cơ hội hay không?”

Nhìn ánh mắt tha thiết kia, nghe hắn trắng trợn thổ lộ, Lâm Vũ chỉ cảm thấy đầu óc hạ xuống, nhất thời không có phản ứng.

Hàn Dư thấy giai nhân yên lặng trước mắt không nói gì, bỗng nhiên lần đến gần nàng, hai tay vây quanh ở thân thể của nàng, thật sâu hôn xuống đôi môi đỏ thắm khiến cho lòng người nháy loạn.

Lâm Vũ bị hắn vây ở trong lòng, không thể động đậy, lại không dám hô to, nhất thời tùy ý hắn hôn như vậy, cũng không làm bất kỳ phản ứng nào.

Hắn thường lưu luyến bụi hoa, rõ ràng cảm nhận được lạnh nhạt của nàng, hắn không khỏi thâm than, sức quyến rũ từng lấy làm kiêu ngạo ở trước mặt nàng cũng không lên bất cứ tác dụng gì, vẫn chưa hết muốn rời đi môi của nàng, nói nhỏ: “Xin lỗi, là ta không đúng, nhất thời khó kìm lòng nổi mạo phạm người, kính xin người thứ lỗi.”

Lâm Vũ nhìn về mặt thẳng thắn thành khẩn của hắn, hít một hơi thật sâu, thở dài: “Về sau nếu lại phi lễ như thế, từ nay về sau chúng ta là người dưng.”

Hàn Dư ngẩn ra, “Ta. . .” Nói ra miệng, lại dừng lại, chỉ nghe Vương nghi trượng ngoài cửa kêu lên: “Hàn đại nhân, Hoàng tống quân đến đây, hắn đang ở chánh đường đại sảnh chờ đợi.”

“Được! Ta tức khắc đi.” Hắn buông Lâm Vũ ra, lấy ra một tờ giấy trong tay áo, liền hướng trong tay nàng nhét, lại thâm sâu nhìn nàng một cái. Ánh mắt muốn nói lại thôi khiến Lâm Vũ cảm thấy căng thẳng, liền thấy hắn xoay người rời đi.

Lâm Vũ mở tờ giấy kia ra, trên viết: “Nhớ hoa dung người ngọc tâm sáng, không do người như si như say; lời bất tận nhớ sâu ngàn vạn, than duyên phận sao có thể đúc thành.” Trong lòng nàng mềm nhũn, lại không biết cảm tưởng ra sao.

Giờ Dậu, Lan Cơ trong phòng ngầm, Viên Kiệt đang ngồi cao trên ghế, nghe Lan Trùng quỳ ở dưới bẩm báo, “Lâm Vũ là đồ đệ của chương quây hiệu thuốc bắc Vương Nhạc Cập trong kinh thành, hoàng đế nghe thấy tài ca múa xuất chúng, triệu vào cung, thêu dệt ra điệu múa Thiên Thủ Quan Âm , vì Vạn Bác hội hiến nghệ.”

Nghe tin tức như thế, lại nghĩ tới hôm nay Tiểu Nghiêm vừa nói, Viên Kiệt nói: “Cũng là đại phu, lại biết ca múa, một người không có danh tiếng gì, lại được Tào thịnh khâm chọn. Người này, quả thật khả nghi.”

“Điện hạ thánh minh! Nô tài thiết nghĩ đối với người này không thể khinh thường.”

“Uh.” Viên Kiệt suy nghĩ một chút, “Nếu trừ không được, khiến cho nàng cho chúng ta sử dụng. Đêm nay, ta muốn gặp nàng.”

21. Chương 21: Hoàng Tước Tại Hậu

Bóng đêm dần chìm, Lâm Vũ trở lại phòng, thấy Tiểu Nguyên đã chuẩn bị tốt dụng cụ tắm rửa, trong phòng sau tắm bình phong có vẽ vừa mới chuyển vào bồn nước ấm, nàng không khỏi âm thầm cảm khái, “Bọn họ phục vụ thật sự là càng ngày càng đúng giờ.”

Nàng cho Tiểu Nguyên lui, cởi quần áo, vừa để xuống trên bình phong, liền xuống thùng gỗ. Tùy ý khuấy động đóa hoa trôi nổi trong nước, nhớ tới cử chỉ của Hàn Dư hôm nay, đáy lòng nàng không khỏi run sợ một trận, kiếp trước cũng từng kết giao với người, mặc dù trình độ chỉ giới hạn ở hôn môi, nhưng cũng là lúc lưỡng tình tương duyệt (cả hai yêu nhau) mới có thể thân mật. Ngày hôm nay cũng dưới tình huống không hề chuẩn bị bị người cưỡng hiếp, đây là lần đầu tiên. Hàn Dư này, thật khiến cho nàng tránh né e sợ không kịp, nhưng tránh được nhất thời trốn không được một đời, đối với cảm tình, hẳn là nhìn thẳng vào mà không phải lảng tránh. Trong lòng nàng rõ ràng điểm ấy, lại không biết làm sao đáp lại. Nàng thật không ngờ hẳn đối với nàng có quyền uyển sâu như vậy, cho tới khi người kia nghiêm túc cho thấy tâm ý của mình thì nội tâm của nàng cũng không khỏi xao động. “Không được a!” Lâm Vũ lắc đầu, lẩm bẩm: “Một người đã đủ, vì sao lại nhiều thêm một cái.”

Nàng đỡ xuống dịch dung, nhìn chính mình trong nước, vuốt ve khuôn mặt trắng nõn mềm nhẵn kia, phát giác khuôn mặt so với nàng mới tới trên đời này có chút biến hóa, đều nói nữ mười tám thay đổi, nàng cũng không vui biến hóa như thế, “Từ xưa hồng nhan nhiều bạc mệnh, nếu như có thể càng đổi càng xấu thì tốt rồi.” Nàng nói như vậy, lại đột nhiên phát hiện trong nước có một ảnh ngược áo đen, cảm thấy căng thẳng, muốn đứng lên hô to, lại nhanh chóng dừng lại, “Không đúng, nếu kêu to, người ở bên ngoài còn chưa đuổi tới, ta khẳng định đã thành con tin hoặc là bị bắt đi.” Nàng đè nén xuống hoảng loạn trong lòng, trong đầu cực kỳ nhanh nghĩ kiếp trước học qua đủ loại cách ứng đối khẩn cấp, cũng không ngừng nhắc nhở chính mình phải trấn định, “Nếu hẳn có thể lặng yên không một tiếng động lên vào hoàng cung đến chỗ này, chắc là đối với tất cả nơi này đều rất quen thuộc. Người này không phải là Tử Minh, cũng sẽ không là hoàng đế, chẳng lẽ là Hàn dư?” Nghĩ như vậy, tâm khẩn trương tựa hồ lỏng chút, nhưng nàng lập tức lại lắc đầu, tuy hôm nay gặp được, nàng tin tưởng Hàn Dư vẫn còn chưa làm ra việc hạ lưu như thế. Vừa nghĩ vậy, lại khẩn trương lên, xem nàng bình thường dịch dung khuôn mặt, sẽ không phải dẫn sắc lang vào, vậy chỉ có một loại tình huống, muốn dò thám biết bí mật của nàng.

Cây trâm độc Phó Tử Minh cho nàng còn đặt ở gối đầu giường, mà thanh chủy thủ kia đang ở trong quần áo phía trên bình phong kia, nàng không nhanh không chậm tắm sạch thân thể một chút, trong lúc lơ đãng nghiêng mắt nhìn bóng đen trong nước kia, thấy hẳn không hề động đậy, nhanh chóng đứng dậy, lau khô thân thể, phủ thêm bộ quần áo để trên bình phong kia lên, lại mang khăn che mặt lên, ngồi xuống ở đầu giường, dùng khăn che mặt vỗ về chơi đùa tóc dài còn ướt sũng.

“Tiểu Nguyên.” Nàng lơ đãng hô, nhưng không thấy đáp ứng.

“Nàng tạm thời sẽ không trở về.” Lúc này, người trên xà nhà nhảy xuống, nhẹ nhàng cười.

Lâm Vũ nhìn trước mắt người, bộ mặt thanh tú, dáng người cao to, đã có cổ khí âm tà.

Khi Lâm Vũ đánh giá hẳn là lúc, Viên Kiệt đã cẩn thận đánh giá nàng, vừa rồi ở trên xà nhà xem không rõ ràng, ngay lúc này gần ngay trước mắt, nhìn đến dung nhan trước mắt vừa thực vừa ảo, khiến hẳn không khỏi chấn động toàn thân: “Hảo một nhân gian tuyệt sắc!” Hẳn ngây ngốc, cho đến khi nàng nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, hẳn mới tỉnh lại, bỗng nghĩ: “Nàng còn dùng Dịch Dung Thuật che lấp, cô gái này, quả không tầm thường!” Nghĩ như vậy, trong mũi ngửi được từng trận mùi thơm ngát trên người nàng truyền đến, nhìn nàng dùng quần áo bao vây lấy thân thể thướt tha, thực may mắn vừa rồi khi ở trên xà nhà nhìn được không có xem mỹ nhân tắm, nếu như không, nói vậy giờ phút này hẳn đã áp chế nàng.

Mà Lâm Vũ ngồi đó khi hắn sững sờ, đã dùng một bàn tay nhanh chóng lấy châm độc dưới gối ra, giữ tại trong lòng bàn tay, sau đó giấu vào trong tay áo.

Viên Kiệt mỉm cười, mạnh lấn đến gần nàng, điểm huyết đạo của nàng, làm nàng không thể nhúc nhích và nói chuyện. Hắn không nhận được vén lên một luồng tóc dài của nàng, ngửi mùi thơm của cơ thể phát ra trên người nàng, dần dần mê loạn. Khi hắn muốn từng bước vung lên quần áo của nàng thì một chút lý trí còn tồn tại hắn thầm nghĩ không ổn, vội vàng thu nhiếp tâm hồn, lui từng bước, thầm than: “Thật là một báu vật a, người nam nhân nào sẽ không bị nàng mê loạn? Nữ tử như thế chỉ muốn bỏ vào trong túi, há có thể để nàng lưu lạc nhân gian phàm tục?” Lại nghĩ lại, “Nếu Tào thịnh biết gương mặt thật của nàng, nên.

..”

Thích thú cười nói: “Lâm cô nương, người có một muội muội gọi Tiểu Hàng?”

Lâm Vũ cả kinh, trừng lớn mắt.

“Không cần kinh hoảng, ta chỉ là trùng hợp gặp được nàng, đem nàng đưa ta đến chỗ này làm khách mà thôi.”

Nói xong, hắn từ trong tay áo lấy ra một cái hộp nhỏ, mở hộp kia ra, chỉ thấy bên trong có một viên thuốc, “Người có biết không? Viên độc hoàn này, nó có một tên thực độc đáo —— ‘Diệt Thế’. ‘Diệt Thế’ này, lấy này độc tính ác liệt, từng oanh động giang hồ.” Hắn đem độc hoàn kia lấy ra, nắm trong tay, “Đáng tiếc a, hiện nay chỉ còn một viên này. Vốn định giữ dùng, hôm nay đã thấy đến người, tuyệt thế dung nhan cùng độc ‘diệt thế’, thật sự là tuyệt phối a, ha ha!” Nói xong, hắn đến gần nàng, cầm viên thuốc trong tay đưa vào trong miệng Lâm Vũ.

Lâm Vũ bị điểm huyết, trơ mắt nhìn hắn đem “Diệt Thế” mạnh mẽ đưa vào trong miệng nàng, nàng chỉ ngậm, không có nuốt vào, nhưng không ngờ độc được kia vừa vào miệng chậm rãi mất đi hết, kèm theo một trận tư vị ngọt ngọt, lòng của nàng đã thành tro tàn.

Viên Kiệt hài lòng nhìn biểu tình của giai nhân trước mắt, chính như lúc ấy hắn cho Lan Cơ uống thuốc độc, hắn cảm thấy một loại khoái ý trải rộng thể xác và tinh thần, không khỏi ôm Lâm Vũ, đem nàng mang tới trước cửa sổ đóng chặt, ở bên tai nàng nói nhỏ: “Giải được, ngay tại trên người của ta. Đêm mai canh giờ này, ta sẽ ở trong phòng Lan Cơ chờ người.”

Dứt lời, hắn nhẹ nhàng hôn trán Lâm Vũ một cái, mở cửa sổ ra, mở ra huyết đạo của nàng, tiếp xúc bật nhảy rời đi.

Lâm Vũ nhìn bóng dáng loé lên một chút rồi biến mất, toàn thân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống, nàng nhanh chóng đỡ lấy cửa sổ. Mưa phùn ngoài cửa sổ theo gió nhẹ nhàng tiến vào, khiến nàng dần dần bình tĩnh.

Hoàng cung nơi nào đó, Phó Tử Minh đang theo một người khả nghi.

Từ sau ngày ấy ở hoàng cung thấy họ Mộc kia, mỗi đêm hắn cũng sẽ ở ngoài cửa sổ Lâm Vũ thăm hỏi, vì biết nàng luyện võ một chết đi, chưa từng đi vào quấy rầy, chỉ xa xa nhìn như vậy, xuyên thấu qua cửa sổ, thấy đèn nơi đó của nàng đã tắt, hắn mới an tâm rời đi. Đêm nay, hắn cứ theo lẽ thường chạy đến chỗ ở của Lâm Vũ, lại nhìn đến ngoài cửa sổ có một đạo bóng dáng, hắn lập tức phi thân đi qua, thấy bóng dáng kia vội vàng rời đi, thích thú đi theo.

Hắn lại không biết, phía sau còn lóe hai bóng người.

Phó Tử Minh đi theo người nọ, ra hoàng cung, đi vào một cái ngõ tối. Hắn chợt thấy không đúng, vội xoay người rời đi, lại phát hiện trước sau đã đứng người, cảm thấy trầm xuống, chỉ thấy thủ lĩnh kia nói: “Nếu huynh đệ đến đây, sao nhanh như vậy muốn đi rồi.” Người nọ nói xong liền sáng lên một thanh kiếm dài trong tay, trực chỉ hướng Phó Tử Minh, “Huynh đệ có thể thẳng theo tới đây, nói vậy thân thủ bất phàm, bản thân ta muốn cùng người độ sức.”

Mặt Phó Tử Minh trầm xuống, chỉ cảm thấy chuyện có kỳ quái, hắn rút bội kiếm lên, hào quang trong mắt người nọ, qua trong giây lát, dĩ nhiên ra chiêu. Phó Tử Minh vội vàng nghiêng người né qua, lại thấy kiếm phong của hắn đâm tới, trực chỉ trái tim, đúng là ác chiêu. Phó Tử Minh rút kiếm vừa đỡ, chỉ cảm thấy thân kiếm kia rung động, hắn nắm chắc chuôi kiếm, liên tục chấn qua kiếm chiêu người nọ liên tục đâm tới.

Người nọ thấy hấn không chút hoang mang, cảm thấy hoảng hốt, vội vàng biến chiêu, Phó Tử Minh thừa dịp hấn biến chiêu hết sức, đâm ra một kiếm, tốc độ cực nhanh, làm người nọ trốn tránh không kịp. Hấn nhanh chóng quay kiếm về ngăn cản, đã thấy ánh bạc xoay tròn, kiếm thể đột nhiên thay đổi phương hướng, đúng là hư chiêu, hấn bắt đắc dĩ chống đỡ tránh né, chính giữa hai kiếm tính kế Phó Tử Minh. Trống rỗng sáng ngời, nhưng thấy kiếm phong của Phó Tử Minh chợt lóe, thẳng hướng về bộ ngực hấn đâm tới, lần này rốt cuộc là thực hay trống rỗng? Lúc do dự, kiếm đã chạm đến thân thể hấn, hấn muốn chống đỡ né tránh, cũng đã trễ, chỉ nghe “Tê” một tiếng, quần áo rách một đường, hấn vội vàng lui từng bước, đã thấy Phó Tử Minh đã thu kiếm đứng thẳng.

Người liên can nhìn đến thủ lĩnh trúng kiếm, đều không dám liều lĩnh.

Thủ lĩnh kia thu kiếm lui về, ôm quyền vái chào, nghiêm mặt nói: “Huynh đệ quả nhiên năng lực rất cao, ta cam bái hạ phong.” Nói xong quay người lại, lớn tiếng nói với cấp dưới liên can: “Chúng ta đi!”

“Chậm đã!”

Thủ lĩnh kia dừng lại, lại chưa quay đầu, “Như thế nào?”

“Mặc kệ người cần làm gì, nếu người đối Lâm Vũ có điều thương tổn, kết cục của người cũng không là một kiếm đơn giản như vậy.”

Lông mày người nọ nhíu chặt một chút, vẫn chưa trả lời, dẫn người liên can thẳng rời đi.

Thấy bọn họ đã đi xa, Phó Tử Minh liền xoay người chạy đến hoàng cung, khi hấn đi đến bên ngoài phòng Lâm Vũ đã thấy trong phòng dĩ nhiên tắt đèn. Phó Tử Minh nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm: “Chỉ mong nàng không có chuyện.” Lại ẩn ẩn cảm thấy là lạ ở chỗ nào, hấn chần chờ ở ngoài cửa sổ, có nên vào xem hay không.

Lâm Vũ nằm ở trên giường, nhưng vẫn khó có thể đi vào giấc ngủ. Tình huống kế tiếp, làm sao đối mặt, nàng nghĩ đến chuyện xưa theo lời của Tào Thỉnh, nếu để nàng trọng sinh ở trên đời này, vì sao phải thể hội cái gọi là yêu hận tình thù mới có thể trở về Thiên Đình? Nếu như là phải về đến Quảng Hàn cung trong giấc mộng kia, phải một mình ở trong cung điện không có tức giận kia, nàng thà rằng làm người phạm ở thế gian này. Nhưng, nàng còn chưa có hưởng hết niềm vui trong cuộc sống, lại gặp nan đề thật lớn này.

“Diệt Thế”, rốt cuộc là độc vật như thế nào? Người chế độc này cũng là Độc Vương, như vậy người vừa rồi cho nàng uống thuốc độc, có phải là Độc Vương không? Nếu là Độc Vương, vì sao lại có hứng thú đối vương vị? Nàng nghĩ tới tờ giấy từng xem được trong sách của phó chủ quỷ, độc Lan Cơ trúng nhất định có liên quan tới người viết tờ giấy kia, tức là kẹp ở trong sách phó chủ quỷ, Tử Minh có lẽ biết cái gì. Tuy rằng lúc trước hấn chưa từng biểu lộ, nhưng lần này quan hệ trọng đại, nàng cần hỗ trợ của hấn. Nghĩ đến chỗ này, nàng không khỏi nhẹ nhàng thở dài: “Tử Minh, người rốt cuộc ở nơi nào?”

Phó Tử Minh ngoài cửa sổ, vừa định mở cửa sổ tiến vào, lại nghe thấy cách đó không xa ẩn ẩn có tiếng bước chân truyền đến, hấn nhanh chóng nhảy lên, nấp trong chỗ tối, tiếng bước chân kia lại đột nhiên vô tung, hấn âm thầm kinh ngạc, cẩn thận quan sát, mệnh môn trong không gian, chỉ cảm thấy trong rừng đào đối diện cửa sổ phòng Lâm Vũ ẩn ẩn có một mặt y phục màu vàng. Hấn dừng một chút, chưa động, mà góc áo kia cũng không động, trong nháy mắt, lại phát hiện bên cạnh đã đứng một người, hấn lập tức kinh hãi, vừa mới chỉ chú ý động tĩnh người nọ, lại chưa phát giác còn có một người đã lặng yên tới gần. Người bên cạnh nắm tay vái chào, nghiêm mặt nói: “Kẻ hèn này là Bạch Quyết, hữu lễ! Chủ của kẻ hèn này mời người qua nói chuyện.” Nói xong tay mở ra, đã bày ra tư thế “mời”.

Phó Tử Minh khẽ gật đầu, đi theo hấn về phía rừng đào.

Ở chỗ sâu trong rừng đào có một tiểu đình, lúc này trong đình Tào Thỉnh một thân áo dài vàng đang đứng. Phó Tử Minh tìm đến tiểu đình thì nhìn đến Tào Thỉnh, vội vàng quỳ xuống, “Thảo dân Phó Tử Minh khấu kiến hoàng thượng.”

Tào Thỉnh cười nhẹ, “Bình thân!”

Phó Tử Minh đứng dậy. Bạch Quyết cầm kiếm, đứng ở ngoài đình.

Tào Thịnh nhìn hần, mặc dù cung kính đứng thẳng một bên, lại một bộ dáng thản nhiên, không một chút e ngại thái độ của hần, thích thú nói: “Phó huynh, đã lâu không gặp.”

Phó Tử Minh mỉm cười, “Bẩm hoàng thượng, trong hoàng cung này sợ là không an toàn.”

“Nga?” Tào Thịnh rùng mình.

“Có một người tự xưng lục thái tử người mưu đồ soán vị, nội vụ tổng quản Trương Cửu là thủ hạ của người này. Tối nay bên ngoài phòng Lâm Vũ có người khả nghi, hần đối hoàng cung quen thuộc, lại có một đám đồng đảng, bọn họ ra vào hoàng cung như vào chỗ không người, khiến người ta lo.” Phó Tử Minh mặt không chút thay đổi nói lại việc này.

Đã thấy Tào Thịnh hiểu rõ cười, “Bạch Quyết, người nghe rõ?”

“Thần nghe được rõ ràng.”

“Người có gì giải thích?”

“Theo như lời Phó huynh xác thực sự thật, lúc ấy Hàn đại nhân cùng thần bám theo một đoạn Phó huynh cùng người nọ, ngầm tra bí mật ngoài cung.”

Phó Tử Minh cảm thấy trầm xuống, lần đầu linh giáo đến thủ đoạn của vị đế vương trẻ tuổi này, không biết như thế nào, đột nhiên nghĩ đến phụ hoàng xa cách hai thế giới, trong lòng ầm ầm đau xót, lại nói: “Hoàng thượng thánh minh, thảo dân bội phục.”

Tào Thịnh thấy hần vẻ mặt thành khẩn, cười nói: “Có thể được Phó huynh khen ngợi, lòng trăm rất an ủi a, chúng ta cùng uống một ly!”

Tào thịnh giơ lên một cái ly uống rượu trên bàn đá trong đình, Phó Tử Minh giơ lên một cái khác, hai người cùng nhau, uống một hơi cạn sạch.

22. Chương 22: Kế Trúng Kế (thượng)

“Lâm cô nương?”

Người gọi thấy Lâm Vũ không có phản ánh, thích thú vỗ thân thể của nàng một cái. Lâm Vũ mờ mịt hoàn hồn, “Ách, chuyện gì?”

“Trước người nói bố trí đội hình, ý là thế nào?” Một vũ cơ hỏi.

“Ách. . .” Lâm Vũ dừng một chút, ý thức được luống cuống của mình, sắp xếp lại suy nghĩ, trả lời vấn đề của nàng.

Giờ Ty, Hàn Dư hạ triều vội vàng chạy tới, xa xa nhìn đến Lâm Vũ sắp xếp dàn múa, liền kêu người đem nàng mang tới thiên sảnh. Lâm Vũ vừa mới vào phòng, Hàn Dư đem cửa đóng lại, liền ôm lấy nàng, vẻ mặt vội vàng hỏi: “Hần đối người như thế nào?”

“Hần?”

“Tối hôm qua người lên vào trong phòng người.”

“Người cũng biết rồi?”

Hàn Dư cau mày, gật gật đầu.

“Ta không có chuyện, người cứ yên tâm.” Chuyện trúng độc, nàng không muốn liên lụy tới những người khác nữa.

“Người không tín nhiệm ta? Người cũng biết lúc ấy ta nhìn đến hần đi vào, là muốn bầm thây hần vạn đoạn cơ nào. Nhưng, hoàng mạng làm khó. . .” Hần muốn nói lại thôi, vẻ mặt thống khổ.

Lâm Vũ hơi hơi mỉm cười, “Cám ơn người, ta rất khỏe.”

Hàn Dư đem hai tay buộc chặt, ôm chặt thân thể của hắn, giống như hắn có thể chân chính cảm giác được nàng không việc gì, “Lâm Vũ, mặc kệ người gặp được chuyện gì, ta đều hy vọng có thể làm bạn trái phải với người, phân ưu cho người. Cho nên, người có chuyện đau khổ khó xử gì, nói ta nghe được không?”

Nghe ngữ điệu thân thiết của hắn, nước mắt của nàng đã di chuyển ở trong hốc mắt, lại cố nén, ngược lại nhẹ nhàng cười: “Ta, thật sự tốt lắm.” Nàng biết rõ sau lưng chuyện này có âm mưu rất lớn, nhưng, nàng không muốn hại hắn vì mình mạo hiểm.

Hàn Dư nhìn nàng, trong lòng co rút đau đớn một trận, “Người biết không, một cái nhăn mày một nụ cười của người, đã tác động lòng ta sâu sắc. Ta sẽ chờ..., mãi cho đến một ngày người đem tâm giao cho ta!”

Nhìn ánh mắt chuyên chú kia, Lâm Vũ yên lặng không nói gì.

Hàn Dư đi rồi, nàng lại tiếp tục đầu nhập bên trong tập luyện, lại vẫn thỉnh thoảng bị vây trong trạng thái ý thức mơ hồ, Lan Cơ xem ở trong mắt, ẩn ẩn cảm thấy nàng có tâm sự. Nàng thừa dịp buổi trưa trở về phòng trước, ngăn cản nàng, nhẹ nhàng hỏi: “Muội muội, hôm nay người làm sao vậy?”

Lâm Vũ thở dài, lại lắc đầu, chưa nói gì.

Buổi chiều, trở lại trong phòng, nhìn đến thùng gỗ đã chuẩn bị tốt kia, Lâm Vũ nói: “Tiểu Nguyên, ta đến chỗ Lan Cơ một chút, sau khi ta trở về lại bị nước ấm.”

“Phải”

Lâm Vũ thấy nàng lui ra, đi đến trước gương, sờ sờ cây trâm độc trên đầu, lại thăm dò chủ thủ trong tay áo, mở cửa, đi về phía phòng Lan Cơ.

Không bao lâu, bóng dáng Phó Tử Minh đã xuất hiện ở bên ngoài phòng Lâm Vũ, nghĩ đến tối hôm qua gặp được người khả nghi kia, hắn thực hối hận trùng kế diệu hổ ly sơn của người khác, mặc dù sau đó hoàng đế đã nói rõ tình huống bên ngoài của Lâm Vũ đã có thủ hạ của hắn thăm dò, khiến cho hắn hiểu được hắn đã phái người tham gia. Ngay lúc đó hắn chỉ có thể mạnh mẽ đè xuống lo lắng trong lòng, vội vã cho hoàng quyền áp lực, bị Hàn Dư mang ra hoàng cung.

Sau khi trở lại hiệu thuốc bắc, Phó Tử Minh vẫn không yên lòng, trong lòng mãnh liệt muốn xác định tình huống của Lâm Vũ, đợi màn đêm buông xuống, hắn vội vàng thay đổi y phục, liền hướng hoàng cung chạy đi.

Tối nay, bên ngoài phòng Lâm Vũ an tĩnh dị thường, trong phòng đèn tắt, Phó Tử Minh hơi kinh ngạc: “Nàng sớm như vậy đã đi ngủ sao?” Nghĩ như vậy, cũng không dám liều lĩnh, hắn ẩn từ một nơi bí mật gần đó thăm hỏi nửa canh giờ, xác định không có gì khác, liền lặng lẽ đi vào từ cửa sổ.

Tiến vào trong phòng, đã thấy trên giường rộng tuếch, Phó Tử Minh chỉ cảm thấy trong lòng căng thẳng.

Lâm Vũ đi đến ngoài cửa phòng Lan Cơ, nàng hít một hơi thật sâu, vươn tay gõ cửa phòng Lan Cơ, nói: “Lâm Vũ cầu kiến!” Chỉ thấy cửa kia bỗng nhiên thông suốt, nàng đi vào.

Tiểu Nghiêm thấy nàng, lạnh lùng cười, “Lâm cô nương, người rốt cuộc đã tới.”

Lâm Vũ ngẩng nhìn bốn phía, nhưng không thấy những người khác, đang cảm thấy kinh ngạc, chỉ nghe Tiểu Nghiêm nói: “Đi theo ta.” Nàng quẹo vào trong một góc vách, xoa một cái cơ quan, liền thấy bức tường kia mở ra, “Mau vào!” Lâm Vũ bị Tiểu Nghiêm đẩy, vừa mới bước vào, tường kia liền lập tức đóng lại, đem hai người ngăn ở bên trong tường.

Lâm Vũ quay đầu lại, nhìn đến phía trước một mảnh sáng ngời, chắc là người đó ở đó, liền đi lên phía trước.

Viên Kiệt ngồi ở trên ghế cao nhìn đến Lâm Vũ dịch dung, khẽ cau mày. Hắn liếc mắt Lan Cơ đứng thẳng bên cạnh một cái, thần sắc hơi nguôi giận, thích thú nói: “Các người đều lui ra đi.”

Lan Cơ vẻ mặt lo lắng nhìn Lâm Vũ, nhẹ nhàng sát qua bả vai của nàng, liền đi trở về phòng.

Viên Kiệt mỉm cười, từ trên ghế chủ đứng lên, đi xuống, “Lâm cô nương, hiện tại ta gọi người lại đây, chỉ muốn hảo hảo tâm sự với người.”

“Chúng ta có cái gì hảo nói chuyện?”

“Ha ha, người trúng độc của ta, nếu muốn sống sót, sau này nhất định phải ngoan ngoãn nghe lời của ta.”

Lâm Vũ cảm tức hân, “Người muốn để cho ta làm gì?”

“Quả nhiên thông minh.” Viên Kiệt lần đến gần nàng, một phen kéo lấy tóc nàng, lạnh nhạt nói: “Nhưng nữ nhân thông minh cũng phải hiểu được có chừng có mực.”

Lâm Vũ bị hân hung hăng kéo, chỉ cảm thấy da đầu bị đau một trận, nàng cắn răng, không có quát to.

Thấy thế, Viên Kiệt hí hóp mắt lại, “Người cũng biết độc ‘diệt thế’ kia lợi hại?”

Dừng một chút, đã thấy nàng nghiêng mắt nhìn qua, hân buông lỏng kiềm chế đối Lâm Vũ, nhưng trong tay vẫn lôi tóc của nàng, “Nếu trúng loại độc này, lúc đầu không có bệnh trạng gì, nhưng độc tính sẽ dần dần xâm nhập thân thể, một khi trải rộng toàn thân, người trúng độc sẽ không định giờ rét run, ho khan, càng không ngừng ho khan, khụ đến cổ họng phát nghẹn, khụ đến xuất huyết, cũng vô pháp ngăn lại. Nếu không có giải được, chỉ có thể sống hai năm.”

Lâm Vũ run lên trong lòng, chỉ cảm thấy tay chân biến mềm, trên người đã toát ra mồ hôi lạnh.

Viên Kiệt bên cạnh, hài lòng nhìn biểu tình của nàng biến hóa, mỉm cười, “Ai, đáng tiếc, giai nhân như thế, lại gặp bệnh đau dày vò này, thật sự là làm cho lòng người đau a.”

“Không!” Lâm Vũ cắn răng, từ từ nhắm hai mắt suy tư một hồi, sau dường như quyết định, nhìn thẳng Viên Kiệt nói: “Đại nhân, ta sẽ nghe lời người nói.”

“Ha ha!” Viên Kiệt buông tay lôi tóc nàng ra, một tay ôm lấy nàng vào trong ngực, làm nàng không thể động đậy, “Ta thích nữ nhân nghe lời.”

Hân nhìn đôi môi xinh đẹp của Lâm Vũ, có một cỗ xúc động trào ra, tưởng lần đến gần lại nhìn đến gương mặt bình thường kia, lập tức trút giận, chỉ nói: “Viên Kiệt ta là lục thái tử của Tiền Nhạc quốc. Người chỉ cần làm xong chuyện cho ta, chớ nói giải được, vinh hoa phú quý sau này, cũng không thiếu của người!”

Hân nhìn mắt của nàng chăm chăm, nghĩ đến dung nhan nhìn thấy trước mặt hôm qua, lại nói: “Nữ tử như người, ngay cả thương cũng không kịp, lại có ai bỏ được làm cho người chịu khổ đây?”

Lâm Vũ xoay mặt, làm người ta nhìn không ra cảm xúc, lại nói: “Không biết thái tử điện hạ muốn dân nữ làm chuyện gì?”

“Ha ha, tốt! Người sáng mắt không nói dông dài. Trương Cửu!”

“Nô tài ở!”

“Người đem kế hoạch chúng ta vừa nói nói với nàng.”

“Dạ!”

Viên Kiệt buông Lâm Vũ ra, nghĩ rằng mặc dù giai nhân gần ngay trước mắt, lại không thể nóng lòng muốn nàng, để tránh chuyện xấu, liền mở cửa phòng ngầm ra, đi về phía phòng Lan Cơ.

Hoa Tiển cung, Bạch Quyết đang đem chuyện hôm nay tra xét được báo cho hoàng đế.

Hàn Dư bên cạnh vẽ mặt tối tăm, thấy Bạch Quyết nói xong, liền không nhịn được nói: “Hoàng thượng, thần không rõ, vì sao phải làm cho người vô tội liên lụy tiến vào?”

Tào Thịnh nhìn hân một cái, biết hân nói đến việc Lâm Vũ, trong mắt thâm thúy làm như không có sóng, chỉ nói: “Hồ ly không có lộ ra cái đuôi, lại có thể nào dả thảo kinh xà (như bứt dây động rừng)? Người đừng vì oán hận riêng mà hỏng chuyện lớn.”

Hàn Dư cảm thấy cả kinh, hành vi của mình có lẽ hoàng thượng đã hoàn toàn biết được, chỉ phải thừa dạ nói: “Thần, cần tuân dạy bảo.”

Tất cả người liên can lui ra sau, Tào Thịnh một mình trong Hoa Tiễn cung, nhìn ngai vàng cao cao tại thượng kia, nhẹ nhàng thở dài: “Phụ hoàng, dưới vùng trời này, không có nữ nhân giống mẹ. Mà ta, cũng không giống người, vì mẫu hậu thà rằng vứt bỏ giang sơn này. . .”

Trong phòng Lan Cơ, Viên Kiệt đang ghé vào trên người Lan Cơ, không ngừng co rúm hạ thân của hắn, khiến Lan Cơ thở nhẹ từng trận. Sau cuộc mây mưa, Viên Kiệt đem nàng ôm thật chặt vào trong lòng, vẫn yêu thích không buông tay hôn hít lấy khuôn mặt của nàng, lơ đãng hỏi: “Ta cùng với Tào Thịnh, ai thắng?”

Cường chế nội tâm đau khổ, Lan Cơ cười: “Đương nhiên chủ công hơn.”

Nghe nói như thế, Viên Kiệt hưng hăng hôn lên nàng.

Vừa hôn xong, Lan Cơ thật sâu vùi sâu vào trong lòng Viên Kiệt, một bộ hình dáng chim nhỏ nép vào người, khiến Viên Kiệt tràn đầy vui mừng. Chỉ nghe nàng rầu rĩ nói: “Thiếp thân không biết, vì sao chủ công phải tìm Lâm Vũ kia?”

“Ha ha, Lan nhi của ta ghen sao?” Viên Kiệt cắn vành tai của nàng, thấy nàng không đáp nói, lại nắm nụ hoa của nàng, nàng không khỏi duyên dáng gọi to một tiếng, Viên Kiệt cười nói, “Lan nhi, người cũng biết, người ở chỗ của hoàng đế thêm một đêm, khiến cho ta bị dày vò thêm một ngày. Kiềm mỵ của người, đã khiến cho ta không thể thả tay. Về sau, khiến cho nàng đến thế thân người đi.”

“Nàng?” Lan Cơ kinh hãi, lại nói: “Gương mặt của Lâm Vũ, có thể sao?”

Viên Kiệt cười ha ha, “Người không biết, hoàng đế cũng không biết, nàng, là một mỹ nhân tuyệt sắc a!” Vừa nghĩ tới gương mặt khuynh quốc kia, hắn không khỏi nhẹ nhàng thở dài, “Ai, đáng tiếc a, tiện nghi tiểu tử Tào Thịnh đó.”

Lan Cơ không lường trước được, mỗi ngày nàng chứng kiến Lâm Vũ cũng là gương mặt này, liền hỏi: “Cũng là tuyệt sắc, vì sao che lấp dung nhan này đây?”

Viên Kiệt dừng lại, trầm tư một chút, chỉ thở dài: “Dễ dàng hành động! Nàng này, không giống bình thường a.”

“Vậy ta chính là bình thường đúng không?” Lan Cơ hờn dỗi.

“Ha ha, nàng vẫn chỉ là người ngây ngô non trẻ, người lại khác, người là yêu tinh kiêu diễm mê người.” Nói xong cắn đầu vú nàng, khiến nàng thở nhẹ từng trận, nghe vào trong tai Viên Kiệt lại cảm thấy dâm dăng vô cùng, làm hắn lại hưng phấn lên lần nữa, trong phòng nhất thời lại tràn ngập tình dục.

Mà Tiểu Nghiêm ở nội các, lại một đêm không ngủ.

Lâm Vũ trở lại phòng thì đêm đã thật khuya, nàng vẫn gọi tiểu Nguyên chuẩn bị tốt nước ấm, liền cởi quần áo, vào trong thùng.

Tiếng nước ào ào thỉnh thoảng truyền đến, Phó Tử Minh trên xà nhà, chỉ cảm thấy nhiệt huyết toàn thân thăng xông lên, cái trán đã chảy ra mồ hôi, lòng tưởng niệm khi nhìn đến Lâm Vũ tiến vào thì tình đã dâng trào, biết rõ giờ phút này phía dưới bức họa cuộn tròn là mỹ lệ mê người cỡ nào, hắn lại cố nén lòng xao động, từ từ nhắm hai mắt, mặc niệm: “Phi lễ chớ nhìn” (#Ami: tội quá =)).

Đợi Lâm Vũ tắm rửa xong, sau khi lên giường đi ngủ, Phó Tử Minh mới hít một hơi thật sâu, thầm than về sau không thể làm việc như thế, vì hắn không thể cam đoan lần sau mình có thể duy trì được hay không.

Đợi xác định trong phòng đã mất động tĩnh, hắn lặng yên nhảy xuống xà nhà, Lâm Vũ trên giường nghe được tiếng vang, nàng từ từ nhắm hai mắt, ngừng hô hấp lại. Đã nhiều ngày, chủ thủ phòng thân vẫn bất ly thân, giờ phút này, trong tay nàng đang nắm kiềm ngắn kia, nắp trong chăn, lắng nghe hướng đi của thanh âm kia, nàng có thể cảm giác được người nọ đã hơi tới gần, liền nắm chặt chủ thủ, lại cảm giác được chỉ một ngón tay đang nhẹ nhàng vuốt ve mặt mình. Lòng của nàng vừa nổi, mắt trợn lên, thẳng tắp đâm ra. Nhưng thấy ánh bạc chợt lóe, Phó Tử Minh nhanh chóng nghiêng người, chủ thủ từ quần áo xẹt qua.

Lâm Vũ nhìn đến gương mặt khổng lồ quen thuộc trước mặt, nhất thời kích động, hai hàng nước mắt đã không khống chế được chảy xuống.

Phó Tử Minh ngồi xuống ở đầu giường, vươn tay ôm nàng, vỗ nhẹ nhẹ lưng của nàng, Lâm Vũ nằm ở trên vai hắn dần dần bình phục.

Nàng rời đi ngực của hắn, nhẹ giọng nói: “Tử Minh, ta có một chuyện muốn nhờ.”

Phó Tử Minh nhìn nàng, dùng ngón tay nhẹ nhàng lau lệ trên mặt nàng, ôn nhu nói: “Nói đi, bất luận chuyện gì, ta đều đáp ứng ngươi.”

Lâm Vũ lại nhìn thoáng qua trong phòng, Phó Tử Minh hiểu ý, đi tới.

Một chút, hắn liền trở về, hướng Lâm Vũ mỉm cười, “Đêm nay nàng sẽ không tỉnh.”

Lâm Vũ gật gật đầu, hỏi: “Tử Minh cũng biết độc ‘diệt thế’?”

Phó Tử Minh chấn động trong lòng, “Sao đột nhiên hỏi vậy?”

“Lan Cơ trúng loại độc này, ta chỉ muốn cứu nàng, đã để cho nàng ăn ‘sinh lợi’, lại không biết dùng được hay không.”

Phó Tử Minh lắc đầu, “‘Sinh lợi’ kia, có thể giải trăm độc, lại không thể giải ‘Diệt Thế’. ‘Diệt Thế’ là độc Vương dùng phương pháp đặc thù bí mật luyện chế mà thành, ta cũng không thể biết rõ thành phần ở trong đó.”

Trong lòng Lâm Vũ chợt lạnh, nàng tựa vào đầu giường, ánh mắt mê mang, lâm vào trầm tư.

Phó Tử Minh thấy vẻ mặt nàng trầm mặc, thân thiết hỏi: “Vũ nhi, ngươi làm sao vậy?”

Lâm Vũ mờ mịt hoàn hồn, lại nói: “Tiểu Hàng, nàng vẫn khỏe chứ?”

“Nàng tốt lắm, ngươi cứ yên tâm.”

“Uh, Tử Minh, xin giúp ta hảo hảo chiếu cố nàng.”

Phó Tử Minh gật gật đầu, cầm tay lạnh lẽo của nàng.

Lâm Vũ chỉ cảm thấy một dòng nước ấm đánh úp lại, đã biết hắn đang vận công đưa chân khí vào trong người mình, nàng không khỏi ảm áp trong lòng, ngẩng đầu, lại chống lại đôi mắt thâm tình kia. Nàng cắn môi dưới, lại nói: “Ngươi còn nhớ rõ ta từng phát hiện tờ giấy viết bệnh trạng kỳ quái ở trong sách của sư phụ không?”

Phó Tử Minh sửng sốt, chỉ thấy hai mắt nàng sáng ngời, nhìn thẳng hắn, làm hắn không thể lảng tránh.

Lâm Vũ nhìn đến biểu tình kinh ngạc kia, lại nói: “Tử Minh, ngươi và độc Vương, rốt cuộc là quan hệ như thế nào?”

23. Chương 23: Kế Trúng Kế (hạ)

“Này. . .” Phó Tử Minh thật không ngờ nàng lại đột nhiên nhắc tới điều này, ánh mắt hắn tối sầm lại, giữa lúc hoảng hốt, cái người khiến hắn và sư phụ đau đầu đau vụn phần, đoạn trí nhớ làm hắn muốn quên mất cũng không quên được lại bày ra trước mắt. Tuy rằng sư phụ mệnh lệnh rõ ràng đừng nhắc lại về chuyện của hắn nữa, nhưng nhìn ánh mắt kiên định của nàng, hắn lại không thể lảng tránh nữa.

Nắm tay nàng, không ngừng chuyển vận chân khí cho nàng, cảm giác được tay lạnh như băng của nàng đã dần dần khôi phục độ ấm bình thường, hắn vẫn nắm thật chặt, không chịu buông ra, cứ như vậy ngồi ở đầu giường êm tai nói tới.

“Độc Vương, Lệnh Hồ Diệp kỳ danh, từng là sư đệ của ta. Chúng ta học tập y dược thuật cùng một sư phụ. Sư phụ dạy cho chúng ta dùng y thuật học được cứu trị bệnh nhân, mà hắn lại nghiên cứu làm sao độc hại người, đi vào tà đạo, gây ra không ít tai họa. Sư phụ dưới cơn thịnh nộ, đem hắn đuổi ra sư môn.”

“Thân phận chân chính của hần là Lục hoàng tử Nhạc quốc?” Lâm Vũ hỏi.

Ánh mắt Phó Tử Minh chợt lóe, “Không, không phải.”

“Nha.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Độc trên người Lan Cơ là Viên Kiệt tự xưng là Lục hoàng tử Nhạc quốc hạ. ‘Diệt thế’ trân quý như vậy, độc Vương sẽ không cho hần chứ?”

“Lệnh Hồ Diệp là kỳ nhân, chỉ thích đoạt lấy. Thứ gì của hần, cũng sẽ không cho người khác.”

Nghe Phó Tử Minh nói như vậy, Lâm Vũ lâm vào trầm tư, xem ra Viên Kiệt là thông qua bất chính để lấy được ‘diệt thế’ kia. Nàng hỏi lại, “Không biết bây giờ Lệnh Hồ Diệp ở nơi nào?”

“Hần vẫn hành tung chưa định, muốn biết tung tích của hần, chỉ có thể từ việc trúng độc kỳ dị gần đây để điều tra.”

“Tử Minh, người có thể giúp ta tra tung tích của hần không?”

Phó Tử Minh nhìn nàng, khẽ gật đầu một cái, lại ẩn ẩn cảm thấy Lâm Vũ có việc giấu giếm, kỳ thật, hần cũng có một bí mật chôn ở trong lòng. Hần không có nói cái gì, chỉ là chậm đợi, đợi cho thời cơ thích hợp, bọn họ sẽ thẳng thắn thành khẩn với nhau. Thấy Lâm Vũ vẻ mặt mỗi một, hần khẽ hôn cái trán của nàng một cái, “Đêm đã khuya, người sớm nghỉ tạm một chút đi.”

“Uh.” Có Phó Tử Minh giúp, nàng cảm thấy yên tâm rất nhiều, nhưng việc trúng độc, nàng còn không muốn cho hần quá lo lắng. Nàng nằm ở trên giường, nghe được thanh âm Phó Tử Minh mở cửa sổ rồi đi, nhắm mắt lại, không lâu liền tiến vào mộng đẹp.

Phó Tử Minh vừa nhảy ra ngoài cửa sổ, cũng tìm cái chỗ tối bên ngoài cách đó không xa, tiềm ẩn, quan sát động tĩnh phòng, vẫn tới hừng đông.

Giờ Tuất hôm sau, đợi sau khi luyện múa xong, Lâm Vũ theo phân phó của Trương Cửu, ở trong phòng Lan Cơ, vẽ một bức mỹ nhân đồ. Trên mỹ nhân đồ, vẽ chính là nàng. Vốn Trương Cửu tính kêu họa sĩ khác vẽ cho nàng bức họa, nhưng nàng từ chối, kiên trì muốn tự mình vẽ tranh. Khi nàng vẽ tranh xong, đóng lên con dấu “Lâm Phong” kia thì Lan Cơ bên cạnh kinh ngạc nhìn nàng, vì bận tâm người bên ngoài, chưa nhiều lời.

Mấy ngày sau, Hoa Tiễn cung, đến phiên Trương Cửu đang trực. Hần ở một bên hầu hạ, thừa dịp hoàng đế phê duyệt xong một tờ tấu chương uống trà nghỉ tạm, nhân tiện nói: “Hoàng thượng, nô tài có một chuyện muốn hỏi, không biết, không biết có thể hay không. . .”

“Chuyện gì? Nói mau!” Tào Thịnh vẻ mặt vội vàng nóng nảy cắt đứt hần.

“Vâng!” Tay Trương Cửu run lên, chỉ cảm thấy thanh âm này nghe được làm cho lòng người run rẩy, âm thầm tăng thêm can đảm ở trong lòng, hần cười nịnh nói, “Không biết mấy ngày trước đây nô tài đưa ‘đồ ăn’ kia có hợp khẩu vị của hoàng thượng?”

Khoé môi Tào Thịnh hơi hơi gợn lên, lệnh mọi người liên can hầu hạ lui ra, nhìn thẳng Trương Cửu nói, “Người đưa ‘đồ ăn’ kia, coi như là ngon miệng.”

Thấy hoàng đế vẻ mặt hứng thú, Trương Cửu cười nói, “Nhiều ngày nay nô tài lại phát hiện một báu vật càng tốt.”

“Nga? Ở nơi nào?”

“Là Lâm Vũ cùng theo Lan Cơ vào nghệ phường a.”

“Hừ, miệng ra lời nói dối! Trẫm chỉ biết người này ca nghệ tài múa xuất chúng, lại không nghe thấy có tuyệt sắc dung nhan. Người nói là báu vật, từ đâu mà đến?”

Trương Cửu vội vàng quỳ xuống, “Nô tài, nô tài cũng không dám lừa gạt hoàng thượng. Nô tài mấy ngày nay nhìn hoàng thượng mệt nhọc, cũng muốn tìm người vừa ý cho hoàng thượng giải phiền, này không, nô

tài trải qua một phen thu thập, ngoài ý muốn đã phát hiện bức họa này.” Nói xong, hắn từ trong tay áo lấy ra bức mỹ nhân đồ Lâm Vũ đã vẽ, chậm rãi mở ra ở trước mặt Tào Thịnh.

Nhìn người trong bức họa cuộn tròn dần dần bày ra ở trước mắt, ánh mắt Tào Thịnh lại một trận mê mang, tâm gất gao quất một cái.

Trương Cửu thấy hai mắt sáng ngời, thích thú nói: “Hoàng thượng, người trong bức họa kia, theo nô tài hỏi thăm, đúng là Lâm Vũ. Nghe thấy lúc ấy theo sư huynh du thuyền ở sông đào bảo vệ thành, ở trên du thuyền lấy âm thanh tự nhiên đã động mọi người, trùng hợp họa sĩ Lâm Phong cũng đang du thuyền trên sông, nhìn đến tuyệt thế dung nhan kia, liền có cảm giác mà vẽ tranh, tức là bức mỹ nhân đồ này.”

Tào Thịnh nhìn không chuyển mắt vào bức họa kia, chỉ nói: “Trẫm, muốn gặp nàng.”

Con người Trương Cửu đảo một vòng, “Vậy tối nay, nô tài liền an bài người. . .”

“Không cần, đưa nàng tới Hoa Tiễn cung đi.”

“Vây bây giờ nô tài đi chuẩn bị.”

Sắp xếp mùa xong Lâm Vũ trở lại phòng, vừa tắm rửa xong, liền thấy Tiểu Nghiêm đến cửa yết kiến, “Lâm cô nương, Lan cô nương mời người đi qua.” Lâm Vũ cảm thấy cả kinh, nên tới luôn phải tới. Nàng gật gật đầu, thay đổi quần áo.

Lan Cơ trong phòng ngẫm, một đám tỳ nữ thay trang phục cho Lâm Vũ, mặt của nàng đã bỏ đi dịch dung hoá trang, tô son đỏ nhạt, quét nhẹ lông mi, hai mắt long lanh. Đợi các nàng mùa may xong, nhìn giai nhân trước mắt, chợt cảm thấy cả sảnh đường rực rỡ, một chút liền khiến các nàng yên chí tục phấn này kém hơn.

“Tất cả các người lui ra ở bên ngoài.” Chẳng biết lúc nào, thanh âm của Viên Kiệt từ trong đường truyền ra.

Lâm Vũ không khỏi cả kinh, quá trình nàng thay đổi quần áo vừa rồi hắn có nhìn thấy ở trong mắt hay không?

Viên Kiệt không nhanh không chậm dạo bước đến trước mặt nàng, trông mắt của hắn lóe hỏa hoa, mê muội nhìn nàng, giờ phút này hắn thực hối hận, hối hận tại sao lại để nàng ăn vào “Diệt thế” kia, càng hối hận đem nàng hiến cho hoàng đế, trước khi hắn còn chưa có nhắm nháp tư vị của nàng, trước khi hắn còn chưa có hoàn toàn chinh phục nàng, hắn lại chấp tay đưa cho người. Tuy rằng hắn tin tưởng vững chắc cuối cùng nàng sẽ trở lại ngực của hắn, nhưng giờ phút này hắn lại không muốn buông tay ra.

Hắn kìm lòng không được ôm nàng một cái, nàng vội há mồm, lại bị hắn ngăn lại môi, lưỡi dài như gió mạnh cuốn vào, đem tất cả si và hận của hắn phát tiết trong nụ hôn này. Theo thời gian trôi qua, nụ hôn của hắn càng sâu, cũng khó buông ra, tay hắn đã không tự chủ được trượt vào cổ của nàng, cảm nhận được làn da trắng mịn mềm lạnh như ngọc kia, tim của hắn run rẩy từng đợt. Ngón tay dâm tà tiếp tục xâm nhập, sắp đụng chạm đầu vú của nàng.

Lâm Vũ từ từ nhắm hai mắt, không có bất kỳ phản ứng. Phải nhin, nhất định phải nhin xuống, nàng chưa bao giờ có hận một người như vậy, nàng thề, nàng sẽ đem tất cả đau khổ mình đã bị trả cho hắn.

Nhưng lúc này Viên Kiệt cũng không chế mình không nổi, đầu óc của hắn đã hỗn loạn một mảnh, chỉ là mãnh liệt muốn nàng. Toàn thân hắn đều phát hỏa, muốn đem y phục của nàng lấy hết, muốn nhìn một chút dưới trang phục hoa lệ kia là thân thể mê người thể nào.

Đã xong nụ hôn dài, hắn vội vàng ôm lấy nàng, lại thỉnh linh nghe được một tiếng cười lạnh của Lâm Vũ, “Điện hạ, người nói ta quan trọng, hay là giang sơn này quan trọng?”

Viên Kiệt dừng lại, ngây ngốc nhìn gương mặt khuynh quốc tuyệt sắc của nàng cười nhẹ với hắn, đều nói mỹ nhân cười ngàn lượng vàng, hắn lại nhất thời đã quên trả lời.

“Điện hạ, ta sớm muộn gì đều là người của người. Nếu đêm nay người muốn ta, ta mang theo thân dơ bẩn này đi phụng dưỡng hoàng đế, hắn nhất định sẽ phát hiện, đây chẳng phải là hồng đại sự?”

Viên Kiệt nghe nàng nói vậy, trầm tư một trận, sau nhẹ nhàng buông nàng, thở dài một hơi nói: “Mỹ nhân nói rất đúng, là ta lỗ mãng rồi.”

Lâm Vũ sửa sang lại quần áo, ánh mắt sâu thẳm chợt lóe, lập tức cười nói, “Điện hạ có phần tâm này, ta chắc chắn giúp người một tay.”

Viên Kiệt thấy mặt nàng giãn ra, nhất thời cảm thấy cả người đều tê dại rồi, lại nhìn không được hôn xuống thật mạnh, rồi sau đó lớn tiếng kêu: “Người tới!”

Những tỳ nữ lập ngoài các lập tức đi đến.

Viên Kiệt quay lưng lại, khe khẽ thở dài, “Mang nàng đi.”

“Vâng!”

Đội Lâm Vũ ra cửa, Tiểu Nghiêm liền đến phòng Lâm Vũ tìm tiểu Nguyên, thấy nàng còn ngồi một mình chờ Lâm Vũ, nhân tiện nói: “Cô nương chúng ta trò chuyện với Lâm cô nương thật vui, nàng bảo ta mang lời nhắn cho người, đêm nay nàng ở chỗ đó, bảo người không cần chờ nữa.”

“Uh, ta hiểu được.” Tiểu Nguyên cũng không hoài nghi.

Hoa Tiển cung, Tào Thịnh đang tùy ý liếc nhìn tấu chương, lại chưa đem nội dung bên trong nhìn vào, mắt của hắn thỉnh thoảng liếc về phía bức họa cuộn tròn cầm trong tay kia, ý thức mơ hồ, hắn không có nghĩ đến tài nghệ vẽ của nàng cũng làm người ta ngạc nhiên như vậy. Người trên bức họa cuộn tròn, được nàng miêu tả trông rất sống động, vẽ tươi đẹp trong bức tranh, nét vẽ rõ ràng, khiến hắn không khỏi âm thầm kính phục. Lại nhìn nàng trong bức tranh kia, như tiên nga đoan trang, tao nhã thanh thần, đáng vẽ ngàn vạn.

Hắn rất muốn nhìn xem, nữ tử tuyệt sắc như thế, kỳ tâm có thể ở trắng sáng hay không.

Sau đó một tiếng “Đại nội tổng quản Trương Cửu yết kiến!” truyền đến, tay Tào Thịnh nhẹ nhàng rung động một chút. Hắn buông tấu chương, ngồi ngay ngắn, thấy Trương Cửu tiến vào, vội quỳ xuống thi lễ, hắn nhân tiện nói: “Miễn lễ, người để một mình nàng vào đi. Những người khác đều lui ra.”

“Nô tài tuân mệnh!”

Một lát, cửa điện mở ra, Lâm Vũ đi đến.

Nàng ngẩng đầu, đi lại nhẹ nhàng chậm chạp, kéo ống quần rung động, mỗi bước bước ra đều giống như đập ở trong lòng hắn, khiến ột trận gợn sóng.

Hắn cứ bình tĩnh ngồi như vậy, chỉ cảm thấy tất cả chung quanh tựa hồ đều mất nhan sắc, chỉ tự mình lưu một ít hương thơm, vẻ mặt như ánh bình minh, tư thái giống như tiên tử buông xuống, ánh sáng rực rỡ trong mắt như sao, một khắc này hắn thất thần, cũng đã đánh mất tâm. Nếu nói mẫu hậu là chói lọi so với hoa xuân, như vậy nàng là sáng như trăng thu. Nhìn giai nhân tuyệt sắc gần ngay trước mắt, một cổ ý niệm tham luyến dĩ nhiên phát sinh.

Lâm Vũ cảm thấy ánh mắt nóng cháy của Tào Thịnh vẫn không có rời đi nàng, mà nàng cũng không che dấu chút nào nhìn hắn, hai người cứ giằng co như vậy. Thẳng đến nàng đi đến dưới bàn vàng, nhẹ nhàng e ấp, “Dân nữ Lâm Vũ khấu kiến hoàng thượng” Tào Thịnh mới giật mình tỉnh lại, hắn đi xuống bàn vàng, vươn tay nâng tay dài của nàng lên, nàng bất động thanh sắc cúi đầu đứng dậy, lại nghe Tào Thịnh nói, “Người nói, tội khi quân này của người, bảo ta làm sao phạt người?”

Lâm Vũ ngẩng đầu, cũng không có ý thức được hắn lại dùng “Ta” mà không dùng “Trẫm”, thấy con người hắn nhìn mình không chuyển, thích thú đáp: “Dân nữ chỉ muốn lấy công đền bù.”

“Nga? Lập công như thế nào?” Lòng mày Tào Thịnh nhíu lại, hắn nghĩ đến nàng đã bị khống chế, lại không nghĩ rằng nàng sẽ thần nhiên nói như thế, nắm tay nàng không buông.

“Hoàng thượng, trong tay áo dân nữ có một viên độc dược, là Trương Cửu lệnh dân nữ cho hoàng thượng ăn vào. Loại độc này tên ‘thất nhật tán’, một khi ăn vào, mặc dù không có bệnh trạng gì, nhưng nếu không có thuốc giải, chỉ có thể sống bảy ngày. Trương Cửu gây nên, đều là Lục thái tử Viên Kiệt của Nhạc quốc sai sử. Dân nữ nghĩ đến, hành động của bọn họ phỏng chừng là tại bảy ngày sau.”

Tào Thịnh trầm tư một chút, thấp giọng nói: “Người, trúng độc của bọn họ?”

Nhìn ánh mắt ân cần của hắn, Lâm Vũ gật gật đầu.

“Là độc gì?”

“Diệt thế.”

Tào Thịnh nhất thời cả kinh, độc “Diệt thế” hắn cũng có nghe thấy, không nghĩ tới người nọ lại dùng ở trên người nàng, một loại xúc động muốn giết người đột nhiên sinh ra, hắn lại nói: “Vậy Viên Kiệt là độc Vương?”

“Không, độc Vương cũng không phải Lục hoàng tử Nhạc quốc.” Lâm Vũ cảm giác được hắn nắm chặt hai tay của mình, tựa hồ có chút kích động, kỳ quái, trong ấn tượng đế vương này luôn là tư thái lạnh lùng, đêm nay hình như có chút khác.

“Diệt thế, diệt thế. . .” Trong miệng hắn lặp lại nhớ kỹ hai chữ này, vừa cẩn thận nhìn Lâm Vũ nói: “Bây giờ ngươi có cảm giác rét run không?” Hắn hồn nhiên không biết giọng điệu của mình đã trở nên mềm nhẹ.

“Không có.”

“Vậy là tốt rồi.” Tào Thịnh thở ra một hơi, nhưng trong lòng vẫn có ẩn ẩn lo lắng, thầm nghĩ ngày mai nhất định phải phái người sưu tầm tung tích độc Vương kia, tìm thuốc giải cho nàng.

“Hoàng thượng, thủ hạ bọn hắn đông, bố cục cẩn thận, kính xin hoàng thượng trăm ngàn cẩn thận.”

Tào Thịnh nóng lên trong lòng, trên khóe miệng giương lên, “Người đang quan tâm ta sao?”

“Dân nữ chính là không muốn thiên hạ này lại trở nên hỗn loạn không chịu nổi, làm cho dân chúng ở trong nước sôi lửa bỏng.” Đây nên là lý do, Lâm Vũ cảm thấy lời này nói được thực dễ, đã thấy khóe miệng Tào Thịnh kéo xuống dưới, Lâm Vũ lại nói tiếp: “Dân nữ cũng không hi vọng hoàng đế tốt giống như người bị người mưu hại.”

Nghe lời này, Tào Thịnh nhất thời mỉm cười, lời khen tặng từng làm hắn phiền chán này nói ra từ trong miệng nàng lại làm cho hắn cảm thấy dễ nghe như thế, “Người cứ yên tâm, ta sẽ không để cho người cướp đi giang sơn vạn dặm này từ trong tay của ta.”

Lâm Vũ gật gật đầu, lại phát hiện Tào Thịnh còn vẫn nắm tay nàng, thích thú nói: “Vậy tối nay, hoàng thượng an bài dân nữ như thế nào?”

Tào Thịnh nhìn nàng, mỉm cười, “Người lại đây.” Hắn lôi kéo tay nàng, mang nàng vào nội thất, nàng kinh sợ, sợ hãi hắn thật muốn ăn nàng.

Trong nội thất, nàng lại thấy được một bức bản đồ thật lớn, Tào Thịnh chỉ vào bức đồ kia, “Đây là lãnh thổ Tiền quốc của ta.”

Lâm Vũ nhìn đến bức họa cuộn lớn treo ở trên tường kia, không khỏi cảm khái một trận, nghĩ nàng từng tuyên bố muốn du lịch thiên hạ, quảng bày y đức, mà nay lại thân trúng kỳ độc, bị người quản chế, giữa lúc hoảng hốt, chỉ nghe Tào Thịnh bên cạnh cất cao giọng nói: “Người xem, địa phương này vốn là chỗ lúc trước của Nhạc quốc, đô thành của Nhạc quốc là Dịch Khái, là nơi rất nhiều phú cổ thương gia giàu có, môn phái giang hồ tụ tập. Ta từng theo phục hoàng tấn công Nhạc quốc, chỉ cảm thấy nơi đó sông núi tú lệ, lộ ra một cổ linh khí. Chúng ta chọn dùng chiến thuật của phụ hoàng, không có tàn sát hàng loạt dân trong thành, tòa thành kia khỏi bị đồ thán, vẫn bảo lưu lấy bộ dáng vốn có.”

Lâm Vũ nghe, tựa hồ ẩn ẩn thấy được vùng sông nước Giang Nam kiếp trước.

Tào Thịnh thấy nàng lâm vào trầm tư, lại chỉ vào một chỗ khác nói: “Nơi này, là nơi của man di. . .”

Nghe giới thiệu của hắn, Lâm Vũ chỉ cảm thấy từng đợt buồn ngủ lơ mơ đánh úp lại, mấy ngày nay nàng mệt chết đi, không chỉ có thân mệt, tâm càng mệt, nàng chỉ hy vọng có thể hảo hảo ngủ một giấc, tốt nhất không cần tỉnh, người sau khi tỉnh lại, nàng còn phải đối mặt một đống việc phiền não. Nghe nghe, một bàn tay ấm áp chườm xoa ở trên mắt của nàng, khiến nàng không thể không nhắm mắt, một đạo thanh âm ôn hoà truyền đến bên tai, “Hảo hảo ngủ đi.” Nàng chỉ cảm thấy thân thể nhẹ nhàng, ý thức dần dần

tan rã, yếu ớt ngã xuống, liền tiến vào một lồng ngực ấm áp.

24. Chương 24: Bồ Cục

Lâm Vũ vừa cảm giác ngủ được cực kì thoải mái, khi nàng mở mắt ra thì lại phát hiện chính mình bị một người ôm. Nàng kinh dị xoay người, liền nhìn đến dung nhan tuấn dật kia gần ngay trước mắt, lần đầu tiên nhìn hấn ở khoảng cách gần như vậy, khuôn mặt tuấn tú, lông mày sắc như đao gọt, cái mũi cao ngất cong cong, đôi môi cười mím thành một cái tuyến, hấn ngủ thoạt nhìn không có cứng rắn lạnh như vậy, nhiều hơn một phần nhu hòa.

Nghĩ vậy, nàng đột nhiên cảm giác không đúng, bối rối cúi đầu, nhìn đến y phục của mình vẫn hoàn hảo vô khuyết, thở ra một hơi, nàng nhẹ nhàng nâng tay hấn ôm mình lên, nhưng thỉnh thoảng nghe được một tiếng hừ nhẹ của hấn: “Người cứ muốn tránh đi ta như vậy?” Tay nàng lên lại ôm chặt, hấn nâng mặt của nàng lên, khiến nàng không thể không đối mặt hấn, ánh mắt thâm thúy đã tràn ngập một tia lạnh lùng: “Ta sẽ không bắt buộc người, nhưng người phải phối hợp ta.”

Lâm Vũ nhìn hấn, chỉ cảm thấy cặp mắt đen sâu không thấy đáy kia có lực hấp dẫn cực lớn, nàng không thể không cúi nghiêng mắt, thừa dịp nói: “Dân nữ hiểu được.”

“Ngày mai lên, mỗi đêm ta đều sẽ phái người tiếp người lại đây, muốn cho bọn họ biết, ta đã bị người mê hoặc. Mà người, biết làm sao đi phục mệnh chứ?”

“Dân nữ biết.”

Cảm giác được nàng cố ý trốn tránh, hấn không giận ngược lại cười, tuy rằng tối hôm qua bị tuyệt sắc dung mạo của nàng mê hoặc, nhưng hấn làm đế vương, gặp nhiều mỹ nữ các loại, hấn biết rõ, chính mình phải cần không phải người tuyệt sắc, mà là có thể cùng hấn vinh nhục, cũng có lòng dạ rộng lớn, người huệ chất lan tâm. Hấn luôn luôn tìm kiếm, tìm kiếm người như vậy, hấn ở trên người Lâm Vũ nhìn đến một ít gì đó làm hấn ngạc nhiên. Nàng kiên cường độc lập, không phụ quyền quý, nàng đầy bụng tài tình, nàng rất cuộc còn có bao nhiêu mặt hấn chưa từng biết, nàng có phải người hấn muốn tìm có thể cùng hấn vượt cả đời và chấp chương thiên hạ hay không? Hấn tin tưởng, đáp án này sẽ công bố ở không lâu sau, nhưng ở phía trước, hấn cần quan sát nàng sâu hơn, thử nàng, một khi xác nhận, hấn sẽ nắm chặt không buông, ai cũng không thể đem nàng cướp đi từ trong tay hấn.

Nghĩ như vậy, hấn dùng tay gảy nhẹ một luồng tóc dài ở dưới vành tai nàng lên, nàng muốn lảng tránh, lại phát hiện hấn ôm càng chắc hơn, cái miệng của hấn mỉm cười, bứt lên một cái độ cong đẹp mắt, khi bộ mặt đường cong lạnh lùng của hấn nhu hòa xuống, hấn cố ý lấn đến gần nàng, mặt của nàng đỏ lên một chút, tâm cũng không khỏi đập thành thịch, nhìn đến mặt của hấn dần dần tới gần, thân thể của hấn đột nhiên trở nên cứng ngắc, không tự chủ được hai mắt nhắm nghiền, cái gọi là nhắm mắt làm ngơ, hấn chủ động, nàng sẽ không động, lấy tĩnh chế động, nàng không tin người sĩ diện như hấn sẽ cứng rắn Phách Vương thượng cung.

Nàng có thể cảm nhận được hơi thở của hấn ngay tại trước mặt nàng, nhưng hơi thở này thực bằng phẳng. Mặt của hấn từ khuôn mặt của nàng nhẹ nhàng sát qua, ở bên tai nàng dừng lại, “Người biết làm sao phối hợp ta chứ?”

Lâm Vũ vừa định mở miệng, lại bị hấn chặn môi, lưỡi của hấn nhẹ từ hàm răng mở ra của nàng đưa vào, cũng cố ý trêu chọc đầu lưỡi của nàng, nàng bối rối khép lại hàm răng, cắn hấn, ý đồ ngăn cản đầu lưỡi của hấn tiến công, hấn không chút nào lùi bước, một bàn tay vẫn gắt gao bóp chặt nàng, tay kia thì đem y phục của nàng xé mở, ném đi ra ngoài. Thân thể mịn nhẵn như son của nàng lập tức bày ra trước mắt, hấn không khỏi hít một hơi khí thật sâu, Lâm Vũ trên giường hoảng sợ hé miệng muốn hét to, lại bị hấn đột nhiên điểm trúng á huyết, nàng hung hăng trừng mắt hấn, trời biết cái gọi là phối hợp của hấn là cái gì, nàng cũng không hy vọng lên lớp giáo dục giới tính khóa, nàng ý đồ dùng chân đá văng hấn ra, cũng đang lúc này nghe được một tiếng kêu gọi ngoài màn giường: “Hoàng thượng, nên đứng dậy.” Xuyên thấu qua cái màn

hơi mờ, lại đem nàng kéo vào ngực mình, trong lúc lơ đãng điểm á huyết của nàng một cái, lạnh lùng nói: “Người đi an bài đồ ăn sáng cho ta và Lâm Nhi đi. Mặt khác, lại chuẩn bị một bộ quần áo cho Lâm Nhi.”

Trương Cửu liếc quần áo trên mặt đất một cái, âm thầm mừng cười, vội trả lời: “Bây giờ nô tài đi chuẩn bị!” Hắn lui ra sau, kêu vài tỳ nữ chuyên môn hầu hạ Lâm Vũ, đợi tỳ nữ khác hầu hạ hoàng đế thay quần áo xong, sau khi hoàng đế đi ra nội thất, nhóm tỳ nữ liền nối đuôi nhau mà vào. Các nàng thuận thực mặc quần áo cho Lâm Vũ, cũng hầu hạ rửa mặt chải đầu, thu thập quần áo trên mặt đất, sửa sang lại đệm giường. Lâm Vũ thấy các nàng thu thập giường, đột nhiên nghĩ đến cái gì, muốn tới ngăn cản, đã thấy trên giường rõ ràng hiện ra dấu đỏ, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, mới ý thức tới, tất cả vừa rồi, đều là hắn đang diễn trò, mà nàng, cũng không phải một diễn viên tốt.

Đợi nhóm tỳ nữ búi tóc xong cho Lâm Vũ thì trong sảnh Hoa Tiễn cung đã bày xong đồ ăn sáng. Ở dưới sự hướng dẫn của một cung nữ chủ sự, Lâm Vũ đi vào thiên sảnh. Tào Thịnh đã thấy nàng tiến vào, ngón tay rung rung hạ xuống, trong đầu lập tức hiện lên thân thể vừa rồi chứng kiến, khi nào thì hắn cũng trở nên chưa thỏa mãn dục vọng như thế rồi, hắn không khỏi cường chế suy nghĩ bay loạn trong mình, cười nói: “Lâm Nhi lại đây, ngồi cạnh trẫm.” Lâm Vũ nhìn vị trí hắn chỉ chính là chỗ kế bên hắn, khẽ cắn môi một cái, làm ình bình tĩnh, hắn là đang diễn trò, diễn trò, lo lắng ngồi lên.

Khi thái giám thử độc thì Tào Thịnh luôn luôn nhìn nàng, bên miệng lộ vẻ cười, ánh mắt sâu thẳm lộ ra một chút nhu tình, Lâm Vũ nhìn xem nội tâm lại sợ hãi từng đợt, hình dáng cúi đầu như bầm tởm. Đợi sau khi thái giám xác định đồ ăn không khác thường, hắn liền ôn hòa hỏi nàng: “Muốn ăn cái gì?” Lâm Vũ nhìn đại tiệc từng đạo sắc hương vị đều đủ trước mắt, chợt cảm thấy khẩu vị mở rộng ra, phải biết rằng đồ hoàng đế ăn là thiên hạ mỹ vị a, nàng nhất định phải hảo hảo mà nhắm nháp không còn một mống, nàng trước chỉ chỗ một món ăn ở chỗ xa nhất, “Dân nữ muốn ăn cái kia.”

“Tốt, trẫm cũng muốn mỹ nhân gỏi kia.”

Lúc này, thái giám thực tự giác gấp 2 cái mỹ nhân gỏi trong mâm, phân biệt để vào trong 2 cái đĩa nhỏ, để lên cho hoàng đế và Lâm Vũ. Lâm Vũ nhìn thứ hình dạng mỹ nhân gỏi trong suốt trong sáng trong cái đĩa kia, cảm thấy nó tựa hồ thực yếu ớt, liền cẩn thận kẹp nó lên vội đưa vào miệng, lại thỉnh linh nghe được Tào Thịnh bên cạnh than nhẹ một tiếng: “Ai, vẫn cảm thấy mỹ nhân gỏi này xốp giòn ngon miệng, hôm nay mới biết còn chưa bằng một phần Lâm Nhi của ta.” Nghe nói như thế, Lâm Vũ thiếu chút nữa đem mỹ nhân gỏi đang kẹp lấy làm rơi, nàng lại nhắc nhở chính mình, hắn đang diễn trò, diễn trò, dừng một chút, đem khối mỹ nhân gỏi kia đưa vào trong miệng, vừa vào liền tan ra.

Tiếp theo nàng lại chỉ hướng một cái bàn khác, “Dân nữ còn muốn ăn cái kia.”

“Đó là cổ người ngọc. Tiểu Lục, người cũng gấp hai phần lại đây.”

“Vâng!” Thái giám theo lời gấp 2 cái, phân biệt trình lên.

Lâm Vũ nhìn món đồ ăn làm giống như cái cổ được đặt trước mắt, sau khi xem hoàng đế ăn hết, nàng vẫn chưa kẹp lên, Tào Thịnh nhìn nàng chỉ nhìn chằm chằm đồ ăn kia lại chưa động, nghi ngờ nói: “Làm sao vậy?”

“Ách, không có, dân nữ suy nghĩ, tên này như thế nào được đến?” Được rồi, người lại có lời kịch gì, nói trước nói trước, nàng chờ.

Tào Thịnh cười, Lâm Vũ cảm thấy nụ cười kia có điểm chói mắt, lại nghe hắn nói: “Người ném thử trước.”

Lâm Vũ dùng dư quang quét mắt nhìn hắn một cái, ngoan ngoan đem cổ người ngọc đưa vào trong miệng, Tào Thịnh lại nói tiếp: “Cổ người ngọc vào miệng, làm cho trẫm nhớ về cổ ngọc của các mỹ nhân. Liền như lúc này, trẫm nhắm nháp nó, lại nghĩ đến tối hôm qua, đặc ý vẫn còn chưa hết.” Ánh mắt tùy ý của hắn nhìn chằm chằm cái cổ Lâm Vũ, hại Lâm Vũ thiếu chút nữa bị sặc. Đều nói bữa sáng là cực kỳ quan trọng, được rồi, vì khỏe mạnh của nàng, vì mỹ thực thiên hạ này, nàng nhịn.

Tào Thịnh thấy nàng một bộ quần dạng, cố nín cười, nghiêm túc nói: “Từ từ ăn, đừng nghẹn, đây là quy củ trong hoàng cung, người phải quen.” Nói xong đưa cốc nước của hắn cho nàng.

“Khụ khụ. . .” Được rồi, nàng sẽ quen, nàng tiếp nhận ly nước kia uống, nghĩ rằng nhất định phải luyện một thân bản lĩnh mặc kệ hắn nói cái gì nàng cũng có thể ăn vào được.

Cứ như vậy, Tào Thịnh vừa ăn một món vừa “giải thích” một câu, Lâm Vũ ăn một bữa sáng vừa phong phú lại khó quên, nàng lại không biết, vài ngày sau này thời gian ăn sáng cũng phải vượt qua như vậy.

Mà tất cả này, Trương Cửu hầu hạ một bên đều xem ở đáy mắt.

Ăn xong, Lâm Vũ liền bị Trương Cửu mang xuống, vì ngăn ngừa mọi người nghệ phường khả nghi, hẳn cho nàng dịch dung một lần nữa, khôi phục bộ dáng khi tiến cung, lại bắt đầu tiến trình luyện múa một ngày.

Lâm triều trở về, trong Hoa Tiển cung, Tào Thịnh để lại Tào dục, Hàn Dư và Bạch Quyết.

Hàn Dư đem tin tức tra xét nghệ phường nhiều ngày báo cho Tào Thịnh, chỉ thấy vẻ mặt Tào Thịnh tối tăm, nghe Hàn Dư báo xong, hẳn lạnh mặt nói: “Hàn Dư, ngươi cũng biết bảy ngày sau bọn họ có hành động ở trong cung?”

Hàn Dư cả kinh trong lòng, lại chỉ có thể lắc đầu, “Thần, không biết.”

“Tra xét của ngươi chỉ biết thứ nhất, lại không thể vào sâu.” Tào Thịnh dừng một chút, lại nhìn về phía Bạch Quyết, “Bạch Quyết!”

“Thần ở!”

“Bên Lan Cơ có tin tức gì?”

“Bẩm hoàng thượng, Lan Cơ báo bọn họ đã nhiều ngày mỗi đêm đều có thảo luận bí mật, mà nàng không thể tham dự, không thể dò thám biết.”

“Hoàng đệ, cơ sở bí mật ngoài cung của bọn họ có động tĩnh mới không?”

“Theo thần đệ tra xét đã nhiều ngày, trừ Viên Kiệt sớm vào ra trễ, ba ngày trước, chỗ bí mật kia còn lục tục tiến vào mười người, lại không thấy ra, thần sợ đã thả kinh xà, chưa phải người lên vào. Mà mỗi đêm Viên Kiệt đều trở về chỗ bí mật trong cung Lan Cơ.”

“Những người đó, ngươi đều có thể ghi nhớ tướng mạo?”

“Thần đệ đã phái người vẽ, mời hoàng huynh xem.” Nói xong từ trong tay áo lấy ra một bức họa cuộn.

Tiếp nhận bức họa cuộn tròn, Tào Thịnh đi xuống bàn, khoanh tay phía sau, lâm vào trầm tư.

Lúc này, Hàn Dư nói: “Dục Vương, những người bí mật hội họp, có người có vóc dáng xấp xỉ như chúng ta không?”

Nghe được lời này, ánh mắt Tào Thịnh sáng lên, “Hàn Dư hỏi rất hay, chúng ta sẽ phái người giả dạng một người trong đó lên vào trong đó.”

“Hoàng huynh nói đúng, trong những người bí mật hội họp, thật có một người vóc người tương tự với Hàn đại nhân.”

“Nga?” Tào Thịnh đem bức họa cuộn tròn mở ra. Dục Vương chỉ vào một người trong đó nói: “Đây là người hôm qua mới vào, chắc là một Đường chủ Viên Kiệt thiết lập.”

Ánh mắt Tào Thịnh chợt lóe, liền nói: “Hàn Dư! Ngươi nhanh chóng tìm cách lên vào, cần phải đem việc mưu đồ bí mật tra xét rõ ràng!”

“Thần tuân chỉ!” Hàn Dư khom người quỳ xuống, lại nghĩ đến Lâm Vũ, thích thú nói: “Hoàng thượng, thần sẽ lên vào, vậy việc nghệ phường người nào sẽ phụ trách?”

Tào Thịnh nhìn hẳn, trong mắt sâu thẳm không có bất kỳ cảm xúc, “Hàn Dư, ngày mai ta sẽ hạ chiếu phái người đi. Mấy ngày trước đây báo lên nói học sĩ Vạn Bác hội nơi đó tiến cử vẫn chưa đến kinh, nhưng trẫm đã mật báo bọn họ hướng lên đường vào kinh. Trong chiếu chỉ của trẫm phái người đi đường thẳng để che dấu tai mắt người, để người lên vào trong chỗ Viên Kiệt. Về phần nghệ phường, trẫm đều có an bài.”

“Dạ! Thần cần tuân ý chỉ!”

Tào Thịnh gật gật đầu, nhưng trong lòng căng thẳng, “Chúng ta có thể lên vào trong bọn họ, bọn họ cũng có thể. . .” Hắn nhìn kỹ hoàng đế trước mặt, Hàn Dư và Bạch Quyết, hơi ngừng, thở phào nhẹ nhõm nói: “Cần phải để ý người khác lên vào trong chúng ta.”

Ba người vừa nghe, chợt cảm thấy kinh hãi, liền nói: “Thần tự nhiên cần thận làm việc.”

Sau khi an bài tất cả thỏa đáng, mọi người lui ra, Tào Thịnh trở lại chỗ ngồi, nhưng vẫn nhúu chặt lông mày, còn có một chuyện hắn còn để trong lòng, liền lớn tiếng kêu: “Bạch Quyết!”

Bạch Quyết phòng thủ ở ngoài cung lập tức đẩy cửa đi vào, “Thần ở!”

“Sáng nay cho người điều tra việc, có manh mối gì?”

“Thần đã nói Huyền Kỳ việc ám sát này, hai ngày sau sẽ hồi âm.”

“Tốt, các người hãy lui ra sau đi.”

Huyền Kỳ các là cơ cấu chuyên môn vợ vét tin tức giang hồ, hôm nay, trong vòng một ngày các chủ lại nhận được hai việc ủy thác giống nhau, một người là ân nhân cứu mạng của hắn - Phó Tử Minh, một người khác còn lại là anh em kết nghĩa của hắn - Bạch Quyết, trong tay hắn suy đoán hai phong thư ủy thác, chỉ muốn độc vương này, lại phạm vào tai họa gì? Bất quá, người kia như vậy, cho dù phạm chuyện lớn hơn nữa, phỏng chừng cũng sẽ không để ở trong lòng. Đảo qua báo cáo trên bàn, hắn nhanh chóng thả một con bồ câu đưa tin, bay về phía nam.

Đã xong tập luyện một ngày, Lâm Vũ trở lại trong phòng, nghĩ đến đợt lát nữa nàng lại muốn đi đối mặt hoàng đế kia, nàng không khỏi đau đầu một trận, ai, hành động a hành động, kiếp trước không có học được nửa phần từ mẫu thân kia, nay lại chịu lấy người dạy dỗ. Nàng thực hoài nghi, hoàng đế và mẫu thân có quan hệ hay không, nghĩ đến diện mạo của Dục vương kia, ần ần cảm thấy mẫu thân là mẫu hậu của bọn họ hoá thân. Trong ngày này, trừ tập luyện không rảnh nghĩ điều khác, lúc nghỉ tạm, trong đầu của nàng liền hiện lên bóng dáng hoàng đế kia, lái đi không được.

Nàng buồn bực cởi quần áo, chìm xuống trong thùng gỗ, vốc nước ấm, vẩy lên người, chỉ có lúc tắm rửa, nàng mới có thể hoàn toàn thả lỏng tâm tình, không có bất kỳ người nào quấy rầy, chỉ có một mình nàng, tận tình hưởng thụ tắm hoa tươi này. Nhưng, trời không theo ý người, trên xà nhà, sớm có một người nằm trong đó, hắn bình tĩnh nhìn Lâm Vũ, từ khi nàng cởi quần áo đi vào trong thùng, tỉ mỉ rửa ngọc thể bằng cơ kia, bọt nước tóe lên bốn phía, tim của hắn sớm đã mệnh mông không thôi. Hôm nay hắn trước thời gian tan mật đàm, liền vì có thể gấp trở về xem nàng, người của hắn đã báo, hôm qua hoàng đế đã giữ nàng lại thị tắm, như vậy nàng lúc này, đã không còn là thân hoàn bích, nghĩ đến đây, tim của hắn sẽ bị đau một trận. Hắn còn chưa kịp nhắm nháp tư vị của nàng, lại đem nàng tặng cho kẻ địch của hắn. “Tào Thịnh, ta chắc chắn cho người sống không bằng chết.”

Sau khi Phó Tử Minh đem việc Lâm Vũ ủy thác phó thác cho Huyền Kỳ các, lại vẫn cảm thấy lòng có nghi ngờ, hắn tổng thấy Lâm Vũ lén gạt đi cái gì, màn đêm buông xuống thì nghĩ Lâm Vũ nên trở về phòng rồi, hắn liền lén vào hoàng cung. Hắn lặng lẽ đi vào bên ngoài phòng Lâm Vũ, nghe được tiếng nước ào ào bên trong, bất động thanh sắc ẩn ở chỗ tối. Không biết một chỗ tối bên ngoài còn có một người, đúng là Bạch Quyết. Bọn họ đều ngừng thở, yên lặng nghe động tĩnh trong phòng.

Viên Kiệt trên xà nhà thấy Lâm Vũ đã tắm xong đứng dậy, trực tiếp rơi thẳng xuống dưới, vừa vịn đứng lại ở trước mặt Lâm Vũ, ánh mắt hắn lóe hoa lửa, lại mãnh liệt kèm chế sự xúc động muốn đè nàng xuống, nói giọng khàn khàn: “Người thật đẹp!”

Lâm Vũ nhìn đến hắn đột nhiên xuất hiện, nhất thời bối rối một trận, vội vàng đem thân mình lên vào trong nước, hít một hơi thật sâu, nhắc nhở mình nhất định phải trấn định, nàng xem đến ánh mắt mê mang của hắn nhìn mình chăm chăm, trong đầu chợt lóe, nhẹ giọng nói: “Bấm điện hạ, bên hoàng đế, ta đã làm tốt. Hoàng đế nói muốn ta nhiều ngày đều đi thị tắm, không biết điện hạ muốn ta làm như thế nào?”

Viên Kiệt nghe nàng nhắc tới Tào Thịnh, giận theo tâm ra, tàn khốc nói: “Người chỉ cần mê hoặc hắn, hắn đã trúng độc, bảy ngày sau, ta nhất định sẽ không để cho hắn sống tốt!” Nói xong hắn dần dần đến gần nàng, vươn tay muốn đụng chạm khuôn mặt của nàng.

“Ta lo lắng cho điện hạ a.” Lâm Vũ bất động thanh sắc lui về sau, lại phát hiện đã ở bên cạnh thùng gỗ.

“Mỹ nhân có gì nói ra lời ấy?” Viên Kiết không có phát giác dị trạng của nàng.

“Nếu điện hạ giết chết hoàng đế, đi lên ngôi vị hoàng đế, vậy Vương gia vẫn nắm giữ trọng binh, ta lo lắng ngôi vị hoàng đế này của điện hạ khó có thể ngồi yên.”

“Ha ha, mỹ nhân quá lo lắng.” Viên Kiết tiến thêm một bước lần đến gần, đầu ngón tay đã đưa về phía cổ của nàng, khẽ cười nói: “Hắn đã chết, nhưng không người biết được, mọi người chỉ biết quỳ lạy hoàng đế, cũng không biết bọn họ quỳ lạy là hoàng đế thực hay là hoàng đế giả.”

Lâm Vũ cả kinh, cảm thấy sáng tỏ.

Lúc này, ngoài phòng truyền đến tiếng gọi của tiểu Nguyên: “Cô nương, người tắm xong chưa? Trương công công đang ở bên ngoài chờ.”

Nghe một tiếng kêu gọi, Lâm Vũ chỉ muốn lập tức ôm lấy tiểu Nguyên, thích thú lớn tiếng trả lời: “Uh, lập tức xong ngay.”

Viên Kiết tức giận, lại vẫn hôn nàng, thật sâu đòi lấy hương thơm của nàng, rồi sau đó vẫn chưa hết ý nhảy lên xà nhà, đợi Lâm Vũ đi rồi, âm thầm lặng lẽ lên về phòng Lan Cơ.

Phó Tử Minh vẫn nấp trong chỗ tối, nắm thật chắc nắm tay, các đốt ngón tay rung động khinh khách, trong đầu của hắn không ngừng vọng lại những lời mới vừa nghe thấy, đáy mắt một mảnh mờ mịt, trong lồng ngực tích tụ không biết là hận hay là đau, lăm lăm lườm bầu, một lần lại một lần lặp lại: Lâm Vũ, vì sao ngươi phải làm như vậy?

25. Chương 25: Si Niệm

Vạn Bạc hội sấp gần, học sĩ các nơi tề tụ về kinh, trong kinh thành nhất thời trở nên cực kỳ náo nhiệt. Ở bên trong ngõ nhỏ nào đó ở Hoa Vũ phường đông thành, có một bọn người tụ ở nơi đó, bọn họ thương nghị không phải chuyện tốt gì, mà là phản loạn; bọn họ muốn mang đến cho dân chúng kinh thành cũng không phải Cát Tường, mà là tai nạn. Bọn người này, chính là Viên Kiết cùng bọn thủ hạ của hắn.

Mấy ngày trước, Viên Kiết lợi dụng mỹ nhân kế hạ độc Tào Thịnh, vì độc này có bảy ngày thời gian phát độc, ở ngày thứ hai sau khi Tào Thịnh uống thuốc độc, Viên Kiết lập tức triệu tập của thủ hạ liên can của hắn. Hắn ở kinh thành có phân đường chung quanh, phân công quản lý bốn khu phía nam, mà ở bên ngoài kinh thành có phân đường khác được thiết lập. Lần này, là một lần cơ hội mấu chốt nhất để Viên Kiết thực hiện giấc mộng, có lẽ cũng là cơ hội cuối cùng.

Đường chủ Bành Bác ở phân đường thiết lập phía Bắc Tề Châu phía Nam kinh thành, sau khi nhận được Viên Kiết khẩn cấp triệu tập, liền lập tức giục ngựa lao tới kinh thành. Khi hắn đã tìm đến chỗ bí mật ở Hoa Vũ phường thành đông thì đã là ba ngày sau đó. Hắn cũng là người cuối cùng được Viên Kiết triệu tập tới. Đợi gấp ba ngày ba đêm, làm hắn mỗi một khắc không chịu nổi, vừa đến chỗ bí mật, lại khởi bệnh, bệnh này khiến cho hắn choáng váng đầu, không hề khí lực, mọi người thấy như thế, chỉ phải mời lang trung tới cửa khám. Lang trung kia chẩn mạch của hắn, từ từ nhắm hai mắt làm như có thật gật gật đầu nói: “Gió lạnh từ ngoài tập kích, khí phổi thông thông, sợ là phải nghỉ ngơi nửa tháng a.”

Đường chủ một bên sốt ruột nói: “Có phương pháp có thể làm hắn nhanh chóng khôi phục?”

“Có thì có, nhưng. . .” Dừng một chút, lang trung giương mắt quét Đường chủ kia một cái, nhất thời một thỏi vàng đưa tới trước mắt lang trung, “Này có đủ hay không?”

Ánh mắt Lang Trung sáng lên, cười nói: “Ta ghi một phương thuốc, có thể khiến hắn ngày mai liền khỏe.”

Buổi chiều, sau khi Bành Bác uống thuốc vào, chỉ cảm thấy bụng quay cuồng không thôi, hắn vội vã chạy về phía nhà vệ sinh, không biết có hai đạo bóng đen theo sát phía sau. Từ nhà vệ sinh đi ra, Bành bác cảm

giác thư thái chút, vừa trở lại phòng, bụng lại làm âm ỉ, hần thở dài, rồi lập tức chạy đến nhà vệ sinh. Lại đi ra thì đã là Hàn Dư dịch dung thay đổi thân phận.

Lần thứ hai Lâm Vũ đối mặt long sàng, xét thấy giáo huấn một lần kinh nghiệm trước, trước khi lên giường, nàng mỉm cười thở dài, cúi đầu nói: “Hoàng thượng, dân nữ thân phận thấp lại thân trúng kỳ độc, không thể hầu hạ hoàng thượng, kính xin thứ tội.” Nói xong ở trên giường khoa tay múa chân cái mấy đường, “Khi dân nữ ngủ có thói quen, thích đá đánh kéo, dân nữ sợ quấy nhiễu hoàng thượng, thỉnh cầu xem đây là ranh giới, dân nữ bên ngoài, hoàng thượng ở bên trong, nếu dân nữ qay cuồng chỉ biết hưởng dưới giường trở mình, sẽ không quấy rầy mộng đẹp của hoàng thượng.”

“Nha.” Tào Thịnh thản nhiên đáp lại, “Nghỉ tạm đi.” Hần miễn cưỡng vươn ra hai tay, nhìn Lâm Vũ, Lâm Vũ ngẩng đầu, thấy bộ dạng hần vẫn không nhúc nhích, liền tiến lên giúp hần cởi áo nới dây lưng, đợi vồ về chơi đùa xong, Tào Thịnh trực tiếp thẳng nằm xuống.

Tiếp theo, Lâm Vũ cũng bỏ đi áo ngoài, áo trong bên trong không dày không mỏng, nhưng hoàn toàn bao toàn thân nàng, nhìn lên Tào Thịnh trên giường một cái, thấy hần đã nhắm mắt, Lâm Vũ thở phào nhẹ nhõm, lập tức nằm xuống.

Nghe được tiếng hít thở đều đều của hần, không bao lâu, Lâm Vũ cũng dần dần vào mộng đẹp.

Lúc nửa đêm tỉnh lại, Lâm Vũ lại phát hiện trên người mình thêm một cái tay, cái tay kia gắt gao ôm mình, đem nàng kê sát ở trong lòng người nào đó. Nàng nhẹ nhàng quay đầu, lại chạm đến cằm của hần, hơi hơi giương mắt, thấy hần vẫn nhắm hai mắt, hô hấp đều đều, liền lặng lẽ vươn tay muốn đem tay hần lấy ra, lại phát hiện tay hần ôm thật chặt, làm như thế nào đều làm không thành, nàng thở dài một hơi, được rồi, nàng nhịn. Nàng nhắm mắt lại, bắt đầu đếm, mười con dê trôi qua, hai mươi con dê cũng trôi qua, ngay tại nàng đếm tới ba mươi con dê thì một cái chân trong chăn nâng lên, lướt qua hạ thân nàng, cuối cùng dừng lại ở trên đùi của nàng, sau đó cong lại, đem hai chân của nàng ôm vào, cái trán Lâm Vũ rớt một giọt mồ hôi lạnh. Tiếp tục như vậy, nàng cho dù đếm tới một ngàn con dê cũng ngủ không được.

Sĩ khả nhẫn thực bất khả nhẫn (nôm na là không nhịn được nữa)! Nàng nhẹ nhàng hoạt động một chân của mình, từ từ nhắm hai mắt hướng hạ thân Tào Thịnh hung hăng đá một cái, trong miệng lộn xộn hô: “Không nên không nên!” Vừa kêu vừa đá, càng đá trong lòng càng hưng phấn, phải biết rằng, lúc này nàng là ở “Trong mộng”, trong mộng nàng cũng không biết đá là ai, cái gọi là người không biết vô tội nha, nàng tin tưởng trải qua tự mình trải qua đêm nay, nàng sẽ cho hần lưu lại một ấn tượng khắc sâu, ấn tượng này có lẽ sẽ trực tiếp làm hần không chút khách khí đem nàng “mời” ra long sàng, đương nhiên, đây đúng là kết quả nàng chờ mong.

Nhưng sự tình phát triển như Lâm Vũ suy nghĩ sao?

Tào Thịnh trên giường, từ sau khi nằm trên giường liền làm bộ ngủ, đợi sau khi nàng ngủ say, hần nhẹ nhàng ôm nàng, đem nàng vây quanh ở trong lòng mình, mỹ nhân trong ngực, hần lại không thể mạnh mẽ giữ lấy nàng, hần khe khẽ thở dài, điều chỉnh tốt cảm xúc xao động của mình, không lâu cũng ngủ thật say. Lúc nửa đêm nàng tỉnh lại, lúc quay đầu môi của nàng chạm đến cằm của hần, làm hần luôn luôn cẩn thận tỉnh ngủ, hần lập tức ý thức được cử động của nàng, thích thú vẫn nhắm hai mắt, chưa động thanh sắc. Kế tiếp, hần cảm giác được nàng đang dùng lực đẩy tay hần ôm nàng ra, hần cũng âm thầm dùng lực, làm nàng như thế nào làm cũng không được, cuối cùng buông tha cho. Nàng lại không biết, khóe miệng của hần đã hơi hơi gợn lên.

Nàng yên lặng đếm, hần cũng đã bắt đầu hành động mới. Hần gơ chân lên đem chân của nàng vòng qua, liền tính vào hần phạm vi. Lâm Vũ tức giận vì bảo vệ trong sạch bản thân, vận dụng đá công, còn giả bộ hình dáng bóng đè. Tào Thịnh nín cười, nàng khoa chân múa tay với hần mà nói không có nửa điểm uy hiếp, hần bắt được chân không an phận của nàng, nhẹ giọng ở bên tai nàng nói: “Lâm Nhi, nếu người cử động nữa, ta không thể cam đoan ta sẽ không cắn người.”

Lâm Vũ cứng đờ, nhất thời mặt phát sốt một trận, “Ách, hoàng thượng thứ tội. . . .”

“Ta cũng có một thói quen, khi ngủ thích ôm người, càng giãy dụa, ta càng ôm chặt. Cho nên, ta sẽ không trách tội người, cũng hi vọng người có thể quen.”

“Dạ, dân nữ hiểu được.” Được rồi, nếu hần nói như thế, nàng chỉ có thể nhin, quen là tốt rồi, nàng chỉ làm hơn cái đệm lưng.

Tào Thịnh thấy nàng vẻ mặt cung kính, không khí có chút quái dị, thích thú cười nói: “Người cũng biết ta làm sao có thói quen này?”

Lâm Vũ nhẹ nhàng lắc đầu, ở trong lòng hần, thân mình bị hơi thở độc đáo của hần vây quanh, độ ẩm trên mặt nàng dần dần bay lên, trong lòng dâng lên một cỗ xao động không hiểu, lại nghe hần tiếp tục nói: “Trong trí nhớ khi ta còn bé, có rất ít ngày cùng một chỗ với mẫu hậu. Chỉ có một lần, nay vẫn thật sâu khắc ở trong lòng ta. Lần đó mẫu hậu bị phụ hoàng mang về, mẫu hậu nhìn đến chúng ta, lệ nóng doanh tròng, đem đó, ta ôm nàng, ôm thật chặt đi vào giấc ngủ, ngày thứ hai mở mắt ra lại phát hiện nàng đã không ở trước mắt, sau đó, mới biết được, mẫu hậu đi địch quốc. . .”

Đi địch quốc? Nội tâm Lâm Vũ có rất nhiều nghi vấn, nhưng nàng biết rõ đạo lý lòng hiếu kỳ hại chết mèo, chuyện bí mật của hoàng gia tuyệt không có thể hỏi, biết đến càng nhiều, càng nguy hiểm. Tuy rằng nàng không có thói quen nói huyền thuyên, nhưng nếu ngày nào đó hoàng đế vừa nghĩ tới gièm pha nhà mình bị người biết được, có thể sẽ giết nàng, nàng chẳng phải oan uổng. Cho nên, im miệng không nói chính là đạo bo bo giữ mình.

Tào Thịnh thấy nàng vẻ mặt im lặng, thích thú lại nói: “Thói quen của ta, cũng là từ thời điểm đó dựng lên.” Nói điều đó, hần đã thấy không hề buồn ngủ, cúi đầu nhìn về phía Lâm Vũ, ôn nhu hỏi: “Lâm Nhi, cha mẹ của ngươi là người ra sao?”

Lâm Vũ ngẩn ngơ, cha mẹ, cái từ này đối với nàng mà nói thật là thực xa lạ, từ kiếp trước đến kiếp này, nàng chỉ có một người đáng được xưng là mẫu thân, mặc dù không phải thân sinh, nàng lại cho nàng quan tâm cùng trân trọng so với bất luận kẻ nào đều nhiều hơn. Nhưng nay, nàng cũng chỉ có ở trong mộng mới có thể cùng nàng gặp lại. Nàng nghĩ nghĩ, trả lời: “Gia phụ gia mẫu đều mất, dân nữ cùng muội muội lưu lạc kinh thành, sau bái phò chương quỳ làm thầy, nghiên tập y thuật.”

Tào Thịnh thấy nàng không chỉ có biết y lý, còn có thể ca múa, họa thuật chúng, hần là hậu nhân của danh môn, khi nghe nàng đề cập chuyện nhà giọng điệu lại hơi trầm xuống, lưỡng trước nàng gặp được thê thảm, liền không hề hỏi tiếp, không khỏi ôn nhu nói: “Sẽ không cho ngươi chịu khổ nữa.”

Lâm Vũ ảm áp trong lòng, nhẹ nhàng nói rõ: “Cám ơn.” Nhưng trong lòng nàng hiểu được, kế tiếp còn có rất nhiều khó khăn muốn chính mình đi đối mặt, không được dựa vào bất luận kẻ nào.

Cứ như vậy, hai người mang tâm tư bất đồng, sau đó dần dần tiến vào mộng đẹp. Trong lúc ngủ mơ, Lâm Vũ mơ thấy được mẫu thân ôm, Tào Thịnh cũng nhìn thấy mẫu hậu ôm thật chặt, vì thế, hai người đều nở nụ cười.

Dưới ánh trăng, đã có một người không thể đi vào giấc ngủ. Từ sau khi nghe được đối thoại của Lâm Vũ cùng người nọ, trong lòng Phó Tử Minh vẫn thực lo lắng, vì sao nàng phải thay hần làm việc? Chẳng lẽ nàng ngay từ đầu đã che giấu thân phận của nàng? Chẳng lẽ nàng vẫn chính là dưới tay người khác? Chẳng lẽ trước kia nàng làm đều là biểu hiện giả dối? Cùng lúc nàng vì người nọ hiến thân cho hoàng đế, về phương diện khác nàng lại muốn hần đi tìm thuốc giải “Diệt thể”, nghĩ vậy, hần lại không khỏi sinh lòng nghi ngờ, hi vọng Lâm Vũ làm là có nguyên nhân nhất định, nhưng nghĩ đến nàng có thể đã mất thân trong sạch, trong lòng hần liền đau đớn một trận. Phụ hoàng từng vì nữ nhân kia mà từ bỏ bọn họ, hần mất đi người thân vẫn cho là chính mình sẽ vắng vẻ cuộc đời này, sau khi lòng lạnh như băng của hần gặp gỡ nàng dần dần khôi phục độ ấm ngày xưa thì lại không nghĩ rằng nàng sẽ như thế, nàng có thể giống phụ hoàng vứt bỏ hần như vậy hay không? Hần không biết, cũng không nguyện suy nghĩ. Nhưng lúc này, hần chỉ có một loại ý niệm mãnh liệt: hần nhất định phải nghe nàng chính mồm nói ra chân tướng với hần.

Giờ Tuất hôm sau, mang theo tin tức Huyền Kỳ các đưa tới, Phó Tử Minh sớm lên vào hoàng cung. Hần đi vào bên ngoài phòng Lâm Vũ, thấy bên trong chưa từng đốt đèn, dự đoán được nàng còn chưa có trở về phòng, liền mở cửa sổ lên vào. Sau khi vào phòng, hần nhảy lên lên xà nhà, lặng lẽ chờ Lâm Vũ đến.

Mà lúc này Lâm Vũ, đã bị hoàng đế mật chiếu vào Duyên Hi cung trong hậu cung.

Phó Tử Minh trên xà nhà, lại không có phát hiện trong tủ treo quần áo trong phòng dĩ nhiên trống trơn, cứ như vậy, yên lặng đợi một đêm.

26. Chương 26: Phát Động Đấu Tranh (thượng)

Trải qua vài ngày đêm bí mật thương nghị, kế hoạch phát động đấu tranh, tổng quát đã được định, Hàn Dư dịch dung thành Bành Bác tham gia thương nghị bí mật ngày đó, xét thấy hắn đã mắc bệnh vừa mới phục hồi như cũ một bộ hình dáng khí nhược thể hư, đứng ở trong bọn người mặc dù yên lặng không nói gì, mọi người cũng không thấy khả nghi.

Thông qua này vài lần bí mật họp, Hàn Dư trên cơ bản nắm giữ tình huống, mỗi đêm lúc vào nhà xí, ngấm lên lút báo chỉ cho Bạch Quyết.

Từ sau khi hoàng đế trúng độc, đảo mắt đã qua sáu ngày, ngày mai đó là lúc hoàng đế phát độc mà chết, hội nghị bí mật tối qua, là mấu chốt, cũng là một lần tụ hội cuối cùng trước khi phát động..

Trong chánh đường một ngôi nhà ở hẻm nhỏ trong Hoa Vũ Phường, đèn cầy chiếu sáng, mùi rượu bốn phía. Viên Kiệt cao cao ngồi ở ghế chính, các cấp dưới Đường chủ, Phó đường chủ, các can sự theo thứ tự ngồi dưới hắn, bọn họ uống rượu, vừa uống vừa tâm tình, có ở mơ mộng về ngày phú quý sau khi chuyển thành công, có nghĩ đến mỹ nữ vây quanh. Mà Viên Kiệt đang ở âm thầm suy nghĩ sâu xa, hắn suy nghĩ mấy ngày không thấy Lâm Vũ, tuy biết đã bị hoàng đế mật chiếu vào Duyên Hi cung, lại vì đề phòng thâm nghiêm không thể đi vào thăm, hắn không khỏi cảm giác phiền muộn sâu sắc. Nhưng nghĩ đến sắp lấy được quyền vị, hắn lại kích động lên. Rượu quá ba tuần, Viên Kiệt đã là mặt mày hồng hào, hắn hưng phấn mà đứng lên, lớn tiếng nói: “Chư vị, hoàng đế Hoa Tiễn quốc đêm mai chắc chắn phát độc chết, đến lúc đó ta sẽ thừa cơ hội thay thế, mấy Đường chủ các người đi theo Trương Cửu lần vào trong cung, hợp tác thái giám trong cung đem hoàng cung nắm trong tay chúng ta. Các Phó đường chủ can sự khác thì trấn thủ các đường, chờ đợi điều lệnh.”

Người trên yến tiệc lập tức sôi sục, bởi vì một ít Phó đường chủ can sự không thể tham dự vài lần họp bí mật trước kia, đối với kế hoạch lần này còn không rõ ràng, vì thế có châu đầu ghé tai nhỏ giọng nghị luận, cũng có bùng ly rượu trầm tư, có mím môi cười.

Viên Kiệt liếc mọi người một vòng, trang nghiêm tuyên bố, “Chúng ta quyết định ngày mai phát động đấu tranh, ‘quốc hiệu’ vẫn là Đại Nhạc, niên hiệu —— Quang Khải. Tháng giêng đầu năm sau, tức là năm đầu của Đại Nhạc Quang Khải.”

Lập tức dưới đường một trận tiếng động lớn, có ít người cũng không biết thân phận chân chính của Viên Kiệt, chỉ biết hắn là chủ tử, dẫn bọn hắn mưu hướng soán vị, nhưng không ngờ đây là người Nhạc quốc. Lan Trùng ngồi ở dưới hiểu được, chậm rãi đứng lên nói: “Chư vị, chủ tử của chúng ta là lục thái tử của Nhạc quốc hoàng đế Duệ Vũ, từ sau khi Tào tặc đánh hạ dịch khải, tiên hoàng tuần tiết, lục thái tử ẩn mình, tính ra, đã có vài năm. Thái tử chu du các nơi, vì cứu phục Đại Nhạc ta, dốc hết tâm huyết. Hiện tại rốt cục sắp phát động đấu tranh rồi, từ ngày hôm nay, chúng ta đem thờ phụng Lục Thái tử Viên Kiệt của Tiên hoàng là việc chính, hiện dùng chính danh này.”

Mọi người âm ỉ mà dậy, hướng Viên Kiệt bái lạy, Viên Kiệt ngồi ngay ngắn nhận quà tặng, dương dương tự đắc. Hắn vẫy tay ọi người về chỗ, lại tiếp tục nói: “Ngày mai đúng lúc là thanh chi tiết (là 1 ngày gì đó quan trọng của Tiễn quốc), thánh lệnh các nhà các hộ đều có thể đốt pháo chúc mừng. Phát động đấu tranh thì chúng ta cũng lấy pháo đốt lửa làm thành chuyện, mấy người Đường chủ các người liền tốc tốc tề tụ ngoài cung, từ Trương Cửu dẫn các người đi vào. Chúng ta đã làm mười hai bộ y phục thái giám, ngay lúc đó phân phát xuống. Nhớ kỹ, trên cổ tay áo cột một sợi dây chỉ đỏ để làm ký hiệu. Trong cung nội ứng, đều có ký hiệu này.”

Hàn Dư suy đoán quần áo trong tay, cảm thấy sốt ruột, hắn không biết trong cung có bao nhiêu nội ứng. Bọn người này vào cung, là muốn liên hợp nội ứng chém giết đại bộ phận người trong cung, cũng giả họa cho Dục Vương, lấy tội Dục Vương mưu phản liên lụy mưu hại một số lớn quan viên để quét sạch triều cương, sau đó không ngừng đề bạt thủ hạ mình thay cho người có dị tâm trên triều đình, cuối cùng hoàng đế để lấy thói vị nhượng hiền đạt tới mục đích thay đổi triều đại.

Tuy rằng kế hoạch của bọn họ đều đã báo cáo từng cái, nhưng hiện tại mấu chốt nhất, không biết trong cung bọn họ rốt cuộc dấu diếm bao nhiêu thủ hạ, ngộ nhờ những kẻ xấu động thủ, đại nội nhất định sẽ tạo ương. Hắn trầm tư một chút, liền đứng dậy, hướng Viên Kiệt khom tay thi lễ, lại làm một cái vái sâu, học tiếng nói của Bành Bác, đứng ở trong nội đường nói: “Lục thái tử, thuộc hạ có cái nghi ngờ.”

“Nga? Người nói đi.”

“Thuộc hạ nghĩ, chúng ta tiến vào hoàng cung, chém giết trung sĩ bên người hoàng đế, lại không biết bên hoàng đế có bao nhiêu người thủ, nếu bọn họ người đông thể mạnh, chúng ta chẳng phải là khó có thể chống đỡ?”

“Ha ha, Bành đường chủ quá lo lắng. Thái giám ở bên trong cung, có hơn hai trăm người là nội ứng của chúng ta, trong những người này đủ một ít võ công cao thủ, đến lúc đó chúng ta nội ứng ngoại hợp, nhất định có thể đem bọn người kia một lưới bắt hết.”

Hàn Dư cả kinh trong lòng, hơn hai trăm người thật đúng là không ít, xem ra là một phen kịch chiến rồi, thích thú lớn tiếng trả lời: “Lục thái tử anh minh!”

Sau khi kết thúc tụ hội, Hàn Dư trở lại trong phòng, nhanh chóng đem tin tức viết ở trên tờ giấy, hắn thừa lúc đi ngoài, đem tờ giấy hướng một chỗ tối ném một cái, tốc độ kia cực nhanh, nếu có người nhìn đến, cũng chỉ sẽ cảm thấy đó là nhất thời hoa mắt. Bạch Quyết trốn ở nơi đó nhanh tay lẹ mắt cầm lấy, sau đó âm thầm lặng lẽ rời đi.

Trong hoàng cung, nhận được tình báo Bạch Quyết đưa về, Tào Thịnh chấn động, trong cung tổng cộng có một ngàn thái giám, còn có hai trăm người đầu nhập vào môn hạ Viên Kiệt, hơn nữa mười hai đường của hắn, phỏng chừng sẽ có mấy nghìn người. Ý thức được chuyện nghiêm trọng, Tào Thịnh vội vàng tuyên triệu Dục Vương và đại thần Tiểu Võ thống lĩnh đại nội thị vệ vào cung.

Tiểu Võ vẫn trải qua ngày an toàn nghe tin tức như thế, lập tức thay đổi sắc mặt. Làm con rể thừa tướng Hồ Tường, hắn vị con này hoàn toàn dựa vào cha vợ ngồi trên, trong ngày thường chỉ biết sống phóng túng, lại đem chuyện của mình để ở một bên, vừa nghe đến có tai họa, hắn liền khẩn trương không chịu nổi. Hắn rất sợ, một khi đạo tặc đột kích, hắn làm thủ lĩnh nhất định mũi chịu sào. Nghĩ như vậy, hắn lại yên lặng không dám đáp lời, cúi đầu âm thầm tự hỏi làm sao có thể tránh thoát một kiếp này.

Bởi vì một mục tham dự mưu đồ này, Dục Vương lập tức ý thức được mục đích hành động của đạo tặc lần này, nghĩ đến một đám quân mã của mình cũng còn trú đóng ở bên ngoài kinh thành, thích thú nói: “Thần đệ nguyện mang binh tróc nã phản tặc.”

Tào Thịnh khẽ gật đầu, “Một đám ô hợp, không cần phải thiên quân vạn mã. Nhưng nhớ kỹ, hành động của người phải nhanh! Trầm cho người một đạo mật chỉ, người đi Duyệt bộ binh điều động năm ngàn quân mã, cần phải ở sau khi phát động đêm mai đem những kẻ trộm các nơi tiêu diệt, mặc kệ nam nữ già trẻ giết không cần hỏi!”

“Vâng!”

Tào Thịnh xoay mặt nhìn về phía Tiểu Võ vẫn cúi đầu không nói gì, trong lòng không khỏi ghét một trận, hắn sớm biết người này ngu ngốc vô năng, chỉ vì bận tâm mật Thừa tướng chưa từng cách chức, nay đại biến lửa sém lông mày, đã thấy mặt thứ nhất khiếp đảm, hắn nhin không được quát to một tiếng: “Tiểu Võ!”

Tiểu Võ chợt nghe hoàng thượng uống kêu, sợ tới mức run lên cúi xuống, “Thần. . . Thần ở!”

“Người phụ trách chém giết phản tặc gây loạn trong cung đêm mai.”

“Này. . . . . Thần. . . . .”

“Huh? Người có gì nói, cứ nói đừng ngại!” Về mặt Tào Thịnh không kiên nhẫn nhìn hắn.

“Thần, thần tuân chỉ!”

“Được, người trước lui ra.”

Thấy Tiểu Võ vội vàng vàng rời đi, dục Vương lo lắng nói: “Thần đệ lo lắng bên hoàng huynh. . .”

“Hoàng đệ yên tâm, tính toán đâu ra đấy bọn họ cũng chỉ có gần hai trăm người, có cái gì khó lường, trăm ứng phụ được. Chính là Tiểu Võ kia, trăm xem chừng ngày mai hắn sẽ cáo ốm không đến.” Cho dù hắn không cáo ốm, hắn cũng muốn làm cho hắn không thể rời giường, người như vậy giữ ở bên người, sớm hay muộn sẽ là cái mối họa. Hắn có thể thừa cơ hội lần này miễn chức dẫn người của chính mình, mà bên Hồ Tường cũng không dám có bất kỳ lý do thoái thác, nghĩ vậy, Tào Thịnh lớn tiếng kêu: “Bạch Quyết!”

“Thần ở!” Bạch Quyết vẫn đứng thẳng ngoài điện lập tức khom người đi vào.

“Trẫm cho người một khối lệnh bài, tấm bảng này có thể điều động tất cả thị vệ đại nội, ngày mai người phân công mấy thị vệ âm thầm bảo vệ cho Thiên Trạch cung, Hoa Tiễn cung, Duyên Hi cung cùng các nơi nghệ phường; còn có phía bắc Kiền Tông môn, đêm mai có vài vị quan viên ở nơi đó trực đêm, bọn họ đều là thư sinh tay không tác sát, cung thất có biến, bị thương bọn họ người nào đều hỏi người!”

“Vâng!”

Sau khi Tào Thịnh an bài tất cả thoả đáng, gặp người liên can lui ra, liền triệu Hoàng Cách đến, cho hắn một đạo thánh chỉ, mệnh này ngày mai đến phủ Tiểu Võ tuyên chỉ. Trên nội dung là: “Tiểu Võ thống lĩnh đại nội thị vệ, thừa lúc trong cung nguy công nhiên giả bệnh kháng chỉ, tróc nã Hoa Thiên phủ cách chức điều tra!”

Sau khi đem ý chỉ truyền đạt cho Hoàng Cách, Tào Thịnh trở lại Duyên Hi cung, nhìn đến Lâm Vũ gục xuống bàn chờ hắn trở về đã nhắm mắt lại vào mộng đẹp, hắn không khỏi mỉm cười, nhẹ nhàng đi tới đem nàng ôm lấy, đặt ở trên giường, lại không thấy tỉnh lại, hắn không khỏi lắc đầu, nha đầu kia ngủ được cũng thật chìm, hắn còn muốn nói với nàng hắn đã hiểu tung tích độc Vương, cũng đã sai người tìm biện pháp hướng người này hỏi việc thuốc giải, mặc kệ độc Vương kia có yêu cầu gì, hắn đều phải đem thuốc giải nắm bắt tới tay.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của nàng, hồi tưởng đến mấy ngày nay cùng nàng ở chung, không khỏi mỉm cười. Hắn cảm giác tâm mình tựa hồ đã vì nàng mà thay đổi, mỗi đêm khi đi ngủ để nàng làm bạn bên cạnh đã thành thói quen của hắn, ngày thường rảnh rỗi trong đầu sẽ toát ra bóng dáng của nàng, cùng nàng ở chung là lúc làm hắn quên rất nhiều việc phiền lòng, tâm bình tĩnh nhìn đến nàng thì tạo nên đạo đạo gọn sóng. Hắn có một loại ý niệm muốn lưu lại nàng, nhưng lại giận nàng lảng tránh hắn. Hắn bắt đắc dĩ thở dài, làm đế vương, hắn gặp mấy nữ nhân người nào không phải đối với hắn yêu thương nhưng nhớ, lại chỉ nàng e sợ cho tránh né mà không cập, có thể nhìn ra được lòng của nàng không ở hoàng cung này, nhưng nghĩ đến nàng có thể sẽ rời đi, hắn sẽ không thể khống chế nội tâm co rút lại, liền tháo thắt lưng, nằm ở bên cạnh nàng, ôm nàng, trong lòng suy nghĩ phải lưu lại nàng như thế nào, không lâu liền dần dần đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Vũ mở mắt ra thì đã không thấy bóng dáng hoàng đế, trong lòng không khỏi có một tia mất mát. Những ngày gần đây, hắn đều cùng nàng ăn sáng, trong quá trình cùng hắn ở chung, nàng may mắn hắn không có bày ra một bộ dạng cao cao tại thượng xa không thể chạm không thể xâm phạm, làm nàng cảm thấy hắn giống một người bình thường. Cùng một chỗ với hắn, sẽ làm nàng quên rất nhiều việc phiền lòng, hắn, có lẽ là một người bạn không tồi. Nhưng hắn thật là một hoàng đế, nàng xem quen để vương cổ đại ôm ba nghìn mỹ nữ cùng việc quân pháp bất vị thân, nàng không muốn trở thành một trong số oán phụ hậu cung. Cho nên, hoàng cung này nàng không dám ở nữa, thân thể của nàng, tâm đều không thể lưu ở nơi đây. Nghĩ như vậy, nàng không khỏi sâu kín thở dài: “Tào Thịnh, xin thứ cho vô lễ của ta, thâm cung này, không thích hợp ta.”

27. Chương 27: Phát Động Đấu Tranh (Hạ)

Bất tri bất giác trong giây lát, đến thời khắc cuối cùng bắt buộc Viên Kiệt được ăn cả ngã về không (nôm na là chỉ có thắng hoặc thua hết). Hắn đã giả làm thái giám lên vào trong hoàng cung, dưới sự hướng dẫn của Trương Cửu, đi vào bên ngoài điện Duyên Hi cung, thủ vệ binh sĩ ở bên ngoài thấy là phó tổng quản, chưa tiến hành ngăn cản, chỉ là hỏi: “Trễ như thế, Trương tổng quản còn có chuyện gì quan trọng?”

Trương Cửu thấy có biến , liền dứt một cái bì đỏ nhỏ đưa cho thị vệ đầu lĩnh kia, cười nói: “Hoàng thượng bảo ta mang kiện vật này lại đây, kính xin đại nhân dàn xếp.”

Người nọ cười nhẹ, “Không dám không dám!” Chắp tay nhường lối, liền để cho Viên Kiệt đi vào. Xuyên qua hành lang dài một đường đến tận nội môn (cửa trong), Trương Cửu thấy rất kỳ quái vì sao nơi này không có thái giám cung nữ hầu hạ, nhưng sự tình đã như thế, hắn cũng không thể rút lui được nữa. Viên Kiệt ở đằng sau cũng là một mảnh tâm tư khác. Hắn lúc này, mỗi từng bước đi đều cảm thấy như là tiến lại gần từng bước đến quyền lực, tim cũng đập tăng nhanh một phần, hắn nghĩ đến sau lưng cánh cửa kia chính là địa vị quyền lực cao nhất thế gian cùng với hồng nhan tuyệt sắc nhất, liền không khỏi tăng nhanh bộ pháp hơn trước.

Mang tâm tình bất đồng , hai người cuối cùng đi đến một thanh sắt ngoài cửa, thấy một đoạn mảnh rủ xuống ngưỡng cửa. Bọn họ biết, trong rèm là hoàng đế cùng Lâm Vũ đang ngủ.

Trương Cửu nghe bên trong yên lặng dường như không hề có động tĩnh gì, lặng lẽ vén rèm xe lên đi đến liếc nhìn vào bên trong, thích thú xoay người gật gật đầu, lui từng bước đến phía sau Viên Kiệt để cho hắn động thủ. Viên Kiệt nhắc tay lên hơi chút run run, nắm chặt nắm tay, xóc lên mảnh che kia liền nhắc chân đi vào, Trương Cửu theo sát phía sau cũng đồng dạng khẩn trương không thôi .

Hai người nằm trên long sàng trong nội thất, là Tào Thịnh cùng Lâm Vũ. Viên Kiệt nhìn đến bộ dạng bọn họ ôm nhau, lập tức trong cơn giận dữ, hắn liền lĩnh phi thân đi qua, lại thành linh một tà kiếm đâm tới, tê một tiếng, quần áo của hắn đã rách một đường . Hắn vừa lui về sau, lại phát hiện chung quanh đã đứng đầy người, Trương Cửu phía sau cũng đã bị bắt.

Tào Thịnh từ trên giường, lạnh lùng cười: “Viên Kiệt, bậc cha chú của ngươi đã bị phụ hoàng ta đánh bại, ngươi lại si tâm vọng tưởng cứu phục Đại Nhạc. Muốn cướp đi giang sơn từ trong tay ta? Ngươi còn kém xa lắm!”

“Ngươi!” Viên Kiệt giật mình nhìn Tào Thịnh không có bất kỳ dị trạng , lại nhìn về Lâm Vũ phía sau hắn , nhất thời cảm thấy hiểu rõ, hắn vọng tưởng dùng sắc đẹp mê loạn hoàng đế, nhưng không ngờ chính mình bị sắc đẹp mê hoặc, mười mấy năm khổ tâm toan tính nay lại trở thành nước chảy về biển đông, hắn không biết nên hận hay là hối hận. Nghĩ vậy, nhưng Viên Kiệt lại cười ha ha, nhìn thẳng Lâm Vũ nói : “Tiểu mỹ nhân, ngươi không muốn giải được (thuốc giải) sao? Chẳng lẽ ngươi vì hoàng đế kia mà tình nguyện chờ chết?”

Ngay tại lúc Viên Kiệt cùng Tào Thịnh xung đột, một người cũng xông vào Duyên Hi cung, thị vệ ẩn tại chỗ tối đều phần khởi ngăn trở, chỉ thấy người nọ cổ tay áo vung lên, toàn bộ bọn họ đều ngã xuống. Phó Tử Minh nhẹ nhàng thở dài, hắn không muốn giết người, cũng không muốn dùng độc, khi hắn dò thám biết được Lâm Vũ cùng hoàng đế tại Duyên Hi cung thì hắn liền lĩnh chạy về nơi này, vì gặp Lâm Vũ, hắn sử dụng mê huyễn được với bọn họ, làm cho bọn họ tạm thời hôn mê. Thanh trừ tất cả những kẻ ngăn cản phía sau, hắn liền vội vàng bật nhảy tiến vào kia bên trong Duyên Hi cung .

Nghe được lời nói của Viên Kiệt..., Lâm Vũ trong lòng một chút nghĩ đến chính mình đang trúng độc, nhân tiện nói: “Ta dĩ nhiên muốn giải được, nhưng không nhất định phải lấy từ trong tay ngươi.”

“Ha ha, trên tay độc Vương không có giải được.”

“Ai nói độc Vương khó có thuốc giải?” Tất cả mọi người chú ý đến Viên Kiệt, lại không phát hiện một người đã lặng yên bay vào, hắn nhắc chân liền tới bên cạnh Lâm Vũ, Tào Thịnh lại vươn tay đem Lâm Vũ kéo vào ngực mình.

Phó Tử Minh lạnh lùng nhìn Tào Thịnh, rồi lại nhìn về phía Lâm Vũ, nhẹ nhàng nói: “Vũ nhi, ngươi có tốt không?”

“Tử Minh, ta rất khỏe, ta luôn luôn ở đây chờ ngươi tới đón ta.”

Tào Thịnh nhướng mày, buộc chặt ôm ấp, quát lớn: “Chúng sĩ nghe lệnh! Đem Viên Kiệt, Phó Tử Minh hai người bắt lại cho ta!”

“Trát!” sau khi nghe được mệnh lệnh, mọi người đều nhắc bội kiếm trong tay lên, chia ra hướng Viên Kiệt cùng Phó Tử Minh đâm tới.

Viên Kiệt ánh mắt chợt lóe, tránh thoát kiếm phong đâm tới, nhưng hắn biết rõ chính mình quả bất địch chúng (đơn độc đánh không lại số đông) không nên đánh lâu, chỉ phải dùng diệu kế rời đi, thích thú ha ha cười, “Tào Thịnh, ngươi có dám quyết sống mái với ta?” Vừa nói một bên tung kiếm chiêu đâm tới. Tào Thịnh thấy hắn ra tay chiêu thức mặc dù phức tạp, lại chiêu chiêu thể hiện sơ hở, lạnh lùng cười: “Đối phó với người, không cần ta tự mình động thủ.” Hắn ôm Lâm Vũ, hướng rèm cửa lui, lại nhìn đến vài tên thị vệ bên cạnh Phó Tử Minh cũng chống đỡ không được. Trong lòng Lâm Vũ không khỏi la lớn: “Hoàng thượng, Tử Minh, các người không cần đánh, tróc nã Viên Kiệt mới là chuyện lớn.” Chần chờ một chút, Tào Thịnh trầm giọng nói: “Các người trước bắt lấy Viên Kiệt cho ta!”

“Đa!” Hai nhóm thị vệ nhất thời cùng nhau hợp lại, không hẹn mà cùng đồng loạt đâm ra vài kiếm liên hoàn.

Viên Kiệt cảm thấy kinh hãi, bối rối ngăn cản, hắn trái lui phải tiến, tránh khỏi vài cái hiểm chiêu, lại không vội tranh thủ thoát đi, mà trước mắt lại thành linh đâm tới một kiếm.

Ngay tại lúc Viên Kiệt cùng các thị vệ đánh nhau, Phó Tử Minh đã đi tới trước mặt Tào Thịnh, hai người đối mắt lẫn nhau, Tào Thịnh vừa định mở miệng, lại nghe Lâm Vũ trong lòng nói: “Tử Minh, độc tâm.” Chỉ thấy nàng gỡ xuống ngọc tâm trên đầu mà Phó Tử Minh đã đưa cho nàng, đưa tới trong tay hắn, rồi nói: “Viên Kiệt kia, đúng là người đã hạ độc “Diệt thế” cho ta.”

Phó Tử Minh cả kinh trong lòng, không nghĩ tới nàng trúng “Diệt thế”, trong lòng ngực lửa giận đột nhiên sinh, nhắc kiếm hướng Viên Kiệt đâm tới. Đang trong cảnh đấu hung hãn Viên Kiệt thấy lại gia nhập thêm một cao thủ, liền kinh hoảng nói: “Huynh đệ, ta chính là lục thái tử của Nhạc quốc, phụ hoàng đã lưu lại cho ta một bảo tàng, nếu người có thể giúp ta thoát khỏi nơi đây, ta liền đem bảo tàng kia chia đều với người, cũng sẽ đem giải dược của “Diệt thế” cho người.”

Phó Tử Minh lạnh lùng khê hừ: “Ta còn nói là ai, nguyên lai là thái tử giả!” Nói xong ánh mắt hung ác của hắn chợt lóe, tay phải giơ kiếm nhanh chóng hướng ngực hắn đâm tới, Viên Kiệt hét lớn một tiếng, cuống quýt ngăn cản, lại thành linh bị ngọc tâm của Phó Tử Minh đâm vào cánh tay trái, ngọc tâm kia mặc dù không sắc bén bằng kiếm phong, nhưng cao thủ ra chiêu, cho dù là vật bình thường cũng có thể làm vũ khí giết người. Chỉ thấy trên cánh tay Viên Kiệt nhất thời máu tươi toát ra, tay cầm kiếm vừa mới ngăn cản một kiếm kia của Phó Tử Minh bị kiếm khí chấn động run nhè nhẹ, thị vệ chung quanh thấy một màn như vậy đều không hẹn mà cùng ngừng lại, lại nghe Phó Tử Minh nói: “Thái tử giả, người đã trúng kịch độc ta hạ, nếu không có giải dược nội trong một khắc đồng hồ sẽ trực tiếp bỏ mạng. Nếu người muốn mạng sống, cho ta giải dược “Diệt thế”, ta liền đem giải dược trong tay đưa cho người, cũng cứu người đi ra ngoài.”

Tào Thịnh nghe những lời này, định nghĩ buông lời ngăn cản, lại nghĩ nếu hắn có thể giao ra giải dược rồi sau lại tróc nã hắn, cũng không phải là việc khó, nên nhất thời yên lặng không nói gì.

Viên Kiệt kinh hãi trong lòng, hắn không nghĩ tới Phó Tử Minh còn có một chiêu này, nhưng một kiếp nạn lần này, không có sự tương trợ của Phó Tử Minh hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng hắn làm sao biết được thân phận giả mạo của mình? Mặc kệ hắn ta là chân ý hay là giả toan tính, trước mắt hắn chỉ có dựa vào hắn ta, thích thú cắn răng nói: “Tốt! Nhưng giải dược không ở trên người của ta, nếu người có thể cứu ta đi ra ngoài, ta sẽ dẫn người đi lấy.”

Lâm Vũ nghe hắn như thế nói, nghĩ đến trong một khắc đồng hồ bọn họ như thế nào có thể thoát khỏi hoàng cung? Hắn tất sẽ ở nửa đường cướp giải dược, lo lắng lớn tiếng nói: “Tử Minh, không được nghe những lời âm hiểm giả dối này của hắn, độc của ta, có thể tìm độc Vương giải!”

Nghe Lâm Vũ lên tiếng, Tào Thịnh theo sát phía sau hét lên một tiếng ra lệnh: “Mau bắt lấy hắn!”

Bọn thị vệ giơ kiếm. Phó Tử Minh tức giận, thâm nghĩ cũng là như thế, hắn cũng muốn cùng hắn ta tính một món nợ khác.

Viên Kiệt hoảng sợ mở to mắt, cảm giác tử kỳ (ngày chết, hay kỳ hạn chết) đã gần đến, liều mạng ngoan độc xuất ra sát chiêu, nhất thời cũng làm bị thương vài tên thị vệ. Phó Tử Minh chỉ quan sát không có đánh vào, nhìn đúng lúc hắn xoay người ngăn cản kiếm chiêu, bắt lấy lỗ hổng hướng chỗ ngực hắn một kiếm đâm tới, tốc độ cực kỳ nhanh, mọi người chỉ thấy kiếm quang chợt lóe, khiến cho dòng khí chung quanh biến hóa, đều lảng tránh, mà Viên Kiệt nghĩ lúc mình né tránh lại phát hiện kiếm phong đã tới trước mắt,

hắn cảm thấy hoảng hốt, trong đầu nhất thời trống rỗng, ngơ ngác nhìn mũi kiếm đâm thật sâu vào ngực rồi lại đi ra, máu tươi trào ra, lại tựa hồ như không có cảm giác được đau đớn gì, chỉ nghe Phó Tử Minh ở trước mặt ghé vào lỗ tai hắn lấy thanh âm chỉ có hai người bọn họ mới có thể nghe được mà nói: “Ta không muốn để cho người bôi nhọ danh dự của ta. Nghĩ giả mạo ta? Đây là kết cục của người!”

Viên Kiệt mở to mắt, “Người. . . .” Còn chưa có nói xong, cứ nhiên đã ngã xuống.

Tào Thịnh thấy thế, trầm giọng nói: “Mau bắt lấy đồng bọn của hắn!”

Phó Tử Minh lui về bên cạnh Lâm Vũ, thấy thị vệ chỉ lục soát mấy cái hỏa pháo, trong lòng thở dài, xem ra cần phải đi tìm độc Vương kia một chuyện.

Tào Thịnh lệnh cho thị vệ châm pháo hoa, nhất thời, phản tặc ngoài cung trong cung bắt đầu hành động. Bọn thái giám tạo phản nhảy vào Hoa Tiễn cung và Duyên Hi cung, luôn hô “Phản phản”, những thái giám, thị nữ cùng thị vệ thái độ hung dữ lao thẳng tới người không mang dây đỏ, Bạch Quyết đã sớm chiếu theo ý chỉ của hoàng thượng phân phó vài tên thị vệ đại nội ở ngoài cung chờ đợi, đợi bọn phản tặc này xuất hiện, liền đồng loạt hướng đao tặc tấn công đến. Gần hai trăm đao tặc thấy vậy, lại không thấy Viên Kiệt xuất hiện, nên hoảng sợ, trong bọn họ có một ít chỉ có chút võ nghệ, có ít cũng chỉ biết bên ngoài. Bọn họ chưa bao giờ từng trải qua chốn sa trường sống chết, nhất thời tay chân hoảng loạn, đã thấy chúng vệ sĩ đang chém giết tiến lại gần, thủ lĩnh Bạch Quyết hô lên mệnh lệnh xung phong liều chết, làm cho người ta rung động thật lớn. Một tên có chút võ công Mạnh Đường chủ thấy thế, hô to: “Mọi người giết tên thủ lĩnh kia!” Nhưng không ngờ trước mắt nhoáng lên một cái, Hàn Dư giả mạo thành Bành Bặc đã một đao chặt bỏ, chém hắn thành hai nửa. Chúng Đường chủ còn chưa phản ứng lại, chỉ nghe vùn vụt mấy đao, lại có mấy người thân thể bị chém thành tám khối. Chúng phản tặc người người sợ tới mức hồn vía lên mây, run rẩy chỉ vào Hàn Dư nói: “Người. . . . . Phản. . . . . Phản” còn chưa nói hết, Bạch Quyết đã đến trước mặt một kiếm khiến hắn mất mạng, hắn hét lớn một tiếng: “Chủ tử của các người đã mất, nếu buông đao hạ kiếm, các người còn có thể còn mạng sống.”

Chúng phản tặc vừa nghe, đều rút vũ khí trong tay xuống, quỳ rạp trên mặt đất không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ.

Vận Kinh, trước lúc cung biến, Dục vương phái người chờ đợi ở chỗ bí mật của Viên Kiệt là Hoa Vũ phường, bắt đầu theo sát từng bước chân của Phó đường chủ đi đến những con đường kín đáo, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai (ý là khí thế nhanh như tiếng sét đánh) bao vây các nơi. Từ lúc Dục Vương ra mệnh lệnh giết chết, không quá hai canh giờ, những tên phản tặc ở tại những mật sở đều bị giết hết, một tên cũng không sót lại. Cuối cùng còn lại Lan Hương cùng vài tên tử sĩ võ công giỏi trấn thủ ở tổng đàn Hoa Vũ phường.

Lan Trùng cùng tử sĩ đều bị vây khốn ở bên trong phòng, nhưng bọn hắn không lùi bước chút nào, bảo vệ cửa bên trong nội thất, tiến một tên liền giết một tên. Sau khi làm trung thần của Nhạc Quốc, Lan Trùng chỉ muốn một lòng giúp sức vì nước, lại không biết hoàng tử mà hắn nguyện trung thành là kẻ giả mạo. Hắn chỉ huy mấy người còn lại giữ vững nội thất (bên trong phòng) không chịu đầu hàng. Dục Vương thấy thế, chỉ huy thuộc hạ bao vây cửa ra, châm lửa đốt phòng, nếu bắt sống không được thì đem bọn hắn đốt cháy. Trong phòng Lan Trùng thấy bốn phía châm lửa, than dài một tiếng: “Đại thế đã mất.” Hắn nhặt lên bảo kiếm ánh sáng trong suốt, lướt nhìn một chút vài tên tử sĩ bên cạnh, “Ai, trời diệt Đại Nhạc, không ai có thể vãn hồi (thay đổi trở lại như cũ), chư vị, chúng ta xuống âm phủ giúp sức cho Nhạc Vương đi!” Nói xong đem kiếm chém qua, liền thấy trên cổ một đường kiếm thật sâu, máu đỏ tươi nghiêng theo đó mà tuôn xuống. Vài tên tử sĩ thấy như thế, cũng đều giơ lên kiếm tự vận.

Cứ như vậy, Viên Kiệt cùng một đám thủ hạ của hắn dưới sự chứng kiến của ánh trăng đều đã tiêu vong, mà trong ngoài kinh thành, cùng với trong ngoài hoàng cung, khắp nơi bắn tung tóe đầy vết máu.

Dục vương lệnh che quân sâm lĩnh Lương Từ Hứng, Ngô Nham phong chia ra thanh tra dư đảng phản đồ, muốn cho dân chúng kinh thành nhanh chóng an định lại. Trong hoàng cung, Hàn Dư cùng Bạch Quyết đều đem những phản tặc đầu hàng trói lại, cũng sai người áp giải bọn họ xuống chờ đợi thẩm vấn, rồi sau đó lại chạy đến Hoa Tiễn ung phục mệnh hoàng đế.

Người trong Duyên Hi cung nơi nơi thi thể chất đống hỗn độn, dính đầy vết máu, Tào Thịnh nhanh chóng lôi kéo Lâm Vũ dời đến Hoa Tiễn cung, Phó Tử Minh cũng theo sát sau đó. Thấy mọi người tiến vào, Lâm

Vũ muốn rút ra bàn tay bị Tào Thịnh cầm chặt, lại không nghĩ bị hấn gắt gao túm chặt, nàng cúi đầu yên lặng thối lui đến phía sau Tào Thịnh, không muốn để cho người khác nhìn được. Phó Tử Minh ở một bên yên lặng nhìn nàng, hấn biết bây giờ còn không phải là thời điểm nói chuyện, nên tự động thối lui đến nơi nào đó.

Nghe Hàn Dư cùng Dục Vương bọn họ báo cáo lại những việc trải qua lúc dập tắt phản đảng, Tào Thịnh không nhịn được gật đầu, hấn có thể mang theo một đám trung sĩ nhanh chóng thông qua hành động lần này, thích thú hỏi: “Lần này các người tổng cộng tước nã bao nhiêu người?”

Dục Vương bái chào, thấy hoàng huynh ý bảo miễn lễ, liền đứng thẳng dậy: “Hồi bẩm hoàng huynh, thần đệ đã tuân theo thánh chỉ đem phản tặc giết không cần hỏi, không lưu lại người sống nào.”

Hàn Dư vừa tiến đến liền thấy được phía sau Tào Thịnh có một nữ nhân, chính là nàng cúi đầu, hấn cũng không dám nhìn chăm chăm nàng, nghe được câu hỏi của hoàng thượng, liền cúi đầu trả lời: “Thần, tổng cộng bắt được một trăm tên thái giám phạm tội, còn lại đã bị chém chết tại chỗ.”

“Tốt! Bọn họ cũng là đồng bọn của Viên Kiệt, giống nhau chém eo vứt bỏ thành phố.” Dừng một chút, hấn lại nói: “Hoàng Cách, Trần Siêu!” (Trần Siêu: Lại Bộ Thị Lang.)

“Có nô tài!” “Có thần!”

“Các người mang theo vài tên thủ hạ đáng tin cậy, đối với tất cả thái giám cung nữ ở Nghiêm gia thanh tra, lần lượt đề ra nghi vấn, cần phải đem dư đảng trong hoàng cung điều tra rõ ràng!”

“Dạ!”

Đợi cho mọi chuyện về cơ bản đã xử lý hoàn tất, Tào Thịnh liền cho những người còn lại lui ra, lưu lại Lâm Vũ cùng Phó Tử Minh ba người bọn họ. Hấn xoay người nhìn rồi nhanh chóng kéo Lâm Vũ, ôn nhu nói: “Lâm Nhi, ta đã phái người đi tìm độc Vương cầu thuốc giải. Mấy ngày nay, thật sự khổ cho người.”

Lâm Vũ lắc đầu, “Rầm” một tiếng quỳ xuống, hai mắt thần thờ nhìn Tào Thịnh nói: “Hoàng thượng, nhờ ân huệ mấy ngày nay của ngài, dân nữ đã trải rất tốt. Dân nữ địa vị rất nhỏ, cũng là chịu không nổi long ân của hoàng thượng. Dân nữ cả gan, thỉnh hoàng thượng buông tha Lâm Nhi!”

“Người. . . .” Tào Thịnh thấy hai mắt mù sương lộ ra một tia kiên nghị của nàng, trong lòng ần ần đau xót, lại không biết nên làm thế nào cho phải.

Lúc này, Phó Tử Minh cũng quỳ xuống, “Hoàng thượng, Độc Vương kia không phải là người có thể dùng tiền quyền thu phục, huống chi ‘diệt thế’ chỉ độc này ngay cả hấn hữu hấn chưa chắc sẽ cho. Thảo dân từng là sư huynh của Độc vương Lệnh Hồ Diệp, đối với tính nết của hấn hiểu biết rất rõ, hấn tất yếu phải nhìn được người trúng độc, mới có thể chịu cho giải được. Trước mắt đã dò thám biết được Lệnh Hồ Diệp ở Dịch Khải phương Nam, thảo dân muốn mang Lâm Vũ đi trước, thỉnh hoàng thượng thành toàn!”

Tào Thịnh nắm chặt tay Lâm Vũ, bình tĩnh nhìn nàng như muốn đem nàng nhu nhập vào trong lòng, hấn hít sâu một hơi, nhẹ nhàng buông tay nàng ra: “Lâm Nhi, người đi tìm Lệnh Hồ Diệp trị liệu đi!”

“Nhưng, ta vẫn như cũ sẽ không buông tay!” Cuối cùng những lời này hấn lại yên lặng để ở trong lòng. Nàng đã phải đi, hấn cũng sẽ không hội cứng rắn giữ lại, hấn sẽ cho nàng thời gian, cũng ình thời gian. Nhưng hấn biết rõ, trên đời này, sẽ không còn có Lâm Vũ thứ hai.

Cứ như vậy, ở vài ngày sau khi cử hành Vạn Bác hội chấm dứt, Phó Tử Minh mang theo Lâm Vũ cùng tiểu Hàng, trong sự đưa tiễn tha thiết lệ nóng doanh tràng của Lan Cơ, lặng yên rời khỏi Vạn kinh.

Hàn Dư vẫn luôn bận việc bình chọn học sĩ của Vạn Bác hội, sau khi nhận được tin tức này thì các nàng dĩ nhiên đã rời kinh.

Lâm Vũ có thuận lợi lấy được giải được không? Kế tiếp, Lâm Vũ phải đối mặt là cái gì? Mời xem quyển thứ hai: Giang Nam phong vân

28. Chương 28

Lệnh Hồ Diệp sinh ra trong một gia tộc sa sút, từ nhỏ đã mất đi song thân, thúc thúc Lệnh Hồ Nguyệt là thân nhân duy nhất đã thu dưỡng hắn. Hắn từ nhỏ bộ dạng mi thanh mục tú, đặc biệt là cặp mắt to kia, như ngôi sao rực rỡ trên bầu trời đen bóng. Hắn thường thích chớp mắt, một bộ dạng nhu thuận động lòng người. Thúc thúc đối với hắn thập phần yêu thương, lâu dần, yêu thương như vậy dần dần thay đổi bản chất, tà niệm lặng lẽ phát sinh. Hắn ta bắt đầu đối với hắn vừa hôn lại vừa sờ, nhưng Lệnh Hồ Diệp tuổi còn nhỏ cũng không rõ ràng đó rốt cuộc là đối với hắn triu mến hay là cái gì, chỉ ngoan ngoãn cười. Sau, thúc thúc của hắn cư xử càng ngày càng xấu, thường thường lấy danh nghĩa kiểm tra bài tập mà vào trong phòng hắn, vừa ôm hắn vừa giảng giải, thường thường hôn xuống. Mỗi lần nói xong, thúc thúc của hắn đều làm một ít khảo cứu, kiểm tra học vấn, hỏi một ít vấn đề chuyên sâu, nếu không trả lời được sẽ chịu phạt.

Bởi vì Lệnh Hồ Nguyệt thường hỏi những vấn đề mà ngay cả người trưởng thành cũng đều phải suy nghĩ hồi lâu, Lệnh Hồ Diệp lúc ấy còn chưa đến 10 tuổi căn bản là trả lời không được. Kết quả, hắn mỗi lần đều chịu phạt. Cái gọi là phạt của thúc thúc hắn, chính là làm cho hắn ta hưởng dụng thân thể của Lệnh Hồ Diệp. Hắn ta biết mình không thể quá nóng nảy, sợ sẽ dọa hắn, vì thế, vừa mới bắt đầu, hắn ta chính là nhẹ nhàng vuốt ve hạ thân của hắn, nhìn thấy bộ dạng chịu đựng từ từ nhắm hai mắt lại của hắn, hắn ta không khỏi cười nhẹ, giằng co không đến ba phần, đã thu tay trở về, cũng dặn hắn không được nói cho những người khác biết, lại trong bữa tối ngày hôm đó thưởng cho hắn một cái đùi gà lớn. Lần thứ hai, hắn tiếp tục như vậy, nhưng thời gian kéo dài lâu hơn một chút, Lệnh Hồ Diệp từ từ nhắm hai mắt lại cảm thấy lần này khác trước, liền hỏi: “Thúc thúc, vì sao lần này trừng phạt lớn hơn so với lần trước?”

Lệnh Hồ Nguyệt ngừng lại một chút, “Bởi vì vấn đề ta kiểm tra ngươi lần này rất là quan trọng, ngươi lại đáp sai, phải trừng phạt gấp bội.” Nói xong lại hơi hơi tăng thêm một chút lực đạo trong tay, “Lần sau đối với xử phạt của ta lại có nghi vấn gì hoặc báo cho những người khác biết, thúc thúc sẽ càng phạt ngươi nhiều hơn, có biết không?”

“Diệp nhi hiểu rõ rồi.”

Số lần xử phạt càng tăng nhiều lên, Lệnh Hồ Nguyệt đã càng ngày càng không thể thỏa mãn với vuốt ve, mỗi lần làm xong, hắn phát giác cái kia của mình đã có dấu hiệu nhếch lên, mức độ thâm dò hắn càng lúc càng sâu.

Lệnh Hồ Diệp cảm thấy loại “Dùng cách xử phạt về thể xác” này đối với hắn mà nói là phi thường khó chịu. Ngày thường, hắn cảm thấy ánh mắt thúc thúc nhìn hắn rất kỳ quái, không giống loại ánh mắt mà phụ thân cùng mẫu thân nhìn hắn..., vì thế, hắn dần dần muốn tránh thúc thúc đi, muốn tránh đi người nhà của bọn họ. Mỗi lần “Dùng cách xử phạt về thể xác” xong, hắn đều một mình đứng ở trong phòng của mình, không dám ra, trừ thời điểm ăn cơm hắn phải đi theo chân ở cùng với nhau ra, những thời gian khác hắn đều ở một mình, điều này khiến cho tính cách hắn càng ngày càng quái gở, cũng khiến cho Lệnh Hồ Nguyệt càng ngày càng thuận tiện ra tay. Ở một ngày sau khi kiểm tra bài tập xong, hắn theo thường lệ bắt đầu “Dùng cách xử phạt về thể xác” của hắn. Nhưng lần này, hắn lại không để cho hắn một chút dư âm, người hắn đã mất đi tính nhẫn nại.

Lệnh Hồ Nguyệt ôm hắn lên giường, cũng cởi bỏ đi quần áo của chính hắn cùng Lệnh Hồ Diệp, nhìn đến Lệnh Hồ Diệp một thân trần trụi, nội tâm của hắn ta không khỏi nổi lên một trận cuồng loạn. Mặc dù hắn ta trước kia có làm qua vài cái nam hài, nhưng bọn hắn cũng chưa từng xinh đẹp tuyệt trần động lòng người như hắn, chỉ nhìn thân thể thôi mà đã có thể làm cho hắn nhiệt huyết sôi trào, hắn ta không kiềm được vuốt ve tấm lưng bóng loáng non mềm của hắn, trong lòng dâng lên từng đợt gợn sóng. Lệnh Hồ Diệp cảm thấy lần “xử phạt” này không giống trước, không khỏi toàn thân phát ra một trận run rẩy, hắn run rẩy nói: “Thúc thúc, Diệp nhi, Diệp nhi không thoải mái, có thể không làm vậy được không?”

“Huh? Thúc thúc sẽ làm ngươi thoải mái, ngoan ngoãn nằm a.”

Tay của Lệnh Hồ Nguyệt từ trên lưng dần dần dò xét xuống dưới, tìm được cái mông của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve cái hai nửa mềm mại trơn mềm kia, hắn ta dính một ít thuốc mỡ bôi lên hoa cúc (anus) chỗ cuối cùng hạ bộ. Đụng chạm đến hoa cúc nho nhỏ kia, hạ thân của hắn ta dần dần đỏ lên, đã sưng đến độ sắp không chịu nổi, cuối cùng hắn ta rốt cuộc không khống chế nổi, khẩn cấp đưa vật kia của hắn ta nhắm ngay lỗ đít của hắn đâm vào, cũng chậm rãi đẩy mạnh. Lệnh Hồ Diệp thét một tiếng chói tai, cảm giác đau đớn

kịch liệt kéo đến, hấn vươn tay dò xét phía sau, muốn đem cái gì đó đang cắm vào trong cơ thể hấn mở ra, nhưng bị Lệnh Hồ Nguyệt giữ lại, hai tay đã không thể dùng lực, hấn chỉ có ra sức đá chân, nhưng chỉ bằng sức lực của một đứa bé 10 tuổi sao lại có thể đối kháng với một nam tử trưởng thành. Lệnh Hồ Nguyệt dùng chân đè lại hai chân của hấn, Không hề ngừng lại khi lỗ đít của hấn co rúm, khiến cho Lệnh Hồ Diệp thống khổ vạn phần, không nhịn được kêu to. Mà Lệnh Hồ Nguyệt cũng là thập phần khoái ý, tuy rằng của hấn hơi nhỏ còn không phải thực lý tưởng, nhưng loại cảm giác kích thích này lại làm hấn thập phần mất hồn, tận tình hưởng thụ mỹ vị mong đợi đã rất lâu này. Thấy Lệnh Hồ Diệp vẻ mặt thống khổ, Lệnh Hồ Nguyệt liền nói nhỏ bên tai hấn: “Diệp nhi cố kiên trì một lát, là tốt rồi!” Lệnh Hồ Diệp cắn răng, vết thương trong lòng dần dần mở rộng.

Bởi vì Lệnh Hồ Diệp ở phòng góc khuất, mà mỗi lần Lệnh Hồ Nguyệt đến đều phân phó không để cho bất luận kẻ nào tiến vào quấy nhiễu, lại đem cửa phòng khóa kỹ. Lệnh Hồ Nguyệt nghĩ cho dù thanh âm Diệp nhi kêu lớn hơn nữa, những người khác cũng sẽ không biết.

Đợi sự tình xong xuôi, chính là bộ vị kia của Lệnh Hồ Diệp đã chảy một ít máu, Lệnh Hồ Nguyệt cầm chút thuốc cao bôi cho hấn, nhìn vết thương màu đỏ đậm kia, Lệnh Hồ Nguyệt nhẹ nhàng thở dài, có lẽ trong chốc lát hấn sẽ không thể tiếp nhận. Bất quá hấn ta sẽ từ từ dạy dỗ hấn thật tốt, biến hấn trở thành ái đồng của riêng hấn.

Lệnh Hồ Diệp nằm ở trên giường, từ lúc thúc thúc vuốt ve thân thể bị thương của chính mình, hấn vẫn không có khóc, không có náo loạn, biểu hiện tựa hồ bình tĩnh dị thường, Lệnh Hồ Nguyệt dựa lưng vào thấy hấn không có bất kỳ thanh âm, nhẹ nhàng nói: “Diệp nhi, đêm nay ngươi nghỉ ngơi thật tốt đi, không cần đi ra ngoài, bữa tối ta sẽ đưa tới cho ngươi. Thuốc trên bàn này, mỗi ngày ngươi đều xoa lên, vậy vết thương mới không đau.” Nói như vậy, lại không phát hiện tay Lệnh Hồ Diệp nắm tay đã nắm thật chắc. Ánh mắt hấn mơ hồ, tỉnh mạch nói: “Thúc thúc, trước kia con chó vàng nhà chúng ta cũng cùng chó mẹ làm như vậy. Vì sao ngươi cũng muốn giống như nó vậy?”

Hấn ta không nghĩ tới hấn sẽ hỏi cái này, ha ha cười, “Hài tử ngốc, không phải như thế, chuyện chúng ta làm sao có thể so sánh với cái đó được? Tuy rằng lần đầu tiên sẽ rất đau, nhưng sau đó ngươi sẽ chậm rãi cảm nhận được chỗ hay cái đẹp của nó.” Hấn ta vỗ nhẹ lên lưng của hấn, đắp chăn cho hấn, không lưu luyến rời đi.

Nghe tiếng cửa mở đóng lại, Lệnh Hồ Diệp trên giường lẩm bẩm: “Thúc thúc, kỳ thật ngươi cùng chó không có khác gì nhau.”

Chuyện này mặc dù được làm bí ẩn, lại không biết bị ai truyền đến tai phu nhân của Lệnh Hồ Nguyệt. Ngày thứ năm sau khi chuyện đó xảy ra, đại phu nhân của Lệnh Hồ Nguyệt thừa dịp lúc phu quân của bà ta ra ngoài, mang theo nha hoàn đi vào nơi ở của Lệnh Hồ Diệp, gắng hỏi những chuyện đã xảy ra.

Lệnh Hồ Diệp quỳ trên mặt đất, đem tất cả hành vi của thúc thúc đều nhất nhất bẩm báo với thẩm thẩm. Phu nhân kia chỉ lẳng lặng nghe, nàng biết trạng thái của mình cũng từng làm qua luyện đồng, chính là không nghĩ hấn sẽ đem ma thủ vươn về phía diệp nhi (cháu) mình, muốn vững vàng ngồi yên vị trí đương gia phu nhân này, nàng biết nên xử lý loại chuyện này như thế nào cho tốt.

Nhìn Lệnh Hồ Diệp quỳ thẳng, lông mày rậm của nàng nhẹ nhàng nhíu lại một cái, “Diệp nhi yên tâm, ta nhất định sẽ nghiêm trị thúc thúc của ngươi.” Nàng vươn tay nhẹ nhàng chỉ lên trên bàn, lại ý bảo nha hoàn ở một bên đưa hấn nâng dậy, cười nói: “Ta mang canh ngân nhĩ ngươi thích ăn nhất đến đây, mau đứng lên nếm thử xem.”

Lệnh Hồ Diệp nhìn thuốc mỡ trên bàn bên cạnh bát canh ngân nhĩ vẫn còn đang nóng bốc hơi kia bị nha hoàn đưa tới trước mắt, hấn nhận lấy nó, trong lòng âm thầm cảm thấy không thích hợp, nhưng lại nghĩ lại, cho dù là độc dược, hấn cứ như vậy chết đi là có thể gặp được phụ thân cùng mẫu thân rồi, thích thú bưng bát canh một hơi uống vào.

Thấy hấn ngoan ngoãn uống xong độc dược, đại phu nhân mỉm cười, “Thúc thúc của ngươi ở trên giang hồ cũng là đại hiệp mọi người kính ngưỡng, chuyện này nếu truyền ra ngoài, sẽ có tổn hại đến danh dự của Lệnh Hồ gia chúng ta. Vì thanh danh thúc thúc ngươi, ta phải đem ngươi loại bỏ.” Thấy hấn một bộ dạng bình tĩnh, tựa hồ đã sớm dự đoán được sẽ có kết cục này, nội tâm của nàng âm thầm thở dài, đứa nhỏ thông

minh như vậy quả thật đáng tiếc. Lại nói: “Chờ sau khi người đi, có thể gặp lại cha mẹ người. Ta sẽ đốt cho người thêm chút tiền giấy, cũng để cho các người ở nơi đó trải qua tốt hơn một chút.”

Lệnh Hồ Diệp không nói gì, hắn chỉ cảm thấy cổ họng của mình bắt đầu phát đau, đầu óc dần dần trở nên hỗn độn, tứ chi cũng trở nên mệt mỏi vô cùng, thân thể giống như nhẹ nhàng bay lên, loại cảm giác này vừa là khó chịu vừa là tuyệt vời. Trong đầu hắn lúc này chỉ có một ý niệm, hắn phải biến thành lệ quỷ, hắn muốn bọn họ cũng ném thử loại tư vị này, hắn muốn đem gia tộc ác ôn này toàn bộ bị hủy diệt hết!

Tối hôm đó, mưa rơi xuống rất lớn, còn bất chợt kèm thêm từng trận tiếng sấm, đại phu nhân sai người đem thi thể Lệnh Hồ Diệp lặng lẽ từ cửa sau mang ra ngoài, đối với bên ngoài tuyên bố là đứa nhỏ bị bệnh nặng mà chết. Những tên tay sai cầm tiền đem đứa nhỏ qua loa ném tới ngoại ô hoang dã, ngay cả chôn cũng lười chôn, rồi tự giải tán.

Lúc ấy, phó chủ quầy vừa vặn đi ngang qua, nhìn đến thi thể kia, theo bản năng đi tới, hắn dò xét hơi thở của Lệnh Hồ Diệp, cảm giác được vẫn có hô hấp, liền lấy ra một viên thuốc cho hắn ăn vào. Cứ như vậy, Lệnh Hồ Diệp trở thành đồ đệ thứ hai của phó chủ quầy.

Khi hắn đi theo sư phó đến Vân Kinh hái thuốc thì gặp được sư huynh —— Phó Tử Minh giống như thần tiên. Lúc ấy, Lệnh Hồ Diệp mười tuổi, Phó Tử Minh mười hai tuổi. Một người là mất đi song thân cũng bị thân nhân tàn bạo, một người là mất đi mẫu phi cũng bị phụ hoàng vắng vẻ; một kẻ đối với thế gian đã tràn ngập căm hận, một người là đối với thế gian nhìn rất lạnh nhạt, mặc dù bọn họ tuổi còn nhỏ, nhưng lại đều là bộ dáng giống như đã nhìn thấu nhân thế, làm cho phó chủ quầy lúc đó cũng không khỏi có chút đau đầu. Nhưng hắn trong lòng rõ ràng, hai người này đều là kỳ tài khó gặp, không chỉ có một thân cốt cách thích hợp để luyện võ, hơn nữa tư duy linh hoạt, thập phần thông minh. Bằng không hắn cũng sẽ không thu bọn họ làm đồ đệ. Bản thân hắn cũng chỉ thu qua hai người đồ đệ này, không chỉ có dạy bọn họ y thuật mà còn dạy võ nghệ.

Dưới sự chỉ dạy cẩn thận của phó chủ quầy, hai người dần dần đối y dược có hứng thú, Phó Tử Minh từ trong y dược cảm nhận được lạc thú cứu người, cũng tạm thời quên mất hoàng cung mật mờ, mà Lệnh Hồ Diệp lại từ trong y dược được gợi ý, hắn có thể dùng thuốc cứu người, cũng có thể hại người. Bởi vì căm hận của hắn, hắn chịu sự tra tấn của bọn họ như thế nào, hắn muốn hoàn lại cho bọn họ gấp bội. Theo năm tháng trôi qua, đoạn ký ức sỉ nhục kia không ngừng trở nên sâu sắc trong lòng hắn, giống một thanh đao nhọn cắm ở trong ngực hắn, gây cho hắn ác mộng liên tục. Nhưng hắn đều đè nén những thống khổ này ở trong lòng, không cho sư phó biết.

Có đôi khi, hắn dùng một ít độc dược bí chế độc chết một ít tiểu động vật thì đều có thể mang lại cho hắn một trận hưng phấn cùng kích động. Hành động này, Phó Tử Minh cũng ở trong một viện đều thấy rõ. Hắn ngẫu nhiên hỏi hắn vì sao làm như vậy, mà Lệnh Hồ Diệp lại lấy vẻ mặt trêu đùa đáp lại, “Ai, phạm nhân chính là phạm nhân, phạm nhân hoàng tử sư huynh sao lại có thể biết được ý tưởng của thân nhân sư đệ ta đây chứ?”

Phó Tử Minh lắc đầu, “Sư đệ không nên đi vào tà đạo a!”

“Ha ha, thế gian này, như thế nào tà? Người chính đạo chính là kẻ gọi là chính nhân quân tử sao? Phạm nhân hoàng tử sư huynh, người suy nghĩ rất đơn thuần.”

Bốn năm sau, Nhạc Quốc diệt, bởi vì Phó Tử Minh vẫn đi theo sư phó ở bên ngoài, trở thành hậu nhân duy nhất của Nhạc Quốc. Lúc ấy hắn mười sáu tuổi, Lệnh Hồ Diệp mười bốn tuổi. Nhưng hắn không biết, có người lại giả mạo tên của hắn, bắt đầu cái gọi là con đường phục quốc.

Lệnh Hồ Diệp dùng bốn năm thời gian, khổ tâm nghiên cứu độc thuật, hắn ở ngoại ô làm thử nghiệm một lần, kết quả bốn năm sau, mười dặm quanh Phương Viên đã trở nên hoang vắng không chịu nổi, không có một ngọn cỏ, cũng không có bất kỳ động vật tồn tại, mà hắn cũng thành công nghiên cứu chế tạo ra nhiều loại độc dược. Vì biết những độc chất này thuốc ở trên thân người có tác dụng, hắn còn thông qua hắc đạo đem chúng nó bán ra ngoài, kết quả không chỉ dần dần tạo nên thanh danh của Độc Vương trên giang hồ, còn buôn bán lời không ít ngân lượng.

Sau khi chuẩn bị thỏa đáng hết thảy, hắn bắt đầu kế hoạch báo thù. Ngày ấy là ngày vui Lệnh Hồ Nguyệt giả nữ nhi, bởi vì hắn ta là nhân vật nổi danh trên giang hồ, trong trang viên nhất thời tụ tập không ít

nhân sĩ giang hồ. Lệnh Hồ Diệp dịch dung thành một gia đình, thuận lợi xâm nhập vào trong trang viên. Hắn đem loại độc được chính mình tìm kiếm mất mấy năm chế ra trộn lẫn vào trong rượu, độc được kia vô sắc vô vị, nếu hòa tan trong rượu, không có người nào có thể phát hiện khác biệt trong đó. Hắn nhất nhất đem rượu rót ra chia cho bốn hạ nhân, lại giả bộ tức giận đều là người của Lệnh Hồ gia mà bị phân biệt bất đồng với nhau. Kết quả, người nào tiếp xúc đến độc vật Lệnh Hồ Diệp mang trên người, uống rượu độc, sau nửa canh giờ, dưới tác dụng của hai loại độc vật, toàn Lệnh Hồ gia đều cảm thấy trước mắt xuất hiện ảo giác, nhìn thấy những người bị chết trước kia xuất hiện trước mắt. Vì thế bắt đầu trong miệng loạn ngữ, hoa chân múa tay vui sướng, đem hết thấy mọi chuyện gièm pha đều phun ra. Vì giảm bớt thống khổ, bọn họ lại tự hại, có người lấy đao bổ vào chính mình, một cái đầu vọt tới vách tường, cuối cùng thất khiếu chảy máu chết. Mà số ít người tham gia yến hội uống rượu bị hạ độc nhưng không có dụng chạm lên độc trên người Lệnh Hồ Diệp, cũng không có bất kỳ dị trạng gì.

Từ ngày đó về sau, gia tộc Lệnh Hồ Nguyệt đã biến mất trên giang hồ, chuyện gia tộc kia cũng trở thành chủ đề được nghe thấy nhiều nhất trên giang hồ cùng với người nhóm trà dư tửu hậu. Mặc dù không biết người nào gây nên, nhưng mọi người đều đoán rằng độc vật bị Độc Vương không chế. Trong lúc nhất thời, thanh danh Độc Vương lan truyền lớn, giá bán của độc được này trên hắc đạo cũng như nước lên thì thuyền lên.

Phó chương quầy sau khi biết việc này, giận tím mặt. Hắn vạn lần không ngờ đồ đệ do chính mình dạy lại ngầm chế độc vật như thế, lại còn dùng nó hại không ít người vô tội. Trong cơn tức giận hắn đem hắc ta đuổi khỏi sư môn, từ nay về sau đoạn tuyệt quan hệ thầy trò.

Đến tận đây, Lệnh Hồ Diệp bắt đầu kiếp sống lưu lạc chung quanh.

29. Chương 29: Cổ Đô Hàm Trạch

Đạo mãt đã là đầu hạ, Lâm Vũ cùng tiểu Hàng ngồi xe ngựa, Phó Tử Minh thì cưỡi ngựa đi phía trước, từ Vận kinh, dọc theo trên đường đi xuống phía nam. Bởi vì trong tay cầm quan ấn thông hành hoàng đế ban cho, trong áo có ngân phiếu hoàng đế cho, lại có người mà hoàng đế đặc phái làm người chặn ngựa kiểm bảo tiêu, suốt đoạn đường sắp tới này của bọn họ, đều ăn ngon mặc tốt, không có gặp trở ngại gì.

Xa phu (người đánh xe ngựa) Nghiêm Thanh, không chỉ mang một thân võ nghệ, mà còn biết rõ phong cảnh các nơi, là một trong những trợ thủ đắc lực bên người Tào Thịnh. Lúc Lâm Vũ xuất hành, Tào Thịnh đặc biệt ra lệnh hắn đi theo Lâm Vũ, cũng nhất định phải mang Lâm Vũ bình yên vô sự quay về kinh sau khi nàng cầu được giải được. Suy nghĩ là từ nay về sau, Nghiêm Thanh từ cận vệ của hoàng đế biến thành hộ vệ của một nữ tử bìn thường nhất, nhưng hắn không có lấy một câu oán hận, vẫn theo chỉ thị của hoàng đế bảo vệ Lâm Vũ.

Lâm Vũ nhìn cảnh đẹp suốt chặng đường chậm rãi biến hóa, càng xuống phía Nam màu xanh biếc càng dồi dào, các loại hoa chim còn trùng mới lạ thỉnh thoảng xuất hiện. Nhìn Thanh Sơn từ phía xa, ngẫu nhiên có thể nghe được tiếng nước chảy róc rách cách đó không xa, tâm tình của nàng cũng theo cảnh đẹp này mà hưng phấn lên. Nàng thỉnh thoảng lôi kéo tay của Tiểu Hàng, đem một ít kiến thức về thực vật cùng với chim thú mình nhìn thấy trong y thư (sách thuốc), giảng giải giới thiệu đối với những vật chứng kiến ngoài cửa sổ xe. Tiểu Hàng có khi nhìn đến những vật mà mình quen thuộc biết được lúc trước cũng có thể đóng góp một ít vào cho nàng. Nhưng khi Lâm Vũ đề cập đến việc của Nguyệt cung thì Tiểu Hàng lại quay về vẻ mặt mờ mịt, Lâm Vũ cũng lường trước là có lẽ nàng cũng giống như chính mình, cái gì cũng không nhớ rõ.

Ngày hôm đó, bọn họ sắp đi tới Cổ đô Hàm Trạch của Ngô quốc nổi tiếng khắp Trung Nguyên. Trong thành Hàm Trạch, chiếm đa số là các học sĩ từ khắp nơi tới đây để học hỏi nghiên cứu, trong thành nhiều nhất là các cửa hiệu thi họa cùng với trà lâu, các học sĩ thích tụ tập ở trong trà lâu bình luận thi họa hoặc ngâm thơ đối câu, một bên bình phẩm các loại danh trà một bên cao đàm khoát luận (bàn luận viển vông). Tất cả các trà lâu đều có một ít trần lâu chi bảo, như thư họa (tranh có đề thơ) danh gia tuyệt kỹ hoặc một ít đề từ, để cho các học sĩ xem xét thưởng thưởng thức. Đường nhiên, quan trọng hơn là trong trà lâu cũng

cung cấp rượu uống cùng thức ăn. Ngoài ra, Hàm Trạch cũng có không ít đại gia danh sĩ (những người rất có danh vọng nhưng không làm quan), như đại họa sĩ Tần Di cùng với à thư pháp gia Vương Khiết Trinh của Ngô quốc, đương nhiên, trứ danh nhất chính là Hàn Dư phụ thân của Hàn Thực, là một thế hệ học giả uyên thâm trước đây của Ngô quốc, Hàn Thực ngay lúc đó đã có sức kêu gọi cùng lực ảnh hưởng lớn trong các học sĩ, Trong học đường Lâm Tử do hần mở đã có rất nhiều đệ tử về sau đã thành thành trụ cột của Ngô quốc . Mà sau khi Tiễn quốc nhất thống tam quốc, bởi vì Nguyên đế bái hần làm đế sư, lệnh hần dạy Tào Thịnh cùng với Tào dục. Địa vị Tào Thực ở trong nước lên như điều gặp gió, trở thành người mà toàn bộ học sĩ Tiễn quốc ủng hộ. Sau khi Tào Thịnh lên ngôi, đề bạt Hàn Dư làm công bộ Thị Lang, Hàn Thực lại trở về Lâm Tử học đường, đem sở học của chính mình truyền thụ cho hậu nhân (người đời sau), cũng cố gắng vì triều đình mà khai thác bồi dưỡng rường cột.

Nghe Phó Tử Minh giới thiệu về thành Hàm Trạch , Lâm Vũ không khỏi đối với kinh đô có nền văn hóa nổi tiếng này sinh ra hứng thú sâu sắc, mang theo một tia hưng phấn khó mà kìm nén, bọn họ vào thành Hàm Trạch.

Xe ngựa sau khi tiến vào thành Hàm Trạch, xa phu Nghiêm Thanh liền đem bọn họ dẫn tới khách sạn nổi danh —— Tụ Lai Tiên. Tiểu nhị vừa thấy kiểu cách của xe, toa xe tím nhạt, trên có hoa văn mẫu đơn, một con thiên lý mã ngẩng cao đầu đứng ở trước toa xe, tựa hồ đang ám chỉ chủ nhân là kẻ bất phàm (không phải người bình thường); mà xa phu điều khiển nó lại cao lớn uy vũ, một bộ dáng không thể khinh thường, lại nhìn một người dắt ngựa khác, một thân áo bào trắng buông xuống uyển chuyển mềm mại như đề tiên (tiên trên trời), vốn tiểu nhị kiến thức rộng rãi, liền biết những người khách này là có lai lịch lớn, liền nổi lên nụ cười tiếp đón mà tiến đến, “Khách quan đi đường xa đến, Tiểu Lục không tiếp đón từ xa, mời vào, mời vào!”

Nghiêm Thanh ha ha cười, “Chúng ta muốn người chuẩn bị bốn phòng hảo hạng sát Tây Hà.”

“Có, có, vừa vặn chỉ còn lại có bốn, khách quan người tới sớm, nếu tới chậm chút, các phòng trong nhà trọ đều đã được đặt rồi. Hôm nay nhà trọ trong thành Hàm Trạch này, sợ là đã không có mấy nhà còn khách phòng.”

Lúc này, Tiểu Hàng xốc màn xe lên, hai người lần lượt từ trên xe bước xuống, Tiểu Lục nhìn đến dung nhan của Lâm Vũ phía trước, ngây ngốc một chút, lại nghe Nghiêm Thanh lớn tiếng hắng giọng nói: “Tiểu nhị!”

Hần bưng tỉnh, “Ách, cái gì?”

“Vì sao khách ở trọ nhiều như thế?”

Tiểu Lục mỉm cười, khôi phục lại gương mặt trước sau như một, “Khách quan có điều không biết, ngày mai chính là Thuộc Kiều tiết (Lễ Cầu Hỉ Thuộc) nổi danh của thành Hàm Trạch chúng tôi, tất cả tài tử giai nhân chưa có hôn phối (kết hôn) sẽ đến đầu Cầu Hỉ Thuộc bên dòng Tây Hà kia lấy vận tự bái Quan Âm cầu phúc cầu duyên. Phải biết, ngày thường các giai nhân này đều là người sống trong khuê phòng. Nếu ở đó gặp được cô nương thích hợp, có thể đến cửa cầu thân. Người ở Lễ Cầu Hỉ Thuộc kết nhân duyên , hàng năm cũng không phải là ít đâu.” Tiểu Lục một đường đưa bọn họ dẫn tới khách phòng, một bên giới thiệu Lễ Cầu Hỉ Thuộc, “Còn những tài nữ có một chút mỹ mạo, thậm chí ở ngày này sẽ mở lời đài công nhiên chiêu phu, nhắm trúng rất nhiều sĩ tử bên ngoài cũng mộ danh (ái mộ tên tuổi) mà đến.”

Lâm Vũ nháy mắt mấy cái, nhìn nhìn Phó Tử Minh, lại hỏi Tiểu Lục, “Không biết có người nữ nhìn trúng nam tử, sẽ nhân ngày này thổ lộ tâm ý hay không?”

Trên mặt Phó Tử Minh đột nhiên cảm thấy hơi nóng, nhẹ nhàng quay đi, ra vẻ không chút để ý mà nhìn bài trí trong nhà trọ.

Tiểu Lục thấy Lâm Vũ nhìn về phía mình, trong lòng nhảy loạn, đỏ mặt nói: “Có, trước kia là Hàn đại nhân - Hàn Dư, truyền thuyết nói hần phong lưu phóng khoáng, lại sinh ra có diện mạo tốt. Năm đó hần đỗ Trạng Nguyên, khi trở về thăm viếng đúng lúc là Lễ Cầu Hỉ Thuộc, trong thành Hàm Trạch cùng với địa phương bên ngoài có rất nhiều thiếu nữ khuê phòng mộ danh mà đến, cảnh tượng ngày ấy thật đúng là hiếm thấy a.”

“Sau lại như thế nào?” Tiểu Hàng đi phía sau Lâm Vũ hỏi.

“Sau thế nào hả, nghe nói một người hần cũng không coi trọng. Ai, người ta là thiếu niên phong lưu, lại là Trạng Nguyên lang, sao lại để ý đến nữ tử bình thường ở thành Hàm Trạch này của chúng ta a.”

Lâm Vũ ngừng lại một chút trong lòng, nghĩ tới lời nói lúc trước của Hàn Dư..., hần nói hần sẽ đợi nàng. Nhưng hiện tại mà nói, nàng và hần đã không còn khả năng, hần không phải vẫn chờ đợi như vậy chứ ? Nếu nói hần là người phong lưu, nàng cũng sẽ không cần phải băn khoăn cái gì nữa.

Phó Tử Minh quay sang nhìn Lâm Vũ biểu tình trầm mặc, nhú mày.

Bốn người đều tự vào gian phòng của mình thì đã tới buổi trưa. Sau khi nghỉ ngơi, Phó Tử Minh đi đến ngoài phòng Lâm Vũ, vừa định gõ cửa, liền thấy đã mở ra, Lâm Vũ cúi đầu giẫm chân lên bậc thềm phía trước, vừa vịn dụng phải ngã vào lòng Phó Tử Minh, hần tự tay đỡ nàng, cười nhẹ, “Chuyện gì mà gấp gáp như vậy?”

Lâm Vũ ngẩng đầu, cũng cười đáp lại, “Tử Minh, ta đang muốn tìm người đi ra ngoài một chút đây.”

“Được!” Phó Tử Minh xoay người, đã thấy Nghiêm Thanh cùng Tiểu Hàng đã xuất hiện trước mặt, sắc mặt hần khê biến thành ảm đạm, hai người này từ Vận kinh lên, dọc đường đi qua nhiều nơi, chỉ cần dừng chân lại nghỉ tạm khi Lâm Vũ đi chơi đều giành ở hai bên Lâm Vũ. Một người là nha hoàn bên người, một hộ vệ ngự tứ (vua ban cho), còn lại Phó Tử Minh chỉ có thể đi lên hoặc đi xuống, thực sự khiến hần phiền muộn không thôi. Tất cả điều này Lâm Vũ cũng đã phát hiện, nếu nói Tiểu Hàng là Thỏ Ngọc kiếp trước của nàng không rời chủ nhân cũng là chuyện bình thường, mà Nghiêm Thanh chính là nhận được nghiêm lệnh của hoàng đế, phải bảo vệ nàng chu toàn, tận chức tận trách cũng còn có thể lượng giải (thông cảm và bỏ qua), đối với hần, Lâm Vũ cũng không nói cái gì, nhưng vừa thấy được hình dáng Phó Tử Minh vẻ mặt buồn bực, nàng không khỏi âm thầm bật cười, “Tử Minh a, người nhất định phải bỏ thói quen này đi.”

Bốn người tới bên ngoài một nhà trà lâu, chỉ thấy trên tấm biển của trà lâu viết bốn chữ “Vân Lai trà lâu”. Bốn chữ này cứng cáp hữu lực, thắm đẫm nổi nhớ nhưng, hoài niệm sâu đậm. Kiểu chữ như vậy, khí khái như vậy, chỉ có trải qua kinh nghiệm lâu dài mới có thể biểu hiện ra, trong lòng Lâm Vũ cùng Phó Tử Minh cũng không ngừng trầm trồ khen ngợi chữ viết này. Vừa thấy lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên tranh), cũng là Hàn Thực, hai người đối với người này âm thầm sinh ra một tia sùng kính (sung bái + kính trọng).

Bọn họ vừa đi vào trà lâu, một tiểu nhị đã tiến lên tiếp đón, “Bốn vị khách quan muốn ngồi như thế nào?”

“Tùy ý đi.” Lâm Vũ cười nói.

Tiểu nhị sững sốt một chút, hần chưa từng nhìn thấy người mỹ mạo như thế, một thân mặc màu hồng nhạt bình thường, trong vẻ bình thản lại lộ ra một loại khí chất thanh nhã thoát tục, khiến cho người nào thấy sẽ khó mà quên được. Một ít khách nhân trong lầu một, nhìn đến Lâm Vũ, cũng đều như tiểu nhị ngây ngốc một chút như vậy. Đợi Tiểu Hàng bên cạnh Lâm Vũ kêu lên vài tiếng, hần mới từ ngây ngốc khôi phục lại.

Tiểu nhị gãi gãi đầu, đỏ mặt cười nói: “Cô nương, trà lâu này của chúng ta tất cả có ba tầng. Ở lầu ba đều là nhã gian, bên trong thiết kế đơn giản, lại có cửa sổ nhìn ra phố cảnh. Lầu hai lầu một đều là bàn trà bình thường, không biết cô nương muốn một vị trí lầu nào?”

“Uh, muốn chỗ ngồi quay ra phố của lầu kia đi.” Lâm Vũ nhìn thấy còn có một bàn trống.

“Được ạ! Lầu hai Đông Các tòa thứ 3, mời bốn vị lên lầu.” Hần hướng trên lầu la lớn, lại làm cái thế đưa tay mời, Lâm Vũ bọn họ liền tự động lên thang lầu.

Vừa tới lầu hai, liền có một cái gã sai vặt đi tới, mang dẫn bọn họ đến Đông Các tòa thứ 3. Bọn họ gọi một chút đồ ăn ngon nhất, một lát sau, các đồ ăn được trực tiếp mang lên.

“Đồ ăn Hàm Trạch, khẩu vị hơi nhạt, đúng là như kỳ danh.” Phó Tử Minh nhìn cao lương mỹ vị trước mắt, hướng Lâm Vũ giới thiệu, “‘Tử Hoa’ này, theo truyền thuyết trước đây là ngự trù trong cung Ngõ quốc sáng tạo ra. Năm đó, phi tử mà hoàng đế Ngõ quốc yêu nhất rất thích món ăn này. Sau khi đất nước diệt vong, món ăn này cũng lưu lạc đến dân gian. Chắc chắn bếp trưởng của trà lâu này cùng với đồ ăn ngự trù làm có điều gì đó liên hệ.”

Lâm Vũ nghe hần giải thích, gấp một đưa vào bên trong miệng, đột nhiên nhớ tới việc trước kia cùng ăn điểm tâm với Tào Thịnh ở trong hoàng cung, không khỏi mỉm cười. Nay, người bên cạnh nàng đã đổi lại

là Tử Minh, nhưng dường như nàng vẫn không thể xác định được lòng mình, bởi vì nàng mơ hồ cảm thấy, nếu chính mình không có cách nào cứu được, chẳng qua chỉ là chết đi hoặc là lại xuyên đến một nơi nào đó, nhưng lại không thể để cho người trong lòng nàng bị thương tổn.

Nghĩ vậy, Lâm Vũ khe khẽ thở dài. “Tử Hoa” này, mới vào miệng bây giờ là có chút giòn ngọt, khi đang nuốt xuống cảm giác được có chua có lạt, cuối cùng lại dần dần biến thành cay đắng. Bốn vị trong cuộc sống nhưng ở đây lại nói trong thức ăn. Phẩm (thường thức, bình phẩm) đồ ăn cũng giống như phẩm nhân sinh (uộc sống), thật không hổ là cao lương mỹ vị ngự dụng (món ngon mà vua ăn) a.

Lúc này, một cánh cửa của một nhà gian lâu 3 mở ra, từ bên trong đi ra mấy người. Dẫn đầu là một người toàn thân y phục xanh ngọc, tay cầm quạt giấy, lúc này ánh mắt hắn gợn sóng. Hắn đưa mắt nhìn bốn phía, nhìn đến bàn bốn người trong góc lâu hai kia, cảm thấy căng thẳng, quạt giấy dao động trong tay run run hạ xuống, lại nhanh chóng đi xuống lầu, vài học sĩ trẻ tuổi trong lúc lơ đãng vừa nhấc mắt, đã thấy hắn đi đến cửa chính ở lầu một.

30. Chương 30: Cầu Hỉ Thước

Tương truyền trước đây lúc tuổi còn trẻ hoàng đế Ngô quốc ra ngoài hoàng cung du ngoạn, sau khi cầu phúc trong chùa Dĩ Vân ở thành Hàm Trạch, thì ở trên Cầu Hỉ Thước sau miếu này gặp một thiếu nữ tuyệt sắc. Lúc ấy chính vào lúc đầu hạ, cô gái mặc một thân quần áo màu xanh nhạt, tà váy theo gió bay phất phới, ở trên cầu nhìn lên trời cao, giống như tiên nữ muốn bay lên trời cao. Hoàng đế trẻ tuổi không khỏi bị bộ dạng vô câu vô thức (thoải mái tự nhiên) kia của nàng hấp dẫn, đối với nàng nhất kiến chung tình. Sau này, nữ tử đó đã trở thành phi tử hoàng đế yêu sâu đậm nhất.

Vì tưởng niệm ngày cùng ái phi gặp nhau này, hoàng đế định ra ngày đặc biệt này, về sau lại trở thành lễ Cầu Hỉ Thước. Sau khi đất nước bị diệt vong, mọi người vẫn như trước giữ nguyên ngày hội này, về sau, mọi người đều không hẹn mà cùng đến trong chùa Dĩ Vân cầu phúc, lại đi lên Cầu Hỉ Thước, hi vọng mình cũng có thể gặp gỡ được mối nhân duyên như vậy.

Vì muốn nhìn xem cái gọi là “Lễ tình nhân” kiểu cổ đại, sáng sớm Lâm Vũ đã bỏ dậy. Sau khi rửa mặt chải đầu tốt, vội vàng ăn sáng nhanh chóng, rồi bốn người ra khỏi cửa .

Lúc này trên đường đã có không ít người, phần lớn đều là du khách từ bên ngoài đến đây. Nhóm người Lâm Vũ đi trên đường, khiến cho rất nhiều nam tử quay đầu lại đứng bất động bên đường, tất cả mọi người đều cảm thấy nàng giống như điêu khắc từ ngọc trắng, giống như thần tiên hạ phàm, nhất thời cũng tụ tập không ít người vây quanh, nhưng nhìn đến người nam tử cao lớn uy mãnh đứng bên cạnh Lâm Vũ đang trợn mắt nhìn khiến bọn họ đều e sợ chú ý không dám tiến lên bắt chuyện với nàng, mà chỉ dám thầm suy nghĩ là không biết cô nương nhà ai, lại cảm thấy nàng thân phận bất phàm (không tầm thường), lại nhìn đến hai người nam tử ở bên cạnh, cũng không khỏi thầm than chính mình không có cái phúc khí (may mắn) đó.

Phó Tử Minh yên lặng đi ở phía sau ba người bọn họ, cũng không nhìn chăm chăm những kẻ có ý đồ với Lâm Vũ.

Lúc này, ở ngã tư đường truyền đến một trận kêu to, “Diêu gia đại tiểu thư xuất môn ! Cổ kiệu của nàng đang hướng đến Xương Hoa Hiên.” Mọi người nghe được thanh âm này, lập tức dao động, đều vội vàng chen lấn đi về phía trước, một ít người không biết đường cũng đi theo người phía trước, nhất thời ngã tư đường trở nên chật chội. Các du khách đến từ bên ngoài trên mặt đều mang theo nét tươi cười hưng phấn, có vài người nói: “Xem ra phải nhanh chóng đuổi theo sớm mới được.” Bọn họ không biết, các cô nương ở thành Hàm Trạch ra ngoài tương đối trẻ, cho nên tới sớm đều là du khách bên ngoài, mà những nam tử trẻ tuổi ở bản địa đều biết rõ thói quen của các cô nương, thậm chí có khi còn phái người đi hỏi thăm tình huống của các quý phủ, canh đúng thời gian rồi mới xuất môn. Còn lúc này thì không giống, tin tức Diêu gia đại tiểu thư xuất môn một khi đã truyền đến, trên đường lập tức tăng lên không ít nam tử bản địa.

“Nói Diêu gia đại tiểu thư Diêu Phương này, chính là đại tài nữ đệ nhất thành Hàm Trạch chúng ta, không chỉ có tướng mạo tốt, còn tinh thông tài đánh đàn, ngoài ra tranh vẽ của nàng cũng rất nổi danh. Nghe nói năm trước trong lễ Cầu Hỉ Thước, nàng lấy ra bức tranh của mình để mọi người bình phẩm, có người đương trường (ngay tại chỗ) ra giá hai trăm lượng bạc trắng muốn mua bức tranh đó. Ai, đáng tiếc a, những nam tử năm trước đều không thể có được lòng nàng, không biết năm nay thì như thế nào?” Một phụ nữ bán hoa đang nói với người qua đường về chuyện xưa của Diêu gia đại tiểu thư.

Lâm Vũ nghe xong, mỉm cười, nàng rất muốn nhìn xem Diêu Phương này.

Lúc này, người phía sau không ngừng chen tới, khiến cho nhóm người Lâm Vũ buộc lòng phải đi về trước, trong lúc nhất thời khiến toàn bộ ngã tư đường biến thành chật chội như nêm cối. Phó Tử Minh theo sát phía sau Lâm Vũ, vì nàng ngăn cản che chở đám người phía sau xô đẩy tới. Đang đi về phía trước không đến một khắc đồng hồ thì lại nghe có người kêu lên: “Nguyên gia hai vị tiểu thư cũng đã xuất môn (ra khỏi cửa)! Các nàng đang đi về phía Dĩ Vân tự bên kia!” Nhất thời đám đông bắt đầu lúng túng, có ít người hô: “Diêu gia tiểu thư là người muốn có tài có nghệ đều đủ cả, chúng ta không có cái phúc đó rồi, hay là đi nhìn xem Nguyên gia tiểu thư đi.”

Có ít người lại nói: “Diêu gia tiểu thư năm trước chiêu phu (hình thức chọn chồng hey kén rể) không có chọn được người thích hợp để làm vị hôn phu, phỏng chừng năm nay sẽ không nghiêm khắc như vậy nữa, hay là đi thử thời vận đi.”

Còn có vài người nói: “Nguyên gia tiểu thư năm trước không có xuất hiện ở lễ Cầu Hỉ Thước, nói vậy năm nay mới đến tuổi lấy chồng, không biết các nàng bộ dạng như thế nào, ta thấy hay là đi Dĩ Vân Tự nhìn xem.”

Trong lúc nhất thời, trên đường trở nên hỗn loạn, có người hướng Xương Hoa Hiên phương hướng đi đến, có người lại chạy về phía Dĩ Vân Tự, Tiểu Hàng bên cạnh Lâm Vũ đẩy ra, lớn tiếng kêu: “Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!” Lâm Vũ thấy thế, liền nói: “Nghiêm Thanh, người nhanh chóng giữ chặt muôi muôi của ta.”

“Tiểu thư vậy còn người làm sao?”

“Lâm Nhi để cho ta chiếu cố.” Phó Tử Minh kéo tay của Lâm Vũ lại.

Lâm Vũ cảm giác được một trận khí nóng xuyên qua cơ thể, trong lòng ầm ập, “Nghiêm Thanh, người mau qua đó chiếu cố muôi muôi của ta, ta ở bên này đã có sư huynh chiếu cố, nhưng nếu nàng có chút gì sơ xuất, ta cũng không muốn tìm giải được gì nữa.”

“Được! Ta đi đây!” Nghiêm Thanh nhún chân một cái, nhảy lên thật cao, liền lên trên vách nhà ở ngã tư đường, đưa mắt nhìn bốn phía, ở trong đám người thấy được bóng dáng của Tiểu Hàng, liền dùng khinh công nhanh chóng hướng vị trí của nàng mà bay đến.

Một ít người hơi có chút võ công cũng bắt đầu vận dụng khinh công, nhưng bởi vì võ công cao thấp không đồng nhất, có người đi phía trước nhảy lên một đoạn, bởi vì chân khí hết không thể không rơi xuống dưới, có người giống như Nghiêm Thanh nhảy lên vách lầu, nhảy xuyên qua từng tòa lầu, nhưng những người này dù sao cũng vẫn chiếm số ít. Trong thành Hàm Trạch đa số đều là văn nhân nghiên cứu học vấn, phần lớn đều không biết võ công, chỉ phải đi bộ tiến lên trước.

Phó Tử Minh kéo tay Lâm Vũ, “Lâm Nhi vẫn khỏe chứ?”

“Ta rất khỏe. Tử Minh không cần phải lo lắng.” Lâm Vũ cười nói, lại không kịp đề phòng bị người bên cạnh chen ép qua, Phó Tử Minh vội vàng ôm lấy nàng, cũng dùng lực hướng phía trên nhảy lên một nóc nhà.

Phó Tử Minh nói: “Lâm Nhi muốn đi nơi nào?”

“Đi Xương Hoa Hiên trước.”

“Được!”

Hắn mang theo Lâm Vũ, đi theo đám người bồng bồng như lửa kia đi tìm Diêu gia đại tiểu thư, vài bước bay vọt, đã đến Xương Hoa Hiên.

Lúc này, ngoài cửa Xương Hoa Hiên đã đứng đầy người, Diêu Phương ở bên ngoài bày một trạm kiểm soát: người nào nếu muốn đi vào phải viết xuống vài chữ, Diêu Phương sau khi nhìn chữ của hắn, nếu thấy vừa lòng, người nọ sẽ được vào cửa. Tất cả mọi người ở ngoài cửa đều xắn tay áo lên, sắp xếp thành một đoàn từng người tiến lên viết chữ.

Phó Tử Minh mang Lâm Vũ tiến lên, nhìn thấy rất nhiều người lắc đầu chán nản rời đi, cảm thấy Diêu Phương này yêu cầu rất cao, lại không biết muốn thư pháp như thế nào mới có thể hợp với tâm ý của nàng, chỉ nghe Lâm Vũ nói: “Chúng ta đi qua thử xem.”

Phó Tử Minh gật gù đầu, hai người đi đến bên trong đội ngũ, đợi đến phiên bọn họ, Phó Tử Minh nhìn Lâm Vũ, viết xuống bốn chữ: “Vô oán vô hối”. Lâm Vũ cúi đầu một chút, làm bộ như không biết ý nghĩa, viết xuống: “Cần quắc bất nhượng tu mi” (bậc nữ nhi cũng không thua kém các đấng nam tử) .

Bốn người cầm lấy chữ của hai người bọn họ lên, đưa vào bên trong phòng, một lát sau, liền mang về mặt tươi cười đi ra: “Hai vị mời vào!”

Hai người nhìn nhau cười, bước chận vào Xương Hoa Hiên.

Phòng khách bên trong Xương Hoa Hiên, Diêu Phương đang ngồi trên chính thủ vị (vị trí chính giữa, thường do người làm chủ ngồi vào) cùng vài học sĩ thảo luận tài nghệ của bức tranh. Lúc này lại tiến vào hai người. Diêu Phương vừa nhắc mắt, chỉ thấy một người trong đó vẽ mặt bình tĩnh, một thân y phục màu trắng phớt trắng càng tỏa ra khí chất siêu trần thoát tục, mặc dù nhà nàng cũng có vài huynh đệ bộ dạng tuấn tú lịch sự, nhưng cũng không bì kịp người này nửa phần, trong lòng không khỏi hơi động một chút. Mà một nữ tử khác bên cạnh hắn, y phục thanh nhã giống như u lan nơi thâm cốc, gương mặt mỉm cười phảng phất như hoa đào nở rộ, dù không trang điểm, lại như Phù Dung trong nước bước ra, hoa văn trang sức tự nhiên, làm nàng cũng không khỏi tự thấy xấu hổ, nội tâm thầm nghĩ: “Hay ột tiên tử chốn nhân gian! Mọi người đều nói ta tướng mạo xinh đẹp hơn người, hiện tại so sánh với nàng, tựa như đem hòn đá đặt cạnh minh châu bảo ngọc a! Lại không biết nữ tử này, học vấn có phải cũng xuất chúng hay không?”

Học sĩ xung quanh nhìn bọn họ tiến vào, cũng đều ngơ ngơ hơn nữa, một ít người vốn có hứng thú đối với Diêu Phương đều dời đi mục tiêu, âm thầm tính toán làm sao có thể đem lại niềm vui cho giai nhân.

Phó Tử Minh cùng Lâm Vũ mỉm cười thở dài nói: “Nghe nói cô nương tài nghệ xuất chúng, tại hạ Phó Tử Minh cùng sư muội Lâm Vũ đến tiếp kiến (bái phỏng, gặp gỡ).”

Diêu Phương đứng dậy, cười nói: “Thật là một đôi ngọc bích giai nhân, các người có thể tới nơi này, thật làm cho cả sảnh đường của ta rực rỡ a. Vừa mới nhìn thấy thư pháp của các người, chỉ cảm thấy Phó công tử bút pháp tiêu sái tự nhiên.” Nàng nghĩ đến chữ “Vô oán vô hối” kia, sắc mặt đột nhiên hơi hơi ửng hồng, lại nói: “Lâm cô nương một câu ‘Cần quắc bất nhượng tu mi’, nét bút hùng hậu, vung lên liền thoát ra. Ta vốn tưởng rằng là nam tử viết, lại không nghĩ là nữ tử xinh đẹp nhỏ bé và yếu ớt như thế, thật làm cho ta thán phục.”

“Cô nương khen nhầm rồi.” Lâm Vũ mỉm cười, “Nghe nói cô nương là đệ nhất tài nữ trong thành Hàm Trạch, tiểu nữ tử rất là ngưỡng mộ. Ta đây chính là một cút tài mọn, thật đúng là chê cười.”

“Cô nương quá khiêm nhượng, không biết họa nghệ (tài vẽ) của cô nương như thế nào? Ta đây đang cùng mọi thử một lần.” Nói xong đi tới kéo tay Lâm Vũ, đem nàng đưa đến trước bàn vẽ tranh, cũng sai người mở ra một trang giấy vẽ tranh, chuẩn bị bút mực chu đáo.

Lâm Vũ nhìn quanh một vòng, thấy mọi người đều mang ánh mắt chờ mong nhìn mình, nhắm mắt suy ngẫm, một khung cảnh bỗng nhiên hiện lên trước mắt, nhắc bút lên nói: “Tiểu nữ tử xin bêu xấu ở đây.”

Phó Tử Minh đi tới bên cạnh nàng, mọi người cũng đều xông tới, chỉ thấy Lâm Vũ vung bút như thần, khắp nơi đều để lại vài nét bút lưu loát, sau lại dùng từng nét tinh tế vẽ phác họa bên ngoài.

Sau nửa canh giờ, một nữ tử tuyệt sắc hiện lên trên giấy, chỉ thấy nàng đứng ở trên cầu, ngẩng đầu nhìn lên, làn gió nhẹ nhàng thổi bay mái tóc dài của nàng, cùng vạt áo nhẹ nhàng tung bay trong gió. Nàng nhìn vào, là một con diều hâu đang bay lượn trên bầu trời. Ngắm nhìn mãi, nàng dường như cũng muốn nâng thân thể của chính mình lên, hướng biển rộng trời à bay đi.

“Hay! Hay! Ta rốt cục biết vì sao Ngô quốc hoàng đế kia đối với ái phi của hắn vừa gặp đã thương . Tình này cảnh này, bất luận người nào cũng đều bị nàng hấp dẫn.” Một học sĩ thở dài.

Lâm Vũ nhìn người trên bức họa, thật đúng là bộ dáng của mẫu thân lúc tuổi còn trẻ , chỉ có nàng như vậy, mới có thể cùng tình này cảnh này hoàn hảo hòa hợp thành một thể. Mà Phó Tử Minh ở một bên ánh mắt lại âm trầm, như có suy nghĩ gì.

Diêu Phương ngưng nhìn bức tranh, nghĩ nếu để cho chính nàng vẽ lại bức tranh sẽ không ra được ý cảnh như thế, mà nàng vẽ luôn luôn đều là thô miêu đậm vẽ chỉ mong giống như thật, lại không biết là có thể đem thần thái hình dạng của người trong bức tranh khắc họa tinh tế , tỉ mỉ như vậy.

Chỉ thấy ở phía trên con dấu Lâm Vũ ấn xuống có khắc “Lâm Phong”, có người ngừng lại một chút, “Lâm Phong? Tên này dường như đã gặp qua ở đâu đó ?” Người nọ gãi gãi đầu, bỗng nhiên sáng ngời, “Đúng rồi, ta từng ở quý phủ của Hàn đại nhân gặp qua.”

Lâm Vũ dừng lại một chút, nàng từ trước đến nay tổng cộng vẽ qua hai bức họa, một bức là “Mai”, một bức khác là “Nguyệt hạ chi nhân” (người dưới ánh trăng), đều ở trong Bảo Khố Trai, không nghĩ tới bức tranh của nàng bị Hàn Dư mua đi, nhất thời trong lòng không biết là tư vị gì, chỉ thừa dịp nói : “Trước kia ta từng bán bức tranh của mình ở Họa lâu, bức tranh là Hàn đại nhân từ trong lâu mua.”

Diêu Phương thấy mặc dù họa nghệ nàng cao hơn mình, nhưng nàng tự tin mình học văn uyên bác, chưa chắc đã thua nàng, lại thấy Phó Tử Minh hai mắt sáng ngời nhìn Lâm Vũ, trong lòng thầm nổi lên khách quan chi tâm, lại nói: “Cô nương có thể cùng ta đối đối ngẫu văn thơ ?”

Lâm Vũ gật gật đầu, hi vọng học văn trong kiếp trước có thể dùng được.

Mọi người vừa nghe, đều biết lúc này Diêu Phương đã chính thức muốn xuất thủ (ra tay), đều trở nên háng hái muốn tận mắt nhìn xem hai vị mỹ nhân đối kháng.

“Tốt! Ta đây bắt đầu trước.” Diêu Phương nhún mào, cười nói: “Hùng tâm rèn luyện thiên thu câu (câu nói)”

Lâm Vũ suy nghĩ sâu xa một chút, nói: “Thắng địa bảo tồn muôn đời ca”

“Hay!” Mọi người đều tán thưởng.

“Núi cao đều có người đi đường, mời cô nương đối nữa!”

“Nước sâu đủ rẽ sóng thuyền” Lâm Vũ không nhanh không chậm đáp lại.

“Trong tuyết há không có cỏ xanh” Diêu Phương lại nhanh chóng nói..

“Ngày xuân còn dài vốn chưa nở hoa”

Diêu Phương đi dạo, đột nhiên nghĩ đến trước kia có đối một câu với Hàn Dư, liền cười nói: “Đại bản lĩnh người lúc ấy không thấy có kỳ chỗ”

Lâm Vũ ngừng lại một chút, câu đối này dường như trước kia mẫu thân đã từng đối với nàng, vì thế không cần nghĩ ngợi đã đối lại : “Thực học văn người chung thân không sao thỏa mãn”

Trong lòng Diêu Phương cảm thấy kinh hãi, không nghĩ tới triết lý văn thơ đối ngẫu nàng có thể ở trong giây lát mà hoàn thành, nội tâm vừa là kính nể vừa là buồn bực, nàng từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ gặp gỡ một nữ tử nào có tài năng và học vấn như nàng ta, mặc dù vẫn không hề cam lòng, nhưng cũng không thể không bội phục nàng đối rất tốt. Sau hai phiên so tài, Diêu Phương đã rơi xuống thế hạ phong, nhưng nàng là người cực kỳ sĩ diện, nhất thời thể diện không thừa nhận được thất bại của mình, lại thích thú nói: “Lâm cô nương, chúng ta lại tỷ thí tài đánh đàn một chút thì sao ?”

Lâm Vũ nghĩ nghĩ, lại nói: “Tài đánh đàn của ta không bì kịp sư huynh, không dám bêu xấu, lần tỷ thí này ta tự nhận thua, nhưng vọng tưởng muốn nghe tiếng đàn của cô nương một chút, chẳng biết có được không?”

Diêu Phương che miệng cười, “Lâm cô nương đã nói như vậy, ta cũng không khó xử, chính là tài năng của cô nương quả thật không tầm thường, làm ta thán phục.” Sóng mắt nàng vừa chuyển, nhìn về phía Phó Tử

Minh, “Hôm nay ta xin dâng lên một khúc ‘tổ tâm’, để cho chư vị bình luận.” Nói xong, bốn đứa bé đã ôm cổ cầm (đàn cổ) đến, mang trà thơm lên, Diêu Phương khẽ đàn dạo thử, âm thanh của một khúc tổ tâm theo bàn tay gãy xuống đã thản nhiên tuôn ra. Tiếng đàn kia, được xem như là kể ra tâm sự của một cái cô gái đối với người mình ái mộ, lại xem như lời thì thầm giữa tình nhân với nhau, từng đạo như nước suối khẽ len lỏi xâm nhập vào trong lòng của mỗi người.

Tiếng đàn êm tai vẫn còn làm ọi người đắm chìm trong đó, thậm chí còn nói hết ra tâm sự của giai nhân.

Lâm Vũ vỗ tay cười nói, “Diêu cô nương hòa tình nhập khúc (đem tình cảm hòa vào trong tiếng đàn), tình khúc hợp nhất, đem ý nghĩa trong ca khúc diễn tả giống như đúc, ta rất là bội phục!”

“Cô nương quá khen.” Có thể được Lâm Vũ tán thưởng, Diêu Phương cảm thấy thật cao hứng.

Mà những người khác cũng nhất nhất biểu đạt ý tán thưởng của mình, chỉ có một mình Phó Tử Minh vẫn yên lặng không nói.

Lúc này, một thị nữ tiến vào thông báo giờ dâng hương cầu phúc đã đến, kiệu đã chuẩn bị tốt. Diêu Phương gạt đầu, nói với mọi người: “Chư vị, hôm nay tụ hội tại đây thật sự làm ta rất vui vẻ, ta cũng đã gặp được người ý hợp, đợi sau khi dâng hương ở Dĩ Vân tự, ta sẽ mời gặp lại.” Nói xong mỉm cười chấp tay ti lễ rồi vội vàng rời đi.

Lưu lại ọi người một cảnh tượng ta nhìn người , người nhìn ta, đều không biết người trong lời nói của nàng là ai, nhưng lúc này bọn họ đối với đáp án này cũng chẳng quan tâm, đều nhất nhất tiến lên muốn cùng nói chuyện với Lâm Vũ, nhưng không ngờ bị Phó Tử Minh giành nói: “Chư vị, chúng ta cũng phải đi Dĩ Vân tự.” Nói xong nhanh chóng thu bức hoạ cuộn tròn lại rồi kéo tay Lâm Vũ chạy ra phía ngoài cửa.

Lâm Vũ bật cười, vừa đi vừa nói : “Tử Minh, người cũng biết người hợp ý của Diêu Phương là ai sao?”

”Ta không biết, nhưng ta rất muốn đàn ra một khúc ‘tổ tâm’ dành cho người

Lâm Vũ cúi đầu không nói, hiện tại, nàng vẫn không thể tỏ vẻ gì với hắn. Nếu nàng có thể có được giải được, nàng nguyện ý nghe tổ tâm chi khúc (khúc nặc tổ tâm) của hắn. Nhưng nếu như không thể, nàng không muốn để cho hắn một mình thương tâm.

Nhiều lần đi vòng vòng, Phó Tử Minh ôm nàng vận khinh công phóng qua mấy con phố mới đi tới Dĩ Vân tự.

31. Chương 31: Hoa Rơi Cổ Ý

Trong ngoài chùa Dĩ Vân, đám đông bắt đầu khởi động. Khi hai người Lâm Vũ xuất hiện ở ngoài chùa thì lập tức dẫn phát một trận xôn xao, mọi người vây quanh bọn họ, tranh nhau thấy phong tư của tuyệt sắc mỹ nhân khó gặp.

Lúc này, một người đã bước lên bậc thềm tiến lên đây, chấp tay vừa làm ấp cất cao giọng nói: “Ta là con của thủ vệ thành Chung Sơn - Vệ Trữ, xin hỏi phương danh của cô nương?”

Lâm Vũ thấy người đó mi thanh mục tú, dáng vẻ đường đường, cách nói năng cử chỉ không có bất kỳ ý dâm loạn, liền cười một tiếng trả lời: “Tiểu nữ tử Lâm Vũ, nhân sĩ kinh thành, đi ngang qua nơi đây đặc đến du lãm một phen.” Nói xong vừa chỉ chỉ người bên cạnh, “Đây là sư huynh của ta Phó Tử Minh.”

Vệ Trữ ôm quyền, “Nguyên lai là bằng hữu từ kinh thành, Phó huynh, Lâm cô nương, hân hạnh gặp! Các người đường xa mà đến, có ném qua vũ mao tiêm của chúng ta hay không?” Thấy Lâm Vũ lắc đầu, Vệ Trữ cười nói: “Hôm nay chúng ta có duyên gặp lại, ta muốn mời hai vị cùng bơi thành Hàm Trạch, tốt không?”

“Vậy làm phiền Vệ huynh.” Phó Tử Minh nói.

Có Vệ Trữ ở phía trước dẫn đường, Lâm Vũ chỉ cảm thấy người chung quanh dần dần thiếu, cũng thẳng đường rất nhiều. Ba người bọn họ vào Dĩ Vân tự, chỉ thấy trong đại điện có một pho tượng Quan Âm thật lớn ngồi xếp bằng giữa, ánh mắt hơi hơi hướng xuống, một bộ dạng tường hòa nhìn người quỳ lạy phía dưới.

Người trong điện rất trật tự từng người tiến lên dâng hương cầu phúc, Lâm Vũ ở trong những người quý lạ thấy được bóng lưng Diêu Phương, nhưng ngại quý củ trong chùa, nàng không có tiến lên tiếp đón ân cần thăm hỏi.

Chờ những người đó quỳ xong, ở tầng nhân (nhà sư) chỉ dẫn, bọn họ cũng thấp nhang. Đợi cầu phúc xong đi ra điện thì gặp một tỳ nữ đã ở ngoại chờ. Nàng đi đến trước mặt Phó Tử Minh, đưa ra một cái túi cười nói: “Phó công tử, đây là cô nương nhà ta tặng cho người.” Phó Tử Minh tiếp nhận cái túi kia, còn chưa kịp đáp lời, tỳ nữ kia đã vội vàng rời đi.

Hắn mở ra xem, chỉ thấy bên trong có một tờ giấy cùng một cái khăn tay thêu hoa, trên tờ giấy viết: “Ta muốn cùng người hiểu nhau, không biết ý người như thế nào? Giờ Thìn ở Phượng Vĩ đình, không gặp người không về.” Nhưng không có đề tên người.

“Chữ rất đẹp!” Lâm Vũ cầm lấy cái khăn tay kia, chỉ thấy góc thêu một đóa hoa đào bốn cánh.

Vệ Trữ thấy thế, cười nói: “Phó huynh rất phúc khí a, này chắc là Diêu gia đại tiểu thư mời, người thành Hàm Trạch đều biết trên khăn tay thêu hoa đào bốn cánh.”

“Nga? Vì sao mỗi người đều biết?” Lâm Vũ ngạc nhiên nói, xem ra người thành Hàm Trạch có thể đi làm đám chó săn tin.

“Lâm cô nương có điều không biết, nữ nhi nhà giàu trong thành Hàm Trạch chỉ cần đến tuổi cập kê, phàm người ở Cầu Hỉ Thước công khai tìm vị hôn phu đều biết dùng khăn tay làm tín vật. Tiền lệ lấy tay khăn làm tín vật cũng là ái phi của hoàng đế Ngô quốc trước kia sử dụng, hậu nhân đều truyền xuống. Khăn tay của các tiểu thư đa dạng khác nhau, nhưng đều theo số mệnh của họ mà công bố. Diêu gia đại tiểu thư là hoa đào bốn cánh, hai vị tiểu thư Nguyên gia theo thứ tự quy tắc là hoa sen và lá trúc.”

Nghe Vệ Trữ giải thích, Phó Tử Minh khẽ cau mày nói: “Sau khi nhận được tín vật có thể không đến hẹn sao?”

“Này không được, nếu người quả thật vô ý, cũng nên đi giải thích.”

Lúc này, lại có một người con gái đi đến trước mặt Phó Tử Minh. Chỉ thấy cả khuôn mặt nàng đỏ bừng, xấu hổ đưa ra khăn tay ấp úng nói: “Công. . . Công tử, ta. . . Ta đối công tử thật là ngưỡng mộ, này. . . Đây là tín vật của ta.” Lâm Vũ nhìn cười, tránh ra vài bước, nàng không nghĩ tới nữ tử trong thành Hàm Trạch này lớn mật như thế, mặc dù cô nương này không xinh đẹp bằng Diêu Phương, nhưng sắc đẹp có thể ăn được. Nếu Tử Minh có thể ở nơi này gặp được một người thích hợp, nàng có thể toàn thân trở ra rồi, nghĩ đến chỗ này, Lâm Vũ đột nhiên thấy căng thẳng trong lòng.

“Ách. . .” Phó Tử Minh dừng một chút, “Xin lỗi, cô nương, ta đã có người trong lòng.” Tay hắn để phía sau, không có tiếp nhận khăn tay kia.

Nghe xong trả lời của Phó Tử Minh, cô nương kia cúi đầu không có lên tiếng, bả vai của nàng động đậy khe khẽ, Lâm Vũ có thể cảm giác được nàng đang cố gắng đè nén chính mình, một chút nàng liền xoay người chạy đi.

Nhìn bóng lưng cô nương kia rời đi, Lâm Vũ nói: “Nàng khóc.”

Phó Tử Minh yên lặng không nói gì, Vệ Trữ cũng thở dài một hơi, “Hoa rơi có ý nước chảy vô tình, nhưng nếu đổi lại ta, cũng sẽ làm như vậy giống Phó huynh.”

“Nữ tử là đưa khăn tay, nam tử thì biểu đạt tình cảm ái mộ như thế nào?” Không phải là tặng hoa... chứ, Lâm Vũ thầm nghĩ.

Vệ Trữ cười ha ha, cúi xuống một miếng ngọc đeo trên lưng, “Nam tử thì dùng thứ này làm vật đính ước. Nếu nữ tử kia có ý tiếp xúc với nam tử sẽ thu miếng ngọc này, rồi sau đó sẽ đưa lại một miếng ngọc bội cho đối phương. Như vậy, nam nữ đều cầm ngọc của đối phương, liền xem như định tình.”

Lâm Vũ nghĩ đến trên người mình có chứa một cái ngọc bội có khắc Phượng Hoàng của Tử Minh. Đó là ở trước khi vào hoàng cung, Phó Tử Minh vì đưa thuốc giải “Sinh lợi” mà cho nàng mang theo. Mặc dù thuốc giải đã cho Lan Cơ, nhưng lúc nào nàng cũng đeo nó. Mà nàng ngọc trâm của mẫu thân kiếp trước đưa cho nàng cũng đang trong tay Tử Minh. Nghĩ đến chỗ này, Lâm Vũ chỉ cảm thấy sau tai có chút nóng,

không thể nào, có phải khéo vậy không. Nàng nhìn Tử Minh một cái, thấy hắn cũng nhìn mình, Lâm Vũ nhanh chóng quay đầu nhìn nơi khác.

“Không biết Lâm cô nương, đã có người trong lòng chưa?” Vệ Trữ cầm ngọc bội trong tay, thử thăm dò hỏi.

Lâm Vũ quay sang, thấy bộ dáng nghiêm túc của Vệ Trữ, nàng khẽ gật đầu một cái.

“Ai, sớm biết danh hoa đã có chủ, chỉ hận gặp trễ.” Vệ Trữ cúi đầu nói, “Bất quá, hôm nay có thể kết bạn với nhị vị cũng là duyên phận của Vệ mỗ ta a! Ta mang bọn người đi cầu Hỉ Thước nhìn xem.”

Lâm Vũ mỉm cười, không nghĩ tới Vệ Trữ này còn rất rộng rãi. Hai người đi theo hắn ra sau chùa, liền thấy cầu Hỉ Thước trong truyền thuyết hiện lên trước mắt.

Đây chỉ là một cái cầu, lại bởi vì từng có truyền kỳ chuyện xưa xảy ra mà trở nên thần thánh. Rất nhiều người bước lên đỉnh cầu, học bộ dạng của phi tử Ngô quốc năm đó ngẩng chân nhìn lên, lại không biết có thể cảm giác suy nghĩ trong lòng thiếu nữ xinh đẹp năm đó hay không. Tình cảnh này, Lâm Vũ vừa nghĩ đến mẫu thân kiếp trước, nàng cũng rất thích ở ban công biệt thự nhìn lên.

“Đi, chúng ta đi lên xem một chút.” Vệ Trữ đề nghị.

Lâm Vũ gật gật đầu, đi theo, bởi vì người khá nhiều, Phó Tử Minh chỉ có thể ở phía sau.

Lúc này, bỗng nhiên một đồng người từ hai đầu chạt chội của cây cầu đi lên, Phó Tử Minh muốn giữ chặt Lâm Vũ, lại bị người bên cạnh gạt đi, chỉ thấy Vệ Trữ phía trước bảo vệ nàng, hét lớn: “Mọi người chen chúc cái gì? Cũng không phải không tới phiên các người! Bị thương người sẽ hỏi các người!”

“Công tử, có người nói tiên nữ trên cầu đến đây, mọi người liền vội vã muốn lên xem.”

“Đúng vậy a, ta ở Dĩ Vân tự nghe người ta nói, chạy nhanh tới.”

Lâm Vũ cúi đầu, dùng ống tay áo che ở nửa bên mặt của mình, những người chen lấn lên cũng không phải thư sinh yếu đuối, nàng không biết võ công, cầu kia nàng cũng không lên, nghĩ biện pháp thoát đi mới là thượng sách.

“Nào có tiên nữ gì? Nói bậy! Các người đi xuống trước cho ta!” Vệ Trữ hét lớn một tiếng, giật mình người chung quanh.

Lúc này, dưới cầu đã có người hô lớn: “Tiên nữ ngay tại phía sau Vệ công tử!”

Mọi người chen chúc, người ở hai đầu cầu lại đi theo lên, Phó Tử Minh cũng bị chen chúc trong đám người, muốn nhún chân nhảy lên lại không thể. Lâm Vũ dựa lưng vào lan can cầu bên cạnh, phía trước có Vệ Trữ gắt gao bảo vệ, những người khác cũng không thể có ý đồ. Lúc này, Lâm Vũ đột nhiên

Phát giác bả vai của mình bị người nắm, cảm thấy kinh hãi, không phải có người từ dưới cầu vận khinh công tới chứ? Nàng quay sang, chỉ thấy gương mặt tuấn mỹ ở trước mắt, khéo miệng hắn chứa đựng cười, đáy mắt tiết đầy nhu tình, “Lâm Vũ, người phải nắm chặt ta.” Nói xong một phen nhấc nàng lên, lại đem nàng ôm vào trong ngực, hai chân nhún lên lan can cầu, liền hướng dưới cầu bay đi.

Vệ Trữ đứng ở trên cầu, không có ngăn trở.

Phó Tử Minh nhìn bọn họ tới trên một con thuyền dưới cầu, muốn nhón chân đuổi theo lại bị người chung quanh chen chúc không thể động đậy, đối với mấy dân chúng bình dân này, hắn lại không thể quyền cước đánh đá cũng không thể dụng độc, chỉ phải ngơ ngác nhìn thuyền của bọn họ chèo đi, trên thuyền truyền đến một tiếng hô to: “Phó huynh, sư muội của người ta mượn trước đoạn đường, buổi chiều mang về, xin chớ lo lắng.”

Trong thuyền Lâm Vũ vừa nghe, nhú mào, khi nào nàng trở thành thứ có thể mượn rồi?

Chỉ nghe hắn nói: “Thành Hàm Trạch này, là chỗ ta ở từ nhỏ, sông núi nơi này không có thể nào một chỗ không quen thuộc. Lâm Vũ, hôm nay ta chỉ muốn mời người bơi thành, có thể không?”

Lâm Vũ trầm nghĩ, nay người nàng đều ở đây rồi, còn có thể nói không được sao? Nàng bị nhốt trên cầu, thuyền của hắn vừa vận ở dưới cầu, như thế nào có chuyện trùng hợp như vậy? Nàng hoài nghi bọn người là hắn giật giây. Vì thế nói: “Dân nữ có thể cùng thuyền với Hàn đại nhân, hết sức vinh hạnh.”

Hàn Dư ngừng lại, “Sao nàng trở nên xa lạ với ta như vậy?” Hít than lại nói, “Lâm Vũ, người bây giờ được chứ?”

“Ta rất khỏe.”

“Độc của người ta đã nghe thấy.” Nói xong hắn lấy ra một viên thuốc, “Đây là ‘Bách Linh đan’, có thể trị bách bệnh. Nếu người có bệnh trạng độc phát, uống nó vào liền có thể giảm bớt.”

Lâm Vũ nhìn hộp thuốc tinh xảo kia, trên có khắc đồ án long phượng. Nàng đối thứ gì có long phượng có chút ngại, rút tay không có tiếp, “Người có nói cho ta biết thứ này ở đâu ra hay không?”

“Này. . . Ta không thể nói cho người biết.”

“Người không nói, ta cũng không tiếp.” Nàng cũng không muốn lại đến một tin vật đính ước.

Hàn Dư bất đắc dĩ lắc đầu, “Đây là thuốc Ngô quốc hoàng đế trước kia ban cho cha ta. Nếu người không tiếp, chính là khinh thường Hàn Dư ta.” Nói xong kéo tay nàng lại, đem hộp thuốc nhét vào lòng bàn tay nàng.

Thuyền theo dòng nước chậm rãi đi về phía trước, Lâm Vũ nắm hộp thuốc trong lòng bàn tay, nhìn Hàn Dư nói: “Hàn Dư, người tốt với ta, ta thực cảm kích, nhưng ta không thể báo đáp. Hai chúng ta, là không có khả năng cùng một chỗ.”

“Ta biết.” Hàn Dư kích động cầm tay nàng, “Nhưng nghĩ đến người phải trở thành phi tử của hắn, ta liền. . .”

Lâm Vũ nhìn hắn muốn nói lại thôi, trong lòng thầm than, nàng cũng không trở thành phi tử của Tào Thịnh, tuy rằng nàng có áy náy đối với hắn, tuy rằng hồi tưởng lại thời gian ở chung của bọn họ sẽ làm nàng cảm giác được một tia ngọt ngào, nhưng nàng không thể nhẫn nhịn cuộc sống cùng những mỹ nhân khác chung một chồng, cũng không muốn trở lại trong hoàng cung kia.

Đối với Hàn Dư, nàng chỉ có thể nói câu thật có lỗi, tình yêu của hắn nàng cũng không gánh vác nổi. Hắn gánh vác nhiều lắm, hắn sẽ không vì yêu mà buông tha cho hắn nguyện trung thành triều đình.

Hàn Dư hít sâu một hơi, đem lời vừa muốn ra miệng đè ép xuống, hắn riêng từ kinh thành gấp trở về, là muốn giáp mặt lên tiếng hỏi rõ Lâm Vũ, nếu hôm nay câu trả lời của nàng không phải cự tuyệt, vậy hắn có lẽ sẽ nghĩ bắt dung từ đem nàng mang đi. Nhưng kỳ vọng của phụ thân, sứ mệnh của gia tộc hắn có thể thả xuống được sao? Hắn không biết, nhưng hắn có một ý nghĩ, chỉ muốn gặp lại nàng, thái độ của nàng sẽ ảnh hưởng quyết định của hắn.

Hắn thật sâu nhìn Lâm Vũ, muốn đem bộ dáng nàng khắc sâu vào trong lòng. Rồi sau đó xoay người nhìn về phía ngoài cửa sổ thuyền, “Lâm Vũ, hôm nay ta mang người bơi thành, có lẽ là một lần cuối cùng ở chung với người. Sau khi quay về kinh, ta sẽ phụng phụ mạng cưới vợ.”

Từng mảnh phấn hồng rơi vào trên sông xanh thẳm, nước chảy bèo trôi.

Hắn quyết định bỏ qua, nàng hắn là cảm thấy thoải mái, vì sao trong lòng dâng lên một ưu thương nhàn nhạt? Nhìn đàn cổ bày biện trên thuyền, nàng ôn nhu nói: “Hôm nay từ biệt với người, không biết còn có thể gặp lại hay không. Ân tình của người đối Lâm Vũ, Lâm Vũ không nghĩ đến báo, nhưng chắc chắn khắc trong tâm khảm. Hôm nay, xin để cho Lâm Vũ vì người hiến mấy khúc, lấy làm lưu niệm.”

Hàn Dư đột nhiên xoay người, ôm chặt lấy nàng, lên tiếng gọi: “Lâm. . . .”

Một cái thuyền nhỏ xuôi xuống dòng, trên thuyền thỉnh thoảng truyền đến từng trận tiếng ca giống như tiếng trời, chỉ là tiếng ca kia lộ ra một loại tình cảm ưu thương, cùng với tiếng đàn sầu bi nhàn nhạt đổ xuống, khiến người nghe trên bờ muốn nhảy xuống nước tự tử.

Ở một chỗ khác trong thành, trong Phương Vĩ đình, Diêu Phương yên lặng nhìn bóng lưng Phó Tử Minh rời đi, thở dài: “Gặp lại tranh giành như không thấy, có tình gì giống như vô tình. Lục hoàng tử, ta và người cuối cùng vô phận sao?”

32. Chương 32: Lâm Khê Trấn

Ngày thứ hai sau lễ Cầu Hỉ Thuộc, đoàn người Lâm Vũ rời khỏi thành Hàm Trạch. Dọc theo đường đi, Lâm Vũ cảm thấy phản ứng của mọi người đều rất kỳ quái. Đầu tiên là Tiểu Hàng, thiếu đi sự trêu đùa ngày thường, có cảm giác là bộ dạng không yên lòng, thỉnh thoảng lơ nhìn xem ngoài xe, sau đó lại thu hồi đầu lăm vào trầm tư, trên mặt hiện lên một trận ửng hồng.

Có vấn đề, rất có vấn đề, chiếu theo kinh nghiệm của Lâm Vũ, nàng đây chính là một bộ dáng động tình. Lâm Vũ chạy nhanh ra ngoài xe, vừa vặn nhìn thấy mã phu (người điều khiển xe ngựa) Nghiêm Thanh cũng xoay đầu lại, nàng mỉm cười, Nghiêm Thanh hỏi: “Tiểu thư có gì phân phó?”

Lâm Vũ lắc đầu, “Không có việc gì.” Sau đó lại nhìn về phía Phó Tử Minh đang cưỡi ngựa đi ở sau xe, thấy hắn cũng một bộ dạng phục tùng suy nghĩ sâu xa, Lâm Vũ thở dài thu đầu nhìn mờ mịt về xa xăm.

Nàng lấy ra hộp thuốc tinh xảo mà Hàn Dư đã đưa, để trong tay vuốt vuốt. Mỗi người đều có chuyện xưa của mình, nếu bọn họ không nói nàng cũng không sẽ hỏi; mỗi người đều có một vài chuyện muốn chính mình tự đối mặt cùng xử lý, những người khác không giúp được; mỗi người có chút trí nhớ đều không thể quên được, luôn luôn vương vấn ở trong lòng của những người này. Tựa như hiện tại, Tiểu Hàng ở bên cạnh có lẽ đang nghĩ đến người trong lòng của nàng ấy, mà nàng, vẫn đang suy nghĩ Hàn Dư đã từng nói qua sẽ đợi nàng. Đối tình yêu của Hàn Dư, nàng không cho nổi, nàng chỉ có thể chúc phúc hắn, hi vọng hắn có thể đạt được hạnh phúc. Nàng nợ hắn, nàng vẫn nhớ, nếu có một ngày như vậy. . . Nàng sẽ báo đáp thật tốt.

Trải qua một ngày hành trình, đến một cái trấn nhỏ — Lâm Khê. Bọn họ tìm khách điểm để dừng chân. Sau buổi cơm tối, mọi người trở lại phòng. Lâm Vũ vừa ngồi xuống uống ngụm trà, đã nghe được Phó Tử Minh ở ngoài cửa nhẹ giọng gọi. Nàng mở cửa để cho hắn tiến vào, lại nghe hắn nói: “Lâm Nhi, chúng ta đi ra ngoài một chút được không?”

Lâm Vũ gật gật đầu.

Trên đường phố chỉ có thừa thớt vài người qua đường, cửa tiệm đều đã đóng cửa, vắng ngắt.

Tuy là đầu hạ, nhưng gió đêm thổi qua cũng làm cho người ta cảm giác được một chút lạnh lẽo. Lâm Vũ hơi hơi ho một tiếng, Phó Tử Minh lập tức dừng lại bắt mạch tượng cho nàng, lát sau, hắn nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, đem áo ngoài của mình cởi ra phủ thêm cho nàng, “Ban đêm lạnh hơn nhiều, cẩn thận bị nhiễm lạnh.”

Lâm Vũ nhìn hắn, “Tử Minh, vậy còn người?”

“Ta là người tập võ, không ngại.”

Trong lúc nhất thời hai người không nói chuyện, lăm vào trầm mặc.

“Điều Phương kia cũng không tệ lắm.” Vì đánh vỡ trầm tĩnh, Lâm Vũ thuận miệng nói.

“Uh. Nhưng trong lòng ta đã có người, không thể dung nạp thêm những người khác được nữa.” Trong mắt của hắn để lộ ra một tia không đành lòng.

Lâm Vũ nhẹ nhàng thở dài, “Ta cũng cự tuyệt Hàn Dư như vậy.” Nghe được câu sau này, trên mặt Tử Minh lộ ra vẻ tươi cười khó thấy được trong ngày hôm nay. Hắn trầm ngâm một chút, lại nói: “Lâm Nhi, cho tới nay, người đối với chuyện của ta cũng chưa từng hỏi đến, ta cũng chưa từng đi dò hỏi người. Nhưng cho đến hôm nay, có một số việc ta không muốn sẽ giấu diếm nữa.”

Lâm Vũ dừng bước, không nghĩ tới Tử Minh là muốn thẳng thắn với nàng, vậy nàng có phải thẳng thắn hết thấy hay không?

“Lâm Nhi, người còn nhớ ngọc bội hình phượng ta đưa cho người chứ?”

Lâm Vũ chỉ vào ngực, “Ngày ngày đều đeo ở trên người.” Nàng sớm biết vật kia tuyệt đối không phải là vật bình thường, nếu đánh mất thì không có cách nào để ăn nói với hắn, cuối cùng là thời thời khắc khắc đều đeo ở trên cổ.

Phó Tử Minh vừa lòng cười, “Đó là phụ hoàng của ta cho ta, ngọc bội kia vốn có một đôi, một cái có khắc rồng, một cái có khắc phượng. Lúc ấy hắn nói với ta chỉ cần có người trong lòng, chỉ cần quyết định muốn cùng nàng cùng một chỗ, hãy đem ngọc hình bội phượng kia cho nàng.”

Hóa ra ở trong hoàng cung cũng lưu hành lấy ngọc bội làm tín vật đính ước, Lâm Vũ thầm than lúc ấy tại sao không có nghĩ đến vậy, nhưng hồi tưởng lại tình huống ngay lúc đó, là hắn “Cứng rắn nhét” cho nàng, nàng không thể không nhận.

“Tử Minh, ngươi là hoàng tử nước nào?”

“Phụ hoàng ta tức là hoàng đế trước đây của Nhạc quốc, ta là hoàng tử của hắn.”

Lâm Vũ bình tĩnh đại ngộ, “Chẳng trách, ngày ấy trong hoàng cung ngươi một mực nói Viên Kiệt là giả mạo.”

Ánh mắt hắn khẽ biến, “Xin lỗi, Lâm Nhi. Là ta sơ sẩy, hại ngươi trúng kế của hắn.”

“Cái này cùng ngươi không có chút quan hệ. Ngươi đối với ta tốt, ta còn không biết nên báo đáp như thế nào.”

“Lâm Nhi, ta. . . . .”

Lâm Vũ đột nhiên nghĩ đến ngọc bội, hắn đã muốn nói rất rõ ràng, nhưng là nàng lại không biết nên trả lời hắn như thế nào. “Tử Minh, mặc kệ thân phận của ngươi là ai, trong mắt ta, ngươi chỉ là sư huynh của ta.” Lâm Vũ nhìn thấy hắn nhú mày, lại nói: “Ngươi cũng là một trong những người thân cận nhất của ta ở trên đời này. Cho nên, ta thật cao hứng có thể luôn được cùng một chỗ với ngươi.”

Phó Tử Minh thư thái cười, ôm vai của nàng, kim lòng không động mà hạ xuống nụ hôn ở trên mặt nàng, tiếp tục nói: “Lâm Nhi, ngươi đã gặp qua hoàng hậu của Nguyên đế Tiền quốc chưa?”

Đã lâu chưa cùng Tử Minh thân mật như vậy, Lâm Vũ có chút không thích ứng, lại nghe thấy câu hỏi mặc danh kỳ diệu của hắn kinh ngạc nói: “Không có. Làm sao lại hỏi cái này?”

Phó Tử Minh dừng bước, từ trong tay áo lấy ra bức tranh mỹ nhân đồ mà Lâm Vũ đã vẽ khi tỷ thí cùng Diêu Phương, mở ra sau đó chỉ vào mỹ nhân trên bức tranh rồi nhìn thẳng vào nàng nói, “Ngươi hãy nói với ta. Người người vẽ trên bức tranh này rốt cuộc là ai?”

Lâm Vũ cảm thấy cả kinh, chẳng lẽ mẫu thân của nàng cũng từ nhỏ cũng đã đến nơi này sao? Hoặc là nàng cùng với Nguyên đế kia có liên quan? Nàng trầm ngâm một lúc, “Tử Minh, người trên tranh này ta đã gặp qua, nhưng đó là lúc còn rất nhỏ, từng thấy quá một lần, ấn tượng rất sâu. Hôm nay ngươi đã thẳng thắn bộc lộ với ta, ta cũng sẽ không giấu diếm thân phận của mình nữa. Mẫu thân của ta là thiếp thứ năm của Đại học sĩ Tư Mã Lăng Phong, nhưng nàng đã không còn ở nhân thế nữa (đã chết). Lúc nàng chết, Tư Mã Lăng Phong cũng chưa từng đến xem liếc mắt một cái. . . . . Ta đối với gia đình kia không có bất kỳ cảm tình nào, liền cùng tiểu Hàng trốn thoát, từ nay về sau cùng bọn họ không có quan hệ.”

Phó Tử Minh thu hồi bức tranh, nhẹ nhàng đem nàng kéo vào trong lòng, “Phụ hoàng đối với mẫu thân ta cũng rất lạnh nhạt, lúc ta còn rất nhỏ, mẫu thân đã đi. Trước khi đi nàng đã đem ta phó thác cho sư phụ, ta từ nay về sau đổi tên là Phó Tử Minh. Mẫu thân lúc còn tại thế (lúc còn sống), nàng đã từng nói với ta phụ hoàng yêu nhất một nữ nhân, có một lần ta ở trong cung gặp được nàng ta, không nghĩ tới sau này nàng ta lại trở thành hoàng hậu của Nguyên đế.”

Trời ơi! Chẳng lẽ mẫu thân cũng đã đến nơi này? Trở thành ái phi của hoàng đế Nhạc quốc cũng là mẫu hậu của Tào Thịnh? Hoặc là, nói chính xác hơn, mẫu hậu của Tào Thịnh chỉ là cùng mẫu thân nàng bộ dạng rất giống nhau mà thôi. Khó trách, khi nàng nhìn thấy bộ dạng của mẫu hậu Dục Vương thì có một loại cảm giác rất quen thuộc. Có lẽ, đây hết thảy đều là sự an bài của số phận.

“Lâm Nhi, mặc kệ trước kia chúng ta như thế nào. Ta đã quyết định rồi, muốn cùng ngươi du lịch tứ phương. Không biết ý của ngươi thì sao?”

Lâm Vũ nhìn hần, hần là muốn biểu lộ với nàng cái gì? Cả đời này cứ như vậy cùng với hần sao? Có hần ở bên cạnh, nàng sẽ cảm thấy thực an tâm. Có lẽ, quyết định như vậy cũng tốt, vì thế nói : “Tử Minh, nếu độc của ta có thể giải , ta rất nguyện ý cùng với người lưu lạc thiên nhai.”

Phó Tử Minh đôi môi hơi hơi nhếch lên, trong mắt tràn đầy nhu tình, hần dần dần cúi lên mặt của nàng, môi của hần chạm đến đôi môi cánh hoa của nàng, nàng dường như là gặp ma mở ra miệng nhỏ đỏ hồng, hần mừng rỡ dò xét đi vào.

Lúc này, một bóng người từ bên cạnh bọn họ chạy lướt qua, khi bọn hần đếm phía trước một cửa tiệm thì gõ cửa hô lớn: “Đại phu, có bệnh cấp tính! Mau tới cứu người a!”

Phó Tử Minh nhẹ nhàng thở dài, lần tới nhất định phải tìm nơi hoang tàn vắng vẻ.

Chỉ thấy người nọ vỗ hồi lâu cửa tiệm mới mở, một người vẫn còn buồn ngủ đi ra, “Kêu cái gì mà kêu, đại phu gần đây đã ra ngoài rồi, người đi tìm nhà khác đi.”

“Không được a, ta đã tìm mấy nhà, bọn họ vừa nghe đến bệnh tình của công tử nhà ta liền trực tiếp đóng cửa. Mạng người quan trọng, người nhất định phải cứu gia công tử của ta a!”

“Không phải đã nói đại phu không có ở đây sao ?” Nói xong liền đem cửa đóng lại, khiến cho người nọ có đập như thế nào đều không có đáp lại. Người nọ thấy gõ cửa vô vọng, lại ở trên mặt đất khóc lớn lên.

Hai người Lâm Vũ đi đến trước mặt người nọ, ôn nhu hỏi: “Vị huynh đệ kia, không biết công tử nhà người là bệnh trạng gì?”

Người nọ nức nở nói : “Công tử nhà ta. . . . . Ô ô, hần trúng độc của người khác , nói là. . . . . Nói là cái gì mà độc Vương kỳ độc, hần. . . . . Hần hiện tại miệng sùi bọt mép, tứ chi vô lực, xanh cả mặt, có khả năng là sắp. . . . . Ô ô”

“Độc được của Độc Vương ?” Lâm Vũ cả kinh nói, nếu là nói đến hần, vậy chẳng phải chứng tỏ là hần đã cách bọn họ không xa?

“Chúng ta hiểu sơ y lý, có lẽ có thể cứu trị công tử nhà người.” Phó Tử Minh nói.

Lâm Vũ nhìn đến ánh mắt bình tĩnh kia, cảm thấy trong lòng Tử Minh đối với độc này khẳng định có căn nhắc.

“Thật sự?” Người nọ nhảy dựng lên, “Thật tốt quá, các người mau theo ta tới!”

Phó Tử Minh gắt gao lôi kéo tay của Lâm Vũ đi xuyên qua mấy con phố, nhìn thấy vẻ mặt cẩn thận kia, Lâm Vũ cũng hoàn toàn lên tinh thần. Việc của giang hồ, không phải đơn giản như suy nghĩ bọn họ, đêm khuya đi theo một người xa lạ, luôn phải cẩn thận .

Không lâu, bọn họ đã đi đến bên ngoài một cửa tiệm, trên bảng viết là Hằng Uy tiêu cục.

Bọn họ đi theo người nọ vào trong phòng thất của nội viện, liền thấy một người nằm ở trên giường, bệnh trạng y như lời người nọ nói. Phó Tử Minh bắt mạch cho hần, điểm vài cái huyệt đạo của hần, trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Độc này có thể giải. Đợi ta châm cho hần xong, viết cho các người một phương thuốc, các người chỉ cần theo đơn kia của ta nấu thuốc cho hần, không quá bảy ngày, độc của hần có thể hoàn toàn tiêu trừ.”

Mọi người nhất thời thở phào nhẹ nhõm, một lão phụ (ông già) tiến lên kích động nói: “Đa tạ vị công tử này . Các người nghĩ muốn thù lao gì cứ việc nói.”

“Lão gia khách khí, chúng ta không cần cái gì, chỉ cần phiền thủ hạ của ngài truyền lời ra ngoài, nói độc của Độc Vương độc cấp một người tên là Phó Tử Minh nhân khó hiểu có thể.”

Lão phụ mỉm cười, lập tức nói: “Hảo, phần ân tình này của Phó công tử Hằng Uy tiêu cục chúng ta vĩnh viễn nhớ trong lòng, về sau người có gì muốn chúng ta tương trợ , chỉ cần đưa ra này lệnh bài này, thủ hạ của ta sẽ ra tay.”

Phó Tử Minh tiếp nhận lệnh bài kia, gật gù đầu nói: “Thỉnh các vị lui xuống, ta muốn châm.”

Trong phòng lập tức trở nên một mảnh yên tĩnh, Phó Tử Minh lấy châm cụ (dụng cụ châm) trong tay áo ra, đem quần áo trên thân người nọ cởi ra, vung châm lên vừa hướng huyết đạo đi xuống, một bên vừa thuyết giáo với Lâm Vũ. Lâm Vũ ở một bên lẳng lặng nhìn, đem thủ pháp châm cứu yên lặng khắc trong tâm khảm, đợi hần bày châm xong, Lâm Vũ không khỏi hỏi: “Tử Minh, người vì sao phải đem việc giải độc này truyền đi? Là muốn để cho hần biết có phải không?”

Phó Tử Minh khẽ gật đầu, “Có lẽ, tốc độ của chúng ta cần nhanh hơn Dịch Khải.”

33. Chương 33: Ngoại Truyện: Nhớ Lại Ở Nhạc Cung (ngoại Truyện: Phó Tử Minh)

Tại nơi nào đó trong hoàng cung Nhạc quốc, một nữ nhân nhu nhược đang ôm con trai của nàng, dỗ hần đi vào giấc ngủ. Nàng từng là nữ nhi của đại thần, một đại mỹ nhân vang danh khắp xa gần, sau đó gả vào trong cung, trở thành một cái tên trong số những giai lệ của hoàng đế.

Nhớ rõ đêm tân hôn kia, nàng mang theo một tia vui sướng cùng một tia ngượng ngùng đợi hoàng đế thượng phu của nàng trở về. Nàng ngồi ở trên mép giường không dám nhúc nhích đến tận lúc đêm đã khuya, đợi mãi đến lúc nàng nhin không được sắp ngủ thì lại nghe thấy tiếng người quỳ lạy ở ngoài phòng, rồi sau đó hết thấy lại trở về yên tĩnh.

Nàng ngửi được một mùi rượu nồng đậm, theo khăn voan vén lên, nàng nhìn thấy nam nhân khiến cho lòng nàng say đắm. Nhưng lúc này ý thức của hần tựa hồ rất loạn, hần nhìn nàng, đem quần áo của hần cùng nàng một phen xé xuống, sau đó, giống như trải qua một trận mưa rền gió dữ đoạt lấy, nàng mất đi tấm thân xử nữ của mình. Ngày hôm sau tỉnh lại, bên cạnh nàng đã không có một bóng người. Từ đó về sau, hoàng thượng ngẫu nhiên cũng có tới vài lần, chỉ là, nàng biết, trong lòng hần chưa từng chân chính chấp nhận bất luận kẻ nào.

May mắn là, nàng mang thai hài tử của hần. Nàng nhìn thấy nhi tử đang ngủ say trong lòng, lồng ngực cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Hần đặt cho nhi tử của nàng một cái tên, gọi là Viên Minh, cũng trở thành nhi tử thứ sáu của hần.

Viên Minh rất hiểu chuyện cũng rất thông minh, hần thường thường nhận được một ít vật ban thưởng nhỏ từ Phụ Hoàng. Nhìn thấy hần giành được thứ hần yêu thích, trong lòng nàng tràn ngập hạnh phúc.

Nhưng thời gian như vậy chỉ kéo dài được ngắn ngủn trong vài năm, ngày sinh nhật năm tuổi của Viên Minh, nàng mang theo nhi tử đến tấn kiến hoàng đế, lại thấy được người đàn bà kia. Nữ nhân đó gọi là “Dương Hoa”. Nàng rất đẹp, một loại xinh đẹp có khả năng làm ọi người trên thế gian đều không khỏi hâm mộ cùng thán phục, một loại cao cao tại thượng không giống như người phàm, khí chất của nàng, cử chỉ của nàng, khí độ ung dung của nàng làm cho người ta dù chỉ mới thấy cũng rất khó quên, đã thấy nàng đứng ở nơi đó, tựa như thái dương tỏa ra vô hạn ánh sáng lấp lánh, khiến cho những người ở chung quanh có một loại áp áp cùng hi vọng từ trong tận đáy lòng.

“Phó Thanh khấu kiến hoàng thượng.” Nàng ôm Viên Minh hơi hơi dập đầu.

“Tiểu hài tử này thật đáng yêu a.” Dương Hoa cười đi tới, “Ta có thể ôm hần được chứ?”

Phó Thanh gật đầu, ý bảo Viên Minh đi tới.

Viên Minh mở to mắt nhìn Dương Hoa, nàng cười đùa với hần, lấy ra một cái tên là “Con quay” gì đó. Lớn lên trong hoàng cung hần chưa từng thấy qua đồ chơi này. Dương Hoa giơ lên một sợi dây nhỏ, vung “Con quay” trên người lên, vật kia liền chuyển động. Viên Minh hưng phấn đến gần “Con quay” kia, muốn nhìn một chút làm sao nó có thể chuyển động.

Dương Hoa liền cười chỉ cho hần, chỉ một chút hần đã nắm được phương pháp để vận dụng, chơi vô cùng vui vẻ.

“Tiểu hài này tên gọi là gì? Ta rất thích hần a.”

“Gọi là Viên Minh.” Phó Thanh nhìn thấy Viên Minh hưng trí bừng bừng như vậy, cũng cảm thấy thật vui vẻ.

“Hoàng thượng, người cũng tới thử xem đi, các người thử nhiều lần xem ai có thể quay được lâu nhất?” Nói xong lại kêu hạ nhân lấy ra một con quay cùng dây nhỏ.

Viên Minh kiêu ngạo mà vung dây nhỏ kia, “Phụ hoàng, chúng ta thử một lần đi!”

Hoàng đế ha ha cười, tiếp nhận dây nhỏ trong tay Dương Hoa, lại nói: “Hoa nhi, nếu người có thể sinh cho ta một đứa thì tốt rồi. Ta sẽ để cho hần hưởng hết ân sủng của ta.”

Trong lòng Phó Thanh lạnh lùng, cúi đầu, chỉ có tiểu hài tử của nàng ta, mới có thể có được toàn bộ tình yêu của hần, lại nghe Dương Hoa nói: “Cái này, sau này hãy nói.”

Phó Thanh kinh ngạc ngẩng đầu, nàng không nghĩ tới là nàng ta có thể nói với hoàng thượng như vậy, tùy ý, như vậy. Chỉ thấy hoàng đế nhíu mày, vừa định phát tác, Dương Hoa lại cười nói: “Hoàng thượng người xem, Viên Minh thật là giỏi a? Ta nhìn người khẳng định không sánh bằng hần.”

Hoàng thượng cười to, “Được, ta tới thử xem.”

Kết quả, phụ tử hai người nhập vào trong vòng chiến đấu kịch liệt.

Phó Thanh bên cạnh kinh ngạc đến ngây người nhìn bọn họ, nàng chưa từng thấy qua hoàng thượng như vậy, một hoàng thượng cười đến không có bất kỳ băn khoăn nào như vậy, một hoàng thượng tốt giống như một người phụ thân bình thường như vậy.

“Phó tỷ tỷ, nếu về sau người gặp nạn, xin hãy đem đứa nhỏ này đưa rời khỏi cung. Đứa nhỏ, là vô tội, đừng cho hần bị hoàng cung này trói buộc.”

Tâm Phó Thanh chợt kinh hãi (kinh ngạc + sợ hãi), lại đã thấy nàng mỉm cười. Lúc này, hoàng thượng đã đi tới, “Các người đang nói cái gì vậy?”

“Không có gì, ta chỉ là thỉnh giáo Phó tỷ tỷ phương pháp dạy con thôi, nàng sinh ra một đứa nhỏ đáng yêu thông minh như vậy, ta rất hâm mộ a.”

“Cho nên nói, người. . . . .”

Dương Hoa đưa tay đặt ở trên miệng hần, cắt đứt lời của hần: “Cho nên nói, người nhất định phải hảo hảo đối đãi với đứa nhỏ của người. Đứa nhỏ sẽ là tương lai của người, cũng chính là tương lai Nhạc Quốc các người.”

Nghe nói như thế, trong lòng Phó Thanh ảm áp, nàng không nghĩ tới nàng ta sẽ nói điều này, nhìn nàng ta khuôn mặt tươi cười ôn nhuận hài hòa, sẽ không khiến người ta sinh ra hoài nghi gì. Nàng nghe nói hoàng thượng bị một nữ nhân mê hoặc, mê đến quên mất hậu cung giai nhân của mình, mê đến mức tựa hồ như mất đi lý trí. Nhưng hôm nay nàng nhìn thấy nàng ta, mới cảm thấy lời nói là phi thực (không đúng sự thật). Nàng quả thật có sức quyến rũ như vậy, nhưng tựa hồ như nàng cố ý tạo ra khoảng cách với hoàng đế, hoặc là cùng Nhạc quốc này có khoảng cách.

Viên Minh sôi nổi lại đây, lớn tiếng hô: “Ta thắng! Ta thắng! Phụ hoàng, người muốn thưởng cho nhi thần cái gì?”

“Ha ha! Tiểu Minh nhi, trăm biết hôm nay cũng là sinh nhật năm tuổi của người, trăm ban thưởng cho người một đôi ngọc bội.” Nói xong lấy ra một đôi ngọc bội chia ra khắc Long cùng phượng, “Đối với ngọc bội này, có khắc Long thì người mang theo, nếu người sau này gặp được một người trong lòng người, nếu người quyết định muốn ở cùng một chỗ một đời một thế với nàng, thời khắc đó người hãy đem phượng ngọc bội này cho nàng. Đã biết chưa?”

“Dạ, nhi thần tạ ơn phụ hoàng.” Viên Minh thật cẩn thận tiếp nhận ngọc bội, lại nghe phụ hoàng ghé vào lỗ tai hần thấp giọng nói: “Ngọc bội kia có chứa cơ quan, chính người trở về cần nhắc lại. Đây chỉ có thể có hai chúng ta biết. Sau khi người mở cơ quan kia ra cũng không thể dễ dàng nói cho những người khác.”

“Dạ!” Viên Minh Trịnh Trọng gật gật đầu, hần vì có được bí mật cùng phụ hoàng này mà cảm thấy tự hào.

Vì Phó Thanh không tranh thủ tình cảm tốt, nàng cũng không có ý định đem nhi tử đẩy vào bên trong tranh đoạt quyền lợi, nên hai người bọn họ cũng coi như trôi qua thanh tĩnh. Lúc Viên Minh bảy tuổi thì nhũ mẫu của hần từ ngoài cung mang đến một cô bé, tên là Diêu Phương. Diêu Phương là cháu ngoại của nhũ mẫu, kém Viên Minh ba tuổi. Phó Thanh nhìn thấy Diêu Phương một bộ dáng thướt tha mềm mại động lòng người, lập tức thích nàng, liền hướng nhũ mẫu đề nghị để cho Viên Minh lập Diêu Phương thành cô dâu nhỏ. Nhũ mẫu của Viên Minh vui vẻ đồng ý, vì thế, Phó Thanh chia ra cho Diêu Phương cùng Viên Minh mang trên người ngọc tượng hình Phật một đôi giống nhau như khuôn đúc, cũng nói với bọn họ, “Đây là nường cho các người, các người cũng không thể gở xuống nha. Phương nhi mang ngọc tượng Phật này lên trên, sau này khi lớn lên phải trở thành con dâu của Minh Nhi.” (chỗ này lẽ ra là vợ mới đúng chứ nhỉ)

“Con dâu là cái gì?” Viên Minh kinh ngạc hỏi.

“Là người sẽ ở cùng một chỗ với người.” Phó Thanh cười nói.

“Phụ hoàng nói, ta nếu gặp được người muốn ở cùng một chỗ với nàng, phải đem ngọc bội khắc hình phượng kia trao cho nàng, nhưng ta không nghĩ sẽ đưa cho Diêu muội muội.”

“Ha ha, con của ta, ngọc bội của người có thể đưa cho những người khác. Sau khi người lớn lên có thể cùng với người trong lòng người và Diêu muội muội ở chung một chỗ a.”

“Nha.” Viên Minh cái hiểu cái không gật gật đầu.

Mấy tháng sau, Phó Thanh đột nhiên bệnh nặng, ngự y cũng thúc thủ vô sách (bó tay không làm gì được). Nàng vẫn nằm ở trên giường, bị bệnh đau đớn dày vò, lại chưa từng thấy qua bóng dáng hoàng thượng. Nàng nghĩ tới lời nói của Dương Hoa ngày ấy, nghĩ đến chính mình còn tại nhân thế không lâu nữa, con của mình còn nhỏ, ở trong cung không có ngọn núi nào để dựa vào, nàng không thể đem hần ném ở nơi này. Vì thế, nàng tìm đến đại ca tinh thông y lý, đem con của mình phó thác cho hần.

Trước khi lâm chung, nàng để lại một phong thư, trên đó chỉ viết muốn hoàng thượng thả con trai của nàng xuất cung.

Sau lại, đại ca của Phó Thanh đưa Viên Minh nương nhờ sư huynh Phó Vân của hần. Phó Vân vừa nhìn thấy Viên Minh đã vui vẻ nhận, cũng nói với hần: “Từ nay về sau, Viên Minh đã chết, người đã được gọi là Phó Tử Minh rồi, có biết không?”

Viên Minh gật gật đầu, “Phó Tử Minh khẩu kiến sư phụ!”

Nhiều năm sau, lúc Phó Tử Minh ở thành Hàm Trạch gặp lại Diêu Phương, bọn họ đã không nhận ra đối phương. Khi hần thu được thiệp mời của Diêu Phương, đã tìm đến Phượng Vỹ đình, lại đột nhiên nghĩ tới cô gái trong trí nhớ kia. Hần lấy ra ngọc tượng Phật mang theo trên người ra, nói nhỏ: “Đây là di vật mẫu thân ta đưa cho ta. Qua nhiều năm như vậy, ta vẫn mang theo nó.”

Diêu Phương đột nhiên chấn động, “Ngọc tượng Phật! Người, người là Lục hoàng tử?”

Phó Tử Minh chưa sót cười, “Lục hoàng tử đã chết, hiện tại chỉ có Phó Tử Minh. Ta rất muốn biết, nhũ mẫu của ta hiện tại như thế nào rồi?”

Nội tâm Diêu Phương cuồng loạn, ngây ngốc, trả lời: “Nàng vẫn mạnh khỏe, nàng cũng thường thường thăm bầm Viên Minh.”

“Nha. Vậy là tốt rồi. Ta phải đi rồi, tạm biệt!”

“Lục hoàng tử, không, Phó công tử, người còn nhớ rõ chuyện trước kia chứ?”

Phó Tử Minh nhẹ nhàng thở dài, “Ta nói, Viên Minh đã chết, Phó Tử Minh cũng đã tìm được người trong lòng hần. Xin Diêu cô nương trân trọng!” Nói xong liền xoay người rời đi.

Diêu Phương yên lặng nhìn bóng lưng Phó Tử Minh, lấy ra mảnh ngọc tượng Phật trên cổ, sâu kín thở dài: “Lục hoàng tử, ta và người cuối cùng vô phận sao?”

34. Chương 34: Thành Danh

“Lệnh Hồ Diệp tên tiểu tử thú này, mau cho ta giải được!” Lệnh Hồ Diệp thấy người kia mang theo cây đại đao, đứng cách hơn một dặm hô lớn, phía sau hắn lại còn có người yểm trợ ẩn thân trong bụi cỏ dại. Ánh mặt trời chiếu xuống, trong bụi cỏ thoáng hiện lên ánh sáng chói mắt. Lệnh Hồ Diệp cười khinh miệt, thật sự là chọn sai thời gian rồi, hắn còn chưa được ngủ trưa phải đi ngủ nữa, hoàn hảo là hôm nay hắn có chuẩn bị số lượng nhiều hơn một chút, đủ để đám bọn họ dùng.

Hắn thu tay vào trong tay áo, sau đó hạ xuống, đứng dậy nhảy lên phía trước. Người nọ sau đó cũng lui lại, một trận lay động xột xoạt trong bụi cỏ dại cũng bật ra.

Người nọ nói đao chia vào hắn: “Người, người không cần lại đây! Không đúng, người đem giải được đặt ở gốc cây trước mặt người, không cho phép bước tới nữa.” Lệnh Hồ Diệp không nói, vẫn không nhanh không chậm đi lên phía trước.

Tay của người kia run lên, từng bước lui về sau, “Người, nếu người dám lại đây, ta sẽ không khách khí với người!” Trong bụi cỏ phía sau hắn, ánh sáng lóe càng nhiều, Lệnh Hồ Diệp ẩn ẩn nhìn thấy một ít cánh tay cầm theo đao đã ra ngay lúc đó. Kỳ quái, nhãn lực của hắn sao lại như thế. Theo kinh nghiệm tác chiến trong mấy năm này từ lúc mới bước chân vào giang hồ, nhìn ra, trong bụi cỏ phía đông đoán chừng có dưới mười người, phía tây còn có mấy người, đại khái cũng không quá dưới hai mươi người. Hắn dừng suy nghĩ, bề khí di chuyển bay lên, người nọ lại vội vàng lui ra phía sau. Lệnh Hồ Diệp lạnh lùng cười, xem ra hắn ta biết phạm vi dùng độc của hắn sẽ không vượt quá một dặm. Đáng tiếc a đáng tiếc, hắn đã quên độc Vương vốn sẽ không để cho người khác đoán được, trước đó vài ngày hắn mới chuẩn bị xong được một loại độc được mới, đang muốn tìm người để thử xem.

Gió từ từ thổi tới, hắn nhún chân xuống mặt đất một chút, lại nhảy lên bay nhanh về phía trước, giữa không trung đưa tay vung lên, độc phấn theo gió tung bay. Người nọ muốn chạy trốn cũng đã không kịp, vài giây sau, chỉ nghe phịch một tiếng, người đã ngã xuống. “Chạy mau a!” Tập túc trong bụi cỏ đầu người động dậy, bọn họ chia ra tứ phương (bốn hướng) mà chạy trốn.

Lệnh Hồ Diệp lạnh lùng nhìn đám người vội vàng chạy phía xa xa, buông tiếng thở dài “Không biết tự lượng sức mình”, một lát sau liền âm thầm rời đi.

Mấy năm trước, hắn bị trục xuất khỏi sư môn, tìm được lối ra trong Vô Nhai cốc nên đã xây phòng ở lại, liền bắt đầu nghiên cứu chế tạo độc được của hắn. Mỗi lần làm ra chút độc được mới, hắn đều xuất cốc ra trên chợ đêm bán lấy chút ngân lượng. Những năm gần đây, bởi vì tiếng tăm của hắn dần dần tăng lên, nên số ngân lượng cũng dần dần tăng nhiều, hắn đời này đã không phải lo ăn lo mặc. Hắn bình thường chỉ bán độc, về phần những độc được kia dùng ở nơi nào thì hắn mặc kệ. Mặc dù cũng có vài người nói là vì tìm giải được mà đến tìm hắn, hắn cũng chỉ hờ hững. Hắn chỉ hạ độc người, sẽ không cứu người. Nếu người đã thương hắn, hắn tất sẽ lấy độc báo đáp. Đây cũng là quan điểm sống của hắn.

Mấy tháng trước, hắn nhận được tin tức, nói có một người mua ở Dịch Khải muốn cùng hắn gặp mặt giao dịch, người mua kia đã ủy thác cho hạ nhân đem tiền đặt cọc là ba trăm lượng đưa cho hắn. Làm cho hắn thấy kỳ quái là, bọn họ muốn mua, đúng là giải được của “Diệt thể”. Chính hắn trong lòng cũng rõ ràng “Diệt thể” kia chỉ có hai viên, một viên đã bị hắn dùng xong khi làm thí nghiệm, một viên khác đã bị người ta trộm đi vào mấy năm trước. Khi đó lúc hắn phát hiện không thấy “Diệt thể” đâu còn đau lòng một trận, nhưng vẫn không tìm thấy tung tích của nó, hiện tại rốt cục đã xuất hiện người bị trúng độc “Diệt thể”, trong lòng hắn không khỏi một trận vui sướng, thích thú một tiếng đáp ứng người ủy thác kia, hẹn cùng gặp ở Dịch Khải tại đầu tháng bảy.

Làm xong việc, Lệnh Hồ Diệp đi đến một dòng suối nhỏ rửa tay, rồi theo thường lệ đi về phía thành trấn ở gần đây. Trong thành tuy nhỏ nhưng cũng tính là náo nhiệt. Ở ngã tư đường người người trên mặt đều mỉm cười, có lẽ hôm nay là ngày tụ hội, một số nơi ở vùng ngoại thành người người mang theo từng bó củi, nông sản tự trồng ở ngã tư đường rao lớn mua bán. Người trong trấn thỉnh thoảng cũng dừng lại ở bên ngoài các hàng quán.

Lệnh Hồ Diệp một mình đi ở trong đám người, một vài nữ tử nhìn đến hắn, đầu tiên là đỏ bừng mặt, lại nhìn không được muốn nhìn trộm hắn. Hắn trừng mắt đảo qua, những cô gái kia đều cúi đầu lui về phía sau mấy bước.

Hắn tùy ý tìm gian tửu lâu, vừa mới dùng được chút đồ ăn trên lầu hai, đã nghe vài võ lâm nhân sĩ đang đàm đạo chuyện giang hồ.

“Nghe nói trưởng tử (con trai trưởng) của Hằng Uy tiêu cục hơn mười ngày trước bị người ta hạ độc, trúng phải loại độc cực kỳ kỳ lạ, cầu tìm thầy thuốc khắp nơi nhưng không tìm ra được kỳ giải.” Một người mặc y phục bằng vải xanh vừa uống rượu vừa nói.

“Đây còn phải nói sao, khẳng định là độc Vương chế, nếu người hạ độc không cho giải được, thì hắn phải chết không thể nghi ngờ.” Một người khác mặc áo xám lắc lắc đầu thở dài, “Ai, độc của độc Vương hiện nay thật sự là không người nào có thể giải.”

“Ha ha, huynh đệ ngươi sai lầm rồi, trưởng tử của Hằng Uy tiêu cục có thể sống được rồi lại còn rất tốt a.” Người mặc y phục bằng vải màu xanh cười đắc ý.

“Nga? Vì sao?”

“Ta nghe nói có một đại phu gọi là Phó Tử Minh cứu sống hắn.”

“Phó Tử Minh? Chưa nghe nói qua.” Một bên uống rượu bạch y nhân kinh ngạc nói.

“Nghe nói đại phu là người trẻ tuổi, dùng thời gian bảy ngày, đã đem độc kia hoàn toàn thanh trừ, y thuật của người này thật đúng là thần a!” Người mặc y phục vải xanh uống một ngụm rượu lớn. “Xem ra sau này chúng ta không cần sợ hãi độc Vương kia nữa.”

Ngồi ở trong góc Lệnh Hồ Diệp nhíu mày, cầm lấy chuông nhỏ trong tay áo nhẹ nhàng lay động.

Võ lâm nhân sĩ này đột nhiên kinh hãi, quay đầu nhìn đến Linh đan kia, trực quay là một khúc Bạch Cốt (xương trắng), phía dưới rủ xuống là một cái chuông đồng nho nhỏ. Mặc dù thanh âm không đủ vang dội, nghe vào trong tai mọi người lại cảm thấy cái lạnh xuyên thấu đến tận tim. Bọn họ đều biết, cốt linh (chuông làm bằng xương) vẫn luôn mang ở trên người Độc Vương, cũng xưng là “Thôi mệnh linh” (đòi mệnh chuông).

Chỉ nghe bịch vài tiếng, ly rượu rơi xuống đất cùng với cái bàn ngã đổ, bỗng nhiên mấy đạo nhân ảnh bay khỏi, trên lầu hai trong khoảnh khắc đã xóa sạch dấu vết, chỉ còn lại Lệnh Hồ Diệp đang một mình uống rượu ở một góc.

Hắn thu hồi cốt linh, khéo môi hé mở: “Phó Tử Minh, người rốt cuộc đã tới rồi sao?”

Từ sau khi cứu người ở Lâm Khê trấn, người giang hồ nhất thời đem tin tức này truyền ra, rất nhiều người trúng độc bắt đầu tìm kiếm Phó Tử Minh để cứu trị.

Tiếp theo Lâm Khê trấn là Bát Đẩu trấn, nhóm người Lâm Vũ vừa tìm được gian khách điểm đặt chân xuống, đã thấy có người đang môn bán phỏng (đến cửa thăm viếng).

“Xin hỏi vị nào là Phó công tử?” Một người nam tử tuổi còn trẻ hỏi.

“Chính là ta.”

Nam tử kia hai tay nắm lại hơi hơi thi lễ, “Tại hạ Đằng Công Dân, hữu lễ!”

“Đằng công tử tìm ta có chuyện gì?”

“Tiểu đệ trước đó vài ngày trúng độc của Độc Vương, mặc dù trúng độc không sâu nhưng cũng đau đớn khó chịu, kính xin Phó công tử cứu giúp hắn.”

“Bệnh trạng như thế nào?”

“Cánh tay hắn trúng độc phần, chỉ cảm thấy bụng đau từng cơn không chịu nổi, đã không thể dùng.”

“Nga? Ta đi nhìn xem.” Phó Tử Minh thu thập chút.

Lúc này Lâm Vũ đi đến, “Tử Minh, ta cũng muốn đi.” Nàng nghe được bọn họ nói chuyện, rất muốn học tập Tử Minh nhiều hơn.

Đằng Công Dân hai mắt tỏa sáng, “Vị này là?”

“Đây là sư muội ta Lâm Vũ.”

Đằng Công Dân trịnh trọng khom người nói, “Tệ xá có thể được Lâm cô nương quang lâm, Đằng Công Dân hết sức vinh hạnh!”

Lâm Vũ mỉm cười, “Hi vọng đệ đệ của ngươi có thể mau chóng tốt lên.”

Sau khi bọn họ thu thập thỏa đáng, Đằng Công Dân cùng Phó Tử Minh nhảy lên lưng ngựa, Lâm Vũ ngồi lên kiệu hướng Đằng phủ đi đến. Ở trên đường đi, đi ngang qua một ngã tư đường, Lâm Vũ nghe được ngoài kiệu truyền tới một trận thanh âm kêu khóc. Nàng xúc màn kiệu lên, nhìn thấy vài người mang quan tài đi ở phía trước, đi theo phía sau là một người vợ cùng một nam tử thương tâm khóc lớn. Lâm Vũ chú ý tới trong quan tài kia nhỏ ra vài giọt máu tươi, cảm thấy có chút không thích hợp, liền gọi người ngừng kiệu. Nàng vượt lên phía trước dò hỏi, mới biết được “Người chết” trong quan tài là nữ nhi vừa mới chết vì khó sinh của lão bà bà, mà nam tử kia lại còn là trượng phu của con gái nàng. Lâm Vũ trầm tư hồi lâu liền nói cho lão bà bà cùng nam tử kia: “Nữ nhi của ngài chưa chết.”

Hai người nghe xong kinh hãi: “Làm sao có thể? Ngươi, ngươi không cần lừa gạt ta!”

Lâm Vũ lắc đầu, “Không cần phải lo lắng, ta sẽ cứu sống nàng.”

Lúc này, cách đó không xa Phó Tử Minh chạy tới, “Xảy ra chuyện gì?”

“Tử Minh, người trước đi cứu người đi, nơi này để ta xử lý.”

Nhìn ánh mắt Lâm Vũ tràn ngập tự tin, Phó Tử Minh gật gù đầu, “Đằng công tử, ngươi có thể phái người đi gọi Nghiêm Thanh ở trong khách sạn lại đây hay không, nói tiểu thư có việc.”

“Được!”

Sau khi hai người đi, Lâm Vũ gọi người đang ở xung quanh mở quan tài, lấy xuống ngân châm mang trên người bắt đầu cứu chữa. Nàng nhìn thấy sản phụ kia sắc mặt vàng như nến, một tia huyết sắc cũng không có, cùng người chết không khác gì mấy, liền đem tay đặt lên trên mạch Tĩnh Tâm tìm tòi, lại phát hiện mạch đập kia còn hơi hơi nhảy lên. Lâm Vũ chọn huyết vị, hướng bên trên huyết đâm xuống một châm, chỉ chốc lát, sản phụ liền tỉnh lại, thai nhi cũng thuận lợi hạ sinh. Mắt thấy mẫu tử được cứu trị, mọi người thập phần cảm kích, lão bà bà vui vẻ ra mặt, lôi kéo tay nàng nói: “Cô nương y thuật tinh, thật là thần tiên a!” Nói xong sờ sờ trên thân người, đem toàn bộ ngân lượng còn lại đưa cho nàng, “Chúng ta nhà nghèo, không có bao nhiêu tiền tài, chút này thể hiện chút lòng thành, kính xin cô nương đừng làm như người xa lạ.”

Lâm Vũ lắc đầu, đem tay lão bà bà đẩy ra, cười nói: “Bà bà, ta không muốn tiền của người. Trị bệnh cứu người vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, số tiền này ngài vẫn là giữ lại để cho ngoại tôn và nữ nhi dùng đi. Hiện tại phải khẩn cấp đem con gái ngài và con trai đưa về nhà an dưỡng mới được, ta kê một ít thuốc cho nàng lấy điều dưỡng.”

Người chung quanh thấy nàng không chỉ đẹp như thiên tiên, mà y thuật cũng trác tuyệt, nhân phẩm lại tốt, đều tự giác đưa giấy cùng bút lên cho nàng. Lâm Vũ nói cảm ơn, viết xuống phương thuốc đưa cho lão bà bà.

Lão bà bà kia cùng nam tử quỳ xuống, “Đại ân đại đức của cô nương, lão bà ta chết cũng không báo đáp hết, chỉ cầu về sau lập cho cô nương một cái bài vị để dâng hương cầu phúc cho người.”

Lâm Vũ ngạc nhiên thở dài, nàng cũng không muốn bài vị gì a, liền vội vã thúc giục bọn họ đem người bệnh cùng tiểu hài tử mang trở về. Từ đó về sau, ở Bát Đầu trấn lại thêm một truyền thuyết, một nữ tử tựa tiên tử cứu sống một tiểu hài tử vốn đã đi đến Quỷ Môn quan, đứa bé kia bởi vậy cũng sẽ có phúc, sau khi lớn lên cùng hoàng đế vào sinh ra tử chinh chiến chốn thảo nguyên, thành đại tướng quân Tiễn quốc hiển hách một thời.

Mà Lâm Vũ cũng kể từ lúc đó, bắt đầu theo con đường y đạo du lịch tứ phương trị bệnh cứu người. Nàng cứu người, chẳng phân biệt phú quý nghèo hèn, nhất nhất đều cứu giúp. Nếu gặp được người nghèo khổ, nàng còn thường thường bỏ tiền ra vì bệnh nhân mà mua thuốc. Bởi vậy về sau, thanh danh của nàng ở dân gian dần dần lan truyền ra, lão bách tính đều nói, có một Bồ Tát sống gọi là Lâm Vũ, nàng không chỉ đẹp như thiên tiên mà y thuật lại tinh xảo, mọi người đều ngóng trông được nàng cứu trị.

Ở trong hoàng cung Vận kinh xa xôi, một con bồ câu đưa tin hạ xuống. Tào Thịnh gỡ tờ giấy trên chân nó xuống, sau khi xem lại nhú mày, lẩm bẩm: “Lâm Nhi, ta sẽ không để cho ngươi chơi lâu nữa đâu.”

35. Chương 35: Dịch Khải

Trải qua hơn một tháng lặn lội đường xa, đoàn người Lâm Vũ cuối cùng đã tới quốc đô Dịch Khải của Nhạc quốc trước kia.

Làm cố đô tiền triều, Dịch Khải bảo lưu lại phong mạo long lẫy phồn hoa năm đó, nơi này là nơi rất nhiều phú cổ thương gia giàu có, môn phái giang hồ tụ tập. Người trong Nhạc quốc trước kia cho nó một cái tên đặc biệt nổi tiếng thành phố buôn bán.

Đi ở ngã tư đường lớn nhất Dịch Khải, Lâm Vũ nhìn đến có những người mặc các loại trang phục đang bày biện quầy hàng rao hàng bên đường hoặc tùy ý du lịch. Nàng cảm thấy đây càng như là tụ hội náo nhiệt của các dân tộc. Thỉnh thoảng có người quay đầu nhìn, hoặc kinh hoặc vui nhìn nàng, nàng chỉ thần nhiên đáp lại.

“Tử Minh, đây cũng là cố hương của ngươi.”

“Ngươi thích không?” Phó Tử Minh nhìn ngã tư đường thành lâu hần quen thuộc, trong lòng không biết là cảm tưởng gì, chỉ thần cảnh còn người mất mọi chuyện đã qua.

Lâm Vũ thấy vẻ mặt hần cô đơn, liền kéo tay hần nói: “Ta thực thích nơi này. Người xem trên mặt mỗi người đều mang theo tươi cười, khiến mình cũng hưng phấn cao hứng trở lại. Bất quá ta rất kỳ quái vì sao Độc Vương muốn hẹn chúng ta gặp ở đây?”

Phó Tử Minh hơi hơi mỉm cười, cầm ngược tay nàng, “Ý nghĩ của hần luôn luôn làm cho người ta suy nghĩ không ra.”

Đối với động tác bắt tay nàng thành thói quen, nghiêng đầu, nàng nhìn đến đôi mắt của tiểu Hàng không chuyển nhìn một cái vòng tay trên quầy hàng, cười nói: “Nghiêm Thanh ngươi lại đây.”

“Tiểu thư, chuyện gì?”

Lâm Vũ ghé vào lỗ tai hần nói mấy câu, hần nhẹ nhàng gật đầu, bên tai dần dần đỏ, sau đó đi về phía quầy hàng kia mua vòng tay. Nàng mỉm cười, “Tiểu Hàng, ta cùng Tử Minh qua bên kia xem, ngươi hãy theo Nghiêm Thanh, sau bữa cơm chiều chúng ta lại quay về khách điểm gặp mặt.” Nói xong một phen kéo Phó Tử Minh liền đi về phương hướng kia, lưu lại tiểu Hàng đỏ bừng cả khuôn mặt và Nghiêm Thanh cũng đỏ mặt cầm vòng tay đi tới.

“Núi xanh nước biếc chảy dài, ta với người tình ý dằng dặc.” Trên sông Tần Hoài, từng chiếc từng chiếc hoa thuyền chạy qua, sóng xanh nhộn nhạo, trên thuyền thỉnh thoảng truyền đến từng trận âm thanh mềm mại ngọt ngào. Trong đó trên một con thuyền, một người đang mặc trang phục ngoại tộc, đứng ở đầu thuyền nhìn ra xa, “Nghe nói sông Tần Hoài này là sông đẹp có tiếng, hôm nay vừa thấy rõ cuộc cũng không sai tên này.”

“Đại nhân, chẳng lẽ thiếp thân còn không bằng hoa đại trên sông sao?” Hần hơi hơi quay đầu, nhìn đến gương mặt như nụ hoa chớm nở, khóe mắt hiện lên một đạo hình vòng cung, hiện ra một loại ngọt ngào cười như không cười, dáng người à thon thả, làn da trắng nõn mà trơn mềm, hần không phải không thừa nhận mỹ nhân đệ nhất Giang Nam tên Cổ Lệ hoa so với những mỹ nữ hần đã thấy kia kiều mỹ mê người

hơn nhiều lắm. Nghe nói Dịch Khải không chỉ là thành phố buôn bán còn là thành phố ôn nhu, lúc này hẳn lẫn lộn đường xa tới đây một chuyến coi như là mở rộng tầm mắt. Nhưng hoa khác thường này dù sao chỉ có thể tạm thời mê mắt người, hẳn chỉ lướt qua dừng lại mà không say mê trong đó.

Hắn ha ha cười, nhẹ nhàng ôm eo thon của nàng, ở trên môi hôn nhẹ nhàng, “Hoa đại trên sông sao bằng một phần vạn Lệ Hoa? Bất quá, hoa đẹp là phải ẩn núp. Người trước đi vào nghỉ ngơi, cùng những huynh đệ theo ta.”

Cổ Lệ Hoa gắt giọng: “Thiếp thân chỉ muốn cùng một mình đại nhân?” Nàng luôn luôn chọn người tiếp khách, gặp nhiều nam nhân các loại, lại sinh ra hứng thú với người dị tộc này.

Hắn trừng mắt đảo qua, “Như thế nào? Người không nghe lời của ta rồi?”

Trong lòng Cổ Lệ Hoa nhất thời đánh một cái giạt mình, “Dạ, đại nhân phân phó, thiếp thân làm sao dám không tuân mạng.” Nói xong bữu môi liền lay động dáng người thướt tha tiến vào trong khoang thuyền.

Đối diện từng trận tiếng ca thỉnh thoảng truyền đến trên thuyền, “Giang Nam hoa đào kiều diễm, làm sao bằng mặt y nhân; dù có khát nước ba ngày, ngô chỉ lấy nhất gáo uống; ánh mặt trời chiều kinh diễm, nhuộm đỏ nước xuân cả sông; sợ là bướm bướm bay tán loạn, nhận đỏ không biết đường về; cảm thán trắng âu về buồm, chảy xuống thiên cổ tình lệ.” Đó là bài thơ Mộng uyển hoa hoàng đế Nhạc quốc trước kia làm cho ái phi Dương Hoa của hắn.

Hắn nghe ca khúc tình cảm trần trọc triền miên mang theo thật sâu tư vương này, nhưng trong lòng lơ đãng, chỉ cảm thấy những người Giang Nam thật sự là đa tình, “Tình” cái chữ này trong mắt hắn chính là thứ không đáng giá nhắc tới. Hắn vẫn cho là sau khi Nhạc quốc bị công thành sẽ bị biến thành sinh linh đồ thán dân chúng lâm than, không nghĩ tới Giang Nam này lại gây cho hắn rất nhiều ngạc nhiên. Hồi tưởng đại ca chết đi kia chỉ biết tàn sát hàng loạt dân trong thành, lại không biết loại sách lược này chỉ tạm thời đem thành phá hủy cũng không nhất định có thể an ổn lòng người. Dân chúng sẽ không trông nom là người phương nào làm hoàng đế, chỉ cần làm cho bọn họ trôi qua thoải mái bọn họ liền cúi đầu ca tụng. Hắn không thể không bội phục sách lược tốt của Tiền quốc.

Lâm Vũ và Phó Tử Minh đi ở trên đường cái, nhìn đến một ít quầy hàng bày biện tranh chữ chung quanh thỉnh thoảng có người mua tranh, linh cơ của nàng vừa động, cười nói, “Tử Minh, ta muốn lấy bức mỹ nhân đồ kia đi bán, người thấy như thế nào?”

“Tiền của chúng ta còn đủ dùng, vì sao phải bán bức tranh?”

“Những số tiền kia có chút là hoàng thượng tặng cho, có chút là người chữa bệnh được, ta chỉ muốn dựa vào năng lực của mình kiếm một ít.”

Phó Tử Minh gật đầu nói, “Được rồi, vừa vặn ta mang theo nó, ta dẫn người đi nhìn xem.”

Lâm Vũ âm thầm lè cái đầu lưỡi, hắn thật đúng là bức tranh bất ly thân a, lại không muốn bị Phó Tử Minh mất sắc nhìn đến, nghiêng đầu nhin cười.

Nhất Đắc các xem như là phòng trọ cũ rồi, lịch sử nó ngược dòng đến lúc Nhạc quốc khai quốc, đã trải qua mấy trăm năm mưa gió, nay nó vẫn đang sừng sững không ngã, ở chưởng quầy Lưu Chi Sơn mới thì thật thịnh vượng.

Hôm nay Lưu Chi Sơn vừa vặn thanh nhàn, ở trong điểm tuần tra qua lại, thỉnh thoảng nói chuyện phiếm với khách.

“Ở kinh thành được thích nhất là tranh vẽ của Hàn Thị Lang. Tranh vẽ của hắn, lúc đầu khi lấy bức tranh mỹ nữ đồ chiếm đa số, nhưng sau lại nghe nói hắn đã không vẽ mỹ nữ đồ nữa mà đổi thành vẽ chim hoa cảnh vậy. ‘Mai’ của hắn có thể nói nhất tuyệt.”

“Nga? Không biết Lưu chưởng quầy đây có phải có tranh vẽ của hắn?”

“Đó là đương nhiên có! Ta đây có thứ người khác không có, là tranh. Người muốn bức tranh gì, ta đều tận lực giúp người tìm ra. Ta đây có tranh mỹ nữ đồ và ‘Mai’ mấy tháng trước hắn vừa vẽ, công tử có hứng thú?”

“Không biết giá bao nhiêu?” Khách kia do dự nói.

“Tranh vẽ của Hàn Thị Lang, giá ít nhất cũng phải trên một trăm lượng, nghe nói hần sắp chuẩn bị đại hôn, muốn ngừng bút một thời gian, phỏng chừng tranh vẽ của hần lại nâng giá nha.” Lưu Chi Sơn này không chỉ biết thưởng tranh, công phu nhiều chuyện cũng là hạng nhất.

“Này. . .” Khách lau mồ hôi.

Lưu Chi Sơn cười ha ha, “Nếu người không hợp ý cũng không sao, nhìn nhìn lại cái khác cũng tốt.”

“Được, ta xem cái khác trước đi.” Lưu Chi Sơn thừa dịp hần xoay người, dùng cái ánh mắt, quân sự trong điểm liền đi lại đây tiếp đón người khách kia.

Lúc này, Lâm Vũ duyên dáng yêu kiều dáng đi nhẹ nhàng thẳng bước vào, bên cạnh là Phó Tử Minh quần áo lam nhạt. Trước mắt Lưu Chi Sơn nhất thời sáng lên một cái, cười nghênh đón, “Tại hạ Lưu Chi Sơn, là chủ cửa hàng mới của Nhất Đắc các. Khí chất của công tử như thần tiên, tư thái của tiểu thư như u lan, nhị vị đến tiểu điểm, về vang cho kẻ hèn này a!”

Phó Tử Minh mỉm cười, “Tại hạ Phó Tử Minh, đây là sư muội ta - Lâm Vũ. Hôm nay chúng ta tới đây, chỉ vì bán bức tranh.” Nói xong đưa bức tranh trong tay cho Lưu Chi Sơn.

Hần đặt lên bàn, cẩn thận mở ra, không khỏi phát ra một trận sợ hãi than, “Tranh này bề trên cảnh giao hòa, trong thô có nhỏ, chỗ thô ít ỏi lại rõ ràng tiêu sái, chỗ nhỏ tinh tế phác hoạ nhưng cảm giác tinh tế tú lệ. Bức tranh độc đáo, có phong cách riêng.” Lại nhìn chỗ đề tên kia, cũng là người không biết tên, hần nghi hoặc nói: “‘Lâm Phong’ này, nhị vị quen?”

Lâm Vũ che miệng cười, nàng thật cao hứng tác phẩm của mình có thể được người thưởng thức, liền vui vẻ nói: “‘Lâm Phong’ là biệt danh của ta.”

Lưu Chi Sơn ngây ngốc một chút mỉm cười khom người nói. “Tiểu điểm có thể được Lâm cô nương ghé thăm, rất vinh hạnh a! Không biết tranh này, cô nương muốn giá bao nhiêu?”

“Uh, liền một trăm lượng bạc trắng đi.” Lâm Vũ có chút lo lắng mình kêu cao, trước kia tuy rằng bán qua ba trăm lượng, nhưng đó là Hàn Dư mua, cũng không làm tham khảo.

“Được!” Không nghĩ tới Lưu Chi Sơn lại một tiếng đáp ứng, hần lại hỏi: “Không biết cô nương có còn tranh vẽ khác hay không? Ta muốn mua hết!”

“Uhm, trước mắt không có tranh vẽ gì.” Lâm Vũ cười nở hoa, lại hoàn toàn không có ý thức được mỹ nhân cười này đủ để khiến tim người bình thường đập rộn lên mất hồn mất vía.

“Ách. . . .” Bên tai Lưu Chi Sơn đã đỏ, ngây ngốc nửa ngày không có trả lời.

Phó Tử Minh thấy thế, vội vàng nhắc nhở hần nói: “Chủ cửa hàng, chúng ta ký nợ bức tranh người nên trả thù lao chứ.” Tuy hần không thiếu tiền, hiện nay lại vội vã đòi tiền, hần muốn mang Lâm Vũ nhanh rời đi.

Nhưng Lưu Chi Sơn tựa hồ cũng không sốt ruột, “Xin hỏi Lâm cô nương nhà ở đâu? Ta muốn ra giá cả, bán đứt tranh vẽ của cô nương chẳng biết có được không?”

Lâm Vũ hơi sững sờ, nhà của nàng? Hiện tại nàng có nhà sao? Vấn đề này lại không biết nên trả lời như thế nào, dừng một chút, chỉ nói: “Lưu chủ cửa hàng nhìn trúng tác phẩm của tiểu nữ tử như thế, ta rất là cảm kích. Nhưng ta cùng với sư huynh du lịch tứ phương, không có chỗ ở cố định, về tranh chỉ tùy tính tùy hỉ. Chuyện bán đứt, ta đáp ứng không được, kính xin chủ cửa hàng thứ lỗi.”

Lưu Chi Sơn sờ sờ đầu, ha ha cười, “Không sao. Cô nương ta cho người một trăm hai mươi lượng, giá này đã có thể so với Hàn Thị Lang. Về sau nếu có tranh vẽ, trước tiên nghĩ bán được ta đây được không?”

Lâm Vũ gật gù đầu, hài lòng nhận tiền của nàng. Xem ra, bán tranh so với chữa bệnh kiếm tiền nhiều hơn, về sau nàng sẽ xem xét nhiều về tranh một chút, đem danh hào “Lâm Phong” khai hỏa.

Buổi chiều, hai người trở lại khách điểm —— Phượng Lai lâu.

Phượng Lai lâu là khách sạn lớn nhất cũng quý nhất xa hoa nhất Dịch Khái, nghe tên đã biết kỳ danh không nhỏ. Truyền thuyết phi tử Dương Hoa của hoàng đế Nhạc quốc trước kia từng ở qua khách điểm này. Sau

Dương Hoa được sủng ái, thanh danh địa vị khách điểm này cũng dần dần đề cao. Nhưng một khách điểm thịnh vượng, chỉ dựa vào một hai danh nhân là không lâu, khách điểm có thể kéo dài sức quyến rũ không suy, là vì nó thủy chung chịu một cái lý niệm: khác trên hết, phục vụ tốt nhất. Nghe nói, đây cũng là hai câu trân quý phi tử Dương Hoa tặng cho khách điểm này.

Lâm Vũ nhìn đến đèn cầy phòng tiểu Hàng vẫn sáng, nghe ngoài cửa sổ truyền đến tiếng động gõ mõ cầm canh, muốn gõ cửa tiến vào hỏi một chút tình huống hôm nay của nàng, lại nghe đến trong phòng ầm ầm truyền đến một giọng nam, nàng che miệng nhin cười muốn lặng lẽ tránh ra, cửa phòng lại thình lình mở, Nghiêm Thanh vẻ mặt lãnh khốc xuất hiện trước mắt.

“Ách, các người tiếp tục, tiếp tục. . .” Còn chưa chờ Nghiêm Thanh hồi phục, nàng liền chạy đi, hai người này tiến triển thật đúng là thần tốc a, nhưng nghĩ đến lúc này tiểu Hàng có một cái quy túc tốt, nàng cảm thấy cao hứng tự đáy lòng.

Nàng vừa cười trộm vừa rất nhanh hướng gian phòng của mình chạy, nhưng không ngờ ở chỗ rẽ hành lang gấp khúc đột nhiên nhìn đến một người, Lâm Vũ nhanh khẩn cấp phanh lại, nhưng bởi vì xung lượng rất mãnh liệt thân thể ngã về phía trước, chỉ thấy người nọ nghiêng người né qua. Xong rồi, lúc này nàng phải ăn sà sò rồi, ánh mắt khép lại, qua vài giây, sao thân thể của nàng chưa có ngã xuống?

Nàng giương mắt, nhìn đến người nọ đang hí lại mắt gợi lên môi mỉm cười nhìn nàng, “Cô nương, phương thức hấp dẫn người này của người rất là đặc biệt.”

36. Chương 36: Cứu Người

Trong lối đi nhỏ ánh sáng mờ mịt soi sáng trên người nàng, hần thấy được gương mặt tinh mỹ tuyệt luân lộ ra, cũng là gương mặt làm cho hần cả đời này khó quên nhất, ôm thân thể của nàng không có buông ra, hần ngưng thần tụ khí, ánh mắt dời về phía chiếc mũi tinh xảo kia, đôi môi anh đào mê người kia, dời về phía thân thể tản mát ra hơi thở độc đáo kia, hần dường như nghe được máu của chính mình đang sôi trào lên. Hầu kết (còn gọi là trái khế của con trai) trên cổ hần di chuyển lên xuống một chút, không khống chế nổi mà nuốt một miếng nước bọt, khàn khàn mở miệng hỏi: “Vị cô nương này có bị thương tổn gì không?”

Lâm Vũ nhìn đôi mắt không kiêng nể gì kia, nàng hiểu rất rõ ràng ánh mắt kia lộ ra cái gì, liền nghiêng mặt qua lạnh lùng đáp, “Không có, là ta vừa rồi lỡ mang thiếu chút nữa va chạm công tử, kính xin công tử thứ lỗi. Đêm đã khuya, ta phải trở về phòng nghỉ ngơi.”

“Xin hỏi phương danh của cô nương?” Nắm tay nàng không có buông ra.

“Công tử, nam nữ thụ thụ bất thân. Kính xin công tử buông ra trước.” Nam tử này rất nguy hiểm, trực giác của nàng chính là nhanh chóng rời đi.

“Nơi đó của chúng ta không có loại quy củ này.” Nàng muốn chơi trò lạt mềm buộc chặt sao, hần sẽ theo phụng bồi.

“Nhưng công tử bây giờ là ở Tiễn quốc, phải tuân thủ quy củ của Tiễn quốc.” Nàng chú ý tới hần mặc trang phục ngoại tộc.

Cô gái này rất thú vị, hần ý vị thâm trường cười một tiếng, “Ta mạn phép không tuân thủ, người có năng lực làm khó dễ được ta sao?”

“Người!” Người kia thật là mười phần vô lại, tính tình vốn tốt của nàng sắp bị cuốn bay sạch sẽ.

“Nói cho ta biết, tên của người, nhà ở phương nào?” Hần quái dị tới gần, một bàn tay bắt được người của nàng khiến cho nàng không thể không nhìn thẳng vào hần.

“Ta rất ghét bị người ta bức bách.”

Hần ha ha cười, vừa định nói lại thấy phía sau nàng xuất hiện một người.

“Điện. . . . .” Người nọ thấy có người đang ở trong ngực hắn, liền sửa lại cách xưng hô, “Đại ca, Nhan Châu hiện tại chính đau đớn khó nhin. Đại phu kia mời đến cũng thúc thủ vô sách (bó tay không biện pháp).”

Hắn nhướn mày, lạnh lùng nói: “Một đám phế vật, ngay cả một bệnh nhỏ cũng đều không xem nổi!” Trong tay vẫn ôm chặt Lâm Vũ không thả, một đường im lặng đem nàng kéo tới phòng của Nhan Châu kia.

Lâm Vũ nhìn thấy một nữ tử dung nhan mỹ lệ đang nằm trên giường, nàng từ từ nhắm hai mắt, chau mày, miệng không nhin được thốt ra từng trận rên rỉ, hiện ra một loại biểu cảm hết sức thống khổ .

ấn bụng Lâm Vũ ra, lo lắng đi tới thân thiết hỏi: “Muội muội cảm giác như thế nào?”

Nhan Châu hơi hơi mở mắt ra, “Ca ca, ta. . . bụng của ta vẫn rất đau.”

“Người thấy thế nào ? Một chút bệnh như vậy cũng trị không hết?” Muội muội ruột của hắn là một người như vậy, lần này tới Giang Nam vốn không muốn mang nàng theo, lại bị nàng mặt dày mày dạn bám theo, dọc trên đường đi đều rất tốt không có dấu hiệu gì, hôm nay nàng đang cùng hộ vệ đi ra ngoài du ngoạn thì xảy ra chuyện.

Đại phu một bộ dạng khúm núm, hiển nhiên là bị bọn họ dọa sợ tới mức không dám động dấy.

Lâm Vũ nhìn bệnh trạng của nữ tử trên giường kia, thản nhiên nói: “Để ta cứu nàng.”

“Nga?” Hắn vẻ mặt không tin tưởng nhìn nàng.

Đại phu kia quay qua, thấy được bộ dạng nàng, cả kinh nói: “Cô nương là thần y Lâm Vũ dùng một châm cứu hai mạng người ?”

“Tại hạ là Lâm Vũ, bất quá tên thần y này thì không dám nhận.” Nàng lắc đầu, từ khi nào đã trở nên nổi danh như vậy rồi?

“Lâm Vũ” hắn lẩm bẩm lặp lại tên này, nhìn nàng đi đến trước mặt Nhan Châu, lấy ra ngân châm mang theo trên người, thuần thục châm từng cây trên đầu Nhan Châu, dừng một chút, thấy giữa hai chân mày Nhan Châu đã khôi phục, cũng giảm bớt thống khổ.

Ánh mắt của hắn vẫn không rời khỏi nàng, nàng hạ châm ung dung như vậy, động tác tao nhã, hắn ước gì người nằm ở trên giường chính là hắn.

Một lát sau, nàng đem ngân châm lấy ra, hạ xuống ngọn nến đang cháy hơi qua, sau để châm vào trong túi, mỉm cười nói: “Ta kê cho nàng mấy vị thuốc, lại tĩnh dưỡng mấy ngày là được.” Nói xong lấy bút viết xuống phương thuốc.

“Biện pháp của Lâm cô nương rất hay a, ta như thế nào lại không nghĩ tới!” Đại phu này giờ vẫn ở một chỗ đứng nhìn , vỗ đầu thở dài một cái.

Lâm Vũ cười nhẹ, “Đêm đã khuya, ta nên trở về phòng .”

“Chậm đã!” Hắn tự tay giữ nàng lại, nàng nhíu mày, người này như thế nào còn không dứt.

“Lâm cô nương, ta còn phải trả tiền thù lao cho ngươi.” Hắn sẽ không dễ dàng buông tha nàng như vậy, “Hai người các ngươi chiếu cố tốt tiểu thư. Ta đưa Lâm cô nương trở về phòng.”

Tay bị hắn lôi kéo, nói chính xác là lôi đi, nàng cũng không có phản kháng, nàng biết phản kháng là vô dụng, nàng chỉ có thể nhẫn. “Vị đại ca này quý tánh là gì?”

“Huh?” Hắn dừng lại một chút, “Kim Khang! Người có thể gọi ta Kim đại ca.”

“Kim? Người là người nước nào?” Nàng cũng không cần nhỡ lễ độ đối với hắn.

“Mạc Bắc quốc.” Hắn hơi hơi nhíu mày.

“Tốt lắm, ta đến rồi. Ta muốn tiền thù lao năm trăm lượng bạc trắng.” Nhìn hắn một thân quý khí, nàng tin tưởng hắn nhất định không phải phú cũng chính là quý. Hắn nếu đã nhắc tới tiền thù lao, nàng đương nhiên sẽ không phụ ý tốt của hắn.

Lông mày hấn lại nhú chặt hơn, buông tay nàng ra. “Ngày mai trực tiếp đưa cho người.”

Quả nhiên, khẩu khí của hấn thay đổi. “Đa tạ công tử!” Nàng nhin cười, đóng cửa một cái, thuận tiện cài chốt cửa lại, một nữ tử bộ dáng tốt mã dễ cù (bên ngoài đẹp đẽ, hào nhoáng) mà lại tham tiền, nàng giả bộ hấn là không khác biệt đâu.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lâm Vũ vừa mới rời giường, liền thấy một người đang chờ ở ngoài cửa, “Lâm cô nương, chủ nhân nhà chúng ta ời!” Lâm Vũ kinh ngạc nhìn hấn, hấn ta thật đúng là không dứt a, “Nếu ta không đáp ứng thì sao?”

“Chủ nhân nhà ta nói, nếu cô nương không đáp ứng sẽ trực tiếp đem người bắt qua.”

Lâm Vũ trừng mắt, xem như nàng không may, gặp được một tên hỗn đản.

Ngoài cửa khách sạn, Kim Khang vẽ mặt trêu đùa nhìn nàng đi tới, nàng để lại trướng điều (ko hiểu lắm, chắc là thẻ phòng trọ) cho tiểu nhị, vẽ mặt lạnh lùng nói : “Công tử thật sự là rất hăng hái, sáng sớm đã đi tản bộ a. Nhưng người chơi phần người thì tốt rồi, vì sao còn kéo theo ta?”

“Đây là năm trăm lượng bạc trắng đưa cho người.” Hấn đưa ra một tờ ngân phiếu.

Nàng vươn tay ra nhận lấy, “Được, hai ta rõ ràng, tái kiến!” Tốt nhất là không gặp lại nữa.

Nàng định xoay người rời đi, lại không nghĩ tới bị hấn kéo lại, tay hơi dùng sức một chút liền đem nàng kéo vào trong lòng, nàng nghiêm nghị: “Dưới ban ngày ban mặt, ta sẽ hô lên đây!”

Hấn nhanh chóng điểm á huyết (huyết nói) của nàng, “Đúng lúc người nhắc nhở ta.” Giai nhân đang trong lòng, hấn cảm giác được từng đợt mùi thơm thoảng đến, nhẹ nhàng ôm lấy eo nhỏ, gần gũi nhìn da thịt trắng nõn của nàng, làm cho người ta nhin không được muốn vươn tay ra để chạm vào, đã bắt gặp ánh mắt nàng phóng hỏa của nàng, hấn không khỏi bật cười nói: “Người tức giận lên thật sự là rất đáng yêu! Vì sao xem bệnh của người khác không thu lấy một xu, xem bệnh uội muối ta lại muốn lấy giá như sư tử đại khai khẩu như vậy chứ (ý tương tự như là lấy giá cao cắt cổ)?”

Nàng ngạc nhiên, nguyên lai hấn đã hỏi thăm rõ ràng. Giờ phút này trên người nàng có mấy bao độc được trước khi đi đã vội vàng mang theo. Không có biện pháp, bôn tẩu giang hồ, xuất môn bên ngoài, đặc biệt ở cùng một chỗ với người như hấn, chuẩn bị độc được là cần thiết. Nàng hiện tại đã sâu sắc cảm nhận được điểm này. Hấn đã muốn dùng sức mạnh, vậy nàng cũng không thể khách khí với hấn.

“Ngoan ngoãn nghe lời một chút, ta sẽ không làm gì người hết, được không?”

Nàng gật gật đầu. Nàng có thể nhin, đây là tên nam nhân chết tiệt, nàng cần phải suy nghĩ cẩn thận nên dùng bao thuốc để đối phó với hấn như thế nào.

Thấy bộ dạng thuận theo của nàng, hấn mừng rỡ điểm á huyết của nàng một cái, “Chúng ta đi bờ sông một chút đi.” Nói xong kéo tay nàng.

Bờ sông Tần Hoài, dương liễu lá lướt, gió nhẹ thổi vào mặt, không ít nam tử phía xa xa, cảm thán ngày tốt cảnh đẹp, có chút đơn độc thâm ngâm thi từ, lại có một ít tụ ba tập năm, cùng một chỗ phẩm thơ luận tranh. Bờ sông có mấy lương đình, trong đình không ít tài tử giai nhân, hoặc ngồi hoặc đứng, chuyện trò vui vẻ.

“Ở quốc gia chúng ta, là một mảnh phong cảnh thảo nguyên mênh mông, mặc dù không có tú lệ như nơi này, nhưng cũng thập phần mênh mông tráng lệ.”

“Trời mênh mênh, đất mang mang, gió thổi cỏ cây, thấy dê bò. Phong cảnh như vậy, quả thật làm người ta say mê.”

Hấn vẽ mặt hưng phấn nhìn nàng, “Người đi qua chưa?”

“Uh.” Kiếp trước của nàng, đã từng cùng bằng hữu đi qua đại thảo nguyên Mông Cổ. Ở nơi đó, cùng dân du mục giục ngựa chạy như điên, hết thấy sầu lo trên thế gian giống như đều bị dứt bỏ, thật sự là rất mãn nguyện a.

“Như vậy cũng tốt.”

“Tốt cái gì?” Nàng không rõ hẳn có ý gì.

Hắn cười thần bí, “Người thích nơi đó sao?”

“Rất thích, nếu về sau có cơ hội, ta sẽ lại đi nhìn xem.” Không có ai phá hoại, không có ô nhiễm, nàng rất muốn nhìn xem nơi thảo nguyên tự nhiên phong cách cổ xưa nhất này .

“Cùng ta trở về đi.” Hắn một tay đặt trước ngực, mỉm cười cúi đầu nói, làm lễ mời chính thức, “Ta chính thức mời người đi quê hương của ta, ở nơi đó, người sẽ nhận được chiêu đãi nhiệt tình nhất của người dân trong Mạc Bắc quốc chúng ta, người sẽ thưởng thức được rượu ngon thuần mỹ ngọt ngào nhất mà chúng ta ủ, cùng hương trà sữa nồng nàn mềm mại.”

“Ách. . . .” Nàng nhìn đôi mắt sáng ngời sáng lên kia, như vậy quả thật, là làm cho người ta không thể lảng tránh. Tên hỗn đản này bỗng nhiên trở nên giống vương tử nho nhã lễ độ, khiến nàng có cái nhìn khác với lần đầu gặp hắn. Thân thể cao ngất, dung nhan tuấn mỹ, trên lưng mang một thanh bảo đao, nàng không phải không thừa nhận hẳn có loại sức quyến rũ khiến người ta mê muội , khiến cho nàng cũng không khỏi bị hắn hấp dẫn. “Khụ khụ, cảm ơn lời mời của người. Nhưng ta còn có một chút chuyện quan trọng cần làm, nếu xong xuôi sau đó ta sẽ đi Mạc Bắc quốc của các người .” Đương nhiên, là cùng đi với Tử Minh.

Hắn nhìn nàng, trong mắt dường như có chút cảm xúc khó hiểu, dừng một chút, lại nói: “Chúng ta đi bên kia nhìn một chút đi.”

Cứ như vậy đi một chút ngừng một chút, chỉ chốc lát đã tới đến một nơi rất thanh tịnh, nơi này là một góc bờ sông, bởi vì có vẻ hẻo lánh, chung quanh bụi cỏ dại mọc cao đến đầu người, nên không có người nào đến đây.

Lâm Vũ nhìn xem cảnh vật chung quanh, tốt, rất thanh tịnh, tên hỗn đản muốn lộ ra bộ mặt thật sao? Nàng có thể tưởng tượng ra được chuyện phát phát sinh tiếp theo, tay trong lúc lơ đãng tiến vào trong tay áo.

“Lăn ra đây!” Hắn hét lớn một tiếng.

Nàng ngạc nhiên ngẩn ngơ, đã thấy hắn bảo vệ chính mình, trong bụi cỏ lập tức đi ra năm người vạm vỡ.

“Tiểu cô nương thật tốt để chơi đùa a, ha ha. Lão đại, hôm nay chúng ta quả là có phúc .” Ánh mắt nam tử dâm loạn quét qua quét lại trên người Lâm Vũ, đầu lưỡi thỉnh thoảng liếm liếm môi.

Tên được gọi là lão đại kia ha ha cười, cầm cây đao chỉ thẳng vào Kim Khang, “Xú tiểu tử, đem của cải của người cùng cô nương bên người để lại, ta sẽ thả cho người một con đường sống.”

Lâm Vũ lấy ra độc dược, giữ trong lòng bàn tay, “Bọn họ từ khi nào thì bám theo chúng ta?”

“Luôn luôn đi theo. Ta chỉ muốn tìm một địa phương thích hợp để giáo huấn đám vô liêm sỉ này một chút.” Hắn ở bên cạnh nàng thấp giọng nói, “Đợi lúc ta vừa động thủ, người liền nhanh lui ra phía sau.”

Hắn giống như rất tự tin, nàng gật gật đầu, xem ra nàng đã hiểu lầm hắn, lại nghe hắn lớn tiếng nói: “Tiền của ta cùng nữ nhân của ta, cũng sẽ không cho người.” Nữ nhân của hắn? Lâm Vũ rút một giọt mồ hôi lạnh. Nhưng thấy hắn vừa mới nói xong liền phóng một phi đao bay qua, vừa vắn đâm vào chân của tên lão đại kia. Mọi người còn chưa kịp phản ứng, đã nghe lão đại kia oa oa hét to: “Con bà nó, mau bắt hắn lại cho ta!”

Chứng kiến lão đại trong phút chốc đã bị thụ thương, tất cả mọi người trong lòng đều cả kinh, ra lệnh một tiếng, đồng loạt xông lên. Kim Khang đầu lông mày nhíu lại mang theo một tia cười như có như không , nhìn thấy sơ hở của kẻ địch trước mắt, liền một đao bổ tới, trong khoảnh khắc đã đem cánh tay của người kia bổ xuống. Những người khác cảm thấy kinh hãi, cũng đỏ cả mắt, hò hét nên vì huynh đệ báo thù, liền chết tại đây. Lúc này, lão đại kia ở phía sau, yên lặng xem xét. Hắn thấy Lâm Vũ đứng ở một bên, trong lòng vừa động, lê cẳng chân đang đổ máu lặng lẽ di chuyển đến phía sau, thừa dịp bất ngờ này, nhấc tay lôi kéo, một động tác liền đem Lâm Vũ bắt lại, cười lớn một tiếng: “Xú tiểu tử, còn không mau buông binh khí của người, bằng không ta một đao giết nàng.” Hắn bởi vì kiêng kỵ phi đao của Kim Khang, liền tránh ở phía sau Lâm Vũ. Lúc này, những người khác cũng nhanh chóng lui xuống dưới, đều vây ở xung quanh lão đại.

Kim Khang nhú mảy, lệ thần chợt lóe, lại quả cảm (quả quyết dũng cảm) đem bảo đao quăng ra, lạnh lùng cười, “Thả nàng ra, tất cả của cải trên người ta đều giao cho các người.”

Lâm Vũ run rẩy trong lòng, hẳn sẽ không phải cứ như vậy buông tha cho chứ, nhưng nàng không muốn làm con tin, thừa dịp lúc bọn họ đều chú ý đến Kim Khang, gói thuốc trong tay đã mở ra. Nàng vẩy tay bung ra, thuốc bột tung bay, hút vào trong miệng mũi của tất cả mọi người, rồi sau đó lại nhanh chóng uống thuốc giải.

“Con bà nó, con tiểu quỷ này rốt cuộc giở trò quỷ gì!” Lão đại kia vừa định vung đao, lại thành linh bùm một tiếng rớt xuống. Tiếp theo, những người chung quanh cũng lần lượt ngã xuống đất.

Kim Khang thấy thế, khẩn trương nhún chân phóng vọt tới, thân thiết hỏi: “Thực xin lỗi, hại người chịu ủy khuất. Nhưng mà có thương tích gì không?” Lâm Vũ vừa định nói chuyện, đã thấy hắn cũng ngã xuống. Ai, độc này vốn là chuẩn bị vì hắn, quả nhiên cũng trốn không thoát.

Nàng cúi người xuống, thấp giọng nói, “Thực xin lỗi thực xin lỗi, ta không phải cố ý a. Nhưng mà, giải được chỉ có một viên, ta đã ăn vào, đợi ta gọi người đem người diu trở về, ngủ một đêm sẽ tốt. Ta ngày mai sẽ mời người ăn cơm để bồi tội.”

Nàng nhìn nhìn bốn phía, thấy vẫn không có người đi ngang qua, liền quay lại theo phương hướng đã đi đến, mới vừa đi được một đoạn, lo lắng quay đầu lại, đã thấy một người ngồi xổm bên cạnh bọn họ, đưa lưng về phía nàng không biết đang làm gì đó, nàng kêu to một tiếng: “Công tử, giúp một việc đi.” Nhanh chóng chạy về, đã thấy người nọ quay đầu lại, một đôi con ngươi đen tuyền xinh đẹp nhìn nàng một cái, khóe miệng gương nhẹ, “Ta cũng không cứu người.” Rồi vận khinh công đứng dậy rời đi.

37. Chương 37: Gặp Gỡ Độc Vương

Lâm Vũ tức giận đi đến bên cạnh Kim Khang, cúi đầu nhìn xuống, đã thấy hắn xanh cả mặt, miệng sùi bọt mép, mà cả một đám người đó cũng là cùng bệnh trạng. Nàng bắt mạch cho hắn, thấy được hơi thở hỗn loạn, hình như có triệu chứng trúng kịch độc, lại dò xét kinh mạch của những người khác, phát hiện tình huống trúng độc của mỗi người có nặng có nhẹ.

“Chết tiệt vô liêm sỉ!” Nàng không khỏi mắng ra miệng, cái tên trời đánh kia chẳng những không có cứu người ngược lại còn đi hạ độc, rồi bỏ trốn mất dạng, muốn hỏi hắn giải được là không có khả năng. Việc này không nên chậm trễ, nàng phải làm giải được cho bọn hắn.

Nàng lấy ngân châm ra, đâm mấy châm ở trên người Kim Khang. Thấy trong miệng hắn đã không còn chảy nước miếng, nghĩ rằng độc này tạm thời đã ngừng lại, nhưng muốn hoàn toàn giải trừ, còn cần những dược vật khác.

Nàng châm cứu cho tất cả những người nằm trên đất, không bao lâu, đã ngừng lại độc của bọn họ. Nhưng thể này chỉ có thể trị phần ngọn mà không có thể trị hết tận gốc, giương mắt, giật mình nhìn thấy trong bụi cỏ có một loại thực vật, ánh mắt của nàng sáng ngời, cứu tinh a cứu tinh! Thích thú đem thực vật kia nghiền nát, mang một ít cho Kim Khang ăn vào. lát sau, liền thấy sắc mặt hắn dần dần chuyển biến tốt đẹp. Nàng thở phào nhẹ nhõm, lại đem phần còn lại cho vài người khác ăn vào. Tuy rằng những người làm ác, nàng cũng không muốn nhân cơ hội trừng phạt trả thù.

Sau khi làm xong, nàng cảnh giác nhìn chung quanh, đáng tiếc mình không có võ công, không biết tên hỗn đản đó đã đi hay chưa, nhưng nàng cần tìm người nâng Kim Khang trở về. Vì thế hướng theo đường đã đi đến mà đi trở về, trong tay cầm sẵn độc dược, vừa đi vừa không yên tâm quay trở về xem. Bước đầu tiên, bước thứ hai, sau khi đi được mười thước, vẫn chưa nhìn thấy người nọ xuất hiện. Vì thế chạy về phía trước, sau khi chạy một đoạn xa hơn, lúc nàng chạy hơn 10m, người nọ cứ nhiên lại tới nữa, hơn nữa cứ nhiên còn đứng bên cạnh ở những người đó.

Rất ngoan a! Muốn dùng độc phải không? Hắn dùng độc đến nghiện rồi hay sao chứ, Lâm Vũ tức giận kêu to lên: “Hồ ly chết tiệt, người đứng lại đó cho ta, có bản lĩnh ở lại đấu.” Gặp gỡ người này, hình tượng của nàng đã bị hủy hết.

Hắn đứng lên, xoay người nhìn nàng nhưng không hề cử động.

Nàng bắt chập tất cả, lấy tốc độ nhanh nhất chạy hơn trăm mét tiến đến trước mặt hắn, vung cánh tay đem độc phấn trên tay hất về phía hắn.

Một giây qua, hai giây đã qua, ba giây. . . Nàng ăn giải được, gương mặt mỉm cười bình tĩnh nhìn hắn, hả? Sao lại còn chưa có ngã xuống? Xem ra công lực người này còn rất cao thâm, nhưng nàng tin tưởng cuối cùng hắn cũng sẽ đổ xuống, dù sao nàng đã dùng hết tất cả thuốc bột. Đã thấy hắn nhú lông mày, cực kỳ nghiêm túc hỏi: “Vì sao gọi ta hồ ly?”

“Ách. . . .” Khi hắn đã sắp ngất đi, nàng hảo tâm nói cho hắn biết, “Mắt của ngươi, thực dụ dỗ.” Hơn nữa nhìn thực dễ dàng bị dụ hoặc, cho dù thường thấy mỹ nam nhưng nàng cũng không dám nhìn trực tiếp.

“Dụ dỗ?” Hắn tựa hồ lần đầu tiên nghe được từ này, nghiêng đầu cúi xuống suy nghĩ, sau đó đi đến bờ sông, đối diện với mặt nước nhìn xuống, khua tay vào trong nước vỗ về chơi đùa một chút.

Hắn đang làm cái gì? Lâm Vũ kinh ngạc đi tới.

Qua một lúc, hắn ngẩng đầu, trịnh trọng nói với nàng: “Ta chấp nhận cho ngươi gọi ta như vậy.”

Nàng sửng sốt một chút, đã thấy hắn một bộ dạng thần thái sáng láng, thâm nghĩ hắn như thế nào còn chưa có ngã xuống?

“Ngươi còn có độc gì? Cứ việc sử dụng.” Hai tay của hắn khoanh lại trước ngực hắn, vẻ mặt hứng thú nhìn nàng.

Hắn tự tin như vậy? Chẳng lẽ có gì huyền bí? Lâm Vũ hoài nghi lấy ra tất cả độc dược còn lại trên người, “Đây chính là tự ngươi nói, ta đây không khách khí a.”

Nàng đem tất cả độc đều hạ cho hắn, hắn không có làm gì đáp trả. Nàng bình tĩnh nhìn hắn, hắn tựa hồ bị cuốn hút đối với vẻ mặt chuyên chú hiện lên chữ hoài nghi của nàng, giật giật tay và chân, cổ ý nhảy vài bước trở về, trong lúc lơ đãng khoe miệng lộ ra một tia mỉm cười như có như không .

Qua một khắc đồng hồ, Lâm Vũ thấy hắn vẫn bình yên vô sự, trừng lớn mắt, “Ngươi làm sao giải độc đi ?”

Lại nghe thấy hắn không nhanh không chậm nói: “Đến lượt ta.”

“Huh?” Hắn đây là có ý gì? Lâm Vũ còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy hắn giơ tay phải lên, động tác tao nhã và thuần thực, mắt phượng hẹp dài lưu động, thần thái khác thường , ngón tay thon dài như muốn vuốt ve lên trên khuôn mặt của nàng. Nàng trong tiềm thức tự nói với mình phải nhanh chóng rời đi, nhưng bất đắc dĩ hai chân của mình lại dường như bị dán chặt, cứ như vậy nhìn tay hắn dần dần tiến đến gần, nàng lại phát không ra âm thanh nào, tay phải của hắn nhanh chóng điểm một cái huyết vị của nàng, khiến nàng không thể động đậy, trên thực tế, hắn cần gì như thế, hắn chẳng lẽ không phát hiện vừa nãy nàng vẫn bị hắn làm cho chấn động ngây dại sao? Nhưng hắn điểm huyết này lại đánh thức nàng, sắc đẹp quả nhiên là hại người rất nặng a, nàng bị thán, đã thấy hắn một tay bắt được người của nàng, trong ngón tay kia lộ ra một viên thuốc.

“Hồ ly đáng chết, ngươi muốn làm gì?” Nàng kinh hãi, vừa mới mở miệng lại cảm thấy một vật trơn được bỏ vào trong miệng, vật kia vừa tiếp xúc với miệng đã biến hóa.

“Là người tự mình nói.” Hắn nhú mày.

Trong lòng nàng căng thẳng, chẳng lẽ hắn thật sự muốn một mình đấu với nàng?

“Ngươi hạ độc ta, ta đương nhiên muốn trả lại cho ngươi.”

“Ngươi hạ độc gì?”

“Giảo tâm.”

“Này. . . .” Nghe tên đã biết không phải thứ tốt. Tim của nàng tựa hồ đã bắt đầu đập nhanh, nhưng nghĩ đến chính mình ngay cả diệt thể được xưng thiên hạ độc nhất cũng đều trúng, còn e ngại cái gì. Vì thế hỏi: “Độc này được làm từ nguyên liệu gì ? Bệnh trạng cụ thể khi độc phát như thế nào?”

“Trong một khắc đồng hồ, ngực sẽ đau đớn mà chết. Nguyên liệu?” Mắt của hắn hơi hơi híp lại một chút, “Ta tại sao phải nói cho ngươi.”

Chẳng lẽ vừa rồi khi nàng dùng độc cùng hắn lộ ra cái gì, trái lại hiện tại nàng cũng không thể hỏi sao? “Được rồi, ngươi đã không nói, nếu độc này ta giải được, vậy xin không cần lại hạ độc bọn họ.”

“Được.”

Lâm Vũ khẽ cắn môi, “Hồ ly chết tiệt, ngươi mau giải trừ huyết đạo cho ta, thể này mới tính là công bằng.”

Hắn nhanh chóng vung ngón tay.

Nàng xếp bằng ngồi xuống, nhắm mắt trầm tư, điều tiết hơi thở, trong đầu hồi tưởng đến trăm ngàn loại phương pháp cứu trị khi ngực đau, 1 phút, 2 phút. . . Khí tức của nàng dần dần vững vàng, trong đầu rốt cuộc cũng sáng tỏ, nàng có thể nghe được tiếng tim đập có quy luật của chính mình, đây là tim đập rất bình thường, nhưng lại không cảm giác hay dấu hiệu đau đớn gì, có lẽ. . . .

Nàng mở mắt ra, nhìn thấy hắn ngồi ở phía trước mình, trong mắt phản chiếu gương mặt của nàng.

“Độc được của ngươi bao lâu sẽ phát tác?”

“Thời gian ăn một quả táo.”

“Ách. . . . . Ngươi ăn quả táo nhanh không?” Chẳng lẽ trước nay thời điểm hắn hạ độc đều ăn táo?

“Bốn miếng.” Cắn bốn miếng đã ăn xong rồi? Hắn hẳn là thường xuyên ăn mới có thể.. thuần thực như thế. Nhưng căn cứ theo suy tính này, một quả táo nhiều nhất là trong 2 phút hắn có thể ăn xong, nhưng mà nàng bây giờ còn chưa có phát bệnh, nói như vậy. . . . .

“Hồ ly chết tiệt, ngươi xác định ngươi hạ độc được sao?”

Hắn kinh ngạc một chút, lập tức vươn tay bắt mạch của nàng. Một lát sau, mắt của hắn bỗng nhiên phát ra ánh sáng sáng ngời, nắm chặt tay nàng, kích động nói: “Ngươi, đã trúng loại độc khác?”

“Wow, ngươi làm đau ta.” Nàng không hiểu sao hắn đột nhiên kích động. “Ta trúng độc, người đời gọi là ‘diệt thể’, đang lúc muốn đi tìm độc Vương cầu thuốc giải.”

“Ha ha!” Hắn ngửa mặt lên trời cuồng tiếu.

Trong lòng nàng một trận sợ hãi, đây là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ hắn cùng độc Vương có quan hệ?

Chỉ thấy hắn nhìn nàng, ánh mắt kia khiến nàng nghĩ đến ánh mắt quan sát chuột bạch của các khoa học gia sau khi tiêm một ít chất lỏng vào thân thể chuột bạch ở trong phòng thí nghiệm.

Đã thấy hắn kích động kéo tay nàng, “Theo ta trở về, từ nay về sau ngươi chính là đồ nhi của ta.”

Ai? Đây là tình trạng gì? Nàng kinh ngạc nói: “Ngươi dù sao cũng phải cho ta lý do chứ. Huống chi ta còn phải chữa bệnh nữa.”

Hắn lấy ra “Cốt linh” mang theo trên người để tới trước mặt nàng.

“Đây là cái gì?” Một cái chuông phía trên cơ nhiên dùng xương người làm trục.

“Ngươi không biết?” Hắn tựa hồ kinh ngạc dị thường, sau đó lại hiện ra một tia tức giận, “Nhớ kỹ, cái này gọi là ‘Cốt linh’! Là ta, đặc trưng của độc vương Lệnh Hồ Diệt ta. Mà ngươi, từ nay trở đi cũng sẽ là đồ nhi của ta.”

“Ngươi chính là độc Vương!” Điều này nàng tin tưởng, nhưng vừa thấy mặt đã muốn nhận nàng làm đồ đệ, cũng không tránh khỏi quá nhanh đi, chẳng lẽ vừa mới gặp thấy động tác dùng độc của nàng hợp tính khí của hắn? Hay là. . .

“Ách, hồ ly chết tiệt, người vì sao phải thu ta làm đồ đệ? Bản thân ta đối với dùng độc cũng không phải cảm thấy thực hứng thú, hơn nữa, độc của ta cũng còn chưa có giải.”

“Đi.” Hắn giống như lười nói chuyện vô nghĩa với nàng, đem nàng mạnh mẽ kéo đi về trước.

Lâm Vũ bị hắn kéo, vừa thăm mắng vừa nói: “Hồ ly chết tiệt, ta còn có một chút đồ đặc của bằng hữu để ở khách sạn, dù sao cũng phải trở về lấy. Còn có, bằng hữu nằm ở bên cạnh ta, dù sao cũng phải phái người nâng hắn trở về.” Tuy rằng đi theo hắn độc của nàng có lẽ sẽ giải được, nhưng nàng cũng không muốn làm một Ma vương dùng độc, nàng còn muốn đi theo con đường nghề y của nàng, nàng phải trở về khách sạn tìm Tử Minh cùng Nghiêm Thanh thương lượng.

Hắn đột nhiên dừng lại, chăm chú nhìn nàng, “Ta chưa bao giờ cứu người, nếu muốn ta ra tay giải độc, trừ phi người đáp ứng ta một chuyện.”

“Cái gì?” Chẳng lẽ muốn nàng đáp ứng làm đồ nhi của hắn?

Hắn ngưng thần nhìn nàng, một đôi mắt phượng sâu thẳm, nhìn không ra cảm xúc gì, gần từng chữ: “Ta nếu ra tay, người từ nay về sau phải đi theo ta, một đời một kiếp.”

38. Chương 38: Ly Biệt

Nếu muốn ngoại lệ cứu người, sẽ phải đi theo hắn một đời một kiếp, đây chính là nguyên nhân hắn nói muốn thu nàng làm đồ đệ? Nàng có cảm giác là lạ ở chỗ nào đó, muốn đặt câu hỏi, đã thấy hắn kéo tay nàng đi lên phía trước.

“Người không nói ta liền nhận định người đã đáp ứng rồi.” Lời của hắn rơi vào bên tai nàng, nàng khẽ cắn môi, nếu độc này chỉ có hắn có thể giải, kẻ sách trước mắt là chỉ có thể nhận, nàng quay đầu lại, “Hồ ly, người có thể mang hắn về khách sạn hay không?”

Lệnh Hồ Diệp dừng lại, nhìn Kim Khang, nhắc chân bước đến trước người hắn, lấy ra một viên thuốc trên người đưa vào trong miệng hắn, sau đó xoay người đi chuyển trở lại bên người Lâm Vũ nói: “Hắn có thể tự mình trở về.” Hoàn toàn không có ý thức được là mình đã cứu một người.

Lâm Vũ mỉm cười, “Chúng ta đi thôi.”

Đợi sau khi bọn họ rời đi khoảng một khắc, Kim Khang đã hơi hơi thức tỉnh.

Đến Phượng lâu, Lâm Vũ cùng Lệnh Hồ Diệp vừa đi vào đại môn, Nghiêm Thanh canh giữ ở nơi đó liền tiến lên trước đón nàng, “Tiểu thư, về sau cũng không thể ra ngoài như vậy nữa, người làm cho chúng ta thực lo lắng.”

“Uh, thực xin lỗi.” Lâm Vũ cúi đầu nói xin lỗi, nhưng không thấy bóng dáng của Phó Tử Minh, “Sư huynh của ta đâu?”

“Hắn luôn luôn ở tại trong phòng.”

“Cả buổi sáng đều ở bên trong?”

“Trừ phi hắn từ chỗ của hắn đi ra ngoài, ít nhất ta cũng không thấy hắn ra cửa lớn này.”

Hắn sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Theo lý thuyết, đi vào quê hương của mình, hẳn là có rất nhiều nơi lưu luyến, nàng muốn cho hắn có chút thời gian đi xử lý chuyện riêng của hắn, mà không phải suốt ngày vì nàng mà hối hả, nhưng cũng không nghĩ đến hắn lại không có ra ngoài.

Nàng đang muốn bước lên cầu thang, lại bị Lệnh Hồ Diệp phía sau lôi kéo, “Về sau chỉ có sư phụ, không có sư huynh.” Hai mắt sáng ngời, ánh mắt bất định, phóng điện mười phần, nàng hoài nghi hắn thật sự là hồ ly.

“Vị huynh đệ kia, mời người buông tay tiểu thư nhà ta ra.” Nghiêm Thanh ra tiếng quát bảo ngưng lại.

Lệnh Hồ Diệp ánh mắt chưa chuyển, chỉ bình tĩnh nhìn Lâm Vũ, khiến nàng không dám nhìn thẳng vào, lại nghe hắn miễn cưỡng trả lời: “Chỉ bằng ngươi, cũng dám ngăn cản ta?”

Lâm Vũ vội vàng chắn ở giữa hai người, “Ách, Nghiêm Thanh, vị này là Độc Vương Lệnh Hồ Diệp công tử.” Hắn là tên hồ ly hỉ nộ vô thường, nàng ở trong lòng bổ sung một câu, cũng lắc lắc đầu với Nghiêm Thanh, ý bảo hắn không cần hành động thiếu suy nghĩ.

Nghiêm Thanh thấy thế, hai tay vái chào nói: “Nguyên lai là Độc Vương đại danh鼎鼎鼎鼎.” Đại danh鼎鼎鼎鼎? Nàng thấy là rõ ràng xú danh, Nghiêm Thanh này công phu vượt mong ngựa (nịnh nọt) cũng không tệ lắm, lại nghe hắn nói: “Tại hạ thất lễ, chủ nhân nhà ta đã có ước hẹn cho chúng ta ở Dịch Khải cùng công tử gặp mặt, đây là thư hẹn, xin công tử xem qua.” Nói xong hắn từ trên người lấy ra dư lệnh của Lệnh Hồ Diệp.

Độc Vương không có nhận thư, chỉ thần nhiên nói: “Không cần nhìn, ta đã biết.”

Lâm Vũ cũng gật gật đầu.

Nghiêm Thanh thu hồi thư, lại nói: “Công tử nếu có thể lập tức chữa khỏi cho tiểu thư nhà ta, chủ nhân nhà ta sẽ đem tiền thù lao tăng lên gấp mười.”

“Nga?” Lệnh Hồ Diệp rốt cục cũng liếc nhìn Nghiêm Thanh một chút, “Ta thay đổi chủ ý.”

“Độc Vương lời ấy có ý gì?” Nghiêm Thanh kinh ngạc nói.

Ánh sáng lóe ra, một đôi mắt tuyệt diệu nhìn Lâm Vũ. Lại bắt đầu phóng điện rồi! Nàng không khỏi âm thầm kinh hô, thiếu chút nữa hiện lên bộ dáng đầu gỗ (ý nói là ngây ngốc), nhanh chóng triệu tập nguyên tố đề kháng trong cơ thể, thở sâu, giương mắt nhìn về phía hắn, đọc thấy ý hỏi trong ánh mắt, hắn muốn biết chủ nhân của Nghiêm Thanh này cùng nàng có quan hệ gì, thở dài: “Nghiêm Thanh, việc này đợi sau khi ta trở về phòng sẽ nói cho ngươi.” Sau đó quay đầu đi lên lầu, tay vẫn bị Lệnh Hồ Diệp ở phía sau lôi kéo.

Nàng vừa mở cửa phòng, đã thấy bên trong ngồi một người. Quần áo trắng thuần, lại dấu không được khí chất siêu trần thoát tục của hắn, hắn một tay cầm ly trà, chỉ nhẹ nhàng ném trà, nhìn thấy Lâm Vũ tiến vào, thần nhiên thở phào nhẹ nhõm, trên khóe miệng cong lên, khi thấy người phía sau nàng thì khẽ nhíu chân mày, đi nhanh đến trước mặt nàng, muốn kéo nàng về.

Lệnh Hồ Diệp tay mát lạnh lẹ đem Lâm Vũ một phen túm vào trong lòng, đầu lông mày nhíu lại, “Phó Tử Minh, biệt lai vô dạng (tương tự câu đã lâu không gặp)!”

Lâm Vũ lo lắng hai người bọn họ sẽ xảy ra xung đột, giải thích nói, “Hồ ly, Tử Minh là sư huynh ta, ta vẫn đi theo sư phụ cùng Tử Minh học tập y thuật.” Nàng lại nhìn Phó Tử Minh phía trước, “Tử Minh, Lệnh Hồ Diệp đã đáp ứng giải độc cho ta.”

Phó Tử Minh nhìn về phía Độc Vương, “Lệnh Hồ Diệp, cảm tạ ngươi vì Lâm Nhi giải độc.”

“Ta có điều kiện.”

“Cứ nói đừng ngại!” Bốn mắt nhìn nhau, cũng phun ra ánh lửa, nhưng công phu nhẫn nại của cả hai người đều rất cao, đều nhanh chóng dập tắt ngọn lửa trong mắt.

“Đồ nhi, ngươi trước lui ra.” Lâm Vũ kinh ngạc nhìn hắn, lại bị hai tay của hắn đẩy ra cửa, đã thấy cửa kia đem nàng cách ở bên ngoài.

“Tiểu thư, đây là có chuyện gì?” Nghiêm Thanh chờ đợi bên ngoài hỏi.

“Ách, chúng ta đi phòng Tiểu Hàng rồi nói đi.” Xem ra, hồ ly đã quyết định là kiên định không thể dao động, nàng cũng phải làm quyết định.

Trong phòng Tiểu Hàng, Lâm Vũ thuật lại chuyện nàng cùng Độc Vương kết bạn rồi điều kiện Độc Vương đưa ra để giải độc.

“Cái gì? Hắn muốn tỷ tỷ làm đồ đệ của hắn?”

“Uh.” Lâm Vũ gật gật đầu. “Độc này chỉ có hần có thể giải, mặc kệ hần có ý đồ gì, trước mắt chúng ta cũng chỉ có thể nghe hần.”

Nghiêm Thanh cúi đầu trầm tư một chút nói: “Xem ra chúng ta chỉ có thể như thế, nhưng chỉ cần có chúng ta ở bên cạnh bảo hộ tiểu thư, phỏng chừng hần cũng sẽ không xằng bậy được.”

“Độc Vương hành sự bất thường, luôn luôn độc lai độc vãng, sẽ không muốn người khác đi theo.” Nàng nhìn Tiểu Hàng, nàng là người duy nhất vẫn làm bạn với nàng kể từ khi nàng dẫn thân vào đến thế giới này, cũng là người thân nhất của nàng. Vươn tay cầm lấy bàn tay mềm mại của nàng, ôn nhu nói: “Tiểu Hàng, chúng ta phải tạm thời chia cách.”

“Không, tỷ tỷ, người đi đâu ta sẽ đi nơi đó!” Nói xong nước mắt của nàng liền chảy xuống.

“Hài tử ngọc, cũng không phải sinh ly tử biệt.” Nàng cười nói, lại nhìn về phía Nghiêm Thanh, “Nghiêm Thanh, người giúp ta chiếu cố nàng thật tốt, được chứ?”

“Tiểu thư? Ta. . . . .”

“Ta biết trên người người còn phải phụng theo chỉ dụ của hoàng thượng, nhưng nếu người âm thầm theo sát, nếu có thể không bị độc Vương hại chết thì cũng có thể khiến người không chết cũng tàn. Cân nhắc lợi hại, ta nghĩ người biết nên như thế nào trở về phục mệnh, không phải sao?”

Nghiêm Thanh cúi đầu trầm mặc một lúc nói: “Ta, minh bạch rồi. Ta sẽ chiếu cố Tiểu Hàng thật tốt.”

“Được! Người mang nàng trở về kinh thành, đợi sau khi độc giải ta sẽ nghĩ biện pháp quay về kinh liên hệ với các người.”

“Tỷ tỷ!” Tiểu Hàng kích động ôm lấy nàng, “Ta không muốn rời người đi!”

“Muội muội, đây chỉ là tạm thời ly biệt, ta là đi giải độc. Độc Vương nếu đã đáp ứng rồi, hần sẽ không hại ta. Đừng lo lắng, người đến kinh thành chờ tin tức của ta đi.” Nàng vỗ vỗ vai của nàng, hướng Nghiêm Thanh phía sau gật đầu ý bảo.

Nghiêm Thanh đi tới, đỡ Tiểu Hàng.

Nhìn thấy Tiểu Hàng như chim nhỏ nép vào người Nghiêm Thanh, Lâm Vũ từ đáy lòng dâng lên một trận vui mừng, cười nói, “Ách, ta xem việc vui của các người cũng gần rồi.” Nhìn thấy tiểu Hàng cả mặt biến hồng, nàng muốn quay người chạy đi, lại bị Nghiêm Thanh nắm càng chặt.

“Tiểu thư, ta cùng Tiểu Hàng tâm tâm tương ứng (cả hai cùng lòng), mong tiểu thư thành toàn.” Nói xong Nghiêm Thanh quỳ xuống, Tiểu Hàng cũng quỳ xuống theo.

“Ha ha, đúng vậy đúng vậy, các người chỉ cần có thể cả hai đều đồng lòng, không rời không giận, ta đã đủ hài lòng. Cũng hi vọng Nghiêm Thanh về sau nhất định phải hảo hảo chiếu cố muội muội của ta.” Lâm Vũ nhìn một đôi bích nhân trước mắt này, trong lòng không khỏi một trận kích động, nàng hi vọng tiểu Hàng có thể có được một kết cục tốt đẹp, mà không phải theo nàng đi bốn ba khắp nơi. Nghiêm Thanh này, làm người ngay thẳng, làm việc trầm ổn khiến cho người ta yên tâm, lại mang một thân võ nghệ, can đảm can trọng, tiểu Hàng đi theo hần sẽ không chịu khổ.

Nghĩ nghĩ lại nói: “Nghiêm Thanh, nếu về sau người cưới muội muội của ta, phải đáp ứng ta một chuyện.”

“Tiểu thư cứ nói đừng ngại!”

“Cưới muội muội của ta, thì người không thể cưới những người khác.” Nàng cũng không muốn về sau nhìn thấy hần thiếp thành đàn, tiểu Hàng bị một đám nữ nhân xa lánh.

“Tiểu thư yên tâm, Nghiêm Thanh ta thề, kiếp này chỉ lấy một mình tiểu Hàng.” Nghiêm Thanh thần thái nghiêm trọng nhưng kiên định, thẳng tắp nhìn Lâm Vũ.

“Được!” Không hổ là một hán tử, Lâm Vũ không khỏi động dung.

“Tỷ tỷ, ta sẽ ở kinh thành chờ sau khi người trở về mới thành thân.” Tiểu Hàng kiên định không cho phép cự tuyệt nói.

Lâm Vũ gật gật đầu, “Ta sẽ nhanh chóng trở về, các người yên tâm đi.” Tuy rằng nàng còn không biết hồ ly sẽ giải độc cho nàng như thế nào, cũng không biết sau này tình huống sẽ ra sao, nhưng nàng nhất định sẽ nghĩ biện pháp trở lại kinh thành, hướng chi, còn có Tử Minh. Nghĩ vậy, nàng không khỏi nhìn nhìn cửa phòng, không biết hai người kia trao đổi ra sao.

Nghiêm Thanh nhìn ra suy nghĩ của nàng, nhân tiện nói: “Tiểu thư, chúng ta đi qua xem một chút đi.”

“Uh.”

Trong phòng Lâm Vũ, hai người nam nhân đã từng là sư huynh đệ đồng môn đang bí mật trao đổi, Phó Tử Minh vẫn nhíu mày, Độc Vương thì không nhanh không chậm. Không lâu, Phó Tử Minh uống một ngụm trà, nói rõ “Được”, tựa hồ đạt thành hiệp nghị gì đó.

Khi ba người Lâm Vũ xuất hiện ở ngoài cửa thì bọn họ đã trao đổi xong.

“Tử Minh?” Lâm Vũ nhìn thấy Phó Tử Minh thần sắc buồn bực, không khỏi lo lắng nói.

Phó Tử Minh đi về phía nàng, vươn tay nắm tay nàng, ôn nhu nói: “Lâm Nhi, trong người ngươi có độc ‘diệt thể’, cần thu thập Song Diệp thảo ở núi Trung Danh Tây Bắc cùng hạt cỏ ở núi Nguyên Bảo Tây Nam, ẩn theo một lượng thuốc nhất định phối hợp mới có thể giải. Ta cùng với Lệnh Hồ Diệp đã thương lượng xong, để người cùng hần đi núi Trung Danh Tây Bắc trước, ta sẽ đi núi Nguyên Bảo hái thuốc. Bốn tháng sau chúng ta gặp lại tại được cốc của Lệnh Hồ.”

“Tử Minh, vì sao phải để cho ta cùng Lệnh Hồ đi một đường?” Bọn họ rốt cuộc đạt thành hiệp nghị gì.

“Bệnh trạng của ngươi, chỉ có hần rõ ràng nhất, vạn nhất độc phát, hần có thể tùy thời khám và chữa bệnh.” Phó Tử Minh nhặt lên một nhánh tóc rủ xuống dưới trán của nàng, tinh tế vuốt phẳng trong tay. Hần muốn được ở cùng nàng biết bao nhiêu, nhưng, núi Nguyên Bảo kia, so với núi Trung Danh kia còn đáng sợ hơn nhiều lắm, hần không muốn để cho nàng đi theo hần cùng mạo hiểm.

“Ngươi một mình đi vào nơi đó, phải cẩn thận a.” Lâm Vũ cảm thấy được liệu kia đích thị là vật hiếm thế gian, không dễ dàng thu thập.

“Uh, Lâm Nhi yên tâm.” Phó Tử Minh thật sâu nhìn nàng, bận tâm có người ngoài ở đây, cũng không nhiều lời.

Nàng cũng bình tĩnh nhìn hần, mỉm cười, “Ta sẽ ở được cốc chờ người trở về!”

Độc Vương đứng thẳng một bên, thản nhiên nhìn bọn họ, ánh mắt lóe ra, lại yên lặng không nói gì.

Thanh Sơn dần dần hiện lên, nước biếc chảy dài, cáo biệt như mộng Giang Nam, Lệnh Hồ Diệp mang theo Lâm Vũ, Phó Tử Minh thì một người cô độc, lần lượt lên đường tìm thuốc.

39. Chương 39: Dụng Độc

Trên con đường cũ hướng tây, mặt trời chiều ngả về tây, hai người giục ngựa ở trên đường quan. Hai con ngựa chạy song song với nhau, người cưỡi ngựa một người là phong hoa tuyết đại, một người là diễm lệ vô song, làm cho người đi trên đường thỉnh thoảng dừng chân quay đầu ngưỡng mộ.

Đã lâu không có thống khoái mà cưỡi ngựa như vậy rồi, tuy rằng một đoạn thời gian trước ngồi trên xe bốn ngựa kéo rất là thoải mái, nhưng nàng càng muốn giục ngựa giờ rồi hưởng thụ cảm giác gió ào ào thổi vào mặt.

“Đến trấn nhỏ phía trước nghỉ tạm một đêm.” Thanh âm hồ ly không lớn, lại có thể rơi vào tai Lâm Vũ rất rõ.

Lâm Vũ quay mặt cười với hần, hần trong phút chốc thất thần, nhìn trời cao, hôm nay mặt trời chiếu rọi rực rỡ, một đám mây cũng không có, khó trách ánh mắt của nàng lại chói mắt như vậy.

Bọn họ đi vào một khách điểm, trời đã tối, trong điểm một đám người đang ngồi, có uống rượu vung quền, có im ắng lặng lẽ ăn cơm, sau khi bọn họ vào điểm, mọi người vẫn như cũ, tựa hồ cũng không chú ý tới bọn họ đến.

Lệnh Hồ Diệp hí hóp mắt lại, nhanh chóng quét một vòng sau đó đi thẳng đến trước quầy, lạnh lùng nói: “Một gian phòng hảo hạng.”

“Một gian?” Lâm Vũ kinh ngạc nhìn hần, không phải chứ, bọn họ mới vừa ra đi, đây mới là trạm thứ nhất hần đã bộc lộ bản tính ra rồi? Không được, nàng nói gì cũng muốn bảo trụ trong sạch của mình, vừa định ra tiếng ngăn cản lại bị hần điểm á huyết, tay cũng bị hần kiềm chế. Hồ ly chết tiệt! Nàng ánh mắt tức tối phóng hỏa, có thể đem hần đốt trụ, đốt hồ ly thành than đen.

Ha ha, vừa vặn! Ta đây cũng chỉ còn lại một gian phòng hảo hạng. Tiểu Bát, mau dẫn hai vị khách quan lên lầu.” Chủ quán tựa hồ đối với một đôi bích nhân này mặt mày lại lơ đãng, chỉ nói là vợ chồng mới cưới đi ra ngoài du ngoạn náo loạn, có một chút không được tự nhiên mà thôi.

Tiểu Bát kia nhanh chóng tiến lại đây, nhiệt tình tiếp đón bọn họ lên phòng ở lầu hai.

“Nhị vị có cần phải chuẩn bị chút thức ăn khuya không?”

“Không cần. Giờ Tuất hầu hạ nước ấm rửa mặt là được.”

“Dạ! Nhị vị có gì cần cứ việc xuống lầu phân phó.” Nói xong hần liền nhanh nhẹn lui xuống, đóng cửa lại.

Lệnh Hồ Diệp duỗi ra ngón tay thon dài, huyết đạo của Lâm Vũ đã được giải trừ, “Hồ ly chết tiệt! Tại sao phải ở chung? Người muốn như thế nào chứ?” Lâm Vũ trợn mắt nói.

“Kỳ quái.”

“Cái gì?” Lời hần nói luôn khó hiểu như vậy, “Người nói rõ ràng chút.”

“Mấy canh giờ sau người sẽ biết.”

Mấy canh giờ sau? Đây không phải là sau khi đi vào giấc ngủ sao? Lời hần nói đều chỉ nói ra một nửa, làm cho người ta nghe khó hiểu, cũng không rõ ràng, nàng phải chuyển đổi nhiều nghĩa mới có thể lý giải, được rồi được rồi, coi như khai phá trí lực đi. Hần đã không nói, chính nàng tự suy tưởng vậy. Hồi tưởng thái độ kỳ quái của hần sau khi đi vào, cứ cho là con người hần từ trước tới nay đều rất kỳ quái, nhưng nàng có thể cảm giác được sự cẩn thận của hần, có lẽ, khách điểm này không bình thường, hoặc là nói, trong điểm có một số người không bình thường.

Mặc kệ hần mang theo mục đích gì muốn cùng phòng với nàng, xác thực mà nói là nghỉ ngơi trong cùng gian phòng, nàng vẫn là muốn bảo toàn tốt trong sạch của nàng, “Ta nằm giường, người ngủ ở nơi khác đi.”

Khoé miệng Lệnh Hồ Diệp giương nhẹ, “Có đồ nhi như vậy, thật sự là sư môn bất hạnh a!” Nói xong hần nằm lên giường, “Vi sư cười ngựa cả một ngày, thắt lưng rất đau đớn, người nói làm đồ nhi phải hiểu kính như thế nào đây?” Tựa hồ muốn cho Lâm Vũ ngoan ngoãn phục tùng, hần lại miễn cưỡng bổ thêm một câu: “Ai, nếu sư phụ mỗi ngày đều mệt nhọc như vậy, nói vậy muốn đi cái núi gì đó cũng thật là khó a!” Tay hần chỉ vào eo, mắt nhìn nàng, nển đỏ, ánh sáng lưu chuyển, một bộ dáng mỹ nhân miễn cưỡng, xinh đẹp mị hoặc vô cùng, kích thích thần kinh cảm xúc của nàng.

Lâm Vũ nuốt một miếng nước bọt, thấp giọng mắng câu chết tiệt, lại cùng hần tiếp tục như vậy nàng không biết ngày nào đó sẽ nổi điên, trong lòng mặc niệm sắc tức là không, sắc tức là không, thề nhất định phải nhìn rõ mỹ nam, gia tăng nguyên tố chống cự. Nhưng người lại không tự chủ được đi tới, vươn tay hướng trên thắt lưng hần, hồ ly chết tiệt! Sắc tức là không! Hồ ly chết tiệt! Sắc tức là không! Bóp chết người bóp chết người! Đợi nàng giải độc xong nhất định phải hảo hảo xả giận.

Lệnh Hồ Diệp từ từ nhắm hai mắt hưởng thụ ngọc thủ xoa bóp, trong lòng tựa hồ có một thứ kỳ dị nào đó bắt đầu toát ra, uh, cảm giác không tệ a !

Gió đêm từ ngoài cửa sổ từ từ thổi vào, thiên hạ tựa hồ đang ngủ say trên giường. Tựa hồ, quả thật, chỉ là một người ngủ say sưa. Lâm Vũ nằm ở trên giường, thỉnh thoảng nhìn cái màn giường hơi hơi thõ dài, bị hần chen chúc vào một góc không nói, vẫn phải nhẫn nhịn chịu từng đợt mùi thuốc trên người hần truyền

đến . Tuy rằng làm y nàng bình thường cũng ngửi quen mùi dược vật, nhưng dược của hắn cũng thực là đặc biệt, không biết hắn rốt cuộc tiếp xúc với bao nhiêu loại thuốc, hắn bình thường chế độc đều dùng chính mình làm vật thí nghiệm sao? Nàng lẳng lặng nhìn lưng của hắn, cảm nhận được hắn nhẹ nhàng hô hấp, tuy là không ngờ y phục như thế, nhưng không thấy hắn có bất kỳ khẩn trương nào, lại hại nàng lo lắng ngủ không yên, hồ ly chết tiệt nói lời nói kỳ quái gì đó..., khiến nàng cả một buổi tối đều không ngừng suy nghĩ rốt cuộc có thể có dạ tập (bị tập kích trong đêm) hay không.

Trong phòng im lặng ngay cả thanh âm của cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được, trừ ra tiếng hít thở đều đặn của hắn, nàng không cảm giác có dị trạng gì, tuy có thân thể hắn làm tấm mộc (bia đỡ), nhưng nàng cũng không dám cam đoan tấm mộc này của hắn có thể có nhiều tác dụng. Trong lòng đầy dẫy suy đoán các loại tình huống có khả năng phát sinh.

Đột nhiên, nàng mơ hồ cảm thấy cửa phòng có động tĩnh, mặc dù rất nhỏ, lại thoát không khỏi sự thận trọng của nàng. Nàng lập tức đặt tay ở sau lưng hắn nhẹ nhàng lôi kéo, hắn cũng nhanh chóng đáp lại nàng.

Hắn nhanh như vậy đã có phản ứng rồi? Chẳng lẽ vừa rồi hắn chỉ giả bộ ngủ? Hoặc là tính cảnh giác của hắn cao đến ngay cả một chút động tĩnh rất nhỏ cũng đều có thể làm cho hắn tỉnh ngủ? Nàng không thể không bội phục.

Qua khoảng nửaa khắc, cửa phòng bỗng nhiên mở ra, vài bóng người nhanh chóng tiến vào. Bọn họ lập tức chạy về phía đầu giường, giơ đao lên muốn chém xuống trên giường. Lệnh Hồ Diệp không nhanh không chậm, nhanh chóng ra tay, vung ra một đám bột phấn hình dáng độc vật, những người đó muốn tránh né cũng đã trễ, chỉ nghe “Bịch” vài tiếng, người đã ngã xuống đất.

Lệnh Hồ Diệp hừ lạnh một tiếng, “Quấy rầy mộng đẹp của ta.” Kéo tay Lâm Vũ ra cửa phòng.

“Chúng ta đi thế nào?” Khách điểm này đoán chừng là không tìm nơi ngủ trọ được rồi, dù sao cũng phải tìm một chỗ để ngủ chứ?

“Trước tiên đem phía dưới giải quyết rồi nói sau.”

“Phía dưới. . . . .” Còn chưa nói xong, chỉ thấy dưới lầu tụ tập một đám người, ít nhất cũng có mười mấy, bọn họ người người mang theo đại đao hung thần ác sát nhìn bọn họ. Ngoan ngoãn, bọn họ thật đúng là vào hang sói a, Lâm Vũ không khỏi toát ra mồ hôi lạnh, không tự chủ được đưa tay đưa vào trong tay áo, nắm chặt độc dược trước khi đi Tử Minh cho .

“Độc dược quá nhẹ.”

“Ách?” Nói độc dược của nàng sao? Quả thật, độc dược nàng cùng Tử Minh phần lớn chỉ có tác dụng hôn mê hoặc mê huyền, sẽ không khiến người khác vong mạng, dù sao bọn họ cũng chỉ nghĩ dùng độc dược để phòng thân, không giống hắn dùng để giết người.

“Đối phó với những người này, không đuổi tận giết tuyệt thì bọn họ sẽ lại còn tới tìm ngươi.” Hắn khó có được một lần giải thích cho nàng, nàng bộ dạng phục tùng suy nghĩ sâu xa.

Đang trầm tư, chỉ nghe một người đứng dưới lầu hô: “Súc sinh, ngươi giết huynh đệ của ta, đêm nay cũng đừng nghĩ ra khỏi cửa này.” Nói xong vác đại đao chỉ thẳng vào Lệnh Hồ Diệp, “Các huynh đệ, mau đem tên tiểu tử đó băm thây vạn đoạn cho ta!”

Có người xen vào nói: “Lão đại, cô nương kia xử trí như thế nào?” Mọi người tựa hồ đối với đề nghị này càng thêm cảm thấy hứng thú, đều xoay mặt nhìn lão đại lên tiếng.

Lão đại kia nhìn nhìn Lâm Vũ, ánh mắt nhất thời sáng lên một cái, toát ra ý dâm loạn, “Bắt sống nàng, lưu lại mọi người cùng nhau hưởng dụng!”

“Ha ha! Được!” Mọi người lập tức kích động lên, xoa tay, vung đao oai vệ hướng hai người, tựa hồ đã quên mất các huynh đệ vừa mới ngã xuống ở trong phòng độc Vương.

Lâm Vũ tức giận tới mức phát run, suy đoán dùng độc dược gì để lập tức giết hết, đã thấy Lệnh Hồ Diệp không giận ngược lại cười, đem tay nàng giữ lại, “Đồ nhi, ngươi hãy nhìn cho tốt, dụng độc hạ độc là môn công phu cao thâm như thế nào.”

Uh, nàng gật gật đầu, quả thật gương mặt xinh đẹp nhìn hấn làm thế nào. Hành tẩu giang hồ, đối với nữ lưu yếu đuối không biết nửa điểm công phu như nàng mà nói, hạ độc dụng độc là hết sức quan trọng, trước kia có Tử Minh cùng Nghiêm Thanh bảo hộ nàng không cần phải dùng đến, nhưng đêm nay đã hiểu rõ ràng điểm này rồi, giang hồ hiểm ác, không muốn trở thành cũng phải trở thành .

Chỉ thấy Lệnh Hồ Diệp từ trên người lấy ra một bao thuốc bột, phe phẩy chuông, phi thân nhảy xuống lầu một. Những người đó nhìn thấy Cốt linh trên tay hấn, cũng không khỏi đánh cái rùng mình, có người thấp giọng nói : “Là độc. . . Độc. . . Vương”

“Sợ cái gì? Chúng ta nhiều người, lúc trước tên Tuyệt Vực cao thủ kia còn không phải thua ở trong tay chúng ta sao? Đáng tiếc a, lão bà của hấn ta cũng còn chưa có nhấm nháp đã cắn lưỡi tự vận, hôm nay các người cần phải xem kỹ cô nương kia, đừng để cho nàng làm hỏng chuyện tốt của chúng ta!” Lão đại kia mang theo đao cao giọng hô.

Lệnh Hồ Diệp hừ lạnh một tiếng, lười xem bọn hấn vô nghĩa, phi thân nhảy lên trên, những người đó cũng nhảy lên, đã thấy thân thể của hấn xoay tròn, thuốc bột theo dòng khí chung quanh rơi xuống, những người đó cũng không sợ chết vẫn vác đao chém tới trên người hấn. Hấn lắc người sau khi hạ xuống nhanh chóng né tránh, tránh thoát vài đạo Dao Phong (lưỡi đao), Lâm Vũ chỉ thấy dưới ngọn đèn mờ mịt một đạo bóng dáng mơ hồ ở trong loạn đao xuyên qua, bóng dáng này cực nhanh, mọi người đều không thấy được nửa phần của hấn. sau khi lung lay vài vòng , chỉ nghe “Bang bang” hơn mười thanh âm, những người đó đều đã ngã xuống đất.

Toàn thân Lâm Vũ phát run, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn đến loại giang hồ kịch chiến này, đương nhiên, có lẽ đối với nhân sĩ giang hồ bọn họ không tính là cái gì, nhưng trong thời gian ngắn ngủi không đến một khắc đồng hồ kết quả hơn mười người, khiến nàng trong lòng dâng lên một loại âm thầm sợ hãi. Hồ ly, đây chân chính là người sao?

Nàng bước một bước xuống cầu thang, nhìn đến bọn chúng nằm đó trào máu tươi, nhất nhất dò xét mũi bọn họ, xác định đều đã tắt thở. Nàng không biết nên nói cái gì, chỉ ngơ ngác nhìn hấn.

Sau khi ra tay hạ độc, ánh mắt dường như tỏa một cỗ sáng rọi khác thường, đó là hưng phấn sau khi giết người ? Hay là bởi vì dụng độc thành công mà kích động? Hấn bước một bước về phía nàng, khoe miệng hàm chứa nụ cười, cũng nhanh chóng đi đến trước người của nàng thì dừng chân lại, nhanh chóng xoay người, quát lớn: “Đi ra!”

Chỉ thấy dưới quày kia, một người run rẩy đứng ra, “Độc. . . . . Độc Vương. . . . . Tha mạng a!” Nói xong liền quỳ xuống. Lệnh Hồ Diệp đi đến trước mặt hấn, giơ lên tay hạ độc.

“Không! Không cần lại giết người!” Lâm Vũ kích động hô to, tuy rằng hấn là đồng lõa của bọn chúng, nhưng tội không đáng chết, huống chi hấn đã quỳ xuống cầu xin tha thứ, nàng phản đối hấn chẳng phân biệt được nặng nhẹ phương phát trừng phạt giống nhau như vậy.

Lệnh Hồ Diệp tay đang nâng lên ngừng lại, xoay mặt nhìn về phía nàng, “Người muốn ta buông tha hấn?” Ánh mắt thâm thúy hiện lên một đạo quang mang không rõ.

“Uh.” Lâm Vũ nhìn thẳng hấn, “Hồ ly, chúng ta không thể làm như vậy.”

Lệnh Hồ Diệp khinh miệt cười, chưa lên tiếng, quay sang nhìn về phía người đang quỳ xuống kia, đồng thời thân thể nhanh chóng di động một chút, đã thấy trong ánh sáng mờ mịt chột lóe, kèm theo tê một tiếng, ống tay áo của hấn đã bị rách ra, lộ ra một vết chém sâu, nhất thời máu tươi chảy ròng.

“Ta muốn giết tên súc sinh này!” Người nọ vùng chúi thủ trong tay, lại định đâm tới trên người Lệnh Hồ Diệp, nhưng chưa được ba bước đã lập tức ngã xuống, thất khiếu chảy máu.

Lâm Vũ quay lưng lại, không dám nhìn thảm trạng này, lúc này đây, là nàng đã sai lầm rồi.

Hấn đi về phía nàng, vươn tay phải giữ tay nàng lại.

Nàng nâng mặt, thấy tay hấn vẫn còn đang chảy máu, cả kinh nói: “Tay người, mau xử lý một chút đi.” Nói xong nhanh lên phòng trên lầu hai, mang tay nải ra, lấy ra từ bên trong một ít y dược cùng y cụ, ở tại đường trường băng bó xử lý cho hấn.

Nhìn nàng ánh mắt chuyên chú xử lý miệng vết thương cho hắn, hắn nhẹ giọng nói: “Có thiện tâm đối với kẻ xấu, chính là tàn nhẫn với chính mình. Người nhất định phải nhớ kỹ điểm này.”

Lâm Vũ giương mắt nhìn hắn, yên lặng gật đầu. Ánh mắt của hắn không hề xa lạ đáng sợ như vừa mới này, ngược lại trở nên có một tia nhu hòa, hắn giờ phút này, gây cho nàng một loại an tâm không hiểu, tâm tình cũng dần dần bình phục, hồi tưởng đến mọi chuyện đêm nay, trong quá trình dụng độc cũng đều không có nhìn thấy hắn ăn giải được, nàng cũng không ăn giải được, vì sao bọn họ đều không có dị trạng gì? Hồi tưởng lại tình cảnh mới gặp khi bọn họ đầu độc, nàng vì sao trúng độc của hắn mà vẫn bình yên vô sự? Chẳng lẽ?

“Hồ ly, người là bách độc bất xâm?”

Hắn không chút do dự gật đầu. Trẻ nhỏ dễ dạy, lúc này cũng biết vì sự lợi hại rồi sao.

Lại nghe nàng lại hỏi: “Ta đây, cũng là bách độc bất xâm sao?”

40. Chương 40: Thử Chết

Lệnh Hồ Diệp nhìn nhìn cánh tay được băng bó kỹ càng, mặt trên buộc khăn tay của nàng, trong mắt lướt qua ánh rực rỡ, hắn giữ tay nàng lại nói: “Đêm nay chúng ta phải ăn ngủ ở ngoại ô.”

Hiển nhiên, hắn lảng tránh vấn đề vừa rồi của nàng, nhưng nàng không cam lòng hỏi lại một lần.

Nữ nhân thật sự là rầy rà, hắn thở dài bất đắc dĩ nói: “Sau khi rời khỏi đây ta sẽ nói cho người biết.”

Một vầng trăng chiếu sáng tại chân trời, những vì sao lấp lánh vây xung quanh. Hai người dắt ngựa hành tẩu trên quan đạo, thỉnh thoảng nghe được từng đợt tiếng côn trùng trầm bổng kêu vang truyền đến.

“Ở đó nghỉ tạm đi.” Lệnh Hồ Diệp chỉ vào một cây đại thụ cách đó không xa nói.

Dưới ánh trăng, tình huống bên kia nàng nhìn không rõ, cũng chỉ đành theo hắn đi vào dưới tàng cây. Phát hiện quả thật có đất trống, Lâm Vũ không khỏi kinh ngạc: “Người có biết nơi này?”

Lệnh Hồ Diệp lơ đãng nhún nhún vai, “Chỉ là cảm giác.”

Quả nhiên không phải hồ ly bình thường, cảnh tối lửa tắt đèn cũng có thể tìm được tình huống ở địa phương hơn 10m nhìn xem nhất thanh nhị sở (rõ ràng).

Chỉ thấy hắn đem ngựa cột tốt xong, nhặt được chút cỏ khô cùng củi đốt ở chung quanh, dùng mỗi lửa nhóm lên ngọn lửa, sau đó đem củi lửa nhẹ nhàng khơi đi lên, lát sau, đã thấy một đám lửa lớn. Nhìn bộ dạng thuần thực kia của hắn, nàng không khỏi hoài nghi hắn thường xuyên màn trời chiếu đất như vậy.

Thu thập thỏa đáng xong tất cả, bọn họ ngồi ở dưới tàng cây, ngẩng đầu nhìn mặt trăng phía xa xa kia, hắn nói thẳng: “Trúng độc ‘diệt thể’, trong vòng ba tháng độc tính sẽ dần dần xâm nhập toàn thân. Lúc này, người trúng độc có thể chống đỡ các loại độc khác.”

Nguyên lai, “Bách độc bất xâm” tương đối mà nói, đây là cái gọi là “Lấy độc kháng độc”.

“Hồ ly, thân thể của người như thế nào có thể ‘bách độc bất xâm’?”

Ánh mắt của hắn trầm xuống, hiện lên một tia cảm xúc phức tạp, thấp giọng nói: “Đó là trải qua bảy bảy bốn mươi chín ngày chế thuốc, mới có thân này.”

Chế thuốc? Nàng không dám tưởng tượng đó là một tình cảnh như thế nào, muốn đem thân thể một người bình thường biến thành thân thể bách độc bất xâm, đích thị là phải trải qua một phen quá trình thống khổ giống như địa ngục trần gian. Có lẽ, trên người hắn có vị thuốc kỳ quái này đúng là do bốn mươi chín ngày chế thuốc kia.

Không muốn lại đề cập hồi tưởng thống khổ kia, hắn ném một cây củi gỗ vào trong lửa, nói nhỏ: “Đêm nay cái loại kia... Độc dược đã dùng xong, ngày mai chúng ta lại chế thêm chút, trên người người cũng phải có.”

“Uh, không biết độc dược kia dùng loại thuốc gì?”

“Bạch hoa xà 3 tiền, bồ công anh 1 tiền, tử hoa địa đĩnh 5 tiền, dâu tằm gửi 5 tiền, tòng tiết 4 tiền”

“Này đều là dược liệu a.” Là thuốc ba phần độc, xem ra, chỉ cần ở từng liều lượng của thuốc thêm chút một ít liều, hoặc là hỗn hợp pha thêm một ít thứ khác, có thể biến thành độc dược.

Thấy bộ dáng nàng bình tĩnh hiểu ra lại thỉnh thoảng gật gật đầu, hắn không khỏi bật cười nói: “Ồ, về sau ta sẽ dạy ngươi những thứ lợi hại hơn.”

“Ta biết khó hiểu như thế nào.” Ánh mắt Lâm Vũ sáng lên, “Ngũ gia bì cùng lá dâu, đúng không?”

Lệnh Hồ Diệp gật gật đầu, “Xem ra Phó Tử Minh không biến ngươi thành đồ ngốc.”

Này, tại sao lại nhắc đến Tử Minh chứ? Lâm Vũ tức giận trừng mắt liếc hắn một cái.

Nhưng Lệnh Hồ Diệp tựa hồ không nhìn tới, thân thể dựa vào trên cây một chút, nhắm mắt lại nói rõ: “Ngủ.” Rồi không hề nói thêm lời nào.

Không lâu sau, hô hấp của hắn đã trở nên đều đặn, chắc là đã vào mộng đẹp. Lâm Vũ nhìn dung nhan đang ngủ không hề che dấu kia, bót đi tư thái lãnh mạc vào ban ngày, nàng không khỏi bị dung mạo được thiên nhiên tô điểm thêm kia hấp dẫn. Nàng nhẹ nhàng tiến sát vào hắn, gương mặt nhìn gần của hắn quả làm người ta kinh diễm, lông mi dài đen lác giống như hai mép quạt che trên mí mắt, một đôi mày kiếm anh tuấn, cái mũi cao ngất thẳng tắp, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm ướt át, toàn bộ khuôn mặt được chiếu rọi dưới ánh lửa có vẻ thanh lệ mê người như vậy, nàng không thán phục không được, người này đúng thật không có thiên lý, có thể cùng đệ nhất mỹ nam Dục Vương so đấu. Nhưng Dục Vương lại thực giống như mẫu thân nàng kiếp trước, nàng ít nhất đối với điều này cũng có miễn dịch, mà tử hồ ly, đến bây giờ nàng vẫn không thể cam đoan mình có thể kiềm chế được dưới sự mê hoặc của hắn. Mỗi ngày cùng lạc thần này ở chung một chỗ, áp lực thật là lớn a.

Nàng muốn nghĩ nhiều đến Tử Minh để dời đi lực chú ý của mình. Không biết bây giờ, Tử Minh có mạnh khỏe hay không? Nghĩ như vậy, mí mắt của nàng đã không chống lại được cơn buồn ngủ thúc giục, dần dần khép mắt lại, thân thể cũng tùy tiện dựa vào phía sau một chút, vừa vặn tựa vào bên cạnh Lệnh Hồ Diệp.

Cách đó không xa tiếng côn trùng kêu vang tựa hồ dần dần trở nên trầm lắng, chúng nó cũng không muốn đánh thức một đôi tuyệt đại giai nhân này. Mấy đám muỗi ở bên cạnh đốt lửa xoay quanh quan sát hồi lâu, rốt cục quyết định chia ra hai nhóm tiến lên công kích hai người đang ngủ, nhưng nào biết một đám còn chưa tiếp xúc đến thân thể Lệnh Hồ Diệp đã bị vị thuốc trên người hắn hun đến chóng mặt rồi xuống, mà một đám muỗi bên cạnh công kích Lâm Vũ, vừa mới đem miệng châm vào da của nàng, cũng lại khó hiểu rồi xuống.

Trong lúc ngủ mơ Lâm Vũ trở mình, vừa vặn ngã xuống trên người Lệnh Hồ Diệp. Lông mi đen lác nhẹ nhàng nhấc lên, nhìn về phía giai nhân trong lòng, người này ngủ thật giống hệt lợn chết, hiện tại đem nàng ném đi phỏng chừng nàng cũng không biết, hắn luôn luôn chán ghét người khác đụng chạm, nhưng riêng đối với nàng không có bài xích. Nguyên nhân gì? Hắn cũng nói không rõ ràng lắm, vươn tay nhẹ nhàng xoa khuôn mặt của nàng, cảm giác trơn bóng như vuốt thanh xà của hắn ở dược cốc, nhưng bất đồng là, xà là lạnh, người này lại mềm.

“Tử Minh. . . . .” Trong lúc ngủ mơ Lâm Vũ nhẹ nhàng cất lên, thỉnh thoảng dựa vào trên người hắn. Nhưng sau khi hắn nghe được hai chữ kia, trong lòng tỏa ra một cỗ tức giận buồn bực, hắn không chút nào thương hương tiếc ngọc đem nàng đẩy qua bên cạnh, thân thể của nàng mất đi trọng tâm đổ xuống, liền ngã xuống trong bụi cỏ, lại thấy nàng trở mình, tiếp tục ngủ say.

Lệnh Hồ Diệp lại nhắm mắt, mặc niệm vài câu “Phó Tử Minh” rồi cũng ngủ say.

Lâm Xương thành, là nơi phải đi thông qua Mạc Bắc quốc, cũng là lãnh thổ buôn bán giao dịch quan trọng. Ngày hôm đó, cửa thành xuất hiện hai người tướng mạo tuyệt mỹ, một nam một nữ. Bọn họ dắt hai con ngựa, mang theo chút hành lý đơn giản, quần áo thanh nhả nhưng không mất đi quý khí. Tại Thượng Trọng

trần là con đường giao thông trọng yếu của liên tiếp ba nước, thỉnh thoảng sẽ có người Tây Vực cùng Bắc quốc xuất hiện, trong đó cũng có không ít dị tộc tuần nam mỹ nữ, cho dù không xuất chúng bì kịp hai người này. Nhìn thấy bọn họ đi qua bọn lính thủ thành cũng không khỏi ánh mắt tỏa sáng, nhìn màu da hai người, rõ ràng cho thấy là người trong Triển quốc, lại không biết là hậu duệ quý tộc nhà ai tới đây.

“Xem ra thiên hạ đệ nhất mỹ nam này cũng phải nhường chỗ cho hai người này rồi.” Một sĩ binh thở dài.

“Người gặp qua Dục Vương?”

“Cũng không phải, nhớ năm đó hắc đánh trận ở Mạc Bắc quốc thì ta vì hắc mang tướng sĩ đi qua cửa thành.” Nghĩ lại tình hình năm ấy, hắc không khỏi tâm trí hồi tưởng lại, hắc cực kỳ may mắn, có thể thấy uy vũ đại tướng quân tư thế oai hùng, thật sự là cả đời này khó quên a.

Lúc này, dưới một cổng thành khác cũng có mấy người đi qua. Các vùng phụ cận cổng thành Tiễn nước đều áp dụng kiểm tra xuất nhập thành, muốn tiến vào trong thành là chính sách bắt kếp (nghĩa là ai vào cũng đc), từ cửa thành phía Tây muốn ra ngoài thành phải có lệnh bài qua cửa, cửa từ đông thành ra vào là quy tắc bắt kếp. Người đi đầu dắt ngựa gơ tay sáng ngời, binh lính thủ thành kia cuống quýt quỳ xuống, để cho người này đi vào.

Đợi sau khi những người kia vào thành, binh lính mới tựa hồ từ trong khiếp sợ thanh tỉnh, chỉ ngây ngốc thở dài: “Trên đời này vì sao lại có người có bộ dạng tuần mỹ như thế? Đáng tiếc là một nam tử. Xem bài tử còn là một lệnh bài của tướng lãnh, chắc là ở biên quan buồn chán nên tới đây tìm thú vui. Ai, đáng tiếc đáng tiếc.” Nhưng trong lòng đều nghĩ nếu có thể làm hạ nhân cho người đó, quả thật là rất có phúc a!

Đi ở ngã tư đường, nhìn thấy nhiều loại chủng tộc, làm cho Lâm Vũ có loại cảm giác như trở lại Dịch Khải, nhưng bất đồng là nơi này nhân sĩ dị tộc nhiều hơn lại càng tỏ ra lớn mật hơn. Gương mặt nàng không có trang điểm gì mà vẫn đưa đến không ít người ghé mắt. Cảm nhận được ánh mắt nóng rực của mọi người đều dán ở trên người nàng, Lâm Vũ có chút không được tự nhiên cúi đầu, tay lại bị Lệnh Hồ Diệp giữ chặt, “Sợ cái gì, bọn họ cũng sẽ không ăn người.” Nàng giương mắt nhìn hắc, một bộ dáng không cho là đúng lạnh lùng nhìn bốn phía, mọi người vừa thăm thì tán thưởng, vừa không tự chủ được nhường ra một con đường. Nàng cũng dần dần ngẩng đầu lên, cười đáp lại những người thăm hỏi nàng. Đi con đường của mình, để cho nhân gia nhìn đi, đây là điều hồ ly muốn nói cho nàng sao.

Lệnh Hồ Diệp cầm lấy tay nàng xuyên qua đám người, con ngươi đen láy của hắc lóe ra rực rỡ khác thường, đắc ý nói: “Vi sư đã từng gặp được Độc Vương Tây Vực ở đây.”

Độc Vương Tây Vực cùng Độc Vương Tiễn quốc, người nào lợi hại hơn? Nhìn hắc một bộ dạng thần thái sáng láng, không cần hỏi cũng đã biết đáp án. Bất quá nhìn hắc lúc này đang dùng ánh mắt mong chờ nhìn nàng, được rồi, khiến cho lòng tự đắc của hắc được thỏa mãn đôi chút vậy. Nàng quay lại cười với hắc: “Hồ ly Tiễn quốc cùng sói Tây Vực tỷ thí, hắc là thực phần khích a. Ta nghĩ hồ ly nhất định là đem hắc làm cho sợ tới mức không dám đặt chân đến Trung Nguyên phải không? Hồ ly, ta rất sùng bái còn người!”

Lệnh Hồ Diệp thoáng sửng sốt, dường như thật không ngờ nàng sẽ nói như vậy, đem nàng kéo gần lại hắc, rất chân thành nói: “Sư phụ chính là dùng để sùng bái. Đồ nhi có thể hiểu được điểm ấy, ta rất là vui mừng.”

Lúc này, bụng của hắc bỗng không hợp thời kêu rột rột vài tiếng, phá hủy khúc dạo đầu suy tư của hắc. Lâm Vũ nhin cười, “Sư phụ, ta cũng rất sùng bái người, ách, bụng réo a.”

Hắc quay sang, tiếp tục lôi kéo nàng đi lên phía trước, nàng nhìn thấy vành tai của hắc có chút đỏ, nhưng điểm đỏ này trong giây lát đã tiêu tan.

Hắc chỉ vào một quán rượu phía trước nói: “Chúng ta đi ăn cơm!”

Quán rượu Mộc gia, các quốc gia đều có mỹ vị nổi tiếng riêng. Trong quán rượu được xưng không đồ ăn nào làm không ra, muốn phong vị nào, chủ quán đều có thể làm ra cho người, hơn nữa hương vị cũng rất độc đáo làm cho người ta khó quên.

Lâm Vũ cùng Lệnh Hồ Diệp đi vào quán rượu thì khách khứa đã chật nhà.

“Hai vị khách quan, các người nếu không ngại..., ta an bài chỗ cho các người cùng bàn với người khác được chứ?” Tiểu nhị vẻ mặt cười làm lành, hiển nhiên loại tình huống này là thông thường.

“Sao không để cho người khác cùng bàn, nhượng bàn trống lại cho chúng ta.” Lệnh Hồ Diệp nhìn quanh một vòng, lạnh lùng nói, trong giọng nói dường như có sự kiên quyết không cho phép cự tuyệt.

“Ách, này. . . .” Tiểu nhị muốn khuyên nhủ, đã thấy Lệnh Hồ Diệp đang lườm mắt nhìn hắn, sợ tới mức ngoan ngoãn ngậm miệng, không biết nên an bài như thế nào, xoay mặt nhìn về phía Lâm Vũ xin giúp đỡ.

Lâm Vũ mỉm cười, “Sư phụ, ngài đại nhân đại lượng, chúng ta liền thông qua ăn một bữa đi?”

Lệnh Hồ Diệp sững sốt, nàng lần đầu tiên gọi hắn là sư phụ, nhưng nghe ra vẫn cảm thấy có chút không được tự nhiên, mắt trầm xuống, vừa muốn phát tác, lại thấy được gương mặt sáng lạn của nàng. Trừng mắt nhìn, hôm nay thời tiết mát mẻ, không có mặt trời, nhưng như thế nào còn chói mắt như vậy? Ngoài miệng lại nói: “Được rồi. Vậy bàn kia!” Hắn chỉ vào cái bàn nằm trong góc bên cạnh lầu hai nói.

“Có ngay!” Tiểu nhị lập tức thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ ra mặt, “Ta đi qua chuẩn bị một chút cho nhị vị.”

Lâm Vũ theo bóng dáng của tiểu nhị kia nhìn về phía cái bàn nằm ở lầu hai, nơi đó ngồi ba người, một người trong đó một thân hắc y, hắc ngồi ở chỗ kia, lại làm cho người ta cảm giác quanh thân tràn ngập một loại hơi thở tàn nhẫn lãnh khốc, giống thợ săn đang vận sức chờ phát động, trầm ổn mà uy vũ, cho dù mỹ mạo hấn thập phần anh tuấn, nhưng lại làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Đã bao nhiêu tháng không gặp, hấn dường như trở nên thành thực rất nhiều. Nhưng hấn cũng không phải là nàng ấy, tuy rằng tướng mạo tương tự, khí chất lại cách biệt một trời một vực, nàng không thể loại trừ khả năng có lẽ hấn là nhi tử của nàng ấy, nhưng nàng phải đem hấn cùng nàng ấy tách biệt ra.

Chỉ thấy tiểu nhị kia ở đó nói vài câu, hấn xoay mặt về nơi này nhìn về phía bọn họ, Lâm Vũ không khỏi chấn động trong lòng, đã thấy hấn không mang theo biểu tình gì khê gặt đầu. Tiểu nhị lập tức bắt chuyện với bọn họ, nàng không tự chủ được bước chân đi, cùng hồ ly bên cạnh đi lên lầu hai.

41. Chương 41: Sơn Tặc

Ba người tướng mạo xuất chúng như thế đồng thời xuất hiện ở trong quán rượu Mộc gia, lại cùng chung một bàn, không khỏi khiến cho tất cả mọi người cùng nhau ghé mắt nhìn, nhưng tất cả mọi người đều rất ăn ý không tiến lên bắt chuyện.

Suy nghĩ một chút, hai tuyệt mỹ nam nhân gặp được nhau sẽ là cái dạng tình cảnh gì? Bọn họ sẽ so sánh mỹ mạo của ai hơn ai? Điều này hiển nhiên không phải là chuyện mà nam nhân biết làm. Hoặc là sẽ trò chuyện với nhau thật vui, thương thức lẫn nhau, từ nay về sau kết làm mạc nghịch chỉ giao hoặc lam nhan tri kỷ (như 1 dạng bạn bè thân thiết, rất hiểu nhau)? Nhưng tình huống này rất hiển nhiên là sẽ không phát sinh ở trên người của hồ ly.

Chỉ thấy hấn không chút khách khí ngồi xuống, cũng không chào hỏi, liền gọi tiểu nhị, không chút nghĩ ngợi liền tục đọc tên đồ ăn lên: “Mỹ thực cua, Long Hồ đầu, kim xà yến, thập vị vây cá, bích huyết đan tâm.”

Lâm Vũ đang uống trà thiếu chút nữa phun hết, hai người có thể ăn được nhiều như vậy sao? Hơn nữa nghe qua đều là sơn hào hải vị, xem ra hấn mấy ngày không thấy thịt quả nhiên là đã đói bụng đến phát sợ.

“Ách. . . .” Tiểu nhị chần chờ một chút, đã thấy hấn trừng mắt nhìn, tiểu nhị sợ tới mức lập tức cúi đầu nói: “Lập tức sẽ mang lên!” Sau đó giống như chạy nạn rất nhanh đã rời đi.

Lâm Vũ lắc đầu, người này luôn không coi ai ra gì như vậy, người ta thì trái lại, mặc dù ngồi bất động thanh sắc nhưng cũng không giận không buồn, vẫn như cũ gấp thức ăn đâu vào đấy, mà mấy tên tùy tùng bên cạnh hấn cũng không ngừng ngẩng đầu nhìn trộm về phía nàng, nàng quay lại mỉm cười đáp lại, những người kia mặt đỏ lên, có một người chiếc đũa trong tay còn rơi xuống .

Lâm Vũ nhìn thấy hai người đó vẫn lãnh mạc như cũ, tuy rằng hai người bọn họ cũng không có ý muốn kết bạn, nhưng cấp bậc lễ nghĩa cơ bản vẫn phải có, huống chi, hẳn cùng với nàng là có cùng gốc gác. Vì thế nàng châm ly trà nhỏ, cất cao giọng nói: “Đa tạ công tử nhường chỗ ngồi cho chúng ta, dân nữ lấy trà thay rượu, kính công tử một ly.”

Nghe thanh âm mềm nhẹ duyên dáng, hẳn nàng mắt lên, đã thấy tươi cười trên mặt nàng, như một đóa U Lan nơi thâm cốc nở rộ dưới ánh trăng, dù không tô son phấn, vẫn giống như Phù Dung trong nước, lạnh nhạt tự nhiên, thanh đạm thoát tục, giống như không nhiễm khói sương, Tiên nữ mỹ lệ chốn thiên giới hạ phàm.

Ánh mắt của nàng nhìn hẳn dường như có chút đặc biệt, không có biểu hiện ra bộ dáng si mê hẳn giống như những nữ tử đã gặp qua trước kia, mà giống như nhìn những người khác thông qua hẳn. Trong lòng hẳn không khỏi hơi động một chút, nhắc ly rượu trong tay lên, uống một hơi cạn sạch, biểu tình trên mặt vẫn lạnh băng như cũ: “Cô nương tới đây là du ngoạn hay là sao?”

Lâm Vũ chớp mắt mấy cái, cười nói: “Ta cùng với sư phụ muốn đi biên quan, dọc đường đi ngang qua nơi đây.”

Nam tử nhìn nàng cùng Lệnh Hồ Diệp bên cạnh nàng, có tìm tòi nghiên cứu cũng có nghi ngờ, mặt lạnh lùng nói: “Lần đi biên quan này không yên ổn, cô nương cũng phải cẩn thận.”

“Đa tạ Dục. . . .” Lâm Vũ bật ra khỏi miệng một chút, trong lúc vô ý, thiếu chút nữa đã muốn nói ra tên thật của hẳn, chỉ thấy hẳn cũng nhìn thẳng nàng, trên mặt hiện lên một tia cảnh giác, nàng nhanh chóng tươi cười nói: “Đa tạ Ngọc Diện công tử nhắc nhở.”

“Ngọc Diện?” Nam tử kinh ngạc nói.

“Ách, công tử lớn lên tuần tú lịch sự, mặt như hoa đào, làn da như bạch ngọc, tiểu nữ tử không nén được đặt tên Ngọc Diện cho công tử.”

Nam tử híp mắt lại đánh giá nàng, đã thấy nàng biểu hiện ra ý muốn lấy lòng, nhượng mảy, không khỏi có loại thất vọng không hiểu được, cầm rượu lên uống cạn .

Trong lúc nhất thời trên bàn đều không nói gì, chăm chú ăn.

Hai người Lâm Vũ đã dừng lại mấy ngày ở Lâm Xương thành. Nhiều ngày nay, Lệnh Hồ Diệp đều gấp gáp chế tạo thêm nhiều độc dược, mà Lâm Vũ thì ở một bên làm nhân viên, hẳn một bên làm còn một bên giảng giải, hơn nữa từ suy luận của Lâm Vũ , không ngờ lại chế ra thêm vài loại độc dược mới. Lâm Vũ không khỏi có chút bận tâm, giống như chính mình trong lúc vô tình đã tiếp nhận nguyên tắc hạ độc của hẳn. Chỉ đành không ngừng nhắc nhở chính mình, nếu hẳn lại lấy đi hại người, nàng sẽ phụ trách cứu người, nghĩ như vậy thì an tâm không ít. Vì thế lại càng vui đầu vào công tác chế độc. Nàng muốn biết được rõ ràng tình trạng phát bệnh, phương pháp giải độc của những độc chất này.

Đến khi Lệnh Hồ Diệp cảm thấy độc dược đã đủ dùng rồi liền lôi kéo Lâm Vũ tiếp tục hành trình.

Hai người đi một chút lại ngừng vài ngày, đã gần đến biên giới, ven đường núi non trùng điệp, nguy nga cao ngất, rừng rậm trong núi thỉnh thoảng truyền đến âm thanh kêu gào của dã thú. Càng đi về phía bắc, xe ngựa lui tới trên đường cũng ít dần, chỉ ngẫu nhiên có một vài thương đội đi qua, đi theo là cả một đám hộ vệ, Lâm Vũ không khỏi nghĩ đến Dục Vương nhắc nhở, không biết thực sự có đạo tặc hay không. Nhưng trong lòng lại nghĩ, hồ ly ở Lâm Xương thành đã gấp gáp chế tạo nhiều loại chất độc này, là vì muốn đến nơi này sao. Chính là, trên người mang theo những thứ thuốc này, không thể nghi ngờ là đã làm cho nàng tăng thêm không ít gánh nặng. Nàng bắt đầu dĩ thử dài, nếu chính mình thân mang võ công tuyệt học, sẽ không phải kiêng kị nhiều như thế. Chỉ không biết võ công của hồ ly như thế nào. Từ khi biết hẳn đến bây giờ, cũng chỉ thấy hẳn dùng độc, nhưng chưa bao giờ thấy hẳn khai chiêu (ra tay sử dụng võ công), nhưng có một chút rất rõ ràng, công phu tránh né của người này rất là cao. Từ biểu hiện trong cái đêm kia ở khách sạn là đã biết.

Sau giờ ngo, mặt trời gay gắt chiếu rọi khắp nơi trên mặt đất, trên quan đạo chỉ có hai nhóm tuần mã.

Không lâu nữa là có thể đến biên quan rồi, vừa nghĩ tới phong cảnh thảo nguyên ở Mạc Bắc quốc, trong lòng Lâm Vũ không khỏi hưng phấn kích động. Gương mặt nàng đang nhìn về phía Lệnh Hồ Diệp ở một

bên, đã thấy hắn nghiêm mặt đột nhiên hét lên với nàng: “Mau dừng lại!” Nói xong chính hắn cũng nhanh chóng kéo dây cương ngừng lại.

Lâm Vũ không hiểu ra sao, đứng lúc này lại nghe thấy một tiếng đàn du dương trầm thấp. Nàng quan sát bốn phía, chỉ thấy hai bên quan đạo là núi non trùng trùng điệp điệp, chót vót hiểm trở, nào có lấy nửa bóng người? Cũng không biết thanh âm này là từ đâu phát ra. Nếu là rãnh rỗi có tâm tình du sơn ngoạn thủy, nghe thấy tiếng đàn sẽ chỉ làm cho người ta mơ màng bất định, có phải hay không là trong rừng có thể ngoại cao nhân nào đó đang tấu một khúc Thiên Âm. Nhưng với Lâm Vũ tinh thông âm luật sẽ nhìn ra, tiếng đàn này lộ ra một cổ quỷ dị, nàng cảnh giác nhìn Lệnh Hồ Diệp, thấy hắn bất động thần sắc, đồng thời ngẫm ra hiệu cho nàng, ý tứ là nàng cũng làm theo.

Bọn họ đứng sát nhau, Lệnh Hồ Diệp đã bắt đầu ngồi xếp bằng xuống, Lâm Vũ biết hắn đang điều hòa hơi thở. Lúc này, tiếng đàn kia đột nhiên rung lên rồi hạ xuống, rồi sau đó lại trở nên dồn dập, hai con ngựa cũng theo tiếng đàn mà trở nên kích động dị thường, không ngừng đá chân nhảy loạn. Lâm Vũ nhìn Lệnh Hồ Diệp, thấy trán hắn đã toát ra mồ hôi lạnh, nhưng nàng một chút cảm giác cũng đều không có. Nàng nghĩ đến ma cầm (đàn ma) trong tiểu thuyết võ hiệp, tiếng đàn là ma pháp biết lay động nhân tâm, còn có thể khiến người ta nhập ma chương. Có lẽ, tiếng đàn này cũng là muốn làm loạn tâm mạch của hắn.

Nàng bình tĩnh lấy độc dược trong người ra, lẳng lặng thủ hộ ở bên cạnh Lệnh Hồ Diệp, thỉnh thoảng quan sát tình huống chung quanh. Tiếng đàn kia lúc cao lúc thấp, lúc nhanh lúc chậm, nàng nghe được cũng có chút hoảng hốt, Lệnh Hồ Diệp thì trái lại, cảnh giới của hắn giống như dần dần trở nên tốt hơn, nàng có thể cảm giác được hơi thở của hắn dần dần vững vàng, trong lòng cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, tiếng đàn đã dừng lại, trong núi truyền ra một trận tiếng cười quái dị. Tiếp theo, từ nơi nào đó trong rừng rậm một người phi thân ra, tay hắn cầm đàn cổ, vài bước đã bay đến trước mặt hai người Lâm Vũ.

“Ha ha, Lệnh Hồ mỹ nhân, đã lâu không gặp!” Người nọ đang mặc phục sức Tây Vực, xem ra ước chừng xấp xỉ tuổi với Lệnh Hồ Diệp, chính là hắn nhìn Lệnh Hồ Diệp không chớp mắt, thừa dịp khi hồ ly đứng dậy, vươn hai tay ra, nhanh chóng tiến lên một bước muốn ôm hắn.

Thình lình Lệnh Hồ Diệp lắc thân mình qua một bên, làm cho hắn chụp một cái vào không khí.

Hắn ha ha cười khan một tiếng, đưa mắt nhìn sang Lâm Vũ ở một bên, lập tức ánh mắt sáng choang, nuốt nuốt nước miếng nói: “Bé ngoan, một năm không gặp Hồ huynh cuối cùng đã thay đổi tâm tính ngã vào lòng mỹ nhân a.” Hắn nói lời này nhưng ánh mắt dâm tà vẫn không rời Lâm Vũ, làm nàng một trận ghê rợn, “Tiểu mỹ nhân, ta là độc Vương Tây Vực, hôm nay người ngoan ngoan theo ta đi?”

Lệnh Hồ Diệp chắn trước mặt Lâm Vũ, môi cười nhếch lên: “Phàm là kẻ cản đường ta, người cũng biết kết cục gì rồi đó!” Vừa nói xong đã giơ tay lên.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, độc Vương Tây Vực trừng mắt, lập tức bật nhảy ra xa hơn 10m. Đã thấy hắn cười ha ha, “Một năm không gặp, Hồ huynh vẫn nóng tính như vậy.”

Mà Lệnh Hồ Diệp vẫn là tư thái lưỡi phải chơi đùa với hắn, nhanh chóng nhảy lên trước lại bắt đầu phóng độc, không nghĩ tới hắn vẫn áp dụng sách lược lảng tránh, một bên bay vọt ra xa một bên cười to, nhưng tiếng cười này dường như dần dần trở nên ít đi, khoảng cách hai người cũng dần dần ngắn lại.

Nhìn tốc độ độc vương Tây Vực bay ở phía xa dần dần trở nên chậm hơn, khi thì dừng lại giơ tay, giống như cũng bắt đầu dùng độc, nhìn xem hai đại độc Vương này quyết đấu làm Lâm Vũ rất đã nghiền.

Đang tập trung xem cuộc chiến nàng nào biết đâu rằng, một đội nhân mã đã lặng lẽ xuất hiện ở trên quan đạo. Bọn họ che mặt, tay cầm đại đao, vừa quan sát hai người đối chiến ở xa xa, vừa dịch bước đi tới gần phía Lâm Vũ.

Lúc này, ở đằng xa Lệnh Hồ Diệp bỗng nhiên la lên một tiếng: “Đồ nhi mau dùng độc ở sau!”

Lâm Vũ trong lòng căng thẳng, không chút nghĩ ngợi liền xoay người tung ra độc dược.

Chỉ nghe vài tiếng thảm thiết tru lên, những người kia sắp bắt được Lâm Vũ đều bụm mặt ngã trên mặt đất, chỗ trúng độc máu tươi chảy ròng, giống như axit sunfuric ăn mòn làn da của bọn hắn, cũng dần dần

xâm nhập cơ thể, làm cho bọn họ thống khổ trầm nghĩ muốn tự ra tay kết thúc.

Trời a! Nàng cũng không biết độc dược này lại lợi hại như vậy, nghĩ đến không biết là hồ ly vụng trộm nhét vào trong túi nàng từ khi nào. Còn chưa kịp suy nghĩ lại, đã thấy lại thêm một đám người che mặt trên quan đạo.

Những người đó ánh mắt đều lóe lên u quang, một người trong đó lên tiếng nói: “Bắt sống nàng! Đừng để cho nàng chạy thoát!” Nói xong, đã thấy tất cả bọn họ xông lên đồng loạt, xem thế trận này, ít nhất cũng có mấy chục người, bọn họ đem Lâm Vũ vây quanh, muốn dùng chiến thuật biển người, đem nàng đẩy vào tuyệt cảnh. Nữ lưu bình thường gặp loại tình huống này, đều là sợ tới mức hồn bay phách lạc mà ngã xuống đất ngất đi, nhưng bọn hắn lại không lưỡng lự trước được, Lâm Vũ không phải nữ lưu bình thường.

Nàng lúc này ngược lại trở nên thập phần trấn định, sống lưng đứng thẳng, trong tay nắm chặt độc dược, nhìn bọn hắn vây quanh mà không chớp mắt.

Mọi người thấy nàng can đảm như thế, trong lòng vẫn còn cảm thấy sợ hãi đối với một màn vừa mới xảy ra, cũng không dám tùy tiện tiến lên, chỉ là vẫn như hổ rình mồi nhìn nàng.

Xa xa thỉnh thoảng truyền đến từng tiếng kêu thảm thiết, Lâm Vũ biết, hồ ly nơi đó cũng bị vây công.

Nàng cắn chặt răng, những người này đều là dân liều mạng, đối phó với bọn họ không cần phải lưu tình, nhưng nàng không biết võ công, không thể nhẹ nhàng nhảy lên một chiêu đem bọn họ đánh ngã xuống; hơn nữa tốc độ của nàng phải nhanh, muốn tung độc trước khi đao của bọn hắn chạm đến thân thể nàng; có thể nghĩ, chỉ dựa vào sức của một mình nàng muốn phá vòng vây này, xác suất thành công cơ hồ là số lẻ. Nàng không biết bên kia tình huống của hồ ly như thế nào. Mặc kệ như thế nào, hiện tại nàng chỉ có thể dựa vào chính mình, vì thế ngưng thần tụ khí, lạnh lùng cười nói: “Dưới ban ngày ban mặt, các vị che mặt vây công một nữ lưu yếu đuối, truyền đi không sợ bị người ta chê cười sao?”

“Ha ha!” Tên cầm đầu bất động thần sắc đi lên trước, dừng lại ở trước đó hơn vài mét, tháo khăn trên mặt ra nói: “Ông để cho người nhìn mặt thật một chút, cũng để cho phu nhân người sau này nhận thức được trại chủ.”

Trại chủ? Đại thúc dâm loạn này muốn giải nàng về làm trại chủ phu nhân? Nếu là như vậy. . . Nàng mỉm cười, khiến cho tất cả bọn họ không khỏi ngẩn ngơ, “Người chính là trại chủ —— phu quân tương lai của ta?”

Trại chủ kia gật gật đầu, trong ánh mắt đã là mê luyến.

Chỉ nghe thấy thanh âm duyên dáng của Lâm Vũ truyền đến: “Trại chủ, ách, người xem nhiều người ở đây như vậy, ta, ta rất sợ.” Nàng nũng nịu mắt mở to bình tĩnh nhìn hắn, làm cho hắn không khỏi cả người run lên, thân thể lại giống như bị ma nhập dần dần tiến đến gần nàng.

Đợi đến khi sắp chạm vào nàng thì hắn khẩn cấp đưa tay ra: “Mỹ nhân đừng sợ a, có ta che chở, ai dám hại người!” Lâm Vũ chờ chính là một khắc này, nàng né tránh tay hắn, nhanh chóng đưa tay phải ra đặt lên trên miệng hắn, khiến cho thân thể hắn một trận run rẩy, nhưng không ngờ một viên gì đó đã được đưa vào trong miệng hắn.

Hắn lại còn tỉnh tỉnh mê mê hỏi: “Tiểu mỹ nhân, người cho ta ăn trúng cái gì vậy?” Tay lại đưa về phía eo thon của nàng.

Nàng nhanh chóng hiện lên tia cười lạnh nói: “Đó là ‘đoạn trường độc’, sau khi trúng loại độc này nếu không có giải dược, trong nửa canh giờ sẽ chết ngay lập tức!”

Hắn lập tức kinh hãi, vung đao lên muốn chém lên người nàng, đã nghe nàng nói tiếp: “Giải dược ở trên người của ta, nếu người có thể đưa ta cùng sư phụ bình yên tới biên giới, ta liền đem giải dược cho người.” Nói xong lại giương tay lên, “Trên tay ta còn có vật kích độc, người nếu muốn giết ta, ta hiện tại sẽ cùng người đồng quy vu tận!”

Trong mắt tên trại chủ kia đã phóng hỏa, cắn chặt răng buông đao xuống, quát lớn: “Các người, con mẹ nó, đều lùi xuống cho ta!”

Một số người không hiểu rõ, đều kinh ngạc nhìn trại chủ.

“Con mẹ nó, ta nói lui ra liền lui ra!”

Lâm Vũ bình tĩnh nhìn hấn, tay vẫn không có buông, lại nói: “Còn có sư phụ ta ở bên kia, người gọi bọn họ cũng đều lui ra, sau đó người đưa bọn ta rời quan ngoại.”

Sau núi đá cách đó không xa, có một đám người đang ẩn núp, bọn họ vẫn lẳng lặng nhìn bọn sơn tặc này hành động. “Thủ lĩnh, khi nào chúng ta đi ra?” Bọn họ từ sáng sớm tinh mơ đã âm thầm mai phục ở đây, đợi bọn sơn tặc này xuất hiện, cũng đã thấy hết thấy chuyện vừa mới phát sinh, nhưng hấn không nghĩ ra, vì sao lão đại lại chậm chạp không hạ thủ.

Hấn xoay mặt nhìn thủ lĩnh bên cạnh đang yên lặng không nói gì, đã thấy ánh mắt hấn sáng ngời hữu thần, giống như đã thú phát hiện con mồi, bình tĩnh nhìn về phía nữ tử ở phía trước cách đó không xa đang theo sau kẻ bắt cóc, miệng chứa đựng nét cười. Hấn không khỏi sửng sốt, nụ cười này rất ít hiếm khi nhìn thấy, thật sự là rất ít gặp! Hôm nay thủ lĩnh có điểm quái lạ.

Không bao lâu, chỉ thấy bên kia sơn tặc đánh nhau cũng ngừng lại, nhưng vẫn có hai người đang giằng co chưa dừng tay.

Thủ lĩnh mắt trầm xuống, quát: “Giữ lại vài tên còn sống về núi, còn lại toàn bộ tiêu diệt!” Đám thủ hạ của hấn cùng đồng thanh đáp: “Dạ!” Thanh âm rung trời, đồng loạt tiến lên giết chóc.

42. Chương 42: Dục Vương

Trên quan đạo truyền tới một trận tiếng động cùng tiếng ‘giết’, làm chấn động toàn bộ sơn dã. Lâm Vũ chỉ thấy chim bay lên đầy trời, một đám binh lính đông nghìn nghịt hướng quan đạo xông lại, người đầu lĩnh, đúng là Dục Vương mỹ mạo vô cùng !

Đám bắt cóc thấy được quân kỳ lộ ra hình chim điều hâu, cũng biết đó là quân của Dục Vương nổi tiếng hùng mạnh, lập tức sợ tới mức tay chân bối rối.

Mà lúc này, tên trại chủ trúng độc kia lại không dám chạy trốn, chỉ có thể trơ mắt nhìn thuộc hạ của mình giống như chó nhà có tang chạy trốn vào trong núi, cũng còn chưa chạy được vài bước đã bị một đao mất mạng, không qua bao lâu, trên quan đạo thi thể đã trải rộng.

Thân thể hấn không ngừng run rẩy, đột nhiên hung tợn nhìn về phía Lâm Vũ, Lâm Vũ lui lại từng bước, gơ tay vung ra lên trên người hấn, hấn quát to một tiếng, lại vung đại đao hướng Lâm Vũ bổ tới, thân thể trúng độc toàn bộ đều là máu, trong ánh mắt nhìn Lâm Vũ đã tràn ngập oán độc, Lâm Vũ lập tức chạy lui lại, mà hấn rất nhanh đã tới gần, hô to: “Giết nàng! Giết nàng!”

Nàng vừa chạy vừa lấy ra độc dược trên người, không ngừng tung ra phía sau, khi nàng xoay mặt nhìn thấy hấn đột nhiên ngã xuống thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm, phía sau lại thành linh một đao chém xuống, nàng không kịp trốn tránh, chỉ cảm thấy sau lưng một trận đau nhức, “A” lên một tiếng, rồi ngã xuống.

Những ngày gần đây, bên giới vùng Lâm Xương thành này xuất hiện một nhóm đạo tặc, bọn họ thường tấn công thương nhân lữ khách, cũng tập kích một ít thôn xóm xung quanh, nhưng bởi vì bọn họ quen thuộc địa hình nơi này, xuất quỷ nhập thần, khiến cho tướng lãnh đóng ở vùng này cũng không khỏi đau đầu. Chuyện này kinh động đến Dục Vương đang đi tuần ở biên quan, hấn đã không ngừng chạy tới, coi địa hình, cùng tướng lãnh thủ hạ thương lượng đối sách, hấn phái ít binh lính ẩn núp ở quan đạo gần với thôn trang gần đó, quan sát đặc điểm gây án của bọn họ. Bọn sơn tặc liên tục phạm án vài lần, hấn đều án binh bất động, cũng phái người âm thầm theo dõi hành tung của bọn hấn. Sau khi nắm rõ ràng tình huống cụ thể, hấn liền bố trí mai phục tại quan đạo chờ bọn họ. Hấn mệnh lệnh những binh lính kia cố ý để cho vài tên chạy thoát, để tìm được sào huyệt của bọn hấn. Quân đội của hấn hành động nhanh chóng, ngày thứ hai sau khi giết hết sơn tặc trên quan đạo, liền đem thể lực còn sót lại trong sơn trại kia đều nhất tề tiêu diệt. Ảnh hưởng của việc này, làm cho những kẻ trong lòng còn muốn gây ác ở vùng biên giới này đều an phận không ít, cũng mang đến mấy chục năm an bình cho vùng biên giới.

Biên thành, bên trong phủ tướng quân, Dục Vương đang ở trong đại sảnh không ngừng đi qua đi lại, quân y đi theo hẩn bẩm báo: “Lưng người này bị chém một đao rất sâu, thương thể không nhẹ, nhưng hạ quan đã vì nàng kê thuốc cũng bằng bố kỹ ết thương, tính mạng nàng đã không còn phải lo lắng.”

Dục Vương không nhận được nói: “Ta chỉ muốn biết nàng khi nào có thể tỉnh?”

Quân y nhú nhú mày, khó xử nói: “Này, nàng mất máu rất nhiều, sợ rằng cũng phải tĩnh dưỡng nhanh nhất bốn năm ngày mới có thể tỉnh.” Đây chỉ là tình huống tốt nhất, nếu thể chất nàng suy yếu, chỉ sợ phải tốn nhiều thời gian hơn mới có thể khôi phục a, nhưng nhìn xem sắc mặt lo lắng của Dục Vương, những lời này hẩn càng không dám nói.

Nghe xong lời này, Dục Vương hướng phó tướng quát: “Mang ta đi xem nàng.”

Hẩn đi vào trước cửa sương phòng ở hậu viện, vài nha hoàn đang giúp Lâm Vũ thay quần áo sạch sẽ, thấy đại tướng quân đích thân tới, đều sợ tới mức quỳ xuống, Dục Vương cũng không để ý tới các nàng, chỉ nói nhanh: “Tất cả lui ra!” Liền nhắc chân đi vào.

Hẩn vén màn giường màu trắng lên, đã thấy gương mặt tái nhợt lại tinh diệu tuyệt luân của nàng, trong lòng không khỏi mềm nhũn, lần đầu thấy nàng thì biểu hiện của nàng làm cho hẩn cảm thấy nàng chỉ là một nữ tử bình thường chỉ chú trọng bề ngoài của hẩn. Tuy rằng nàng rất đẹp, nhưng vì hẩn có một mẫu thân Thiên Hạ Vô Song, khiến cho hẩn từ nhỏ đã có được năng lực kháng cự lại sự mê hoặc của mỹ nhân, huống chi, trên thế gian này có bao nhiêu mỹ nhân có thể bì kịp được với mẫu thân hẩn? Tuy rằng, hiện tại hẩn đã phát hiện được một người, đang ở trước mắt. Nhưng chân chính làm cho hẩn tâm động, cũng là biểu hiện anh dũng của nàng đấu trí với sơn tặc ở trên quan đạo, dũng cảm của nàng, lâm nguy không sợ, cơ trí của nàng, thật sâu đã động hẩn. Hẩn luôn luôn tìm một người có thể cùng hẩn làm bạn cả đời, mà nàng chính là một lựa chọn tốt nhất?

Lâm Vũ tỉnh lại lần nữa thì đã phát hiện mình đang nằm ở trên giường, nhìn bố trí chung quanh, nàng nhớ tới thân thể, lại phát giác toàn thân vô lực, trong lúc vô tình khẽ động đã động đến miệng vết thương sau lưng, không khỏi đau đớn kêu một tiếng.

“Tiểu thư, người tỉnh rồi?” Một nha hoàn đi đến, đã thấy tình trạng của nàng, chặn lại nói: “Tiểu thư đừng nhúc nhích, ta, ta đi kêu đại phu lại đây.”

Nói xong vội vàng điu nàng xuống, rồi lại chạy ra ngoài.

Lâm Vũ thở dài, chính nàng cũng là thần thuốc, đưa tay sờ sờ băng bó sau lưng, đã nhanh trí đoán được thương thể của mình. Chính là không biết hồ ly hiện tại như thế nào.

Qua một lát, quân y đã đi tới, hẩn nhìn thương thể của nàng nói: “Cô nương đã không còn đáng ngại, nhưng phải nghỉ ngơi lâu dài mới có thể hoàn toàn bình phục.”

Nói xong lại kê một toa thuốc cho nàng, nàng hỏi: “Vết thương rất sâu sao? Có suy giảm tới cột sống hay không?”

Quân y thấy nàng vẻ mặt bình tĩnh, liền trả lời: “Thương thể kia của cô nương còn chưa chạm tới xương, nhưng phải tĩnh dưỡng hơn tháng a.”

Lâm Vũ gật gật đầu, “Đa tạ đại phu.”

Đợi quân y đi rồi, nha hoàn mang một chén cháo nóng lại, chậm rãi đưa tới trước mặt nàng, Lâm Vũ lại nhớ đến tiểu Hàng ở kinh thành xa xôi, cười nói: “Người tên là gì?”

“Tiểu Lan.” Tiểu Lan vừa trả lời vừa một muống cháo đưa cho nàng.

Nàng uống xong lại hỏi: “Tiểu Lan, nơi này chính là phủ tướng quân? Người có biết tình hình của nam tử đồng hành cùng ta không?”

Tiểu Lan lại múc một muống, trả lời: “Nơi này là phủ đệ của Uy Vũ đại tướng quân ở biên quan, Tiểu Lan là do tướng quân đặc mệnh tới hầu hạ tiểu thư, tình huống khác đều không biết.”

Nhìn nàng ngây thơ vô tà, Lâm Vũ lại hỏi: “Ta rốt cuộc hôn mê mấy ngày?”

Tiểu Lan nghiêng đầu trả lời, “Tiểu thư hôn mê bốn ngày. Nhiều ngày qua, tướng quân đều đến xem tiểu thư.”

“Khụ khụ!” Ngoài cửa truyền đến vài tiếng ho nhẹ, Lâm Vũ nhìn về phía cửa, chỉ thấy một bóng dáng cao lớn đi đến. Hắn không phải đã ở đó từ trước rồi chứ?

Tiểu Lan vội vàng quỳ xuống, chỉ thấy hắn tự tay nhận lấy bát trong tay nàng, nói rõ “Lui ra”, nàng tựa như nhận được đại xá nhanh chóng đi ra ngoài cửa, cũng thuận tiện đem cửa đóng lại, để lại hai người đang nhìn nhau.

Lâm Vũ sau lưng được đệm thêm một chiếc đệm mềm mại, dựa vào giường, ôn nhu nói: “Đa tạ đại ân cứu mạng của tướng quân! Phần nhân tình này, tiểu nữ tử nhất định khắc trong tâm khảm, tương lai có cơ hội tất báo đáp.”

Dục Vương bưng cháo, ngồi ở đầu giường, cẩn thận chăm chú múc một muống cháo đưa tới bên miệng nàng, Lâm Vũ đỏ mặt, uống vào. Lại nghe hắn nói: “Người dùng cái gì để báo đáp ân tình của ta?”

Lâm Vũ sửng sốt, không nghĩ tới hắn sẽ hỏi như vậy, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Dục Vương thấy nàng bộ dạng lúng túng rất là thú vị, cười nói: “Phương danh của cô nương?”

Nhìn thấy vẻ mặt hứng thú đó, nàng cũng không dám nói ra tên thật của mình, tên này sợ là cũng có ấn tượng với hắn. Chỉ phải rầu rĩ nói: “Tư Mã Nguyệt Trần.”

“Tư Mã Nguyệt Trần.” Hắn khẽ lặp lại tên này, lại hỏi tiếp: “Nhà ngươi ở đâu?”

Nàng nhanh chóng suy nghĩ, hắn không nghĩ sẽ đem cả tài sản của nàng đều điều tra rõ chứ? Vì thế gương mặt nhìn thẳng hắn, thần nhiên nói: “Tướng quân đây là đang tra hộ tịch sao? Là đối với ta không tín nhiệm sao?”

Dục Vương ha ha cười, thấy nàng đã đem cháo uống xong, liền đem bát bỏ qua một bên, không đợi hắn trả lời nàng lại nhanh chóng nói: “Xin hỏi sự phụ của ta hiện tại đang ở nơi nào?”

Dục Vương cũng không có trả lời nàng ngay, chỉ móc ra một chiếc khăn tay, cẩn thận xoa xoa ở trên miệng nàng, Lâm Vũ vừa thấy, đây không phải là thứ nàng mang trên người sao? Xem ra đồ đạc của nàng hẳn là đều ở trên tay của hắn rồi, những độc chất kia, phương thuốc bình thường mà nàng ghi lại, còn có ngọc bội của nàng... May mắn là văn kiện thông hành là do hồ ly cầm, nếu không thân phận của nàng nhất định bị bại lộ. Không biết tại sao, nàng lại không muốn cho hắn biết chuyện nàng chính là Lâm Vũ, nếu hắn biết, như vậy hoàng đế cũng sẽ biết hành tung của nàng. Tuy rằng nàng thiếu bọn họ không ít ân tình, nhưng nàng sẽ dùng phương thức của mình để hoàn trả lại.

Đang lúc nàng miên man suy nghĩ, Dục Vương nhẹ nhàng ôm lấy nàng, sau đó đặt ở trên giường, lại vì nàng đắp chăn, mặt gần sát nàng, nàng cảm thấy có chút hô hấp dồn dập, đã thấy hắn đưa lên một phong thơ, ôn hòa nói: “Sự phụ của ngươi đã rời khỏi Biên thành đi làm việc rồi, hắn để thư này lại cho ngươi.” Hắn nhẹ nhàng hôn một chút lên trán nàng, lại nói: “Tháng này, ngươi khỏe lại rồi hãy đợi ở nơi này đi.” Nói xong hắn liền đứng dậy rời đi.

Lâm Vũ mở thư ra, thấy được trên giấy viết ngoáy một câu: “Đồ nhi, ta đi Trung Danh sơn hái thuốc, ngươi ở đây hảo hảo dưỡng thương, nuôi ập ra sau đó ta sẽ lại đón ngươi.” Bút tích quái dị này, dù là ai cũng bắt chước không được.

Tuy rằng đã an bài sẵn như vậy rồi, cũng không biết hắn và Dục Vương thương định hiệp nghị gì, nhưng nghĩ đến hắn và Tử Minh vì chính mình trèo non lội suối, mà nàng lại chỉ có thể nằm ở nơi này không làm được gì, không khỏi hận chính mình vì sao vô dụng như vậy. Nhưng lại nghĩ đến hành động của Dục Vương, nàng lại thở dài, tuy rằng không đành lòng thương tổn hắn, nàng lại không thể không ra quyết định, nhất định phải cách hắn xa một chút. Nàng biết hắn là một thợ săn nguy hiểm, mà nàng cũng không muốn trở thành con mồi của hắn.

43. Chương 43: Giai Nhân Cười

Mấy ngày này, Lâm Vũ đều nằm ở trên giường, tất cả cuộc sống hàng ngày đều do Tiểu Lan chiếu cố, điều này làm cho người luôn luôn độc lập như nàng có chút không quen, Dục Vương thường hay xuất hiện cũng làm ra một vài hành động khiến nàng không thể không đề cao cảnh giác, thái độ của nàng đối với hắn cũng dần dần trở nên lạnh nhạt xa cách, nhưng nàng lại phát hiện chiêu này căn bản là vô dụng, mỗi ngày hắn vẫn đến. Đương nhiên nàng cũng không biết, mỗi đêm đợi cho nàng ngủ say hắn đều nhẹ nhàng đi đến, ngồi cạnh nàng lưu luyến vuốt ve mặt mũi của nàng.

Dục Vương coi trọng nàng, làm cho người trong phủ càng tăng thêm hứng thú đối với nàng, tất cả mọi người đều tranh nhau muốn biết rốt cuộc là nữ nhân như thế nào mà làm cho Dục Vương cũng động tâm. Phải biết rằng, bọn thuộc hạ này từ lúc đi theo Dục Vương đến nay, đều không thấy hắn có giao hảo với nữ nhân nào hết, càng không có khả năng nói đến chuyện mang nữ nhân hồi phủ. Ngày đó nghe nói hắn đi tiêu diệt sơn tặc, khi trở về lại ôm theo một nữ tử bị trọng thương, rồi sau đó đem nàng an bày ở căn phòng tại hậu viện, cũng hạ lệnh cho những người khác không được đến quấy rầy, làm cho trí tò mò của mọi người càng dâng lên cao.

Mọi người chỉ nghe nói nàng là người qua đường bị sơn tặc cướp bóc, mà binh lính ở đây cũng chỉ nói là nàng kia rất được, về phần diện mạo cụ thể cũng không nói rõ lắm. Rốt cuộc là nữ tử như thế nào, mà làm cho đại tướng quân coi trọng như thế?

Lâm Vũ dưới sự chăm sóc cẩn thận của nha hoàn Tiểu Lan đã khôi phục được rất nhanh, không quá mấy ngày đã có thể bước xuống đi lại. Chỉ là vẫn không thể làm hoạt động kịch liệt được. Cả ngày đứng ở trong phòng cũng rất buồn phiền, nàng không biết được tình hình của hồ ly cùng Tử Minh, trước mắt điều có thể làm là vì bọn họ mà cầu nguyện, cũng hảo hảo dưỡng thương. Hôm nay, Lâm Vũ nhìn thấy ánh mặt trời sáng lạn ngoài phòng, giặt giặt tay chân, kinh hỉ phát hiện phản ứng của tứ chi đã không hề bất động như cũ. Vì thế nàng thông thả đứng lên, đi theo Tiểu Lan, ra khỏi phòng.

Bên ngoài là một khoảng sân không lớn, bày một bàn đá cùng với ba chiếc ghế đá, bên cạnh bàn đá là một cây đại thụ, Lâm Vũ nhìn thấy trên cây kia có một chút dấu vết, nàng chậm rãi đi tới, vuốt ve chúng nó.

“Không nghĩ tới sân vườn của đại tướng quân lại đơn giản như vậy, ngay cả một loại hoa cỏ cũng không có.” Tiểu Lan nói thầm. Tiểu Lan là nha đầu riêng mà tướng quân tìm từ Biên thành đến chuyên môn hầu hạ Lâm Vũ, cho nên đối với tình huống trong phủ trước kia không quá quen thuộc. Phải biết rằng, trong phủ tướng quân ở Biên thành hàng ngày đều có rất nhiều nam nhân, muốn tìm ra một nha hoàn cẩn thận thích hợp trong phủ quả thật là khó khăn.

Lâm Vũ nhìn nàng vẽ mặt oán giận, cười nói: “Nha đầu ngốc, nơi này từng là sân tướng quân tập võ, cũng không phải khuê phòng của nữ tử, nơi đó thì có hoa cỏ gì chứ?”

“Oh?” Tiểu Lan kinh ngạc nói, “Cô nương trước kia đã tới nơi này? Làm sao mà biết nơi này là nơi tập võ chứ?”

Lâm Vũ chỉ vào dấu vết trên cây khô này hoặc sâu hoặc cạn nói: “Trên cây này có rất nhiều vết tích của đao kiếm, có vài vết là mới, có một ít là cũ, nhất định là tướng quân thường xuyên ở trong này luyện tập võ nghệ mà lưu lại.” Nói đến đây, nàng lại đang nhớ lại khoảng sân bên ngoài căn phòng của Phó Tử Minh ở hiệu thuốc bắc, Tử Minh cũng thường xuyên ở đó luyện tập kiếm pháp, trên cây trong sân cũng loang lổ dấu vết, xác minh là hắn ngày đêm siêng năng luyện tập.

“Xem ra hôm nay người khí sắc không tệ a!” Một thanh âm cắt đứt hồi tưởng của nàng, bên cạnh nàng, nhìn thấy Dục Vương đang đứng ở lối vào đình viện, hai tay vòng trước ngực nở nụ cười nhìn nàng, có lẽ là nghe được lời nàng vừa mới nói, khiến cho tâm tình của hắn phá lệ thư sướng.

Tiểu Lan sắc mặt căng thẳng, cuống quýt quỳ xuống.

Hắn giẫm chân phóng lên trước một bước đã đến trước mặt, Lâm Vũ sững sờ, lui về phía sau mấy bước, cúi thấp người thở dài: “Ta hôm nay cảm giác tốt lắm chút, đã phiền đại tướng quân phí tâm.”

Hắn bước một bước tới gần, nàng cũng từng bước lui về phía sau.

Ánh mắt hắn biến đổi, vươn một tay ôm lấy nàng lên, cười nói, “Cũng là như thế, hôm nay ta mang người đi ra ngoài chơi.” Cũng bất kể nàng có đáp ứng hay không, cứ như vậy đem nàng bế ra ngoài.

Lâm Vũ bị hành động đột nhiên này của hắn làm cho hoảng sợ, giãy dụa nói: “Hỗn đản, mau buông ta xuống!”

Hạ nhân đi ngang qua đều nhất nhất quỳ xuống, cũng nghe thấy lời nữ tử nói mà hoảng sợ. Nàng dám nói chuyện như vậy với đại tướng quân, phải biết rằng, tướng quân ở trong lòng bọn họ có địa vị cao quý, mọi người cũng không dám chống đối hắn, lại càng không dám nghĩ đến nàng chỉ là một nữ tử mà dám nói năng lỗ mãng ở trước mặt tướng quân như thế, nàng thật sự là ăn gan báo a, nhưng chộc giận tướng quân hậu quả nghĩ cũng không dám nghĩ nổi.

Lại nghe thấy tướng quân cười ha ha, “Ta mạn phép không buông!” Đã thấy nàng tức giận ánh mắt chiếu thẳng về phía hắn, hắn cúi đầu ở bên tai nàng thấp giọng nói: “Nếu người lại lộn xộn, cẩn thận miệng vết thương vỡ ra. Bất quá ta cũng không để ý người ở trên giường nằm thêm vài ngày nữa.” Ở trên giường nàng ít nhất cũng rất nghe lời.

Lâm Vũ khê cắn môi, đành chỉ chống cự, ở một chỗ cùng với hắn, nàng cảm giác mình có khả năng trở thành bạo nữ.

Thấy nàng im lặng nằm ở trong lòng, hắn hài lòng cười, đi đến tiền thính quát lớn: “Vân Cảnh, chuẩn bị ngựa!”

Hắn ôm nàng bước nhanh đến cửa phủ tướng quân, người gọi là Vân Cảnh là nam tử áo xám dắt một hắc mã cao lớn đã chờ ở nơi đó, Vân Cảnh đưa cho hắn một tấm áo choàng, hắn cầm lấy nhẹ nhàng phủ lên Lâm Vũ, rồi thoải mái nhảy lên lưng.

Vân Cảnh nhìn hắn, chần chờ nói: “Tướng quân, không cần chúng ta đi theo sao?”

Dục Vương lắc đầu, ôm chặt Lâm Vũ, kéo dây cương giục ngựa chạy về phía ngoài Biên thành.

Để lại mọi người trong phủ đang ghen hòng nhìn trân trối, đều là người nhìn ta ta nhìn người, hôm nay là mặt trời mọc từ phía tây sao? Bọn họ rất ít khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của tướng quân, nhưng hôm nay lại thấy đến mấy lần, đúng là kỳ tích a kỳ tích. Cô gái này quả nhiên không đơn giản!

Cảm giác được bên tai gió vù vù thổi tới, lập tức Lâm Vũ hơi hơi nhướng mắt nhìn nam tử trước mặt này, tuy rằng bộ dáng gần giống với mẫu thân khi còn sống, nhưng tính nết lại hoàn toàn bất đồng. Nàng có thể lý giải được loại tình huống này là do thời địa phong kiến, quan niệm nam tôn nữ ti, lại sinh ra lớn lên trong hoàn cảnh chủ nghĩa nam nhân, hướng chỉ hướng lại là một Vương gia nắm giữ quyền lực cùng vẻ vang, phản kháng, hay làm trái lại hắn mà nói đều là không cho phép. Có lẽ lúc bắt đầu, là cá tính độc đáo của nàng nhất thời hấp dẫn hắn, nhưng nàng tin tưởng mấy thứ này không đổi được hạnh phúc dài lâu, một ngày nào đó hắn sẽ cảm thấy chán ghét với dân nữ hèn mọn như nàng, cho nên, nàng chỉ cần ngoan ngoãn không chọc hắn, chờ đợi hồ ly trở về là tốt rồi. Nghĩ như vậy, nội tâm của nàng ngược lại cảm thấy bình tĩnh rất nhiều.

Dục Vương cúi mắt thấy nàng một bộ dạng ngoan ngoãn thuận theo, mừng rỡ không thôi.

Binh lính thủ thành nhìn thấy người cưỡi ngựa đến là đại tướng quân cũng không dám ngăn cản, nhưng đều ngóng cổ muốn nhìn một chút nữ nhân mà tướng quân đang ôm trong lòng là ai.

Hai khắc sau, bọn họ đã đến dưới chân một ngọn núi cao. Dục Vương ôm Lâm Vũ xuống ngựa, cũng đặt nàng xuống dưới. Nhìn thấy cảnh đẹp trước mắt, Lâm Vũ không khỏi cảm thán. Bầu trời xanh thăm bao la, núi xanh là một dãy trải dài mênh mông bát ngát, trên đỉnh núi còn có thể nhìn thấy tuyết trắng chưa tan. Dưới chân núi hoa cỏ phủ khắp, hoặc hồng hoặc vàng hoặc tím. Hoa nhĩ nở rộ xinh đẹp và kiều diễm như thế, trong bụi hoa thỉnh thoảng có hồ điệp (bướm) bay tới bay lui, nơi này giống như tiên cảnh chốn nhân gian khiến nàng không khỏi say mê trong đó. “Thật sự đẹp quá!” Cảm nhận từng đợt hương hoa, nhìn thấy hồ điệp bay lượn, nàng kim lòng không được cũng nhảy lên một tiểu khúc vui vẻ, trên mặt tràn đầy nét tươi cười.

Dục Vương lúc này, cứ như vậy ngơ ngác nhìn nàng, hắn chưa từng thấy qua nàng như vậy, cười đến hồn nhiên như vậy, động lòng như vậy. Thời khắc này nàng giống như một tiên tử rơi xuống nhân gian, nụ cười

xinh đẹp cùng khí chất linh động của nàng, thật sâu khắc ở trong tim hắn, cũng trở thành kỷ ức hắn vĩnh viễn không quên được.

Hắn lặng yên nhìn nàng, không đành lòng phá hư tâm tình tốt đẹp của nàng, chỉ bình tĩnh đứng ở nơi đó mỉm cười, trong mắt chứa đầy ôn nhu.

Một trận như vậy, Lâm Vũ quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của hắn, không khỏi căng thẳng trong lòng. Đợi Lâm Vũ cước bộ chậm lại, hắn nhẹ nhàng đến gần nàng, ôm lấy thân thể của nàng đi đến một bụi cỏ khá thấp ngồi xuống.

Ngồi ở trên đùi hắn, dán chặt lấy lồng ngực của hắn, nàng chỉ cảm thấy cả người không thích hợp, nhưng tạm thời nhịn xuống không nói gì.

Chỉ nghe thấy hắn ở bên tai nàng nhẹ nhàng thổi khí, ôn nhu nói: “Nơi này là nơi ta thích nhất. Nơi này không có quyền lợi phân tranh, không có máu tanh tranh đấu. Mỗi khi đến nơi thanh tịnh trong lành này khiến cho ta cảm thấy phiền não thế tục đều trở thành mây khói.” Chỉ là hắn không biết, vì sao lại mang nàng đến đây, có lẽ là hắn muốn nhìn thấy khuôn mặt tươi cười thuần chân (chân thật vốn có) của nàng, hắn không hy vọng nàng luôn mang mặt nạ với hắn.

Lâm Vũ gật gật đầu, cảm giác bị hơi thở mãnh liệt của hắn bao quanh, bên tai có điểm nóng lên, không khỏi nói: “Nơi này cũng là thiên đường của nhân gian! Ta cũng rất thích. Chỉ là nếu người có thể buông ra để cho ta tự mình ngồi ta sẽ càng thêm thoải mái.”

Dục Vương nhẹ nhàng cười, vén một nhánh tóc đen nhánh ra sau tai nàng mà vuốt vuốt, không nhanh không chậm nói: “Yêu cầu này của người ta cự tuyệt!”

Lâm Vũ xoay mặt trừng mắt hắn, “Mọi người đều nói người là Uy Vũ đại tướng quân làm địch nhân sợ hãi, trong mắt của ta người bất quá chỉ là tên đặng hảo sắc vô lại.”

Dục Vương hơi sững sờ, “Người nhìn ta như vậy?” Trên mặt tựa hồ biểu hiện ra một tia ủy khuất.

Ủy khuất cái gì? Nàng nói vốn chính là sự thật.

Chỉ thấy hắn thu hồi nét tươi cười, nghiêm túc nói với nàng: “Xem ra sau này chúng ta phải ở chung nhiều hơn, để cho người hảo hảo hiểu rõ ta một chút mới được.”

“Điều này không quan trọng!” Lâm Vũ khinh thường nói.

Đôi lông mày của hắn nhíu lại, ôm chặt lấy người nàng, “Người nói cái gì?”

Lâm Vũ cảm thấy cả kinh, đúng rồi, nàng vừa mới muốn nghĩ không cần chọc giận hắn, nhưng vì sao hắn lại có thể khơi mào ham muốn phản kháng của nàng. Nàng hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nói: “Ta là nói tướng quân thật sự không cần phải tiêu tốn nhiều tâm tư như vậy vì một nữ tử bình dân như ta.”

Dục Vương nheo mắt lại nhìn nàng, buông tay xuống, lạnh lùng nói: “Ta sẽ không buông tay! Người cũng không cần có ý đồ khiêu chiến tính nhẫn nại của ta.”

Nàng nhìn thẳng hắn, tận lực lấy giọng điệu bình thản nói: “Tướng quân, người cũng biết, tình yêu không phải dựa vào đoạt lấy, không phải dựa vào cưỡng quyền, tình yêu là phải lưỡng tình tương duyệt.” Đã lưỡng trước nói với hắn điều này hắn căn bản sẽ không thể hiểu, nhưng nàng lại không tự chủ được nói ra. Có lẽ là do diện mạo hắn lớn lên giống mẫu thân kiếp trước, đối mặt hắn, nàng lại có loại cảm giác quen thuộc không sao hiểu được.

Dục Vương nhìn nàng, trong con ngươi của nàng lóe ra ánh sáng chói mắt, hắn không nghĩ đến nàng sẽ suy nghĩ như vậy, nguyên lai điều nàng muốn là lưỡng tình tương duyệt. Hắn không phủ nhận cảm tình của chính mình đối với nàng đã dần dần sâu đậm, chưa bao giờ có một nữ tử có thể đả động đến trái tim của hắn, mà nàng lại làm được, lúc nàng đấu trí với sơn tặc, lúc nàng ngủ say, lúc nàng vô ưu vô lự nhảy múa, mọi thứ của nàng đã dần dần xâm chiếm trái tim của hắn.

Nàng không thích hắn sao, vậy hắn sẽ làm nàng thích hắn, hắn tin tưởng hắn có năng lực như thế!

44. Chương 44: Nhất Tiên Song Điều (một Mũi Tên Trúng 2 Con Chim)

Nhìn hoàng hôn chậm rãi buông xuống, làm cho núi xa như phủ lên một tầng âm u mờ mờ tối, đàn hồ điệp bay lượn dường như cũng mang theo chút mệt mỏi, đều bay lẫn vào trong bụi cỏ không thấy bóng dáng.

Lâm Vũ chỉ cảm thấy chính mình đã bị cảnh ảo đẹp đẽ này làm mê say, cũng không để ý đến đôi mắt sáng quắc của người kẻ sát ở phía sau mình. Hoàn hảo là người này chỉ động mắt, ngẫu nhiên cũng chỉ động tay một chút, nhưng chỉ giới hạn trên mái tóc của nàng. Nàng còn có thể chịu đựng được. Cứ như vậy, hai người đều có tâm sự, đều yên lặng không nói gì, lại tạo ra một vẻ đẹp hài hòa, dung nhập vào trong tiên cảnh này, đã hình thành một bức tranh thiên nhiên đẹp tuyệt trần.

Một trận thanh âm côn trùng kêu vang chói tai truyền đến, đem Lâm Vũ từ trong ảo tưởng tỉnh lại, nàng đã ngồi bao lâu? Hắn vẫn như vậy cùng nàng? Vừa định nói chuyện, lại nghe người phía sau ôn nhu nói: “Đói bụng sao? Chúng ta trở về đi.”

Lâm Vũ gật gật đầu, muốn đứng lên, thân thể lại thành linh bị hắn ôm ngang lên, Lâm Vũ không khỏi cau mày nói: “Ta tự mình lên ngựa.”

Dục Vương ha ha cười, “Miệng vết thương của ngươi vừa khép lại, không cần cạy mạnh.” Nói xong thoải mái nhảy một qua một cái đã lập tức nhảy lên lưng ngựa.

Gió đêm vù vù thổi qua bên tai Lâm Vũ, Lâm Vũ không khỏi rung mình, thân thể co lại. Dục Vương thấy thế, vội vàng ôm chặt, nhanh chóng kéo áo choàng trên người nàng kín lại, lại giục ngựa chạy chậm lại. Thấy thiên hạ trong lòng từ từ nhấm hai mắt đi vào giấc ngủ, khỏe miệng của hắn hơi hơi nhếch lên, trong lòng trào dâng một cổ nhu tình.

Đi vào cổng thành thì binh lính thủ thành nhìn thấy người đến là đại tướng quân, hắn lại còn ôm ấp một người, vừa định lớn tiếng thi lễ bày tỏ thái độ vô cùng sùng kính đối với vị tướng quân này, đã thấy tướng quân lạnh lùng đặt ngón tay lên trên môi với hắn, hắn sợ tới mức lập tức quỳ xuống cảm tạ. Sau khi tiếng vó ngựa đi xa, nhìn bóng lưng cao lớn xa dần trên lưng ngựa kia, binh lính không khỏi âm thầm phỏng đoán, rốt cuộc là hạng người gì mà có thể được đại tướng quân coi trọng như thế? Nghi hoặc tự hỏi, nhưng lại trở thành chủ đề trà dư tửu hậu (ý chỉ những chủ đề nói chuyện phiếm trong những quán trà rượu) của nhân dân Biên thành trong thời gian sắp tới.

Trở lại trong phủ, hạ nhân đã chuẩn bị xong bữa tối. Nhìn một bàn phong phú cao lương mỹ vị này, làm cho Lâm Vũ đang có chút đói bụng không khỏi tăng thêm khẩu vị. Dù nói thế nào cũng không thể bực đãi mình, không phải sao? Thấy Dục Vương Động đưa, nàng cũng không chút khách khí bắt đầu ăn. Cũng không để ý tới Dục Vương, nàng chỉ lo cúi đầu chuyên tâm đối phó với đồ ăn trong chén, lại phát hiện mỹ vị trong bát chất càng ngày càng cao. Vừa nâng tầm mắt, đã nhìn thấy Dục Vương vẻ mặt hứng thú nhìn nàng, miệng xấu xa cười, “Ăn nhiều một chút, nhiều thịt một chút ta ôm cũng thoải mái hơn.”

Lâm Vũ liếc mắt, không để ý tới hắn nói xằng nói bậy, tiếp tục ăn cơm. Nàng cũng không muốn bởi vì một câu của hắn mà phá hư tâm tình tốt ăn cơm nàng, dù sao, thức ăn là vô tội.

Cơm nước no nê, Lâm Vũ hài lòng đứng lên, đã thấy Dục Vương đi đến trước mặt nàng, Dục Vương vươn hai tay ra. Nàng nhanh chóng lui ra phía sau, người này có phải ôm nàng thành nghiện rồi hay không? Thấy người hầu xung quanh đều đã không thấy bóng dáng, nàng giương mắt nhìn thẳng hắn, lạnh lùng nói: “Ta tự mình trở về, không cần làm phiền tướng quân.”

Thấy hắn vẻ mặt kinh ngạc, nàng vội vàng đi ra cửa phòng, mới vừa đi được vài bước, dường như nghĩ đến điều gì nên ngừng lại, quay sang nói: “Cảm ơn người hôm nay mang ta đi ra ngoài ngắm cảnh đẹp, cũng cảm ơn người tối nay đã khoản đãi.” Nói xong cũng không quay đầu lại mà đi về phía trước.

Để lại Dục Vương một mình đứng ở nơi đó, yên lặng nhìn bóng dáng của nàng thật lâu sau, trong ánh mắt lóe ra những đốm lửa khó hiểu.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Vũ vừa đứng dậy, đã nghe Tiểu Lan kêu lên: “Cô nương, thời tiết bên ngoài rất tốt đó!”

Thấy trong nụ cười của Tiểu Lan có một tia khả nghi, nàng kinh ngạc đi ra cửa phòng. Đột nhiên ánh mắt sáng lên, chỉ thấy trong viện ngập tràn đủ sắc màu của hoa, nở rộ rực rỡ. Gió nhẹ nhàng thổi, mùi hoa bốn phía, ong mật cùng hồ điệp ở trong bụi hoa lượn lờ, làm người ta say mê. Trong vòng một đêm, nơi này đã biến thành vườn hoa! Lâm Vũ không khỏi bội phục năng lực hành động của tên kia.

Đang trầm tư, một người đã đi đến phía sau nàng, ôn nhu nói: “Thích không?”

Không xoay người, Lâm Vũ đi đến trước một chậu hoa lan, nhìn danh bài trường đình tổ (1 tấm gỗ ghi tên các loài hoa thường được treo trên gốc hay thân cây), thản nhiên nói: “Cái gọi là U Lan trong cốc, Phù Dung trong nước. Hoa đẹp nhất, là đóa hoa được nở rộ giữa thiên nhiên không gò bó. Nếu cưỡng chế ngắt lấy nó, đặt trong phòng, ngược lại làm cho nó mất đi vẻ linh tính cùng tự nhiên biểu lộ của phương hoa.”

Dục Vương nhìn nàng dáng người nhu nhược, hôm qua nghe nàng cùng nha hoàn ở trong viện nói, hần liền ngầm sai người lấy ít hoa lại đặt trong viện, hần muốn cho nàng mỗi ngày đều có thể nhìn thấy điều gì đó tốt đẹp, lại không nghĩ rằng nàng thế nhưng sẽ nói như vậy. Bề ngoài của nàng mặc dù giống đóa hoa kiêu diễm vô song, nhưng nội tâm còn cứng rắn so với tảng đá. Nàng nói lời này, là có ám chỉ cái gì hay không?

Không muốn lại tiếp tục đề tài này, Dục Vương chuyển đề tài, nhân tiện nói: “Hôm nay ta dẫn người đi dạo phố xá.”

Lâm Vũ xoay người nhìn hần: “Đại tướng quân sao lại rảnh rỗi như vậy?” Chẳng lẽ Vương gia hần đóng ở biên quan công việc thường ngày chính là bận rộn sống phóng túng?

Dục Vương một phát bắt được tay nàng, tức giận nói: “Người muốn tạo ra khoảng cách với ta như vậy sao?” Tuy rằng có rất nhiều công việc, nhưng hần vì có thể làm cho nàng vui vẻ, đều tạm thời đem công việc ném qua... một bên, cái này cũng có nghĩa là cả tối nay hần phải thức trắng đến tận đêm khuya. Nhưng phần ý tốt này của hần lại bị nàng xem thành lòng lang dạ thú.

Tránh đi ánh mắt bức người của hần, Lâm Vũ thản nhiên trả lời: “Tướng quân giống như nhạn (chim nhạn), dân nữ tựa như cá, sách nói ‘ngư nhạn bất tương kiến’ (cá nhạn không cùng chung), làm gì phải khổ sở ép buộc ở cùng một chỗ?”

Nghe xong lời của nàng, đột nhiên bắt lấy tay nàng kéo về phía trước, nàng liền rơi vào trong lồng ngực của hần. Ôm thật chặt thân thể của hần, cảm giác được hô hấp của hần dồn dập, tựa hồ đang kiềm nén điều gì đó, nhưng vẫn không có nói gì.

Lâm Vũ bị hần ôm vào trong ngực, cũng không nói thêm gì nữa. Nàng có dự cảm, nếu nàng nói thêm một câu nữa thôi, có lẽ hần sẽ gấp làm ra việc gì đó vượt quá mức. Ở ngay miệng cộp thể này, nàng vẫn là không nên phân định quá mức rõ ràng. Thẳng cho đến khi hần hơi thở vững vàng, nàng mới nhẹ nhàng giã hần ra.

Nhưng bàn tay đang nắm vẫn không có buông ra, hần trầm giọng nói: “Chúng ta đi ra ngoài một chút!” Khẩu khí kiên định không cho phép nàng cự tuyệt.

Lâm Vũ thở dài, đi theo hần ra cửa sân.

“Nghe nói, đại tướng quân vì khiến giai nhân cười, đã không tiếc một số tiền lớn cho người suốt đêm từ Tây Vực lấy ít hoa quý mang về đây?” Trong quán trà một người hưng trí bưng bưng bàn về đề tài sốt dẻo nhất trong thành trong những ngày gần đây.

“Đó là, huynh đệ nhà ta đúng là bị phái đi tìm.” Tên còn lại uống ngụm trà không nhanh không chậm nói.

“Lại không biết là bậc tuyệt sắc nào, mà có thể làm cho đại tướng quân của chúng ta coi trọng như thế.” Người nọ nghiêng đầu, tựa hồ đang tưởng tượng về dung mạo mỹ nhân.

“Đúng vậy a, trước mắt tướng quân chưa cưới vợ, nhưng hần là đối tượng mà các tiểu thư quan gia ở kinh thành chú ý a, lại không nghĩ đến lại ở tại nơi Biên thành nơi này mê đắm một mỹ nhân, lúc này phải làm cho các cô nương muốn gả đau lòng không thôi.” Mọi người uống trà, cũng không khỏi thở dài, nghĩ rằng

vì sao chính mình không có mạng đào hoa tốt như vậy , lại càng thêm hứng thú sâu sắc đối với người trong phủ tướng quân kia.

Trong một góc sáng sửa ở quán trà, ngồi bốn người, ba nam một nữ. Bọn họ mặc phục sức dị tộc, một bên thưởng thức trà một bên yên lặng nghe mọi người nói chuyện. Ngẫu nhiên có ít người nhìn về phía bên này, đối với nàng kia lộ ra ánh mắt kinh diễm, lại bị một người ánh mắt lạnh như băng làm cho sợ tới mức quay đầu lại.

Trong bốn người này, có một người tuy cúi đầu trầm tư yên lặng, lại làm cho người khác cảm giác được toàn thân hần tẩn mát ra một loại khí tức nghiêm nghị, vừa nhìn cũng đã biết hẳn là thủ lĩnh trong bốn người này. Nhưng ánh mắt hắn âm trầm, chỉ chăm chú uống trà, nghe người khác bàn về chuyện của mỹ nhân kia, trong đầu lại bị một bóng dáng che lấp, hẳn không khỏi than nhẹ: trên đời này có bao nhiêu tuyệt sắc mỹ nhân? Lại không bì kịp một góc của nàng.

Đi ở trên phố , Lâm Vũ có thể cảm giác được ánh mắt của mọi người đều nhìn chằm chằm chính mình, may mắn là trước khi ra cửa Dục Vương đã mang cho nàng cái nón có khăn che mặt, nếu không bọn họ quả thật không biết nên đối mặt với trường hợp như vậy thế nào. Dù sao, ở cùng một chỗ với ngọn núi lớn thế này, dù có ở đâu cũng đều sẽ trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Bất quá, người dân Biên thành mặc dù lòng hiếu kỳ đối với nàng lên đến mười hai vạn phần, nhưng lại ngại có đại tướng quân che chở, đều thực tự giác nhường ra một con đường cho bọn họ. Chính là, tiếp theo lại tiếp theo, đám người vây xem ở bên cạnh dần dần tăng lên càng nhiều, nàng càng ngày càng cảm giác được bọn họ là đang điều phố thị chúng. Trong ánh mắt những người đó có tò mò, có hèn mọn, có hưng phấn, có đánh giá, khiến cho nàng cả người không được tự nhiên. Nàng cuối cùng rút ra được một kết luận, về sau có đánh chết ta không cùng hắn ra ngoài.

Hắn dường như cũng cảm giác được không hay lắm, kéo tay nàng nắm lấy, nhẹ giọng nói: “Thực xin lỗi. Lần sau ta nhất định dịch dung rồi mới mang người đi ra ngoài.” Bình thường, khi hắn ra ngoài đi dạo phố cũng không có gặp trường hợp như vậy, thật không nghĩ tới mọi người lại cảm thấy hứng thú đối với nữ nhân của hắn như thế.

Lâm Vũ lắc đầu, “Về sau ta ở trong phủ đánh đàn đọc sách giết thời gian cũng tốt rồi, tướng quân cũng không cần lo lắng mang ta ra ngoài.”

Hắn kéo nàng ngừng lại, trong ánh mắt mang theo một loại bất đắc dĩ, há miệng muốn nói, lại nghe một tiếng hét to truyền đến: “Các vị đại gia, nếu có ai có thể bắn trúng ngọc bích thạch này, chẳng những có thể có được bảo thạch, còn có thể hôn lên mặt U Lan cô nương của Hương Phấn các chúng ta.”

Một tòa lầu gỗ nhỏ cách đó không xa treo đầy đèn lồng màu đỏ, một đại hán (chỉ những người đàn ông ta cao vạm vỡ) áo xám ở trước lầu lớn tiếng hét, nơi dễ nhìn nhất trên lầu lộ ra một con người giống như Ngọc Thạch, đứng bên cạnh bảo thạch là một người nữ tử mặc quần áo màu hồng, chỉ thấy nàng che mặt, lộ ra đôi mắt vô cùng thanh lệ, làm cho người nhìn thấy phải chìm vào mê say.

Nghe được âm thanh hét to đó, lại nhìn đến nữ tử xinh đẹp thần bí trên lầu gỗ kia, đám người lập tức xông xao, một số người đã muốn lập tức hướng Hương Phấn các kia mà đi đến.

“Đây là cô nương mà hai ngày trước mới đến Hương Phấn các sao? Nghe nói còn chưa khai bao (cái này, e hèm.. nghĩa là lần đầu tiên ý) đâu.” Mọi người nhỏ giọng nghị luận.

“Nhìn thần sắc có lẽ xuất thân là quan gia tiểu thư (con gái nhà quan) sa sút a, ai, đáng tiếc đáng tiếc.”

Lực chú ý của mọi người rất nhanh đã bị chuyển dời đến trên người cô nương Hương Phấn các kia, dù sao đó là người mà họ có thể nhìn có thể chạm, mà người bên cạnh tướng quân này lại không thể chạm đến được.

Lâm Vũ nhìn cô nương trên lầu gỗ kia, hưng phấn nói: “Chúng ta đi lấy ngọc bích thạch xuống đây đi.” Cô gái kia nói chung cũng là người đáng thương, nàng không ngại hắn đến làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Dục Vương nhướng lông mày lên, “Người thích bảo thạch kia? Trong phủ có rất nhiều, trở về lại chọn!”

Nói xong kéo nàng đi về hướng khác.

Lâm Vũ quay đầu lại nhìn nữ tử ánh mắt u oán trên lầu kia, thở dài nói: “Chúng ta đi nhìn xem được chứ?”

Dục Vương thấy nàng kiên trì lần nữa, liền bất đắc dĩ kéo nàng đi đến dưới lầu Hương Phấn các.

Không quá một khắc đồng hồ, dưới lầu Hương phần các đã tụ tập không ít người, xem ra giống như là mua bán lỗ vốn, nhưng vô hình đã đề cao sự nổi tiếng của Hương Phần các cùng giá trị con người của cô nương kia.

Sớm đã có người thử bắn vài cái, nhưng đều nhìn Thạch than thở. Bảo thạch kia đặt ở góc độ cùng độ cao rất khó, thật sự là hết sức xảo quyết.

Ước chừng qua nửa canh giờ, có vài chục người bắn, nhưng đều là người cao hứng mà đến, mất hứng mà về.

Lâm Vũ không khỏi hỏi Dục Vương bên cạnh : “Nếu để tướng quân ra tay, sẽ là như thế nào?”

Dục Vương chỉ thản nhiên nhìn lướt qua bảo thạch kia, khinh thường nói: “Đương nhiên không đáng kể.” Hắn không phải là không chú ý tới ánh mắt của nàng kia vẫn luôn nhìn hắn, chính là hắn đã có người trong lòng, ánh mắt của hắn chỉ vì một mình nàng mà dừng lại.

Lúc này một thanh âm bình tĩnh vang lên: “Bảo thạch này bất quá cũng chỉ như vậy.”

Lâm Vũ quay đầu lại, lại nhìn thấy một gương mặt quen thuộc xuất hiện trước mắt, một thân cẩm bào Mạc Bắc quốc bình thường, tóc đen thật dài tùy ý buộc lại phía sau, khuôn mặt tuấn mỹ trẻ trung cũng khó át đi được tư thế oai hùng bừng bừng phần chân của hắn. Hắn đứng ở nơi đó, ánh mắt cao ngạo cũng đang di chuyển qua lại trên người nàng cùng Dục Vương.

Một vài người quay lại nhìn thấy hắn một bộ dáng dừng dừng, thanh âm buồn bực nói : “Đừng xuất khẩu cuồng ngôn, nếu không ngươi tới thử xem!”

Khóe môi nam tử thoáng hiện một chút cười nhạt, tiếp nhận một cây cung thủ hạ đưa lên, không tiếng động mà tiến đến gần Lâm Vũ, kéo cung thoáng thử một chút, liền ngắm chuẩn vào bảo thạch kia mà vung tay kéo. Chỉ nghe “Vút” một tiếng, tên rời cung mang theo kinh lực bắn ra, theo chiếc khăn che mặt của Lâm Vũ nhanh chóng vút qua, cái khăn che trên mặt bị gió thổi do lực đạo của tên bay đi mà nhẹ nhàng phất lên, ánh mắt nam tử nhìn chăm chăm vào nàng trong phút chốc thất thần.

Chỉ nghe một trận hoan hô truyền đến, “Trúng!”

Nam tử thản nhiên nhìn bảo thạch kia rơi xuống , hiên ngang thích thú.

45. Chương 45: Thích Khách

Thành quả của một ngày đi dạo phố cũng là hai tay trống trơn. Dù sao, nhìn thấy mọi người chú ý như vậy bọn Lâm Vũ cũng không mua được gì. Nhưng nàng thực may mắn là chính mình mang theo cái khăn che mặt, nếu không ở trong Hương Phần các gặp phải Kim Khang, thật không biết nên nói rõ ràng với hắn như thế nào.

Trở lại trong phủ, Dục Vương liền đem chút độc còn lại trên người nàng, phương thuốc cùng sách thuốc nàng bình thường vẫn hay ghi lại cùng với ngọc bội, những vật này đưa cho nàng.

Màn đêm buông xuống, sau khi vội vàng ăn xong bữa tối, Dục Vương liền trở lại thư phòng bắt đầu một ngày xử lý những sự việc chồng chất.

Ngồi một mình dưới ánh trăng, nắm trong tay một chiếc ngọc bội tinh xảo có khắc Phượng Hoàng. Đây là Tử Minh đưa cho nàng, nàng vẫn đeo ở trên người. Trước đó vài ngày bị sơn tặc làm bị thương rồi bị người trong phủ tướng quân nhân lúc tắm rửa thay quần áo lấy đi, hiện tại Dục Vương đem nó trả lại cho nàng.

Đây là một mảnh mỹ ngọc thượng đẳng, dân chúng bình thường sẽ không có được thứ quý giá như thế. Có lẽ Dục Vương sẽ có điều ngờ vực vô căn cứ, nhưng thực may mắn là hắn dường như không có tiến hành đi điều tra.

Lúc ấy hần tự mình đem những thứ này đưa cho nàng, đã thấy nàng cầm ngọc bội kia, trong mắt hiện ra một bộ dáng ôn nhu, Dục Vương ghen tị thiếu chút nữa muốn đem nó đoạt lại. Nàng chưa từng đối với hần ôn nhu qua?

Ánh trăng liêu nhân, Lâm Vũ hướng về phía Minh Nguyệt âm thầm cầu nguyện, hi vọng bọn họ đều có thể bình an.

“Cô nương, đây là đàn ngọc tướng quân phái người đưa tới.” Chẳng biết từ lúc nào Tiểu Lan đã ở phía sau nàng, ôm đàn ngọc thấp giọng nói.

Lâm Vũ xoay người, nhìn đàn cổ đất tiền kia, trong lòng không khỏi thở dài. “Người trước đặt nó ở trên bàn đá đi.” Người này thật đúng là đối với nàng có cầu tất ứng, nhưng nàng lại không thể đáp lại tình ý của hần. Động đến hoàng đế đã là điều nàng không muốn, nàng càng không muốn lại tiến đến một Vương gia.

Nhìn Tiểu Lan nhanh nhẹn đem đàn ngọc để xuống trên bàn, nàng trong lúc lơ đãng thấy được đôi bàn tay thô ráp kia của nàng, liền thuận miệng hỏi: “Tiểu Lan, người trước kia làm cái gì?”

“Cô nương không biết, nô tỳ trước kia từng là nha hoàn của Thái Thú Biên thành, chuyên môn hầu hạ đại tiểu thư nhà Thái Thú.” Tiểu Lan chớp mắt trả lời.

Nhìn ánh mắt nàng một bộ dáng ngây thơ, Lâm Vũ gật gật đầu: “Ở nhà Thái Thú thường xuyên phải làm rất nhiều việc? Có mệt không?”

Tiểu Lan cười nói: “Không mệt, giống như hầu hạ Lâm cô nương vậy thôi.”

Lâm Vũ ngừng lại một chút, chỉ giống như vô ý nói, “Uh, người trước lui ra đi.” Yên lặng nghe tiếng bước chân phía sau, lại phát hiện vẫn là lặng yên không một tiếng động, lòng nghi ngờ càng thêm sâu. Không quay đầu, Lâm Vũ ngồi vào trước bàn đá, nâng tay, phủ lên đàn ngọc.

Giai điệu vang lên, âm thanh giống như thanh u, lại như ngâm nga. Thản nhiên dưới ánh trăng, một đạo thân hình xuất trần, thanh nhã phiêu dật, lông mi đen dày rủ xuống, đọng lại một cỗ thâm tình, ngón tay nhẹ nhàng vũ động trên dây cầm, một khúc âm thanh cao lịch sự tao nhã từ đầu ngón tay vang lên, giống như tiên khúc. Gió đêm từ từ thổi tới, tiếng đàn lưu chuyển cao vút, bộc lộ ra tình cảm vương vấn người tấu khúc.

Là ai? Khiến cho nàng nhớ mãi không quên như thế? Dục Vương một mình đứng ở cửa viện, lẳng lặng nhìn bóng lưng của nàng, trong lòng chỉ cảm thấy từng đợt co rút đau đớn. Lấy gia thế bối cảnh của hần, tài cán bên ngoài, hần muốn nữ nhân nào không phải dễ như trở bàn tay hay sao? Nhưng chỉ duy nhất đối với nàng, hần lại không có biện pháp nào. Ở trên người nàng hần dường như thấy được rất nhiều điều gì đó tương tự với mẫu thân, độc lập của nàng, tài tình của nàng, hết thảy của nàng đều làm cho hần tâm động không thôi, trên người của nàng rốt cuộc còn có một mặt gì mà hần không biết, hần rất muốn chậm rãi vạch trần, đem nàng hiểu biết thấu triệt. Bất luận thân phận chân thật của nàng rốt cuộc là ai, bất luận nàng trước đây đã có người trong lòng hay không, hần chỉ xác định một điều, hần sẽ không buông tha.

Dưới ánh trăng, nàng khảy lên tiếng đàn mang theo những tâm sự trong lòng, hần nghe mà như bị hấp vào mê tình. Hần cứ như vậy yên lặng nhìn nàng, tấu một khúc lại một khúc, nhưng không tiến lên quấy rầy, mãi cho đến khi nàng xoay người đi vào nhà.

“Có thích khách! Có thích khách!” Từng tiếng hò hét truyền đến, đem Lâm Vũ từ trong giấc ngủ mơ bừng tỉnh.

Nàng nhanh chóng mặc quần áo tử tế xuống giường, lại nghe thấy trong viện đã có từng đợt tiếng bước chân dồn dập. Nàng vừa đi về phía trước vài bước, đã có người nhanh chóng gõ cửa phòng nàng, “Lâm cô nương, chúng ta muốn vào trong!”

Trong nội tâm nàng kinh ngạc, đi tới mở cửa nói: “Vào đi!”

Chỉ thấy mọi người cầm cây đuốc, đi đầu là Vân Cảnh thản nhiên nhìn nàng liếc mắt một cái, khom người nói: “Cô nương, tối nay trong phủ có thích khách. Có người phát hiện thích khách kia chạy vào nơi này của cô. Chúng ta muốn vào để tìm bắt.” Nói xong ôm quyền làm lễ, “Xin lỗi, cô nương!”

Lâm Vũ vẫn quan sát người ở chung quanh, thấy bọn họ đều là vẻ mặt hồ hững nhìn nàng, tựa hồ đã đem nàng trở thành thích khách. Trong lòng mặc dù buồn bực, cũng bất động thanh sắc kiềm nén xuống dưới, nhìn thẳng Vân Cảnh nói: “Người cứ việc soát đi!” Nàng vốn là ăn nhờ ở đậu, lại tỏ vẻ xa cách với Dục Vương, những thuộc hạ kia phỏng chừng đối với nàng đã có phê bình kín đáo. Lúc này nàng chỉ có thể ẩn nhẫn, nàng một thân trong sạch, không thẹn với lương tâm.

Vân Cảnh mang theo binh lính đảo lung tung trong phòng Lâm Vũ, bỗng nhiên một người kêu lên một tiếng: “Soát ra rồi!”

Lâm Vũ căng thẳng trong phòng, xoay người lại vừa thấy, người nọ tay cầm một phong bản vẽ đi đến trước mặt Vân Cảnh đưa ra, Vân Cảnh vừa thấy, lạnh lùng nói, “Tư Mã cô nương, đặc tội.” Nói xong tay cũng phát lên, “Đem nàng bắt lại cho ta!”

Lâm Vũ chợt lóe ánh mắt hung ác, “Ta muốn gặp đại tướng quân!”

Nàng nhìn thẳng hắn, một dáng vẻ cương trực làm cho người ta không dám xem thường, bọn binh lính ngậy ngốc hơn phân nửa, thu tay lại nhìn Vân Cảnh.

Vân Cảnh đang do dự, chỉ nghe phía sau truyền đến một âm thanh uy nghiêm: “Vân Cảnh, đem bản vẽ kia đưa cho ta! Các người tất cả lui ra!”

Dục Vương bước lên bậc thềm đi vào.

Người ngoài đã rời đi, Dục Vương tướng đóng cửa ngoài, nhìn nàng thân nhiên nói, “Người muốn giải thích thế nào?”

Lâm Vũ lại nhẹ nhàng cười, “Thông minh như người phải biết việc này cũng không đơn giản như thế. Người này đối với tất cả trong phủ đều rất quen thuộc, chỉ là ta không nghĩ ra hắn vì sao phải giả họa cho ta.”

Dục Vương đến gần nàng, hắn nghĩ nàng lúc này sẽ khóc lóc hướng hắn tố khổ, lại không nghĩ rằng nàng sẽ bình tĩnh phân tích vấn đề như thế. Bàn tay vươn ra lại không có lực hạ xuống, ngược lại thả lỏng phía sau, híp mắt nhìn thẳng nàng nói: “Bây giờ tang chứng đều đã lấy được, quả thật đối với người rất bất lợi! Mấy ngày nay người ở chỗ này thật tốt, chờ ta thẩm tra rõ ràng sau đó sẽ định đoạt!” Nói xong liền phát tay áo xoay người rời đi.

Liên tục vài ngày, Lâm Vũ đều bị hạn chế ở trong sân không thể ra cửa, chỉ cần nàng đi tới cửa, đều có hộ vệ đi ra mời nàng trở về. Đối với điều này, nàng thật ra cũng không có câu gì oán hận, cả ngày ôm sách ở trong sân gặm, hoặc là tưới nước cho hoa, mà Dục Vương cũng không biết bận việc gì, không hề xuất hiện, Lâm Vũ cũng vui vẻ thanh nhàn.

Làm nàng hưng phấn là, những hoa này đều là giống quý hiếm, có chút còn có dược hiệu. Đem chúng trộn lẫn với một liều lượng bất đồng, lại có khả năng trở thành một ít độc dược. Đây là bản lĩnh từ hồ ly mà học được, nàng lập tức bắt chước điều chế ngay lúc đó. Dù sao, nàng cũng không biết thích khách kia còn có thể sẽ quay trở lại chốn cũ hay không.

“Cô nương, người đang ở đây làm cái gì?” Tiểu Lan vẻ mặt nghi ngờ nhìn nàng đem phấn hoa đựng vào trong hộp.

Lâm Vũ cẩn thận đảo đảo phấn hoa, không nhanh không chậm trả lời: “Ta đang phối dược.” Thứ này cũng phải cẩn thận, hồ ly từng nói cho nàng biết cùng một loại phấn hoa khác để cùng một chỗ lại chính là kịch độc, nàng ở trong lòng thầm nghĩ, nếu Dục Vương biết nàng đang chế độc dược không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

“Ai, tướng quân cũng thật là, biết rõ cô nương là một nữ tử tay không nhắc nổi tác sát, tại sao lại có liên quan cùng thích khách chứ!” Tiểu Lan lắc đầu giận dữ nói, hiển nhiên đối với việc Lâm Vũ làm trước mắt không có bất kỳ hứng thú.

“Thanh giả tự thanh, huống chi ta ở trong này cũng không còn phải gì đó không muốn gặp a.” Phấn hoa chuẩn bị tốt, Lâm Vũ nhẹ nhàng đem lọ phủ lên, đóng lại.

“Nói cũng đúng, nói vậy tướng quân đối với cô nương cũng là một mảnh thâm tình, chính bởi vậy mà sự tình ở đây, mà không biết tướng quân xử lý như thế nào.”

Lâm Vũ quay đầu lại nhìn nàng, cười nói, “Ta cũng không sốt ruột, người sốt ruột cái gì. Đúng rồi, hôm nay giúp ta mua ít bình lại đây.”

“Dạ!”

Nhìn bóng lưng nàng rời đi, Lâm Vũ lẩm bẩm: là nàng sao? Nhưng nàng vì sao phải như vậy?

Ở chợ, Tiểu Lan đi đến trước một quầy hàng, dựa theo yêu cầu của Lâm Vũ mua ít bình, nàng không rõ Lâm Vũ mấy ngày nay sao có thể trôi qua an nhàn như thế. Lời mọi người trong phủ chê bai Lâm Vũ cũng không phải là nàng không có nghe được, chính là Lâm Vũ phản ứng giống như người không có chuyện gì, làm nàng không khỏi đối với nàng ấy sinh ra một loại tình cảm kính nể. Chính là, nàng cùng nàng ấy nhất định là quan hệ lợi dụng cùng bị lợi dụng.

Mua xong bình, nàng nhìn chung quanh một chút, xác định không ai theo dõi, liền lặng lẽ đến gần một hẻm nhỏ, nơi đó sớm đã có một người lẳng lặng chờ.

Tiểu Lan nhìn thấy người nọ, hoảng sợ, vừa định quỳ xuống, lại bị người nọ ngăn cản. Nàng sợ hãi nói : “Không biết hoàng tử đến, tiểu nhân chưa kịp nghênh đón, xin thứ tội!”

Vị hoàng tử kia không nhịn được nói: “Việc này không cần chấp nhất, người nói mau đi.”

Tiểu Lan gật gật đầu, “Thuộc hạ đã tra rõ nơi để bản vẽ kia. Sẽ không bị lừa giống như lần trước.”

Hoàng tử kia nói: “Cũng coi như người thông minh, lần trước phát hiện là giả, trốn không thoát liền đúng lúc vu oan giá họa, nhưng cũng đã thảo kinh xà. Lần này hành động, nhất định phải chu toàn.”

Lỗi tai Tiểu Lan có chút nóng lên, cúi đầu không dám giương mắt nhìn hắn, thanh âm buồn bực nói: “Thuộc hạ hiểu được.”

Lại nghe hắn nói: “Tiểu tử Dục Vương đó thật sự là xảo hoạt, lần này nhất định phải vạn phần cẩn thận.” Nói xong đến gần nàng, ở bên tai nàng cúi đầu nói gì đó, cũng không để ý nàng đỏ mặt, nói xong xoay người rời đi.

Để lại một mình Tiểu Lan, ngơ ngác nhìn bóng lưng của hắn, yên lặng nhớ kỹ: Tam hoàng tử.

46. Chương 46: Điệp Hồ Ly Sơn

Vào đêm, Lâm Vũ lặng lẽ đem độc dược đã chuẩn bị tốt bỏ vào trong ngực. Từ sau chuyện thích khách lần trước kia, nàng quyết định nhất định phải có thể tự bảo vệ mình. Những độc chất này là thuốc có tác dụng hôn mê, cũng có loại khiến kẻ khác thất khiếu chảy máu mà chết. Đương nhiên, giải được nàng cũng đã chuẩn bị tốt.

Tối nay tâm thần nàng luôn có chút không yên, tựa hồ cảm giác có việc sẽ phát sinh. Nằm ở trên giường, tay nàng không tự giác đặt ở trong lòng, trong phòng yên lặng ngay cả một cây kim rơi xuống cũng đều có thể nghe thấy, nhưng nàng một chút buồn ngủ cũng đều không có, trong đầu nổi lên phán đoán lung tung gì đó.

Cửa sổ mở rộng ra, gió đêm từ từ thổi vào, mang theo từng trận hương hoa, khiến cho hương khí tươi mát thanh nhã đã tràn ngập toàn bộ căn phòng.

Dẫn thân vào cuộc sống này cũng đã hơn hai năm. Ở trong này nàng gặp được người cùng mình tương thích làm bạn, ôn nhu như nước - Tử Minh, tài hoa hơn người phong lưu phóng khoáng - Hàn Dư, lớn mật quả cảm bình tĩnh cơ trí - hoàng đế, cá tính độc đáo cùng trải qua hoạn nạn - Lệnh Hồ Diệp (Diệp ca của ta a > o <), = “ còn = “ có = “ chiến = “ công = “ hiển = “ hách = “ bá = “ đạo = “ cương = “ nghị = “ - = “ dục = “ vương = “ này, = “ những = “ người = “ này = “ ở = “ trong = “ lòng = “ nàng, = “ đều = “ chiếm = “ giữ = “ phân = “ lượng = “ hoặc = “ nặng = “ hoặc = “ nhẹ = “ đối = “ với = “ hàn = “ dư, = “ nàng = “ chỉ = “ có = “ thể = “ nói = “ thật = “ có = “ lỗi, = “ nàng = “ hi = “ vọng = “ hán = “ có = “ thể = “ dần = “ lãng = “ quên = “

nàng,=" cùng=" thể=" tử=" của=" hấn=" có=" cuộc=" sống=" hạnh=" phúc;=" đối=" với=" hoàng=" đế,=" nàng=" chỉ=" có=" thể=" lựa=" chọn=" rồi=" đi,=" mặc=" dù=" tình=" cảnh=" trước=" khi=" chia=" tay=" hoàng=" đế=" ôm=" nàng=" thật=" chặt=" như=" vậy,=" nghiêm=" túc=" nói=" muốn=" chờ=" nàng=" trở=" lại=" vẫn=" còn=" rõ=" mòn=" một=" trước=" mắt,=" nhưng=" hoàng=" cung=" vĩnh=" viễn=" là=" nơi=" hắc=" ám=" phúc=" tập=" nhất,=" nàng=" không=" hy=" vọng=" đem=" tuổi=" trẻ=" của=" mình=" để=" vui=" đầu=" vào=" trong=" chiến=" tranh=" cùng=" một=" đám=" nữ=" nhân=" tranh=" giành=" tình=" nhân;=" đối=" với=" hồ=" ly,=" hấn=" chính=" là=" muốn=" nàng=" làm=" đồ=" đệ=" của=" hấn,=" nhưng=" hấn=" cũng=" nói=" muốn=" nàng=" đi=" theo=" hấn=" một=" đời=" một=" kiếp,=" nhưng=" đến=" bây=" giờ=" nàng=" vẫn=" còn=" không=" rõ=" ràng=" nên=" xử=" lý=" vẫn=" đề=" này=" ra=" sao;=" đối=" với=" dục=" vương,=" có=" việc=" của=" hoàng=" đế,=" nàng=" không=" muốn=" tăng=" thêm=" phiền=" toái=" dư=" thừa=" cho=" hấn,=" chỉ=" mong=" ngóng=" thương=" thể=" của=" nàng=" dưỡng=" tốt=" sau=" đó=" sẽ=" bình=" an=" vô=" sự=" rồi=" đi,=" nếu=" lạnh=" nhạt=" và=" cự=" tuyệt=" của=" nàng=" vẫn=" không=" làm=" cho=" hấn=" buông=" tay,=" nàng=" sẽ=" xem=" xét=" nói=" ra=" thân=" phận=" của=" nàng;=" đối=" với=" tử=" minh,=" nàng=" còn=" có=" thể=" nói=" điều=" gì=" đó,=" nếu=" độc=" của=" nàng=" có=" thể=" thuận=" lợi=" giải=" trừ,=" có=" lẽ=" nàng=" sẽ=" quyết=" định=" làm=" bạn=" cùng=" hấn=" cả=" đời.= vừa=" nghĩ=" tới=" hấn,=" lòng=" của=" nàng=" không=" khỏi=" mềm=" nhũn,=" hấn=" thân=" thiết=" giống=" như=" huynh=" trưởng,=" cũng=" ôn=" nhu=" giống=" như=" tình=" nhân,=" luôn=" có=" thể=" mang=" lại=" cho=" nàng=" ấm=" áp=" cùng=" kích=" lệ.= không=" biết,=" hấn=" hiện=" tại=" như=" thế="">>

Nghĩ đến đây, Lâm Vũ từ từ nhắm hai mắt lại, không kiềm chế được mà lâm vào trong nhớ nhưng vương vấn.

Đúng lúc này, nàng chợt nghe thấy thanh âm cửa mở ra, kèm theo một trận tiếng bước chân rất nhỏ, có một người nhanh chóng đến gần nàng. Nàng ngừng thở, tay cũng không dám động. Nàng có thể cảm giác được người nọ hành động rất nhanh, nháy mắt liền đến trước mặt nàng. Lại không tưởng tượng được là tay của người kia lại đặt ở trên mặt nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, giống như ở vuốt ve một trân phẩm quý giá nhất. Là Dục Vương sao? Một lúc chần chờ, mới khiến cho bàn tay nàng đang đặt ở trong lòng nói lỏng.

Bất kể là ai, nàng trước hết vẫn bắt động thanh sắc, biết rõ hấn muốn làm gì. Nghĩ như vậy, lại cảm giác trên môi nóng lên, môi của hấn đã áp lên. Lưỡi của hấn linh động đẩy lên hàm răng của nàng, liền tiến quân thần tốc. Trong lòng nàng cả kinh, mạnh mẽ mở mắt ra, lại nhìn thấy gương mặt quen thuộc trước mặt nàng, là Kim Khang! Hấn làm sao có thể đến được?

Hàm răng khép lại, nàng hung hăng cắn lưỡi của hấn, một tia ngai ngái chảy vào trong miệng. Hấn bắt đầu dī kéo nàng ra, lại trầm giọng nói: “Đây là lễ gặp mặt mà người tặng ta sao?” Không đợi nàng nói chuyện, hấn nhanh chóng điểm huyệt ngũ của nàng.

Mắt Lâm Vũ tối sầm, lâm vào trong bóng đêm vô tận.

Kim Khang ôm lấy nàng, mới ra phủ, chợt nghe có người kêu lớn: “Có thích khách!” Hấn nhanh chóng tăng nhanh tốc độ, xuyên qua qua lại ở giữa các gia đình, trong nháy mắt đèn xung quanh Biên thành đã thấp sáng rực, hấn thăm kêu không xong, thật không ngờ phản ứng của bọn chúng lại nhanh như vậy. Chẳng lẽ đây là sớm đã dự mưu tốt? Không suy nghĩ nhiều, hấn vội vàng hướng Hương Phấn Các chạy đi.

U Lan đang ở trong phòng gầy tỳ bà, một khúc đã hoàn, nước mắt của nàng cũng không kiềm được rơi xuống, hấn thật sự rời nàng mà đi rồi sao? Từ một khắc kia khi nhìn thấy hấn bắn mũi tên kia lên, nhìn thấy hấn kiêu ngạo, tư thế oai hùng bừng bừng đem bảo thạch đoạt xuống, lòng của nàng cũng đã lưu lạc. Khi nàng mang nỗi lòng bất an nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt của hấn, lại phát hiện trong ánh mắt của hấn nhìn nàng không có nửa điểm cảm tình. Tuy rằng hấn tối nay đưa ra yêu cầu muốn nàng tiếp khách, nhưng chỉ là muốn nàng tấu một tiểu khúc, sau khi gảy vài khúc, hấn liền từ cửa sau rời đi. Biết rõ người như hấn chẳng qua chỉ là khách qua đường vội vàng, nhưng nàng vẫn chỉ chờ đợi hấn có thể vì nàng mà dừng lại. Nàng khe khẽ thở dài, vào Hương Phấn các, nghĩ gặp gỡ một người thiết tình đối với nàng đã là

chuyện không thể nào.

Nàng đem tỳ bà thu hồi, mở ra cửa sổ, nhìn ánh trăng sáng tỏ. Sau này, nàng nên đi con đường nào?

Đột nhiên một bóng dáng màu đen theo cửa sổ xông vào, nàng còn chưa kịp phản ứng, đã bị người nọ điểm trúng huyết đạo, không nhúc nhích cũng không nói nên lời. Hắn ngẩng nhìn bốn phía, thấy không có người nào khác, liền lập tức đóng cửa sổ, xé xuống khăn che mặt, lộ ra gương mặt anh tuấn, đối với nàng nói: “U Lan cô nương, đêm nay đành phải quấy rầy người.” Hắn đem Lâm Vũ trong lòng đặt ở trên giường của nàng, “Ta gặp phiền toái, đợi lát nữa khi có người đi vào, có thể hỗ trợ tiếp đón, tránh để cho chúng tìm thấy được chúng ta không?”

Nhìn đôi mắt nàng mờ mịt, làm cho hắn có hơi chút thất thần, mím mím môi suy nghĩ một chút, sau đó liền lộ ra một biểu tình nhu hòa mà lại quyến rũ, hắn biết nàng tất nhiên sẽ đáp ứng.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng hét của quan binh, bọn họ đang ở từng nhà soát người.

Hắn điểm huyết đạo của nàng, nàng lập tức lên tiếng hỏi: “Đêm nay lúc Kim công tử từ cửa sau đi ra ngoài có thể có người nhìn thấy sao?”

Kim Khang lắc lắc đầu, đột nhiên trong đầu sáng ngời, nhân tiện nói: “Phải ủy khuất cô nương một chút.”

Nàng chú ý tới ánh mắt hắn thỉnh thoảng đặt ở trên người nữ nhân đang nằm trên giường kia, không cần suy đoán nhiều, nàng gật gật đầu, quay lưng lại nhanh chóng cởi đi áo ngoài của mình.

Xoay người thì chỉ thấy kim Khang đã nằm ở trên giường, trên người của hắn đã mất đi vật cản, lộ ra một bộ ngực ngăm đen tinh trắng, hạ thân bị che khuất. Nữ nhân kia nằm ở sát trong cùng trên giường, bị hắn che ở trước mặt. Nàng nhìn hắn, trên mặt chỉ cảm thấy nóng rực. Nhấn nhả nhó nhó lại cởi ra một lớp nội y, chỉ lộ ra cái yếm trong cùng.

Ánh mắt hắn nhìn nàng cũng có chút mê ly, nhưng thời điểm khẩn cấp, không cho phép có nửa phần phân tâm.

Lúc này, bên ngoài lâu truyền tới một trận tiếng bước chân nhón nháo, hắn thấp giọng nói: “Mau!”

Nàng lập tức lên giường, hắn kéo trường rèm xuống, liền che đi ba người ở bên trong.

Chỉ nghe “Phanh” một tiếng, cửa đột nhiên bị phá mở, đám người kia chắc là tìm sót ruột rồi, cũng không bận tâm trong này có người hay không, cứ như vậy thẳng tắp xông vào.

“Các người muốn làm gì?” Trên giường Kim Khang hất màn lên phần nộ quát.

Những binh lính kia nhìn thấy Kim Khang một thân trần trụi, cùng một thân thể xinh đẹp bị hắn ôm vào trong ngực, đều âm thầm nuốt nước miếng xuống, thủ lĩnh Vân Cảnh nhìn quanh một vòng, xuất ra một đạo kim lệnh bài, lạnh lùng nói: “Phụng lệnh tướng quân, chấp hành điều tra!” Nói xong vung tay lên, bọn lính bắt đầu xét chung quanh. Bọn họ mở ra tủ quần áo, đem quần áo bên trong tất cả đều ném ra; lại ép thân mình nhìn xuống đáy giường; Vân Cảnh nhảy lên xà nhà, cẩn thận xem xét một lần. Tất cả mọi người đều không xác định được có gì khác thì Vân Cảnh đem tầm mắt tập trung vào trên giường, bình tĩnh nhìn Kim Khang, mà Kim Khang cũng không hề sợ hãi nhìn thẳng hắn. Mặc dù là một cục diện khó xử như vậy, lại ngăn không được khí thế bức nhân của hắn. Tầm mắt hai người giằng co cùng một chỗ.

Vân Cảnh hơi hơi nheo mắt lại, chỉ cảm thấy người này thân phận bất phàm, lại không nhớ nổi đã gặp nhau ở nơi nào. Trầm tư, chỉ nghe Kim Khang lạnh lùng cười: “Khắp gian phòng cũng đều soát rồi, các người chẳng lẽ còn muốn nhìn chúng ta biểu diễn trên giường?”

Vân Cảnh lập tức thu hồi ánh mắt, trầm giọng nói: “Cô nương, chúng ta muốn nhìn mặt của người!”

Kim Khang khoé miệng nhếch lên, nhẹ nhàng hôn vành tai U Lan một chút, cười nhẹ nói: “Bảo bối, người cho bọn hắn nhìn một chút đi.”

Bên tai U Lan nhanh chóng nung đỏ. Nàng chậm rãi quay sang, không nhìn ánh mắt tham luyến của mọi người, thẳng tắp nhìn về phía trước.

Vân Cảnh vừa thấy, lập tức vái chào với Kim Khang: “Đã đắc tội nhiều!” Vung tay lên, lớn tiếng nói: “Chúng ta đi!” Liền bước qua bậc thềm rời khỏi phòng.

Đi theo phía sau hần trong đó có mấy người lính lưu luyến nhìn U Lan trên giường vài lần, thầm nghĩ không biết nàng này tư vị như thế nào, lần sau nhất định phải kiểm đủ tiền tới đây mất hồn, rồi sau đó lưu luyến không nỡ rời đi.

Đi ở trong hành lang, ánh mắt Vân Cảnh thoáng nhìn qua trong phòng U Lan, nói khẽ với một quan quân bên cạnh: “Cấp tốc tra rõ thân phận người này!”

U Lan thở phào nhẹ nhõm, không mặc y phục đóng lại cửa phòng, xoay người nhìn Kim Khang, đã thấy hần đang mặc quần áo. Một thân cường kiện khí lực hiển nhiên lộ ra không bỏ sót.

Mặt nàng đỏ lên, khẽ cắn môi, nhẹ buông tay, quần áo rơi xuống đất. Một thân trần trụi nàng đi lên trước ôm lấy thân thể hần, “Kim công tử, có thể mang ta cùng rời đi nơi này không?” Nàng biết thân phận của hần đặc thù, nhưng nàng chỉ muốn lặng yên ở bên cạnh hần.

Kim Khang sửng sốt, bị giai nhân nhu nhược ôm ấp như thế, hơn nữa còn là báu vật thanh thuần, tim của hần cũng theo đó rung động không thôi. Cảm giác được tiếng tim đập không ngừng đang áp lên của nàng, hần hiểu được nàng đang bất an chờ đợi đáp trả của hần. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng đem người của nàng nâng lên, đã thấy một ít nước ngân ngấn trong đôi mắt nàng, hai hàng nước mắt trong suốt từ mắt nàng chảy xuống, giống như hoa lê dầm mưa, thiên lộ thu chi. Nếu Lâm Vũ có thể đối với hần như vậy thì thật là tốt, nhìn giai nhân trước mắt, hần lại nghĩ tới nàng, mắt của hần không tự chủ nhìn về phía mỹ nhân trên giường, trong lòng đau khổ than, chỉ cần có nàng ở đây, nữ nhân nào đều không thể làm dậy nổi hứng thú của hần. U Lan thấy ánh mắt hần dời đi, chỉ cảm thấy buồn bã, lệ như suối trào.

Kim Khang vỗ vỗ vai của nàng, ôn nhu nói: “Ban đêm lạnh, trước tiên đem y phục mặc lên đi.” Nói xong tự mình khoác lên áo ngoài cho nàng, nhìn thân mình mỏng manh của nàng, một đôi mắt chờ đợi vẫn không rời khỏi hần, trong lòng hần căng thẳng, thở dài, lại nói: “Ta sẽ mang người đi ra ngoài!” Có lẽ, hần muốn thuận lợi ra khỏi thành, còn phải dựa vào hiệp trợ của nàng.

Nghe xong những lời này của hần, U Lan chỉ cảm thấy uẩn khí tiêu tan, trong mắt hiện lên ánh sáng, ôm hần dịu dàng nói: “Ta nguyện ý hầu hạ công tử cả đời.”

Kim Khang vuốt vuốt mái tóc đen bóng phía sau của nàng, thấp giọng nói: “Đêm nay người hãy ngủ cùng với nàng đi. Ta ở dưới giường tùy tiện tìm một chỗ nằm là được.”

U Lan gật gật đầu.

Hần đi đến trước mặt Lâm Vũ, nhìn nàng đang ngủ say, không khỏi mỉm cười, nàng nếu có thể vẫn ngoan như vậy thì tốt rồi. Hần sở dĩ được hoàng huynh giao cho nhiệm vụ này, mục đích chủ yếu vẫn là vì nàng. Từ ngày đó thấy nàng và Dục Vương cùng một chỗ, hần đã không khống chế nổi lòng mình. Có lẽ, ở Dịch Khải Giang Nam, trái tim của hần đã đình trệ. Bản đồ có thể không cần, này chỉ khơi mào tranh chấp hai nước. Mà hần từ trước đến nay phản đối khai chiến với Tiển quốc, lần này hoàng huynh phái người đi đánh cấp cơ mật của người ta, hần vừa vặn đến điệu hổ ly sơn. Mọi người chỉ chú ý tình huống bên kia, có ai sẽ biết ý thức của hần đã say ở tại nơi nàng. Về phần tình huống của Vu Lan, hần một chút cũng không thêm để ý. Hần tin tưởng nàng có thể đối phó rất tốt với việc này.

Trong địa lao ở nơi nào đó tại Biên thành, một người nam nhân đang khảo vấn một nữ tù phạm.

“Nói! Ai sai sử người làm như vậy?”

Nữ tù phạm ha ha cười, nhổ một bãi nước miếng.

Một cái roi hung hăng quất xuống dưới, trên người nàng chỉ cảm thấy một trận đau đốn, miệng vết thương đã chảy máu như trút nước.

“Đại hình hầu hạ!” Nam nhân kia lạnh lùng nói một tiếng.

Binh lính một bên rất ăn ý lấy ra hình cụ.

Hắn đi đến trước mặt nàng, đem tóc của nàng kéo lên, hung hăng nói : “Nói hay không?” Đã thấy nàng không có phản ứng gì.

Trong lòng hắn thầm nghĩ không ổn, đặt lên mũi nàng mũi tìm tòi hơi thở, quả nhiên, nàng đã không còn hơi thở.

Trong phòng Lâm Vũ, Dục Vương đang vuốt ve quần áo mà nàng đã từng dùng qua. Lúc này, Vân Cảnh lặng lẽ đi tới, thấp giọng nói: “Tướng quân, nữ nhân kia đã cắn lưỡi tự sát. Mặt khác, chúng ta không có lực soát ra bọn họ.” Nói những lời này thì mồ hôi lạnh của hắn ứa ra, tuy rằng bọn họ dụng kế lừa địch nhân, bản vẽ không có bị lấy trộm, lại không nghĩ rằng bọn họ đem Lâm cô nương cướp đi . Nhưng trong lòng hắn cũng có nghi vấn, nếu nói là Lâm cô nương là đồng bọn của bọn họ, mục đích chủ yếu bọn họ lần này là tới nghĩ cách cứu viện nàng, chân tướng chuyện này cũng có thể nói rõ ràng. Chính là, đại tướng quân có lẽ không nghĩ như vậy.

Dục Vương nắm chặt nắm tay, ra sức đánh vào trên tường, “Mấy ngày nay điều tra cẩn thận tất cả xe, ngựa, người đi ra ngoài cho ta! Có điều khác lạ, lập tức giữ lại!” Lâm Vũ, mặc kệ người là ai, ta muốn người giáp mặt nói rõ ràng!

47. Chương 47: Thoát Đi (thượng)

Lúc rạng sáng , một chiếc xe ngựa chạy qua cửa thành Biên thành. Binh lính giữ thành làm động tác thủ thế, xe liền lập tức ngừng lại.

“Phụng lệnh đại tướng quân, kiểm tra theo thông lệ!”

Vân Cảnh đi phía trước vén rèm xe lên, nhìn vào bên trong xe hai người đang nhiệt tình ôm nhau, nhìn kỹ, đúng là U Lan trong Hương Phấn tối hôm qua, một nam tử đang ở cùng ở một chỗ với nàng .

Hắn ho khan vài tiếng thật mạnh, thấy U Lan buông ra, vùi sâu vào trong lòng nam tử.

Kim Khang liếc mắt nhìn Vân Cảnh, cười nói: “Tướng quân sớm như vậy đã ra ngoài làm công sự a.”

Vân Cảnh chợt lóe mắt ác, nghiêm mặt nói : “Thỉnh công tử cùng tiểu thư xuống xe, chúng ta muốn vào bên trong xe kiểm tra!”

Kim Khang vẫn bình tĩnh, vỗ vỗ vai ngọc của U Lan, ôn nhu nói: “Bảo bối, chúng ta trước xuống xe một chút đi.”

Chỉ nghe U Lan trong lòng ưm một tiếng. Hai tay của hắn nâng lên, chậm rãi đứng dậy, cùng U Lan chậm rãi đi xuống, ánh mắt không rời Vân Cảnh, lấy một tư thái bình tĩnh nói : “Tướng quân mời soát đi!”

Trong lòng vẫn nghi ngờ mơ hồ, vốn định phái binh lính lên soát, nhưng Vân Cảnh lại tự mình bước lên.

Bên trong xe bố trí rất đơn giản, chỉ có vài cái chiết phiến (quạt) bình thường cùng một hộp chén bát, Vân Cảnh cẩn thận gỡ tất cả các vật đặt ở trên xe lên, lại không phát hiện ra chỗ nào khả nghi.

Chỉ có thể bước xuống xe, nhưng vẫn không cam lòng mà dò hỏi: “Các người muốn đi đâu?”

Kim Khang ôm U Lan, không nhanh không chậm đáp: “Khí trời mát mẻ lại ấm áp, ta đương nhiên là muốn dẫn U Lan cô nương đi Vân Sơn chơi đùa .”

Vân Cảnh đánh giá hai người. Chỉ thấy Kim Khang đang mặc phục trang của Mạc Bắc quốc, mặc dù ăn mặc bình thường, lại không che dấu được một thân quý khí của hắn. Từ hai năm trước khi Dục Vương giết đại hoàng tử Diên Vu của Mạc Bắc quốc, làm tổn thương nặng nguyên khí, Mạc Bắc liền áp dụng chính sách dụ dỗ, để cùng với Tiển quốc ký kết hữu hảo. Mà hoàng thượng cũng vui vẻ tiếp nhận thành ý của bọn hắn. Điều này cũng khiến cho trong ngoài Biên thành nhất thời được bình an, rất nhiều thương nhân Mạc Bắc mang theo một lượng lớn lá trà cùng tơ lụa đến Tiển quốc tiêu thụ, với trình độ nhất định trên đã thúc đẩy mậu dịch buôn bán qua lại ở biên quan phát triển. Cũng khiến cho hai nền văn hóa dần dần thâm

nhập và dung hợp. Nghe nói, năm nay bọn họ còn muốn đem Mạc Bắc công chúa Hô Diễn Nhan Châu tặng cho hoàng đế, lấy hôn sự để kết thân. Phải biết rằng, trước mắt hoàng đế vẫn còn chưa lấy vợ, công chúa này là người thứ nhất, rất có thể làm chính cung.

Nghĩ vậy, trong lòng Vân Cảnh có một tia cổ kị, hần phát phát tay, “Đi thôi!” Nhìn xe ngựa càng lúc càng xa, trong lòng hần vẫn cảm thấy chưa an tâm.

Lúc này, một tướng sĩ tiến lên phía trước, ở bên tai Vân Cảnh thấp giọng nói: “Khởi bẩm phó tướng, nam tử đêm qua ở cùng một phòng với U Lan trong Hương Phấn các tên là kim Khang, là nhân sĩ Mạc Bắc quốc. Người này mới đến Biên thành mấy ngày trước đây. Cùng đồng hành với hần có bốn người, bọn họ ở Tụ Lai khách sạn đã ba ngày, sau đó ba người đi trước. Kim Khang thì ở trong phòng U Lan cô nương cả ngày.”

Xem ra là con nhà giàu có ở Mạc Bắc, Vân Cảnh tinh tế phân tích tin tức có được này, lại hỏi: “Ba người kia rời đi khi nào?”

“Hai ngày trước.” Binh lính trả lời.

“Ngày xảy ra chuyện, Kim Khang ở nơi nào?”

“Ở trong phòng U Lan cô nương.” Binh lính nhúc đầu, hần không biết phó tướng đại nhân sao lại có thể cảm thấy hứng thú đối với người này như thế.

Vân Cảnh nghe hồi báo, cảm giác dường như Kim Khang đều hợp tình hợp lý, liền nói với binh lính thủ thành: “Truyền lệnh xuống, lúc chiếc xe ngựa này trở về, cần phải thông báo ngay cho ta.”

Tạm thời bỏ qua phỏng đoán đối với hần, lại bắt đầu cuộc kiểm tra mới.

Ra khỏi Biên thành, xe ngựa vẫn hướng theo phía bắc mà chạy, cũng là hướng theo phương hướng Vân Sơn.

Kim Khang quan sát tình huống phía sau xe hồi lâu, xác định không ai theo dõi, liền ra lệnh cho thủ hạ ngừng xe. Lập tức cúi xuống phía dưới gầm xe, đem Lâm Vũ đang bị trói dưới xe ra.

Lâm Vũ sau khi tỉnh lại liền phát hiện toàn thân của mình bị buộc chặt ở dưới gầm xe ngựa, miệng cũng bị bịt lại, không thể nhúc nhích cũng không thể kêu cứu, đi qua cửa thành thì nàng chính tai nghe được một cuộc đối thoại giữa Vân Cảnh với Kim Khang, biết Dục Vương đang tìm nàng, nhưng nàng lại bất hạnh không nói nên lời, cũng không thể làm ký hiệu cho bọn hần biết được.

Dây thừng buộc chặt trên tay được tháo ra, miệng đang bị bịt lại cũng khôi phục lại tự do, Lâm Vũ một phen giãy dụa khỏi người Kim Khang, hung hăng nói: “Người tốt cuộc là ai? Người tốt cuộc muốn như thế nào?”

Trên xe Kim Khang ha ha cười: “Nếu đã đến nơi này, ta cũng sẽ không cần giấu diếm nữa. Ta là Tam hoàng tử Hô Diễn Khang của Mạc Bắc quốc.” Nói xong một phen ôm thân thể của nàng, ở bên tai nàng thổi hơi nói: “Đừng sợ, ta chỉ muốn mang người trở về, làm hoàng phi của ta.”

Lâm Vũ chấn động toàn thân, nàng chưa từng chọc đến tên đại phiến toái này. Tuy nàng có ý tưởng muốn đi thảo nguyên ngắm cảnh dạo chơi, nhưng trăm triệu lần không hề muốn làm hoàng phi gì đó.

Nàng lạnh lùng nhìn Hô Diễn Khang: “Nếu ta nói ‘không’ thì sao?” Ánh mắt giống như sương, cố ý tăng thêm giọng điệu ở từ “Không”.

Hô Diễn Khang cũng không suy tính nhiều, cười nói: “Chờ người đến đây, sẽ thích nơi đây.”

Đã biết nàng đặc biệt, cũng biết nàng sẽ không có có nửa điểm hứng thú đối với vinh hoa phú quý, nếu có, nàng sớm đã trở thành vật trong lòng của Dục Vương rồi. Bởi nguyên nhân này, hần mới cảm thấy nàng không phải là vật trong ao, hơn nữa nàng dung mạo xuất chúng, lại biết y thuật, làm cho hần càng có quyết tâm sâu sắc muốn đem nàng vĩnh viễn giữ ở bên người.

Phải biết rằng, trước mắt Mạc Bắc quốc về phương diện y thuật thua kém rất nhiều so với Tiển quốc, trong nước chủ yếu lấy vu y là chính. Phương pháp chữa bệnh của vu y, coi trọng sức mạnh của thần linh. Lúc bọn họ chữa bệnh sẽ yêu cầu lập linh đàn cùng tụng niệm chú ngữ ở bên ngoài phòng của bệnh nhân. Chú ngữ của bọn họ có rất nhiều loại, cũng niệm rất lâu, thường thường chính là vài ngày, trị không hết sẽ nói thần linh chưa hiển linh ngay lúc đó. Binh thường bên trong một tộc đàn cũng chia thành một hai vu y,

trong Mạc Bắc quốc cũng có tất cả hai mươi cái tộc đàn lớn nhỏ, phân bố ở những địa phương khác nhau, do hoàng thất Mạc Bắc quốc thống nhất quản lý. Vì Hoàng gia là tộc đàn lớn nhất nên chia thành Trát Ma Nham, vu y nơi đó có thể nói là cấp bậc cao nhất. Vu y đồng thời cũng là Vu sư (dạng như thầy tế), bọn họ còn đảm nhiệm công việc tế đàn ở Tế Tự. Ở trong lòng dân chúng có địa vị rất cao thượng.

Một chuyến đi Giang Nam của Hô Diễn Khang, kiến thức y thuật của Tiễn quốc, hẳn không khỏi in ra một tia hoài nghi với vu y. Đồng dạng bệnh trạng, ở Mạc Bắc quốc, là phải mang lên linh đàn mấy ngày mấy đêm mới có thể khôi phục, tình huống cụ thể còn phải xem thần linh có hiển linh hay không; mà đại phu Tiễn quốc lại có thể thông qua mấy cây kim châm liền có thể giảm bớt bệnh tình. Hẳn nghĩ đến chuyện mẫu thân vì bệnh mà chết ở trên tay vu y, lại nhìn y thuật xuất sắc của Lâm Vũ, thầm nghĩ nếu có thể đem y thuật của Tiễn quốc truyền đến tay Mạc Bắc quốc, hẳn là làm cho người dân nơi này có thể bớt đi đau đớn khi bị bệnh.

Đang trầm tư, đã thấy Lâm Vũ nhần mặt lại, chất vấn hẳn nói: “Người đây là cường thủ hào đoạt! Ta sẽ không đáp ứng người!” Chẳng lẽ trong tay càng là quyền quý, lại càng cho là mọi chuyện đều có thể như ý của mình, một tay che trời sao? Hoặc là lúc này bọn họ đều cho rằng bản thân vốn quyền quý, cũng khiến cho họ tự cho là mình có địa vị đứng trên những người khác tự mà vô pháp vô thiên. Vương tử có thể tùy ý phạm pháp, thứ dân lại chỉ có thể bó tay chịu trói? Nàng nhất định phải nghĩ biện pháp thoát đi hẳn.

Không đợi Hô Diễn Khang trả lời, U Lan một bên đã giành nói: “Thiếp thân gặp qua Tam hoàng tử! Lúc trước không biết thân phận hoàng tử, nếu có chút mạo phạm, kính xin hoàng tử thứ tội!”

Những lời này tựa hồ nhắc nhở Hô Diễn Khang điều gì, vẻ tàn khốc trong giây lát đã biến mất, mặt mày mỉm cười: “Sao được, bốn vương còn cần phải cảm tạ cô nương đã tương trợ.”

U Lan đi tới gần hẳn, gắt giọng: “Thiếp thân nguyện vì điện hạ vào nước sôi lửa bỏng, chỉ có chút giúp đỡ nhỏ nhoi không đáng nhắc đến. Cũng hi vọng điện hạ có thể để cho thiếp thân hầu hạ bên người.” Nàng sợ hãi hẳn quên đi hứa hẹn lúc trước của hẳn với nàng.

Hô Diễn Khang ôm sát Lâm Vũ, trong lúc vô tình dời đi một ít, quay đầu nhìn nhìn Lâm Vũ trong lòng, trầm giọng nói: “Người hảo hảo khuyên nhủ nàng đi.”

U Lan gật gật đầu, xoay mặt nhìn nàng, thấp giọng nói: “Muội muội, hoàng tử điện hạ muốn lấy người làm hoàng phi, đã là ân điển to lớn của trời. Đối với dân chúng nghèo khổ chúng ta mà nói đã là điều không thể tưởng tượng. Người cần phải cân nhắc a!” Nàng không rõ, nàng ấy tại sao lại cự tuyệt chuyện này, đối với nàng mà nói là chuyện tốt mà ở trong mộng cũng không dám mong cầu.

Lâm Vũ nhìn nhìn nàng, lắc đầu, “Ta không thích cuộc sống như thế.” Cảm giác được bàn tay trên người nắm lại thật chặt, nàng lại bổ sung: “Huống chi, thân thể của ta trúng kịch độc, nếu không có giải dược thì sẽ chết trong vòng một năm, cũng không muốn lại gây thêm phiền toái cho người khác.”

“Cái gì? Người trúng độc? Làm sao có thể tìm được giải dược?” Hô Diễn Khang khẩn trương nâng mặt của nàng lên, lo lắng nói.

“Cần song điệp thảo trong Danh sơn ở Tây Bắc cùng hạt cỏ núi Nguyên Bảo ở Tây Nam trộn cùng nhau mới được. Sư phụ của ta cùng sư huynh đã chia nhau đi hái thuốc. Chính là không biết tình huống của bọn họ bây giờ như thế nào.” Vừa nghĩ tới bọn họ, trong mắt Lâm Vũ đã trở nên nhu hòa.

Hô Diễn Khang thở phào nhẹ nhõm, khi nhìn thấy vẻ mặt ôn hòa của Lâm Vũ trong lòng co lại. Rốt cuộc là ai, có thể được nàng quyến luyến như thế. Thanh âm của hẳn buồn bực nói: “Không được nghĩ đến nam nhân khác!”

Lúc này, thủ hạ đánh xe lớn tiếng nói: “Điện hạ, còn một canh giờ nữa sẽ đến Dự Phong sơn cốc.”

Hô Diễn Khang ngừng lại một chút, điểm huyết Lâm Vũ, rồi buông nàng ra, kêu lên: “Dừng xe nghỉ ngơi!” Nói xong kéo U Lan: “Người theo ta xuống dưới.”

Tay chân Lâm Vũ không thể nhúc nhích, nghĩ làm sao có thể để lại dấu vết, vì thế hét lớn: “Ta đói bụng!”

Lại nghe thấy Hô Diễn Khang ngoài xe nói với thủ hạ: “Người cho nàng ăn chút lương khô, chiếu cổ nàng! Không được thiếu nửa sợi lông!”

“Dạ!”

48. Chương 48: Thoát Đi (Hạ)

U Lan yên lặng đi theo phía sau Hồ Diễn Khang, trong lòng bất an không yên, không biết rốt cuộc hẳn muốn nói với nàng cái gì. Hẳn đi rất vội vàng, nàng thiếu chút nữa không theo kịp bước chân của hẳn.

Hai người dần dần đi vào trong rừng rậm. Tất cả mọi thứ trên quan đạo đã bị ngăn cách bên ngoài bia rừng.

Lúc này, Hồ Diễn Khang đột nhiên dừng bước, xoay người bình tĩnh nhìn nàng. Ánh mắt của hẳn không có bất kỳ biểu tình, tựa như đang nhìn người xa lạ, trong lạnh lùng mang theo một tia sắc bén, lộ ra một cỗ áp lực cực lớn.

Trống ngực U Lan đánh liên hồi, nàng theo bản năng muốn lui về phía sau, lại bị hẳn một phen bắt được đầu vai.

Nàng ngẩng đầu nhìn hẳn, run giọng nói: “Hoàng. . . Hoàng tử điện hạ. . .”

Hồ Diễn Khang cười nhẹ, “Cám ơn người đã làm cho ta nhiều như vậy!”

Nhưng ý cười này lại làm cho lưng nàng cảm giác rét run, nàng cố gắng bức bản thân cười nói, “Để cho ta sau này hầu hạ điện hạ được không?”

Hẳn hừ lạnh một tiếng, “Nữ nhân xinh đẹp, bên cạnh ta cho tới bây giờ cũng không thiếu!”

“Vậy. . .” U Lan căng thẳng trong lòng, nhìn đến trong ánh mắt hẳn lộ ra một cỗ sát khí, nàng không khỏi run rẩy nói: “Điện. . . Điện hạ, ta nguyện ý thề dù sống hay chết đều trung thành!”

Hẳn ha ha cười, đột nhiên điểm trúng á huyệt (huyệt nói) của nàng, âm thanh lạnh lùng nói: “Bên cạnh ta chỉ cần người có lợi đối với ta. Mà người, giữ lại sẽ chỉ là trăm hại mà không có một lợi!” Nàng biết rất nhiều chuyện của hẳn ở Biên thành, chỉ điểm này thôi hẳn cũng sẽ không buông tha nàng.

Hẳn nhanh chóng rút đoản đao mang trên người, đâm vào trong bụng nàng mấy nhát. (dã man, mấy nhát...)

Mấy phút đồng hồ sau, nhìn U Lan ngã xuống đất, hẳn lặng lẽ đi lên phía trước dò xét hơi thở trên mũi của nàng, xác định đã không còn hơi thở, hẳn liền nhanh chóng rời đi. Từng đợt mùi máu tươi theo gió núi dạt đi, chắc chắn không lâu nữa tất nhiên sẽ dẫn hổ sói trong núi đến nơi này.

Trong xe, Lâm Vũ nhìn đồ ăn trước mắt, bất đắc dĩ thở dài, “Tay chân không thể cử động, người bảo ta ăn như thế nào đây?”

Nam tử phụ trách trông coi nàng nhìn nàng một cái, nhanh chóng giải huyệt đạo cho nàng.

Lâm Vũ xoa xoa cổ tay, cười nói: “Đa tạ!” Dứt lời liền cầm lấy thức ăn trong bát bắt đầu gặm lấy gặm để.

Nam tử chăm chú nhìn nàng, sợ nàng có bất kỳ ý đồ nào.

“Có muốn ăn chút không?” Lâm Vũ cười một tiếng, đưa ra một khối điểm tâm.

Nam tử lắc đầu, không có nhiều lời.

Sắc dụ thất bại, dường như hẳn có khả năng chống cự đối với vẻ bề ngoài của nàng, Lâm Vũ thở dài ở trong lòng, lại không khỏi bội phục định lực của người này thật tốt.

Nàng phải nắm chặt thời điểm để thoát đi, nhưng ánh mắt hẳn thời thời khắc khắc đều không rời khỏi chính mình, chỉ cần nàng có hành động gì khác thường, hẳn tùy thời đều có thể điểm huyệt đạo của nàng, khiến nàng không thể nhúc nhích. Tuy rằng độc được trên người nàng chưa bị Hồ Diễn Khang phát hiện, nhưng nếu nàng lấy chúng ra để hạ độc với người trước mắt này, cũng cần thời gian nhất định, chỉ sợ nàng còn chưa dùng độc đã bị hẳn chế ngự.

Trong đầu nhanh chóng nghĩ đến các loại phương pháp thoát đi, trên mặt lại vẫn làm bộ dạng như đang ăn ngon lành, Lâm Vũ nhanh nuốt đồ ăn trong miệng, thỉnh thoảng bị nghẹn, nàng không khỏi che ngực thở gấp nói: “Nước! Mau đưa nước cho ta!”

Hắn vội vàng từ bên người lấy ra túi nước, đưa cho nàng.

Nàng vươn tay đón, trong lúc vô tình đụng chạm tay của hắn, hắn cũng không hoảng không vội thu tay lại. Chợt đột nhiên “Phanh” một tiếng, túi nước theo tiếng động mà rơi xuống.

“Thực xin lỗi!” Lâm Vũ cúi đầu muốn nhặt lại, mà hắn cũng vươn tay qua.

Giờ khắc này sự chú ý của hắn đã chuyển qua túi nước, Lâm Vũ cúi đầu một tay thò vào trong ngực nhanh chóng lấy ra độc dược trên người, khi hắn nhặt lên túi nước kia, lúc đó nàng vùng tay lên liền đem độc dược hắt vào trên mặt cùng trên tay của hắn.

“Người làm gì!” Nam tử vừa định ra tay với nàng, lại cảm giác trên mặt trên tay một trận đau đớn, không khỏi “A” hét to một tiếng, hắn bưng kín mặt, Lâm Vũ thừa cơ lại hạ mê dược.

Hắn cố nhịn đau, vươn tay muốn bắt lấy nàng, bởi vì thân hình của hắn chắn ở phía trước, nàng bị nhốt trong xe, chỉ có thể không ngừng trốn tránh. Trong lúc bối rối, tay nàng bị bàn tay không ngừng chảy máu của hắn bắt lấy, nàng ra sức đá đánh, khi hắn muốn đè nàng lại là lúc ánh mắt hắn bỗng nhiên tối sầm, rồi ngã quỵ xuống dưới.

Lâm Vũ thở ra một hơi, đem tay hắn đẩy ra, lập tức xuống xe ngựa. Nàng cởi bỏ dây thừng cột ngựa, tháo ngựa ra khỏi thân xe. Lúc này, một tiếng hét lạnh lùng truyền đến, “Người chạy trốn đi đâu!”

Lâm Vũ quay đầu, nhìn thấy Hô Diễn Khang đang dùng khinh công chạy về phía nàng. Nàng nhanh chóng nhảy một cái lên lưng ngựa, giơ mã tiên trong tay lên, hô “giá” một tiếng, tuần mã nghe theo mã tiên chạy đi, theo hướng quan đạo mà chạy.

Hô Diễn Khang hét lớn một tiếng, bước đến trước cỗ xe, nhanh chóng lấy ra cung tiễn bên trong xe, nhìn hắc mã càng lúc càng xa. Hắn ra sức nhắm ngay thân ngựa mà bắn tên. Chỉ nghe “Sưu” một tiếng, tên rời cung với khí thế sét đánh không kịp bưng tai, chuẩn xác bắn vào trên thân tuần mã.

Tuần mã chưa chạy được trăm bước lập tức hí lên một tiếng, đá chân trước nhảy lên. Lập tức Lâm Vũ chỉ có thể liều mạng bắt lấy yên ngựa, phòng ngừa bị ngựa hất xuống. Lúc này, mũi tên thứ hai, thứ ba, thứ tư nối gót bay tới, vũng vàng đâm vào trên thân ngựa. Hắc mã bị thương nhảy loạn tựa như phát điên, Lâm Vũ hoàn toàn không khống chế nổi nó đành nằm rạp trên thân ngựa, tay vẫn đang nắm chặt yên ngựa không buông, nhưng cũng đã lung lay sắp đổ.

Chết tiệt! Lâm Vũ không khỏi mắng ra tiếng. Chẳng lẽ nàng thật sự trốn không thoát khỏi bàn tay của hắn sao?

Nhân lúc ngựa đang giãy dụa, Hô Diễn Khang đã đi tới trước mặt.

Nhìn một người một ngựa này, hắn cười đắc ý, đối phó với ngựa nổi điên, đối với kẻ đã lớn lên trên lưng ngựa như hắn mà nói là việc dễ như trở bàn tay, chính là hắn không nghĩ đến kỹ thuật điều khiển ngựa của nàng lại tốt vậy, có thể ở dưới loại tình huống này còn kiên trì được lâu như vậy không bị ngựa hất xuống, điều này làm hắn lại tăng thêm một phần hứng thú đối với nàng. Nữ nhân hắn nhìn trúng, đương nhiên không đơn giản!

Lâm Vũ cắn răng, nhìn thấy bóng dáng của hắn, thở dài một tiếng, cũng không hướng hắn xin giúp đỡ. Cùng lắm thì bị hắn bắt trở về, nàng lại nghĩ biện pháp khác thoát đi, nhưng tôn nghiêm không thể để mất.

Hô Diễn Khang ở một bên quan sát nàng, cũng không chủ động tiến lên, hai người cứ như vậy giằng co. Nhưng tình huống này chỉ giữ vững được hơn mười giây nữa thôi, hắc mã không biết tại sao lại đột nhiên phóng về phía trước nhảy lên, tựa hồ muốn đem người ở trên lưng hất xuống. Lập tức Lâm Vũ bị tác động rất cuộc không kiên trì nổi nữa mà buông lỏng tay ra, thân mình bay khỏi lưng ngựa, rơi xuống phía dưới. Trong nội tâm nàng thầm nghĩ: sau khi rơi xuống đất, nhất định phải lập tức lăn trên đất rời khỏi chỗ này, miễn cho chịu ngựa đá bay. Lúc còn chưa rơi xuống đất, đã cảm giác được trên người ầm ập, một đôi tay đã ôm lấy nàng.

Sau khi ôm lấy nàng, hắn nhanh chóng nhảy vài bước ra xa.

“Thật sự là tính tình cố chấp a!” Hắn khẽ cười nói, nhìn thấy hắc mã chạy về phía rừng cây, hắn vuốt ve tóc nàng, “Người trốn không thoát khỏi ta đâu!” Dứt lời lại điểm huyết đạo của nàng.

Lâm Vũ trừng mắt nhìn hắn, quay mặt không nói gì.

Hắn mỉm cười đem độc được trên người nàng đều lấy ra, đem chúng nhất nhất bỏ vào trong túi, “Bản thân ta đã quên việc bị người hạ độc. Người là một đóa hoa có gai, nhưng ta thích! Ha ha!” Hắn cười ôm lấy nàng, chân nhảy lên, không bao lâu đã đuổi tới trước mặt cỗ xe.

Hắn đem Lâm Vũ buông ra, đi vào bên trong xe lấy ra một ít vật phẩm. Nhìn thủ hạ vẫn đang hôn mê, hắn dò xét mũi thở của hắn, nhưng thấy tức giận, lấy ra chủy thủ lại đâm mấy đao, rồi xuống xe đi đến trước mặt Lâm Vũ, giải trừ huyết đạo của nàng, vươn tay nói : “Cùng đi theo ta đi, chúng ta chỉ cần đi qua Dụ Phong sơn cốc kia, là đã tiến vào trong biên giới Mạc Bắc.”

Không nhìn đến bàn tay hắn đưa ra trước mặt, nàng đứng thẳng dậy, hắn muốn nàng đi cùng hắn, nàng chẳng lẽ còn có thể nói không sao. Ánh mắt lướt qua hắn nhìn đến phương xa, lặng lẽ hỏi: “U Lan đâu? Người làm gì nàng ấy rồi? Còn thủ hạ của người người cũng không quản sao?”

Hô Diễn Khang cười nói: “Người quan tâm bọn hắn như vậy a.” Nụ cười trên mặt lại làm cho nàng cảm giác rùng cả mình.

Nàng đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhẹ nhàng nhăn lông mày lại, cũng không có hỏi lại.

Mà hắn lại tiếp tục nói: “Bọn họ đi nơi nên đi rồi.” Nói xong hắn đến gần nàng, một tay ôm lấy nàng vào trong ngực, “Yên tâm, ta sẽ không đưa người đi chỗ đó đâu, nếu người muốn rời ta mà đi, người bên cạnh người sẽ có kết cục như bọn họ!”

Hắn nhìn thẳng nàng, tựa như đang nhìn một con mồi đã bắt được trong tay có thể tùy ý xử trí, nếu nói Dục Vương là thợ săn nguy hiểm, như vậy hắn chính là mãnh thú không nắm bắt được.

Nàng lạnh lùng nói: “Người làm như vậy, chỉ giam cầm người của ta nhưng chưa hẳn có thể giam cầm lòng của ta!”

Hắn lơ đãng hừ một tiếng, bàn tay ôm nàng lại thắt chặt một chút, nhìn ánh mắt sáng như đuốc của nàng, mặt của hắn cách nàng càng ngày càng gần, ngón tay thon dài ở trên mặt của nàng nhẹ nhàng vuốt ve, “Ta biết người không phải mèo con nghe lời, nhưng ta thích người như vậy!” Dứt lời kéo tay nàng đi lên phía trước.

49. Chương 49: Xuất Cảnh

Một chiếc xe ngựa chạy trên quan đạo, xa phu nhìn thấy xa xa trên quan đạo có chiếc xe ngựa ngừng lại, nhưng không thấy người đánh ngựa.

“Chủ nhân, phía trước có cỗ xe ngựa không có người đánh xe, muốn dừng lại nhìn xem hay không?” Xa phu lập tức nhanh chóng đi chậm lại.

Người bên trong xe từ cửa xe thăm dò, cảm thấy hoảng hốt, vội la lên: “Rảnh rồi cũng chớ quản việc vớ vẩn! Đi mau!” Tại nơi rừng núi hoang vắng, chỉ có một chiếc xe ngựa nhìn như không có người ngừng lại, thật là kỳ quái, lấy kinh nghiệm trước kia của hắn, chiếc xe này không phải là bị sơn tặc cướp bóc. Suy nghĩ như vậy, hắn không khỏi khẩn trương lên, nhanh chóng thúc giục xa phu dùng tốc độ nhanh hơn rời đi.

Vũ Diễn Khang thổi một khẩu âm rất vang dội lên không trung.

Đây là đang kêu gọi loài chim nào sao? Lâm Vũ lặng lẽ nhìn hắn.

Không lâu, liền thấy được trên không trung xuất hiện một con điều hâu, nó lượn vòng vòng, Vũ Diễm Khang lại thổi một tiếng. Nó tựa hồ tìm được vị trí của chủ nhân, nhanh chóng bay xuống, chuẩn xác đậu xuống trên tay Vũ Diễm Khang.

Vũ Diễm Khang cười vỗ vỗ đầu của nó, lấy ra tờ giấy đã sớm chuẩn bị tốt, cột vào trên chân của nó, sau đó vung tay, con điều hâu lại bay trở về bầu trời.

Về mặt hân lạnh lùng nhìn Lâm Vũ, nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi thôi!” Vươn tay muốn giữ chặt lấy nàng.

Lâm Vũ một phen bỏ tay hân ra, “Ta tự mình đi!”

Lông mi hân khẽ chớp, mười phần hứng thú nhìn nàng, cười cười bước đi.

Tuy rằng đã là giữa hè, mặt trời trên cao chiếu rọi, vạn dặm trời quang, nhưng bởi vì nơi này núi cao cây cối nhiều, làm cho người ta không cảm giác có bất kỳ nóng bức nào. Trên núi cao gió lạnh từ từ thổi tới, Lâm Vũ chỉ cảm thấy từng đợt mát mẻ. Vốn nhìn thấy cảnh núi xanh nước biếc như vậy sẽ làm cho người ta thư sướng (thư thái, sung sướng) vạn phần, chỉ tiếc, hiện tại đi chung với ác lang này, nàng một chút tâm tình ngắm cảnh cũng đều không có. Tình cảnh cùng hồ ly giục ngựa phóng vượt lao đi còn rõ mồn một trước mắt, ý tưởng cùng Tử Minh du ngoạn thiên hạ vẫn cứ quanh quẩn trong lòng. Chính là không nghĩ tới sẽ xảy ra nhiều chuyện bất ngờ như vậy, nếu ông trời muốn nàng phải trải qua kiếp nạn, như vậy nàng nhất định phải nhận khảo nghiệm này.

Vũ Diễm Khang thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Lâm Vũ, nàng vẫn không nhìn hân, yên lặng không nói gì đi theo hân tiến lên phía trước, ánh mắt của nàng nhìn phương xa, khi thì ôn nhu khi thì mờ mịt. Hân không khỏi có chút tức giận, muốn đánh gãy trầm tư của nàng, “Trước khi trời tối, chúng ta sẽ đuổi tới Dụ Phong sơn cốc. Ra khỏi sơn cốc kia, là tiến vào trong biên giới Mạc Bắc ta.”

“Oh.” Lâm Vũ thản nhiên đáp lại một tiếng, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn hân liếc mắt một cái.

Nhìn Lâm Vũ một bộ dạng đem hân cách xa ngàn dặm, hân chỉ cảm thấy cả người oán khí khó tiêu, hung hăng kéo tay nàng.

Nàng muốn giãy ra, hân lại lôi kéo càng chặt, nàng xoay mặt nhìn về phía hân, trong ánh mắt lộ ra một tia trong trẻo nhưng lạnh lùng, không nói gì, vẫn đi lên phía trước.

Từ nhỏ đến lớn, Vũ Diễm Khang thân là hoàng tử chưa bao giờ bị người ta xem nhẹ như thế. Mà nữ nhân này thế nhưng có thể nhìn hân như không ra gì. Được rồi, hân thừa nhận nàng thực đặc biệt, nàng không sợ quyền quý, nàng hành động độc lập, nhưng cái này cũng kích phát quyết tâm muốn chinh phục nàng của hân. Chưa từng sinh ra hứng thú mãnh liệt đối với một nữ nhân như thế, nàng khiến hân ngạc nhiên càng lúc càng nhiều.

Nghĩ như vậy, ngửi thấy mùi thuốc như có như không trên người nàng, oán khí vừa mới nãy tựa hồ dần dần tiêu tán, nhẹ nhàng kéo nàng đi lên phía trước.

Lúc này, thanh âm đánh xe từ xa xa truyền đến, như là chạy về phía bọn họ.

Vũ Diễm Khang cười nói: “Xem ra hành trình của chúng ta có thể nhanh hơn.” Hân lôi kéo Lâm Vũ cùng nhau ngăn ở giữa quan đạo, chờ chiếc xe ngựa kia chạy tới.

Người đánh xe ngựa từ xa xa nhìn thấy có hai người ngăn ở giữa đường, trong lòng căng thẳng, nói với người bên trong xe: “Chủ nhân, phía trước có một nam một nữ ngăn cản chúng ta.”

Người nọ tìm hiểu qua cửa xe, nhìn kỹ hai người kia một chút, đột nhiên sửng sốt, ánh mắt dừng ở trên người nam tử trong đó, là hân! Hân nhanh chóng lớn tiếng phân phó nói: “Đến bên kia dừng xe, để cho bọn họ đi lên!”

Mấy phút đồng hồ sau, xe ngựa ngừng lại ở trước mặt bọn Vũ Diễm Khang. Người trên xe tự mình đi xuống xe, hân đưa một tay ra trước ngực, mỉm cười cúi người chào nói: “Vi thần Kim Trạch Phong gặp qua Tam điện hạ!”

“Ha ha, nguyên lai là người!” Vũ Diễm Khang cười vỗ vỗ vai hân, “Người có phải lại đi Biên thành mua cái gì hay không?”

“Không có biện pháp, thần đối với vật phẩm của Tiễn quốc vẫn thực thích, hơn nữa muội muội thần lại. . .”

“Ha ha! Kim Dung kiêu căng kia a, lúc này lại náo loạn muốn mua những thứ nào nữa?”

Kim Trạch Phong lắc đầu, “Ai, nàng muốn rất nhiều. Không nói thì thôi, vừa nhắc tới nàng ta liền đau đầu! Trễ rồi chúng ta lên xe nói chuyện đi.”

“Được!” Vũ Diễm Khang giữ chặt tay Lâm Vũ, mang theo nàng lên xe.

Kim Trạch Phong vụng trộm liếc Lâm Vũ một cái, thấy nàng cũng nhìn mình, hần hơi đỏ mặt. Sắc mặt Vũ Diễm Khang chợt loé vẻ giận dữ, gấp gấp túm chặt lấy tay Lâm Vũ.

Cảm giác được áp lực vô hình từ Vũ Diễm Khang bức ra, Kim Trạch Phong gắng vung lên nụ cười: “Xin hỏi điện hạ vị bên cạnh này là?”

Vũ Diễm Khang ôm nàng, Lâm Vũ đảo qua mắt lạnh, thân thể trở nên cứng ngắt.

Mà hần lại hoàn toàn không để ý đến phản ứng của nàng, cười nói: “Đây là Lâm Vũ thê tử chưa xuất giá của ta.”

Kim Trạch Phong sửng sốt, tin tức này không thể nghi ngờ rất kích động rồi, không nghĩ tới Tam hoàng tử luôn luôn chơi đùa bụi hoa nay lại muốn cưới vợ, hơn nữa còn là người dị quốc. Xem dung mạo của nàng cũng được xưng tụng là tuyệt sắc khuynh quốc, Tam hoàng tử không phải là bị hấp dẫn vì sắc đẹp của nàng chứ? Trước kia hoàng đế hiển dụ loại mỹ nữ cho hần, hần chơi không đến một tháng đã đưa ra ngoài, ngay cả vị muội muội vinh dự nhận được danh xưng thảo nguyên đệ nhị mỹ nhân, cũng chưa có khả năng hấp dẫn ánh mắt của hần. Không nghĩ tới hần đi Tiễn quốc một chuyến, lại mang về một mỹ nữ quốc sắc thiên hương, lại tự xưng muốn lấy với nàng. Nữ nhân này rốt cuộc là vì căn nguyên gì? Nếu chỉ dựa vào tư sắc, nàng thật là có thể độc bá thảo nguyên, chỉ sợ đưa mắt nhìn khắp thiên hạ, cũng không có mấy ai có thể so sánh được với nàng. Tin tức mang tính chất bạo phát này, nhất định phải trở về báo cáo với hoàng thượng.

Kim Trạch Phong trộm nhìn xem Lâm Vũ một hồi, lại cứ thế suy tư.

Nhìn vậy trong lòng Vũ Diễm Khang không được vui, hần ho khan vài tiếng, trầm giọng nói: “Trạch Phong a, ta xem ngươi lúc này mang theo vật gì tốt?”

“A? Nga!” Kim Trạch Phong phục hồi lại tinh thần, đem vật phẩm bày trên xe nhất nhất lấy ra, giới thiệu nói: “Đây là hồ lô đường của Biên thành.” Nhìn Vũ Diễm Khang cười chế nhạo, hần vội vàng giải thích nói: “Là kim Dung muốn ta mua.” Nếu bị hoàng tử hiểu lầm hần một đại nam nhân lại cảm thấy hứng thú đối với thứ này, truyền ra ngoài cũng làm ọi người cười rớt cả răng hàm.

“Đây là Dạ hoàn châu.” Hần cẩn thận chăm chú cầm nó lên, đưa tới trước mặt Hồ Diễm Khang, “Hạt châu này là hạt châu ở phía nam hồ Lâm Sơn của Tiễn quốc, thiên nhiên tạo ra, lần trước ta sai người lấy cho ta, thật vất vả đưa đến Biên thành, lần này ta chủ yếu muốn đi lấy thứ này.”

Vũ Diễm Khang cầm lấy hạt châu tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt kia, Kim Trạch Phong lại nói: “Hạt châu này a, ban đêm sẽ phát ra ánh sáng rất rực rỡ, giữ ở trong lòng bàn tay còn có thể hạ thấp nhiệt độ giải nhiệt, nghe nói còn có công hiệu chữa bệnh.”

Lâm Vũ lắng lắng nghe bọn họ đối thoại, trong lòng đã có nghi ngờ, bọn họ hần là nói ngôn ngữ Mạc Bắc quốc đi, sao nàng có thể nghe hiểu chứ.

Vũ Diễm Khang cười đem hạt châu đưa cho Lâm Vũ, Lâm Vũ tiếp nhận nó, trong lòng bàn tay quả nhiên truyền đến một trận cảm giác lạnh lẽo, nàng cẩn thận chu đáo nhìn vật này, nó có thể trị bệnh? Nàng xem nó chẳng qua là ngọc có phẩm chất đặc biệt mà thôi. Mắt đảo qua Kim Trạch Phong, nhìn hần con người không chuyển mà quan sát nàng, nàng nhất nhất đảo qua vật phẩm này, ánh mắt đột nhiên sáng ngời, đã phát hiện một điều gì đó.

Mà lúc này Vũ Diễm Khang cũng mỉm cười nhìn nàng, “Người thích hạt châu này sao?”

Nếu đưa hạt châu này ra, Kim Trạch Phong cũng không nghĩ đến việc muốn giữ lại nó, phải biết rằng, lấy lòng Tam hoàng tử quan trọng hơn so với một hạt châu nhiều, nhân tiện nói: “Cô nương nếu thích thì lấy

đi đi. Dạ hoàn châu này nếu được cô nương thưởng thức, ta cảm thấy vinh hạnh rất lớn a! Ha ha!”

Lâm Vũ đem Dạ hoàn châu đưa cho Vũ Diễm Khang, chỉ hướng một vật khác, dùng ngôn ngữ Tiễn quốc thân nhiên hỏi: “Nhưng ta muốn xem bồn cảnh (chậu trồng) Long thảo kia?”

Kim Trạch Phong ngăn ra, thời điểm hắn bắt đầu nhìn thấy cỏ này vốn không có ý tứ muốn mua, tuy rằng người bán nó cứ nói thứ này quý giá thần kỳ cỡ nào, nói hoa của nó nhìn đẹp cỡ nào, nhưng hắn chỉ luôn có hứng thú đối với châu báu ngọc thạch. Thấy người bán cỏ nói hoa của nó mỹ lệ như thế nào, lúc ấy hắn nghĩ có thể mua về cho Kim Dung, nàng sẽ thích, cứ như vậy móc ít tiền ra mua. Giá này thấp hơn rất nhiều so với Dạ hoàn châu mà hắn mua.

Nhưng hắn không nghĩ ra vì sao Lâm cảm thấy hứng thú với cỏ này hơn, liền sảng khoái đưa cho nàng, “Cô nương, cỏ này có thể có chỗ nào kỳ diệu?”

Vũ Diễm Khang nhận lấy, không cho Kim Trạch Phong có bất kỳ tiếp xúc nào với hắn, sau đó hắn mới cười đưa cho Lâm Vũ, “Người thích thứ này?”

Lâm Vũ gật gật đầu, bưng bồn cảnh Long thảo này, cẩn thận chu đáo. Nàng từng xem miêu tả loài cỏ này trong một quyển sách thuốc từ rất xưa của sư phó, nó là một loại thảo dược rất hiếm lạ, loài cỏ này lá có khả năng làm thuốc, hoa lại là dược thảo trăm công dụng. Nếu đem lá cùng hoa tiến hành điều phối thích hợp, có thể trở thành thuốc cứu tử, loại thuốc này có thể đem người đang nguy kịch kéo từ trong tay tử thần trở về. Nhưng đại đa số mọi người đều không biết nó có hiệu quả trị liệu giống như vậy, đều nghĩ nó chỉ là loại hoa hiếm lạ. Nàng suy đoán xong, lại nói với Kim Trạch Phong: “Cảnh Long thảo này năm mươi năm nở hoa một lần, hơn nữa cần chăm sóc đặc biệt mới có thể nở hoa. Hoa này cực kỳ mỹ lệ, phát ra hương khí mê người, có thể nói là cực phẩm thế gian.”

“Năm mươi năm mới nở hoa một lần a? Còn cần chăm sóc đặc biệt!” Xem ra thật đúng là quý giá a! Kim Trạch Phong nghe xong liền không có hứng thú đối với nó nữa, nàng muội muội kia sẽ không có loại nhân tâm mà chiều cố tốt hoa này, “Lâm cô nương, ta và muội muội của ta đều không có khả năng chăm sóc tốt cho nó, ta xem vẫn là để cho người chăm sóc tốt a.”

Người Mạc Bắc quốc nói chuyện thật đúng là trực tiếp, nhưng Lâm Vũ chính là đợi câu này, trên gương mặt lạnh lùng hiện lên nét tươi cười: “Cảm ơn!”

Kim Trạch Phong ngăn ngó, bị nụ cười này làm chấn động.

Vũ Diễm Khang ôm sát nàng, nàng chưa từng cho hắn một cái mỉm cười? Nhìn thấy Kim Trạch Phong vẻ mặt đại ra, hắn thúc giục: “Trạch Phong! Người còn có bảo bối gì?” Trong tiếng nói lộ ra một tia tức giận.

“A?” Kim Trạch Phong thật vất vả quay qua, hồng nhan cười giá trị thiên kim a! Lúc này hắn đã thấu hiểu rõ ràng hàm nghĩa của những lời này rồi. Bất quá, nữ nhân của hoàng tử không phải hắn nhắm trúng được. Huống chi, nữ nhân này nói không chừng về sau sẽ có giá trị lợi dụng gì đó. Hắn vẻ mặt tươi cười nói: “Tam điện hạ, ánh mắt Lâm cô nương có thể nói là độc đáo a, ta đây còn có một ít bảo bối, xem còn có thể lọt vào mắt cô nương hay không.” Nói xong ân cần đưa ra những vật khác.

Một lúc lâu sau, đoàn người Lâm Vũ thuận lợi ra khỏi Dự Phong sơn cốc.

“Cung nghênh Tam hoàng tử điện hạ!” Một chiếc xe ngựa đã ở đó chờ lâu ngày, bên cạnh là một đám thị vệ cưỡi ngựa.

Lâm Vũ bị Vũ Diễm Khang lôi kéo đi xuống xe, nói lời từ biệt Kim Trạch Phong, lên cỗ xe ngựa màu tím quý khí kia, rồi đi theo bọn họ chạy tới Trát Ma Nham.

Mặt trời chiều ngã về tây, tại cổng lớn Biên Thành, Vân Cảnh nhíu mày nhìn phương xa, đã trở thể này, nam nhân Mạc Bắc kia còn chưa trở về, tuy rằng hôm nay hắn đã điều tra rõ U Lan của Hương Phấn các quả thật có cùng hắn đi ra ngoài, nói như vậy, đi Vân Sơn cũng sẽ không về trễ như vậy. Theo thời gian trôi qua, hắn càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp.

“Đại nhân, ta nhìn thấy tại trên con đường ở biên cảnh kia có một chiếc xe ngựa.” Một xa phu muốn vào thành nói với binh lính điều tra ở một bên.

“Xe ngựa kia có dạng gì?” Sau khi nghe được Vân Cảnh lập tức hỏi.

“Ách, chúng ta vội vã chạy qua, cũng không nhớ rõ, chỉ sợ là sơn tặc làm.” Xa phu khó hiểu nói.

Vân Cảnh căng thẳng trong lòng, ngón tay chỉ qua một bên, quát to một tiếng: “Chuẩn bị ngựa! Người nhanh chóng mang một đội nhân mã theo ta ra khỏi thành! Những người khác cẩn thận điều tra xe ngựa qua lại cho ta!”

Mấy tuần mã phóng nhanh trên quan đạo, ngựa của Vân Cảnh đi phía trước, gió mạnh vù vù thổi qua bên tai, có phải bọn họ hay không? Một canh giờ sau, bọn họ đuổi tới chỗ xe ngựa kia, nhìn thoáng qua thi thể trên xe, xa xa truyền đến từng đợt sói tru, hấn ra lệnh cho thủ hạ lục soát địa phương gần đó, nhưng không thấy bóng dáng của Tư Mã Nguyệt Trần cùng nam tử kia. Ánh mắt hấn tối sầm lại. Căn cứ hành trình một ngày này, bọn họ nhất định là đã vào trong biên giới Mạc Bắc. Nhanh chóng nhảy lên lưng ngựa: “Trở về thành!”

Bóng đêm đã chìm, trong Dục vương phủ. Dục Vương ngồi thẳng ở trên ghế đá bên ngoài phòng Lâm Vũ, nghe Vân Cảnh báo lại, tay hấn dần dần nắm chặt, nổi lên gân xanh.

50. Chương 50: Bộ Tộc Trát Nha

Trên thảo nguyên mệnh mông vô tận, một đoàn xe không nhanh không chậm tiến lên phía trước. Trong đội xe phía trước phía sau có tất cả hơn mười người ngựa, bảo vệ ột chiếc xe ngựa màu tím ở giữa.

Trên xe Lâm Vũ đang lẳng lặng giở quyển sách trên tay, nàng xem chữ Mạc Bắc này cư nhiên có thể hiểu được. Có phải lúc trước người trong thân thể này đã học được tất cả ngôn ngữ của các quốc gia ở thế giới này hay không? Khiến cho nàng từ sau khi đến nơi này dù có đi đâu cũng đều không trở ngại gì về ngôn ngữ. Mặc kệ như thế nào, có thể có được nhiều kỹ năng vẫn luôn là tốt nhất.

Hô Diễn Khang đang phê duyệt công văn ở một bên giường mắt nhìn nhìn nàng, hài lòng nở nụ cười. Không nghĩ tới nàng có thể xem hiểu văn tự của Mạc Bắc quốc, xem ra hấn thật không có tìm nhầm người. Giai nhân gần ngay trước mắt, cả người hấn đều cảm thấy vui mừng vô cùng. Cho dù trên đường đi cả ngày Lâm Vũ đều đối càngh thêm lạnh nhạt với hấn, nhưng hấn vẫn không có câu nào oán hận. Hấn chỉ cần nàng, mặc kệ nàng có thích hấn hay không, hấn đều phải đem nàng giữ ở bên người.

Mặt trời chiều dần dần hạ xuống, đoàn xe cũng ngừng lại.

Hô Diễn Khang kéo tay Lâm Vũ, “Chúng ta tối nay phải ở chỗ này ngủ lại một đêm.”

Lâm Vũ miễn cưỡng giương mắt, cùng hấn xuống xe.

“Hoan nghênh Tam hoàng tử điện hạ tôn quý!” Một người trung niên nam tử áo bào màu tro xoay người hành lễ, một đám người đi theo phía sau hấn cũng khom người, một bộ dáng thực cung kính.

“Ha ha! Lão bằng hữu Trát Y Hấn, chúng ta lại gặp mặt!” Hô Diễn Khang tiến lên nâng Trát Y Hấn dậy, những người phía sau hấn cũng đều cười nâng thân mình đứng lên.

“Khang ca ca, người đã rất lâu không đến xem ta.” Một thanh âm mềm mại truyền đến.

Lâm Vũ giương mắt, chỉ thấy một mỹ nhân Mạc Bắc quốc chậm rãi đi tới, trên đầu nàng mang theo trang sức đặc biệt của Mạc Bắc quốc, hai bên buồng thông từng chuỗi hạt châu nhỏ, tóc bện hơn mười sợi, mắt to sáng ngời bình tĩnh nhìn Hô Diễn Khang, không chút che giấu tình cảm ái mộ nồng đậm kia, khóe mắt quét đến Lâm Vũ thì đã có một tia lạnh như băng cùng mất hứng.

Hô Diễn Khang nhìn nàng một cái, cười nói: “Một năm không thấy, Na Lạp lại càng ngày càng đẹp!”

Na Lạp cong miệng lên, “Người đều đã quên ta!” Đi lên trước muốn giữ chặt tay của Hô Diễn Khang.

Hô Diễn Khang một tay lôi kéo Lâm Vũ, tay kia thì không dấu vết tránh được đụng chạm của Na Lạp, khẽ cười nói: “Trát Y Hấn, chúng ta phải tá túc một đêm ở chỗ này của người rồi!”

Trát Y Hân gật đầu nói: “Người muốn ở bao lâu đều không thành vấn đề a! Chúng ta vào trong lều rồi nói đi!” Nhìn thấy Hô Diễn Khang lôi kéo một người nữ tử mặc phục sức của Tiễn quốc, hắn không nói thêm điều gì, chỉ mỉm cười dẫn Hô Diễn Khang vào lều chủ.

Na Lạp đi theo phía sau bọn họ vẫn chu chu môi, ánh mắt vẫn không rời Hô Diễn Khang.

Trong lều chủ, Hô Diễn Khang ngồi ở chủ vị, nâng ly rượu, ánh mắt thỉnh thoảng quét qua mọi nơi, một bộ dạng tự nhiên đặc ý, bên cạnh hắn là Lâm Vũ bị hắn cưỡng ép đi cùng. Ngồi phía dưới bọn họ là Trát Y Hân cùng với thủ hạ của hắn.

Trát Y Hân nâng ly rượu lên, quát lớn: “Ta đại biểu cho bộ tộc Trát Nha kính Tam hoàng tử một ly! Mong Tam hoàng tử hồng phúc tề thiên!”

Hô Diễn Khang cũng nâng ly rượu lên cao, ngẩng nhìn bốn phía, ý cười dạt dào, uống một hơi cạn sạch. Sau khi ngồi xuống, hắn gấp một khối thịt dê trước mắt vào trong chén của Lâm Vũ.

Cảm nhận được ánh mắt người chung quanh không ngừng nhìn mình chằm chằm, trong ánh mắt này hoặc tò mò hoặc kinh dị hoặc là ghen tị, Lâm Vũ lạnh lùng nhìn thoáng qua Hô Diễn Khang, không khách khí nếm thử mỹ vị trước mắt. Nàng quả thật rất đói bụng, dù nói thế nào cũng không thể có lỗi với cái bụng của mình được. Mặc kệ người chung quanh nhìn nàng thế nào, nàng chỉ nhìn chằm chằm đại tiệc trước mắt, nhấm nháp các món ngon của Mạc Bắc quốc. Khẩu vị thức ăn của dân chúng Mạc Bắc hơi nặng một chút cũng không ảnh hưởng đến cơn thèm ăn của nàng, mỗi đĩa thức ăn có vị hơi hơi lạt ngược lại làm cho khẩu vị của nàng mở rộng ra. Chỉ cần ánh mắt của nàng mỉm cười dừng lại ở trên một đĩa thức ăn nào, món ăn đó sẽ lập tức xuất hiện ở trong chén của nàng, người phụ trách phục vụ này đương nhiên là Hô Diễn Khang ngồi bên cạnh nàng. Đương nhiên trong lòng nàng sẽ không vì hành động săn sóc này của hắn mà đối với hắn có chút hảo cảm gì, bởi vì nàng phát hiện cách đó không xa một đạo ánh mắt oán hận đồ kị đang phóng đến, nếu ánh mắt có thể hại người, phỏng chừng nàng không chỉ chết một lần.

Hô Diễn Khang ở bên cạnh cũng thỉnh thoảng nâng ly mời rượu mọi người cùng đối ẩm, thỉnh thoảng xoay qua nhìn nàng, tuy rằng nàng ăn không chậm, nhưng ở trong mắt hắn động tác ăn cơm của nàng vẫn đều tào nhả thanh thần như vậy, kéo theo cơn thèm ăn của hắn cũng tăng lên.

Mọi người đang ăn uống vui vẻ thì Trát Y Hân đứng dậy cười nói: “Chúng ta ca múa trợ hứng chút đi!” Hô Diễn Khang gật đầu đồng ý, Trát Y Hân vỗ vỗ tay. Lúc này, trong lều vang lên một trận âm thanh tuyệt vời, cùng với nhạc khúc, một mỹ nhân vui tươi nhảy múa tiến nhanh vào. Lâm Vũ giương mắt vừa thấy, đúng là mỹ nữ Na Lạp vừa mới phóng ra hung quang với nàng kia.

Chiếc eo mềm nhỏ của nàng lắc lư lay động, chớp mắt to sáng ngời, thân thể theo nhạc khúc không ngừng biến ảo tư thế khác nhau, dần dần hướng đến gần Hô Diễn Khang, ánh mắt nàng kiều mỵ lộ rõ ái mộ nhìn hắn. Nàng, giống như là tinh linh vui vẻ, dù hoặc lấy tâm của từng người ngồi đây.

Nữ tử Mạc quốc thật là lớn gan cởi mở, Lâm Vũ nhướng nhướng lông mày, mang theo tâm tình xem kịch vui, liếc mắt quan sát phản ứng của Hô Diễn Khang. Chỉ thấy hắn một tay chống má, ánh mắt híp lại, lấy một loại ánh mắt chăm chú, không hề cổ kị nhìn lại Na Lạp. Na Lạp trong lúc nhảy múa không biết vô tình hay cố ý mà tà váy đỏ rực hất qua, còn bất chợt khiêu khích quét mắt qua Lâm Vũ một vòng.

Lâm Vũ cảm thấy đây hình như là cảnh tượng cực kỳ đặc ý, thí sinh ra sức triển lộ ra thân hình cùng mỹ mạo tài nghệ của mình, lại liên tiếp phóng điện với giám khảo, mà nhóm giám khảo lại dùng ánh mắt như soi mói quang minh chính đại mà nhìn tiến hành cái gọi là “bình phẩm”. Chính là, “Giám khảo” bên cạnh này tựa hồ không có động tĩnh.

Một khúc khiêu vũ hoàn tất, Hô Diễn Khang vỗ vỗ tay: “Không nghĩ tới một năm không thấy, Na Lạp muội muội lại có vũ kỹ như thế a, ha ha! Nhớ năm đó, người còn là một dã nha đầu chạy chung quanh đuổi theo Trát Tây, một năm thời gian này, lại biến thành đại cô nương kiều mỵ.”

“Khang ca ca, ta không phải dã nha đầu!” Na Lạp bùng lên một ly rượu, đưa tới trước mặt Hô Diễn Khang, lầu bầu nói: “Người nói lỡ lời rồi, nên phạt rượu!”

Hô Diễn Khang tiếp nhận ly rượu, cười nói: “Được, ta Uống....uống...ng!”

Lúc này, Trát Y Hân đứng lên nói: “Nghe nói tam điện hạ chưa từng cưới vợ nạp thiếp, người xem nữ nhi Na Lạp của ta có lọt vào mắt ngài không?” Mặc dù nhìn như là vô tình nhắc tới, ánh mắt của hắn lại vô cùng chân thành, bình tĩnh nhìn Hô Diễn Khang, không cho phép cự tuyệt.

“Cha!” Na Lạp không nghĩ tới cha của mình sẽ ở trước mặt mọi người đưa ra chuyện chung thân của mình, nàng xấu hổ liếc Hô Diễn Khang một cái, xoay người chạy ra ngoài.

“Ha ha, đứa nhỏ này còn biết thẹn thùng a!” Trát Y Hân vuốt vuốt râu, ánh mắt không rời Hô Diễn Khang.

Mắt sắc của Hô Diễn Khang chợt lóe, nhắc ly rượu, cười nói: “Ta cũng thật cao hứng có thể trở thành thân nhân chân chính của bộ tộc Trát Nha!”

Ánh mắt của Trát Y Hân sáng choang, cười ha ha, lúc này, trong lều lập tức vang lên từng trận tiếng hoan hô.

Lâm Vũ lạnh lùng nhìn tất cả những điều này, nói vậy hắn đã sớm đoán được sẽ gặp chuyện này, hoặc là, bọn họ đã sớm thương lượng tốt, tới nay chỉ là diễn một tuồng kịch cho người khác xem mà thôi. Kết thân giữa các bộ tộc, thật sự là cơ hội tốt để hắn tự nâng cao thể lực của bản thân mà.

Cơm nước no nê, nhìn mọi người vẫn tận tình uống rượu vui cười, nàng nhẹ nhàng lôi kéo bàn tay ở dưới bàn của hắn.

Hắn mừng rỡ cúi đầu, lại nghe nàng nói: “Ta mệt mỏi.”

Nàng không có hứng thú xem người khác diễn trò.

Hắn nhìn nhìn sắc mặt Lâm Vũ, thấy không có gì khác, liền gật gật đầu, phân phó vài tiếng với hộ vệ phía sau, để cho bọn họ mang Lâm Vũ ra lều lớn.

Sau khi tắm rửa xong, thị nữ đổi lại cho Lâm Vũ một thân phục sức của Mạc Bắc quốc, trang phục màu hồng lộ ra màu da trắng nõn, tóc dài ẩm ướt xoa tự nhiên ra phía sau, dùng một sợi dây nhỏ màu đỏ buộc nhẹ lại, nàng ngồi yên lặng, yên lặng lật xem một ít y thư của Mạc Bắc quốc, thỉnh thoảng làm chút bút ký, tựa như tiên tử u nhã tôn quý rơi xuống nhân gian, phong dung bình tĩnh, làm cho thị nữ hầu hạ một bên cũng không khỏi âm thầm tán thưởng.

Hô Diễn Khang đi vào nhìn thấy cảnh tượng này. Hắn nhẹ nhàng làm động tác chó có lên tiếng với thị nữ, ra hiệu nàng lui ra. Nhẹ nhàng đến gần nàng, ngửi thấy mùi thơm độc đáo của cơ thể nàng tỏa ra sau khi tắm rửa, tâm không khỏi say vào trong đó, không đành lòng quấy rầy giờ khắc yên tĩnh giống như mộng ảo này.

Cảm giác được có hơi rượu từ phía sau phả tới, Lâm Vũ miễn cưỡng giương mắt, nhìn thấy gương mặt tuấn đạt lộ ra nét nhu hòa, nếu không phải vì chuyện ở Biên Thành, chỉ sợ nàng đã nghĩ lầm hắn là người ôn nhu sẵn sóc, nhưng sự thật chứng minh, bề ngoài không thể nói lên tất cả. Nàng không nói gì, đứng lên, muốn cách xa hắn.

Hắn ôm lấy nàng, bắt được người của nàng, mạnh mẽ hôn vào ở môi nàng.

Chiếc lưới dài của hắn vì hàm răng của nàng mà không thể xâm nhập vào, hắn không thể không thối lui, cũng không cam tâm, dường như chuyển dời đến trên gương mặt của nàng. Hắn càng không ngừng khê hôn lên gương mặt của nàng, mắt của nàng, trong miệng lặp lại nhớ kỹ tên của nàng, ánh mắt dần dần trở nên nóng bỏng mà mê ly.

Bị hắn gắt gao ôm vào trong ngực, cảm nhận được động tác hắn có chút điên cuồng, nhân lúc hắn đang hết sức ý loạn tình mê, nàng nhắc chân đá mạnh vào bộ vị yếu hại của hắn, thấy hắn bị đau đón mà bứt rứt, nàng lạnh lùng cười: “Tam hoàng tử điện hạ Mạc Bắc quốc giờ phút này nên đi nghỉ cách lấy lòng Na Lạp mỹ nhân của người đi?”

Vốn định nổi giận Hô Diễn Khang nghe nàng vừa nói như thế, nghĩ lầm nàng là vì ăn dấm mà trách cứ hắn (ăn dưa bở a), trong lòng vui sướng vạn phần. Hắn ha ha cười, giống như quên mất vừa mới tức đầy bụng, lại tiến lên ôm nàng, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Lâm Vũ, người đây là đang ghen vì ta sao?”

Lâm Vũ hừ lạnh một tiếng, “Người không phát hiện bộ tộc Trát Nha thời thời khắc khắc đều nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của người sao?” Từ khi nàng tiến vào bộ lạc này, nàng đã cảm thấy không thích hợp, có lẽ, bộ tộc Trát Nha này là một phái gió chiều nào thì theo chiều ấy. Bọn họ ở trong triều của Mạc Bắc quốc đại biểu ột cỗ thể lực, hoàng đế và Tam hoàng tử hần đều khát vọng có thể có được thể lực này. Mà Trát Y Hân cũng không ngu xuẩn, hần sẽ lựa chọn một ngọn núi càng cứng rắn càng cường đại trong bọn họ để mà dựa vào, tối nay có lẽ hần quyết định đem con gái của mình gả cho Hô Diễn Khang, nhưng cũng không đại biểu ngày mai hần sẽ không thay đổi chú ý. Đã nhiều ngày ở không trên xe ngựa vẫn lật xem những cuốn sách Hô Diễn Khang mang theo, dốc lòng học tập chính trị văn hóa của Mạc Bắc, thu hoạch cũng không phải là nhỏ.

Hô Diễn Khang cảm thấy cả kinh, hần không nghĩ tới nàng cũng sẽ suy nghĩ vậy, bình tĩnh nhìn nàng, trầm tư một trận, thấp giọng nói: “Người nói rất đúng! Người có thể thấu hiểu cho ta, là tốt rồi!”

Dứt lời nhẹ nhàng hôn một cái lên gương mặt của nàng, lưu luyến không rời liếc nhìn nàng một cái, trong ánh mắt có quyền luyến cũng có mấy phần bất đắc dĩ cùng xin lỗi, sau đó xoay người rời khỏi lều.

Lâm Vũ thở phào nhẹ nhõm, tối nay không có người quấy rầy rồi.

51. Chương 51: Trát Ma Nham

Trời vừa sáng, Lâm Vũ đã bị người gọi dậy, sau khi rửa mặt chải đầu xong, nàng đi theo nha hoàn ra lều lớn. Cách đó không xa truyền đến một trận thanh âm treu đùa dễ nghe, quay đầu, chỉ thấy Na Lạp vui cười lôi kéo tay của Hô Diễn Khang. Nhìn thấy Lâm Vũ, nàng đột nhiên ôm lấy cổ Hô Diễn Khang, miệng nhếch lên trên, gương mặt của Hô Diễn Khang lại nghiêng nghiêng mỉm cười, môi của nàng đã rơi vào trên gương mặt của hần, chỉ tiếp xúc một chút, Hô Diễn Khang liền xoay người qua, sau khi nhìn thấy Lâm Vũ, hần vội vàng đi tới.

Lâm Vũ làm bộ như không thấy, vẫn đi về phía xe ngựa. Mới vừa đi qua vài cái lều lớn, đã bị bóng dáng Hô Diễn Khang chắn phía trước.

“Tối hôm qua ngủ ngon giấc không?”

Giọng nói từ tính ở phía trên vang lên, Lâm Vũ ngẩng đầu, chống lại đôi mắt ân cần kia, lặng lẽ trả lời: “Tốt lắm!” Không có cảm giác xe ngựa xóc nảy, không có những người khác quấy rầy, nàng ngủ cực kỳ an ổn.

“Khang ca ca, ta cũng muốn cùng đi với người đến Trát Ma Nham!” Thật vất vả theo kịp bước chân của Hô Diễn Khang, Na Lạp đi đến trước mặt Lâm Vũ, lôi kéo góc áo Hô Diễn Khang hét lên.

“Nghe lời!” Ngắn gọn một câu liền khiến Na Lạp lập tức im lặng. Thái độ ngang ngược đột nhiên chuyển biến, nàng nhìn nhìn hần, đáy mắt chứa đầy nhu tình.

Lâm Vũ nhìn hai người, đáy lòng nhất thời hiểu rõ. Xem ra đêm qua rất tốt, Hô Diễn Khang hần là đã thu phục được thiếu nữ đẹp này rồi.

“Tam điện hạ, xe ngựa đã chuẩn bị tốt! Khi nào khởi hành?”

“Lập tức khởi hành!”

Đang lúc mọi người hoan hô đưa tiễn, Hô Diễn Khang dương tay vung lên, kéo Lâm Vũ lên xe ngựa.

Xe ngựa dung tốc độ nhanh hơn phóng về phía trước, chấn động khiến Lâm Vũ có chút mê muội, nàng chỉ có thể dè lồng ngực của mình lại, nhắm mắt lại lẳng lặng điều dưỡng.

Hô Diễn Khang nhìn nàng, vươn tay đặt lên trán nàng, ôn nhu nói: “Nhấn nạy thêm chút nữa, giữa trưa chúng ta sẽ dừng lại nghỉ tạm. Buổi tối có thể đến Trát Ma Nham.”

Thấy Lâm Vũ vẫn nhắm mắt dưỡng thần, yên lặng không nói gì, hần cúi đầu thở dài, “Sau đó không lâu, ta sẽ cưới Na Lạp làm thiếp.” Đây là hần vì mượn sức bộ tộc Trát Nha mà áp dụng sách lược cầu thân hạng nhất. Đêm qua, hần đi đến phòng Na Lạp, rất đơn giản đã thu phục được cô gái nhỏ này, nhưng hần một chút cũng không cao hứng nổi. Thẳng đến sáng nay gặp nàng, hần mới biết mình một lòng muốn lấy nàng. Hần chỉ cần một mình nàng, kẻ khác, cũng chỉ là vật phẩm chính trị mà thôi. Dừng một chút, hần lại nói: “Lâm Vũ, mặc kệ người có thích ta hay không, người đã bước lên mảnh đất này, ta sẽ không bao giờ để cho người rời đi. Ngồi vị hoàng phi, ta chỉ giữ cho người mà thôi!” Nếu sự tình thuận lợi, không bao lâu, nàng sẽ trở thành hoàng hậu của hần. Hần muốn nàng đi theo hần, cùng nhau thống ngự Mạc Bắc quốc!

Nghe được câu này, dù muốn thờ ơ lạnh nhạt đến thế nào đi nữa thì Lâm Vũ cũng không thể không mở mắt ra, chống lại ánh mắt nóng bỏng mà kiên định kia, gần từng tiếng chậm rãi nói: “Cho dù ta chết, cũng sẽ không làm hoàng phi của người!”

Hô Diễn Khang chỉ cảm thấy một cổ hờn giận lan tràn, hần một phen ôm nàng, mạnh mẽ ngăn môi của nàng lại, giống như mãnh thú phát cuồng hấp thu hương vị của nàng, làm nàng không thể hô hấp.

Sau khi trải qua một trận mãnh liệt như gió bão mưa rào, hần buông nàng ra, hung hăng nói: “Về sau không cho phép người nói như thế nữa! Nếu không, ta sẽ ngay lập tức muốn người!”

Nàng thở phì phò, híp mắt nhìn hần, “Dựa vào cường quyền mà áp bức, không được lòng người.” Mặc dù thất thân, lòng của nàng cũng sẽ vĩnh viễn không cho hần. Làm thầy thuốc, muốn chết rất đơn giản, chính là, nàng không muốn cứ như vậy chết đi, còn có hồ ly và Tử Minh hái thuốc cho nàng, nàng nhất định phải nghĩ cách rời đi, nhưng bây giờ còn chưa phải lúc.

Hần nhìn nàng, yên lặng nhớ kỹ lời nàng nói, vẻ mặt tức giận dần dần dịu đi, tay vẫn ôm nàng, thấp giọng nói: “Người quả thật có thể khiến ta không khống chế được cảm xúc. Nhưng người như vậy, lại thật sâu hấp dẫn ta. Chúng ta không cần đối xử với nhau lạnh nhạt như vậy nữa được chứ?”

Đương nhiên, nếu hần không đến trêu chọc nàng, nàng cũng sẽ không đối với hần như thế. Chính là, hần dám đem nàng kéo vào trong thế giới của hần, nàng như thế nào có thể ôn hòa đối với hần. Nàng lẳng lặng nghĩ, chỉ cảm thấy tình cảm này của hần không nói hết được, làm nàng muốn nhắc cũng không ra. Nhưng nếu muốn thuận lợi thoát đi từ trong tay hần, nhất định phải cho hần thả lỏng cảnh giác.

Trầm mặc, Hô Diễn Khang nghĩ đến nàng đã nghe vào lời nói của hần, đáy lòng dâng lên một tia vui mừng, xem ra, chính sách dụ dỗ của hần đã thắng được một ít rồi.

Trải qua một ngày xóc nảy, bọn họ rốt cục đã tới quốc đô của Mạc Bắc quốc —— Trát Ma Nham.

Lâm Vũ mới vừa theo Hô Diễn Khang đi xuống xe ngựa, vài thị nữ đã tiến lên đỡ nàng.

Hô Diễn Khang lưu luyến không rời buông tay nàng ra nói: “Mang nàng đi ngọc trưởng nghỉ tạm!”

“Dạ!”

Lâm Vũ mới vừa đi vào, đã nghe được phía sau một tiếng duyên dáng gọi to: “Tam hoàng tử! Người rốt cục đã trở lại! Từ Biên Thành có mang theo vật gì tốt?”

Hô Diễn Khang cười ha ha: “Lan Anh, người vẫn chưa trưởng thành a!”

Nghe tiếng cười vui vẻ của hai người, Lâm Vũ không có ngừng bước, tiếp tục cùng thị nữ đi đến ngọc trưởng.

Vì để cho Lâm Vũ tránh đi người liên can rình rập cũng có thể nghỉ ngơi thật tốt, Hô Diễn Khang sai người đem bữa tối đưa riêng đến trong ngọc trưởng, lại không nghĩ đến nàng vừa mới cơm nước xong, một người đã nhanh chóng tiến vào.

“Người chính là nữ thần y đã cứu ta?” Người tới chớp một đôi mắt to mỹ lệ, ánh mắt lưu chuyển phát sáng nhìn quanh, làm cho người ta không khỏi lâm vào hấp dẫn, khách quan thì so với Na Lạp gặp được trong ngày hôm trước, mỹ mạo của cô bé này so với nàng càng đẹp hơn.

“Người tên là Lâm Vũ sao? Ta gọi là Hô Diễn Nhan Châu, cảm ơn người đã cứu ta!”

Nguyên lai là muội muội của Hô Diễn Khang, Lâm Vũ nhớ lại. Ngày ấy ở thành Hàm Trạch ra tay cứu nàng, không nghĩ tới lại ở dưới tình huống như thế này gặp lại. Lâm Vũ gật gật đầu, mỉm cười: “Xin chào!”

Nhan Châu đến gần nàng, tinh tế đánh giá một phen, cười nói: “Người thật đẹp! Xem ra vị trí đệ nhất mỹ nữ thảo nguyên ta đây phải thay đổi rồi.”

Lâm Vũ lắc đầu, “Nhan Châu muội muội khen trật rồi! Lâm Vũ không dám!” Nàng thà rằng bộ dạng chính mình bình thường một ít, như vậy cũng sẽ không gặp phải nhiều chuyện như vậy.

Đi vòng quanh Lâm Vũ dạo qua một vòng, Nhan Châu lại hỏi: “Lâm tỷ tỷ, người có tắm rửa hay không?”

“Không có, xảy ra chuyện gì?” Nàng vừa định sai người đi chuẩn bị bồn tắm.

Nhan Châu kéo tay nàng lại, “Đi! Ta mang người đến đầm Ngọc Nữ tắm rửa!”

“Đầm Ngọc Nữ?” Chẳng lẽ là nơi tắm rửa của hoàng gia?

“Nước ở nơi đó hàng năm đều ấm áp, bình thường chỉ có người của hoàng thất chúng ta mới có thể đi vào, bất quá có ta mang theo, người không cần phải lo lắng. Cho dù ta không mang theo, ca ca cũng nhất định sẽ dẫn người đi, ha ha!” Ánh mắt Nhan Châu thoáng nhìn, không có hảo ý cười. Lâm Vũ biết nàng hiểu sai.

Không bao lâu sau, các nàng đã đến đầm Ngọc Nữ đó.

Đây là một hồ nước nóng do thiên nhiên tạo thành, trong hồ thỉnh thoảng bốc lên từng cuộc khói trắng, nước từ dưới hồ nước nóng không ngừng phun lên, tràn đầy hồ lại tiếp tục chảy về phía hồ kế tiếp. Hoàng đế ở trong này xây một cung điện loại nhỏ, chứng tỏ quyền chiếm giữ của hoàng tộc, cũng trở thành nơi thành viên hoàng thất tắm rửa.

Tối nay vào canh giờ này vừa vặn đến phiên Nhan Châu hưởng dụng đầm Ngọc Nữ, nàng không chút do dự mang theo Lâm Vũ. Hai người cởi quần áo, ở trong hồ tận tình chơi đùa, làm cho tinh thần căng thẳng mấy ngày liên tiếp của Lâm Vũ cũng được thả lỏng, cũng không khỏi sinh ra hảo cảm đối với Nhan Châu. Nếu không có Hồ Diễm Khang, có lẽ nàng sẽ rất thích kết giao với cô muội muội này.

Thừa dịp cùng Lâm Vũ vui cười, Nhan Châu đột nhiên hỏi một câu: “Lâm tỷ tỷ, người cảm thấy ca ca ta thế nào?”

Vừa nghe đến hần, nụ cười tươi trên mặt Lâm Vũ đã biến mất, thản nhiên đáp lại nói: “Ta cùng với hần ở chung không nhiều lắm, đối với con người hần còn chưa đủ hiểu biết.”

“Nga, bất quá ca ca ta là đại anh hùng số một số hai trên thảo nguyên! Mấy năm nay trong những lễ tết hần đều lấy hạng nhất, rất nhiều cô nương đều ái mộ hần, chỉ tiếc hần cũng không vì thế mà thay đổi.” Nói xong, Nhan Châu trộm nhìn Lâm Vũ, thấy nàng không có phản ứng nhiều, không khỏi khe khẽ thở dài, xem ra con đường tình cảm của ca ca là không thông thuận rồi.

Tắm rửa xong, hai người đều đổi lại y phục. Tẩy đi một thân bụi đất, Lâm Vũ chỉ cảm thấy toàn thân đều sáng khoái nói không ra lời, người cũng trở nên phá lệ hưng phấn, tâm tình vô cùng tốt, dạo qua mấy ngày lo lắng. Vừa cẩn thận nhìn nhìn nước hồ trong suốt, chỉ cảm thấy hồ nước nóng này, còn có công hiệu chữa bệnh.

Đi ra cung điện ở đầm Ngọc Nữ, nhìn thấy thảo nguyên mênh mông vô tận, dưới ánh trăng, hoa đại ngọn cỏ nhẹ nhàng lay động theo gió, hoa mai di động, từng trận thổi đung đưa, đan vào tiếng côn trùng kêu vang, giống như một âm điệu nhẹ nhàng động lòng người. Cảnh đẹp như thế, thật làm cho người ta không khỏi say mê. Lúc này, cách đó không xa vang lên một trận tiếng ca nhu hòa, thanh âm kia trầm trọc triền miên, giống như đang thì thầm điều gì đó. Nhan Châu che miệng cười, “Lâm tỷ tỷ, ta muốn nghe người hát một khúc được chứ? Tốt nhất là đem tiếng ca của người nọ át xuống!”

Lâm Vũ tinh tế nghe, cảm giác được nam nhân cách đó không xa đang hát là một khúc tình ca Mạc Bắc, như là vì cảm giác ái mộ nữ tử mà hát lên khúc ca này, trong ca khúc thể hiện rõ loại tình cảm yêu say đắm sâu đậm của người ca hát.

Tựa hồ bị thiên nhiên thôi thúc, tại dưới bóng đêm say lòng người, bên tai truyền đến từng đợt tiếng ca, nghĩ đến Tử Minh xa cuối chân trời, nàng giống giống như ma ám mà gật gật đầu, cũng hát lên.

Phóng ngựa trượt đi trên núi một đám mây a

Đoan đoan trượt vào Mạc Bắc thành trượt đi a

Ánh trăng cong cong trượt đi Mạc Bắc thành a

. . . . .

Đây là một giai điệu được lưu truyền phổ biến, ca tụng tình yêu đẹp đẽ, tiết tấu thanh thoát, thật thà mộc mạc, cảm xúc dâng cao nhiệt liệt, cảm tình tha thiết và uyển chuyển. Tiếng hát Lâm Vũ to rõ mang theo loại tình cảm nồng đậm vấn vương, quanh quẩn trong thảo nguyên, làm cho người nghe giống như thấy được một bức hoạ phong tình tuyệt vời.

Một khúc đã hoàn thì Nhan Châu ở một bên vẫn đắm chìm bên trong mộng tưởng kia. Lâm Vũ nở nụ cười hớn hở, nghĩ giữ chặt tay nàng, nhưng không ngờ tay kia đã bị túm lấy. Nàng đột nhiên quay đầu, chỉ thấy một khuôn mặt xa lạ xuất hiện ở trước mắt.

Hắn đang mặc trang phục màu vàng, trên đầu mang mũ ngọc, tóc đen thả dài bên hông, trong mắt thâm thúy hình như có tìm tòi nghiên cứu cũng có mê luyến, bình tĩnh nhìn nàng, tiếng nói trầm thấp vang lên, “Người, tên gọi là gì?”

Những lời này thức tỉnh Nhan Châu bên cạnh, nàng lập tức khom người nói: “Nhan Châu gặp qua hoàng huynh!”

Tựa hồ không có nghe được thanh âm của Nhan Châu, tay hắn vẫn kéo Lâm Vũ, lặp lại câu hỏi: “Nói cho ta biết, người tên là gì?”

Lúc này, một bóng người xuất hiện ở phía sau Lâm Vũ, hắn kéo lấy tay kia của Lâm Vũ nói: “Hoàng huynh, đây là hoàng phi tương lai của ta.”

52. Chương 52: Lại Gặp Lại

“Hoàng phi của người. . . . .” Bàn tay đang kéo Lâm Vũ nhanh chóng buông lỏng xuống. Nhưng không ngờ Hô Diễn Khang liền kéo nàng qua.

Ôm lấy nàng, Hô Diễn Khang giống như thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Hoàng huynh, ta đang muốn ngày mai nói với người việc này.” Tay hắn siết chặt lại, giống như muốn chứng tỏ quyền sở hữu đối với nàng, cười nói: “Đây là Lâm Vũ - thân y ta mang về từ Tiên quốc. Ta thỉnh cầu hoàng huynh đáp ứng hôn sự của chúng ta.”

Bởi vì phụ hoàng mẫu hậu đều đã qua đời, hôn sự trong hoàng gia đều do hoàng đế đáp ứng mới có thể cử hành. Mà từ khi đại hoàng tử bị Dục Vương giết chết trong đại chiến mấy năm về trước, trước mắt hoàng thất Hô Diễn chỉ còn lại có hai hoàng tử, một người là Hô Diễn Khang, một người là kẻ đang ở trước mắt này, hoàng đế Mạc Bắc quốc — Hô Diễn Bạt.

Nghe được Nhan Châu gọi, Lâm Vũ liền đoán được thân phận của người này. Chính là, ở trước mặt hắn nàng lại không có cảm thấy có cảm giác bị áp bách gì. Nàng thản nhiên nhìn thẳng hắn, sau khi nghe thấy Hô Diễn Khang đưa ra hôn sự thì nhíu mày, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Con người đen của Hô Diễn Bạt chợt lóe, nhìn hai người bọn họ, quỷ dị cười: “Ta có chút mệt nhọc, việc này, ngày mai chúng ta nói sau.” Khoát tay ngăn lại liền xoay người rời đi.

“Lâm cô nương, rời giường, ta mang người đi ra ngoài một chút!” Mới sáng tinh mơ đã bị Nhan Châu gọi dậy. Lâm Vũ thay một bộ phục sức Mạc Bắc quốc màu hồng nhạt, Nhan Châu lại cố ý yêu cầu, thị nữ bên sơ cho nàng một bím tóc dài mảnh, trên đầu đội mũ, từng chuỗi hạt châu nhỏ rủ xuống dọc theo phía dưới viền mũ. Trang điểm xong, ngay cả Nhan Châu nhìn thấy cũng đều choáng váng: “Người thật đẹp!”

Lâm Vũ bắt đầu đi lắc đầu, một thân trang phục này thật đúng là phiền toái, bất quá, nếu lúc này có một máy chụp ảnh, nàng khẳng định muốn chụp lại để lưu làm kỷ niệm. Nhưng nếu muốn nàng mỗi ngày đều mặc vậy thì đúng là hành hạ. Dù sao, nàng vẫn thích đơn giản một chút hơn.

“Khụ khụ. . .” Một tiếng ho khan truyền đến, hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía cửa lầu.

Chỉ thấy Hồ Diễn Khang cao ngất đang nghiêng người tựa vào cửa, khóe miệng chứa đựng nét cười, ánh mắt nóng rực không rời Lâm Vũ.

“Ca ca người tới rồi!” Nhan Châu chớp mắt, hào hứng chạy ra ngoài, ở ngoài trường hô: “Ta ở bên ngoài chờ người!” Hồ Diễn Khang cất bước đi đến, Lâm Vũ lại lui về phía sau. Hắn đem nàng áp đến chỗ vách lầu, hai tay nhốt nàng lại khiến nàng không thể nhúc nhích, hòa nhã nói: “Người tới hôm qua, giống trên ánh trăng nhu hòa thanh nhã trên thảo nguyên. Tiếng ca của người, đánh động mỗi người. Nói cho ta biết, người còn có bao nhiêu bộ mặt mà ta không biết, được không?”

Mặt của hắn tiến đến gần nàng, lại cảm giác được câu trả lời của nàng không có một tia ấm áp.

“Không có gì hay để mà nói.” Nàng lạnh lùng nói.

Hắn hít sâu một hơi, cường chế tức giận đang trào lên, ở trên trán nàng hạ xuống một cái hôn, trầm giọng nói: “Ta vẫn sẽ chờ!” Thời gian cả đời rất dài, hắn có tính nhẫn nại, vẫn sẽ đợi cho đến một ngày nàng động lòng với hắn. Buông bàn tay đang nhốt nàng lại, hắn rời khỏi lầu ngọc.

Nắng gắt hạ xuống thảo nguyên, nhìn không thấy điểm dừng, một màu xanh biếc dãi dãi. Gió nhẹ nhàng thổi, cỏ non cũng theo đó mà lay động, trong bụi cỏ dê con từng con từng con hiện ra. Trên thảo nguyên có vài con tuần mã, điều đặc biệt là người chăn dắt dẫn đầu hai bên, người giục ngựa là hai cô gái mặc áo màu hồng nhạt. Một người kiều diễm như lửa, một người tao nhã thanh lệ, làm cho người ta chăm chú khó quên. Đúng là hai người Hồ Diễn Nhan Châu và Lâm Vũ.

“A Hoắc!” Hồ Diễn Nhan Châu vừa thúc ngựa, vừa phát ra tiếng hét vui vẻ, kéo theo những người chung quanh đi ngang qua cũng cùng nhau hét lớn, làm dậy lên từng đợt hoan hô của mọi người.

Lâm Vũ nhìn bọn họ, chỉ cảm thấy lòng mình cũng theo đó mà sôi trào lên. Trên thảo nguyên mọi người thật sự là hào phóng a!

Lúc này, tuần mã đi phía sau các nàng cũng đuổi kịp, chỉ thấy phía trước một người cưỡi ngựa phục sức màu vàng rực, tóc dài đen thẫm ở trong gió tùy ý tung bay, mặt của hắn rất là anh tuấn, một kiểu bộ dáng khí định thần nhàn, thuần thực thúc ngựa hướng về phía Lâm Vũ mà chạy tới.

“Hoàng đế ca ca cũng tới!” Hồ Diễn Nhan Châu cười nói, khi nói chuyện, Hồ Diễn Bạt cũng đã đi đến trước mặt Lâm Vũ.

Hắn chỉ vào ngọn núi phía trước cách đó không xa nói: “Chúng ta so một lần, xem ai tới nơi đó trước!”

“Được!” Khó có được cơ hội cùng hoàng thượng tỷ thí, Nhan Châu cực kỳ hưng phấn tăng nhanh tốc độ.

Lâm Vũ lắc đầu, cũng cười đi theo, lại cảm thấy Nhan Châu cách mình càng ngày càng xa, nguyên lai vừa rồi nàng ấy vì chạy song song với mình, nên cũng không có sử dụng hết toàn lực, lúc này mới dùng tới công phu chân thật, Lâm Vũ tự than thở thuật cưỡi ngựa của chính mình không tốt hơn nửa phần.

Không biết hoàng đế cưỡi ngựa như thế nào, quay đầu, lại đột nhiên phát hiện hắn đang theo sát ở bên cạnh. Hai ngựa gần sát nhau hướng về phía trước mà chạy, Lâm Vũ muốn tăng tốc độ nhanh hơn, lại thấy hắn cũng tăng nhanh tốc độ. Trong bụng nàng cả kinh, hắn rốt cuộc muốn làm gì?

P phía trước bóng dáng Hồ Diễn Nhan Châu đã đi xa dần, Lâm Vũ không rõ hắn vì sao luôn luôn đi theo chính mình. Chỉ hoài nghi, Hồ Diễn Bạt đột nhiên nói: “Lâm cô nương, ta nghĩ hảo hảo nói chuyện với người một chút.” Nói xong chỉ chỉ một chỗ ở sườn núi, “Đi theo ta!”

Hồ Diễn Khang vừa trở lại phòng thu chi, hạ nhân liền vội cấp báo: “Tam hoàng tử, hoàng đế cùng Lâm Vũ đi xuống dưới sườn núi.”

“Cái gì?” Chén nhỏ trong tay rơi xuống, Hồ Diễn Khang lập tức đứng lên, “Chuẩn bị ngựa!”

Hắn mang một mình nàng đi nơi đây làm gì? Chẳng lẽ hắn cũng coi trọng nàng? Vừa nghĩ tới ánh mắt hắn nhìn nàng đêm ấy, Hồ Diễm Khang không kiềm được căng thẳng trong lòng, nàng là của hắn! Hắn sẽ không đem nàng chia sẻ cho bất luận kẻ nào! Cho dù là hoàng đế cũng không cho phép! Chưa từng có một người nào làm cho hắn lo lắng qua như thế, hắn gờm mã tiên (roi ngựa) lên, hung hăng vụt xuống, con ngựa liều mạng chạy như điên về phía trước. Không bao lâu, đã chạy tới dưới sườn núi. Xa xa nhìn thấy hai người đang ngồi trên cao, tựa hồ rất gần. Đáng chết! Xem ra trước tiên hắn phải thi hành kế hoạch của hắn. Vận khí, rồi từng bước nhảy lên.

“Lâm Vũ!” Giai nhân gần ngay trước mắt, hắn tự tay muốn một phen kéo nàng qua. Đã thấy nàng lắc mình một cái, hắn chụp vào không trung một cái. Buồn bực vươn tay, lại bị hoàng đế ngăn cản phía trước. Hắn nhăn lông mày lại, nhìn chằm chằm hoàng đế chất vấn, “Các người rốt cuộc ở trong này làm gì?!”

Không nghĩ tới hoàng đế lại cười ha ha, “Tam đệ! Thấy được bộ dạng này của người, thật là thú vị a! Ta đã thật lâu không nhìn thấy người như vậy.” Hắn ta đến gần hắn, giống như nhìn một món đồ chơi, cố ý nắm một nhánh tóc dài của hắn lên, chơi đùa ở trong lòng bàn tay, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói: “Yên tâm, ta với ái thê của người chỉ là đang nói chuyện phiếm mà thôi. Ta là đại ca tương lai của nàng, dù sao cũng phải quan tâm tình huống của đệ muội một chút chứ.”

Nghe hắn nói như thế, nhìn lại biểu tình của Lâm Vũ bên cạnh, lòng Hồ Diễm Khang mới hạ xuống, cơn tức giận đã được đánh tan hơn phân nửa, lại vẫn không cam lòng mà nói: “Xin hoàng huynh mau chóng định ra hôn kỳ của ta cùng với Lâm Vũ!”

“Ha ha, gấp gáp như vậy, thật sự là không giống cá tính của người!” Hoàng đế xoay người, tay ra hiệu, chỉ thấy vài bóng người thoáng hiện, “Các người mang nàng đi xuống đi, không cần lưu lại người, ta muốn một mình ở cùng Tam đệ một chút.”

Hồ Diễm Khang kinh ngạc nhìn hắn, sau khi thị vệ đều đi rồi, hắn ta cười tủm tỉm lại gần hắn, hắn cũng hít mắt nắm chắc bội đao trên người, đã thấy hắn thở dài, nói nhỏ: “Kỳ thật ta đã sớm muốn làm như vậy rồi, ngôi vị hoàng đế này, thật đúng là không thích hợp với ta. . . .”

Lâm Vũ theo thị vệ xuống núi, nghĩ rằng nếu lúc này có thuốc độc trong người, thật đúng là cơ hội tốt để thoát đi! Bọn họ vừa dắt ngựa của nàng tới, nàng liền lập tức bước lên ngựa, cười nói: “Ta đi bên kia tìm Nhan Châu công chúa!”

“Này. . . .” Thống lĩnh thị vệ đang do dự, Lâm Vũ đã giục ngựa chạy như điên về phía trước.

“Mấy người các người đi theo nàng!” Dù sao đây cũng là người của Tam hoàng tử điện hạ, nếu nàng thiếu nửa cọng lông, bọn họ không có cách nào ăn nói với hoàng thượng cùng Tam hoàng tử.

Có lẽ chỉ có một cơ hội này thôi, Lâm Vũ dùng toàn bộ sức lực thúc ngựa, trong lòng chỉ có một ý niệm: “Phải nhanh! Nhất định phải chạy khỏi nơi này!”

Cảm giác được phía sau từng đợt vó ngựa truyền đến, lòng của nàng treo lên giữa không trung. Dựa vào tư liệu đã biết được trong mấy ngày này mà phỏng đoán, nàng đã nghĩ được đường nhỏ cùng phương thức chạy trốn. Chỉ cần qua đỉnh núi kia, bỏ bọn họ lại, tất cả đều sẽ dễ dàng. Mà người đi theo phía sau vẫn còn chưa phát hiện ra dị trạng của nàng.

Lúc này, một người thị vệ đột nhiên té xuống, ngay sau đó, mấy người khác cũng kêu “A” vài tiếng, rồi đều “Phù phù” té rớt xuống dưới.

Lâm Vũ vẫn giục ngựa phóng nhanh, mãi cho đến đỉnh núi, quay đầu lại mới phát hiện phía sau chỉ còn lại có một người đi theo. Chính là kinh ngạc, đã thấy người nọ hét lớn với nàng: “Là ta!”

Nàng tập trung nhìn vào, chỉ cảm thấy một trận kinh một trận hãi một trận lo, tại sao lại là hắn — Dục Vương? !

Đang do dự, Dục Vương đã đi đến bên cạnh, chỉ cất tiếng nói: “Đi theo ta!”

Lâm Vũ gật gật đầu, giục ngựa đi theo.

Sơn đạo uốn lượn gấp ghe, đi cạnh Lâm Vũ và Dục Vương còn có ba người thủ hạ, dắt ngựa nhanh bước về phía trước. Đây là một sơn đạo nàng không nhìn thấy trên tư liệu Mạc Bắc quốc, nàng thấy kỳ quái Dục

Vương sao lại quen thuộc đối với nơi này như thế, tuy có nghi vấn, nhưng nàng chỉ yên lặng đi theo hắn tiến lên phía trước.

Hắn lôi kéo tay nàng, vừa đi vừa thoải mái giới thiệu cảnh trí ven đường, “Bên kia có cây đại thụ trăm năm, dưới tàng cây có thể có thứ tốt. Lần sau có cơ hội ta dẫn ngươi đi xem xem.”

Lâm Vũ nhìn hắn, hắn so với trước kia gầy đi rất nhiều, râu ria trên cằm cũng mọc dài, thoát nhìn có chút mỗi mệ, có thể tìm được nàng nhanh như vậy, nói vậy hắn đã tốn không ít công phu. Nàng chỉ cảm thấy cổ họng có chút nghẹn ngào, lại không biết nên nói cái gì.

Không bao lâu, nàng bị hắn kéo lên một khối nham thạch, hắn cười chỉ dưới chân núi nói: “Ngươi trèo lên cao ngắm thử xem.” Lâm Vũ không biết ý nghĩa, vừa lên cao vừa nhìn, chỉ cảm thấy cánh đồng bát ngát bằng phẳng, toàn bộ Trát Ma Nham thu hết vào mắt, chỗ vừa rồi nàng thoát đi đã tụ tập không ít người, trong đó hình như có bóng dáng Hồ Diễn Khang.

Lâm Vũ hít một hơi thật sâu, nàng rốt cục đã trốn được rồi! Sợ bị những người đó phát hiện, bọn họ bước nhanh xuống nham thạch tiếp tục đi về phía trước.

“Con đường này là trước kia ta cùng đại hoàng tử Mạc Bắc khi khai chiến đã mở ra.” Dục Vương kéo tay nàng, giống như chìm vào trong ký ức, “Lần trước bọn họ đến đánh cấp bản vẽ, vì mưu đồ muốn mật đạo này.”

“Kết quả các ngươi còn đổ hoài nghi lên trên đầu ta?” Lâm Vũ không kiềm được mà đáp.

“Mật đạo này, can hệ trọng đại, bọn họ hoài nghi ngươi về tình cũng chấp nhận được.” Hơn nữa hắn thiếu chút nữa cũng hoài nghi nàng, may mắn về sau hắn lại không cam lòng cũng đến Trát Ma Nham.

Lâm Vũ gật gật đầu, nàng có thể hiểu được. Hắn lại một lần nữa cứu nàng, nhưng nàng lại không thể đáp lại tình cảm của hắn. Đối với hắn, nàng chỉ có quý trọng.

“Vượt qua ngọn núi này, là có thể tới Dục Phong sơn cốc.” Hắn vẫn lôi kéo tay nàng, giống như trong lúc vô tình thấp giọng hỏi: “Trước đây, ta vẫn nghĩ, ngươi rốt cuộc là ai?”

53. Chương 53: Vòng Chỉ Nhu

Nhìn biểu tình chân thành mà nghiêm túc của Dục Vương, lại nghĩ tới chính mình đi đến nơi này gặp cảnh ngộ như vậy, nàng không nhanh không chậm nhớ đến hơn nửa năm trước ở hoàng cung đã từng gặp gỡ. “Ta gọi là Lâm Vũ. . .”

Dục Vương nhìn nàng, biểu tình trên mặt từ mới đầu là trấn định rồi trở nên khiếp sợ, sau lâm vào trầm tư, Lâm Vũ nói xong thì hắn vẫn trầm mặc thật lâu không nói.

Hai người mặc dù vẫn đi lên phía trước như trước, nhưng đều là có tâm sự. Thân phận sáng tỏ, không biết hắn sẽ đối đãi với nàng như thế nào, nhưng nay nàng đã không thể khống chế được, nàng đã quyết định phải rời khỏi hoàng cung, cũng sẽ không muốn có liên quan gì với người của hoàng thất. Dục Vương, nàng nhất định phải cô phụ hắn. Nàng nợ hắn, chẳng biết lúc nào có thể hoàn trả được.

Mà Dục Vương bên này, vẫn đang suy nghĩ khúc mắc giữa nàng cùng hoàng huynh của hắn. Cái tên Lâm Vũ này, hắn đã từng nghe hoàng huynh nhắc qua, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng hắn vẫn phát giác được thái độ của hoàng huynh đối với nàng không giống với những nữ nhân khác. Nếu hoàng huynh thật sự thích nàng, như vậy hắn, phải xử lý mọi chuyện như thế nào? Vừa nghĩ tới đây, tim của hắn lại quặn đau một trận, hắn, có thể buông tha nàng sao?

Trải qua một ngày đi đường, bắt tri bắt giác bọn họ đã đến Dục Phong sơn cốc. Nơi đó sớm đã có một đội nhân mã chờ đợi, nhìn thấy đoàn người Dục Vương, đều bước ra khỏi hàng chào đón.

Dục Vương một phen ôm lấy Lâm Vũ, bước lên tuần mã, nói : “Đi!” Chúng tướng sĩ che ở trước và sau Dục Vương, hướng về phía Biên thành nhanh chóng đuổi theo.

Phủ tướng quân

Nghỉ ngơi mấy ngày, tinh thần dần dần chuyển biến tốt đẹp, nàng vẫn ở trong viện cũ, chỉ là thay đổi thị nữ. Hoa trồng trong viện, vẫn giống như trước kia, đều là giống mới. Nàng chỉ là phát sầu vì không có tài liệu chế độc được, lúc này là đúng là quá mức rảnh rỗi . Trở lại phủ tướng quân đã mấy ngày nay, đều không nhìn thấy hấn xuất hiện. Có thể nói, từ khi nàng nói ra thân phận của nàng cho tới nay, hấn tựa hồ cố ý tránh mặt mình. Như vậy cũng tốt, tất cả mọi người cùng lùi một bước, đều tự mình trở về nơi chốn thuộc về mình thì sẽ không cùng xuất hiện nữa. Nhưng, nàng cảm giác được thân thể của mình dường như dần dần trở nên tệ hơn, buổi tối khi đi vào giấc ngủ thường sẽ có một trận ho khan. Nhất định, hiện tại dường như cũng đã đến thời điểm độc tính phát tác. Bắt đầu là ho khan rất nhỏ, càng về sau ho khan càng nhiều, thẳng đến ho ra máu, ho đến chết mới thôi, đây chính là một trong những bệnh trạng phát tác của “độc diệt thể”. Từ Minh, hồ ly, bọn họ vẫn thuận lợi chứ? Độc của nàng có thể giải trừ hay không?

Đêm dài tĩnh lặng, mấy ngày này đều giống như vậy, Dục Vương lặng lẽ đi vào trước giường Lâm Vũ, nhìn nàng đang ngủ say, bộ dạng hoàn toàn thả lỏng kia làm cho hấn cảm thấy thật thư thái.“Từ Minh. . .” Một tiếng gọi khẽ làm cho lòng hấn chấn động, cái này gọi là ngày suy nghĩ đêm nằm mộng, quấy nhiễu lòng nàng là người khác chứ không phải hấn cũng không phải hoàng huynh, mà là sư huynh của nàng —— Phó Từ Minh. Hôm nay khi hấn nhận được tin tức hoàng huynh dùng bồ câu truyền đến thì một câu nói “Nhất định phải mang nàng hoàn hảo không tổn hao gì về hoàng cung” làm cho tim của hấn nhất thời trở nên lạnh lẽo vô cùng. Mặc dù khi hấn quyết định đem tin tức của nàng truyền về kinh thành cho hoàng huynh cũng đã từng nghĩ tới kết quả như vậy, nhưng khi chân chính nhìn thấy hoàng huynh tỏ thái độ, thì vẫn mang đến cho hấn đả kích không nhỏ, nàng, đối với hoàng huynh mà nói, là một người thập phần quan trọng. Hiện tại hấn chỉ có thể ở một bên yên lặng bảo vệ nàng. Nếu, cho dù chỉ có một chút, nàng đối với hấn có một tia cảm tình như vậy, vậy thì hấn sẽ nghĩa bất dung từ cướp nàng đi. Nhưng, trong lòng nàng, có lẽ cũng không có một phần hình bóng của hấn trong đó.

“Ai. . .” Sâu kín thở dài, nhẹ nhàng đem chăn trên giường đắp lại cho tốt, ôn nhu lau đi nước mắt ở khóe mắt nàng. Hấn đứng ở nơi này, nàng sẽ không vui, hấn hiểu được. Nhưng, điều hấn có thể làm vì nàng, cũng chỉ là đem hết toàn lực bảo vệ cho an nguy của nàng. Hấn bất lực nhìn nàng, trong ánh mắt có lo lắng cũng có một tia thống khổ, Dục Vương luôn luôn lạnh lùng cương nghị kiệt xuất nhưng lại cũng có một mặt yếu ớt như thế, đây là biểu tình mà đã nhiều năm qua chưa bao giờ từng xuất hiện qua trên người Dục Vương, cũng sẽ là biểu tình duy nhất trong cuộc đời này của hấn chỉ khi đối mặt với nàng mới có.

Cuộc sống như vậy mới trôi qua không bao lâu, đã bị một người phá vỡ sự tĩnh lặng suốt nhiều ngày.

Buổi chiều ngày hôm đó Lâm Vũ đang ở trong viện buôn bán độc dược của nàng, thì thấy một bóng người từ bức tường ngoài viện chột phi thân tiến vào, nàng lùi lại vài bước, vừa định quát to, đã thấy người tới ha ha cười nói: “Đồ đệ, có nhớ ta hay không a?” Một thân gấm vóc màu lam tiêu sái tự nhiên, tóc đen theo gió tung bay lên, con ngươi sáng như sao, diện mạo sánh tựa Phan An, mặc dù rõ ràng một bộ dạng mỹ nam, lại làm cho người ta cảm thấy cả người hấn lộ ra một cỗ tà khí, đúng là “Từ hồ ly” —— Lệnh Hồ Diệp! (hồ ly ca ca của ta đã trở lại, cam đoan các nàng sẽ nhanh chóng gặp lại huynh ấy >o<>)

Hai chân của hấn vừa tiếp xúc đến mặt đất, trước mặt liền lập tức hiện ra mấy người, “Đứng lại! Ngươi. . .” Hộ vệ còn chưa kịp nói dứt lời, chỉ thấy trước mắt tối sầm, “Rầm rầm” gục xuống. Hồ ly thối thối móng tay, lơ đãng nói: “Như thế nào lại chậm chạp vậy. Lại đến vài tên để ta thử thân thủ xem nào.”

“Hồ ly!” Lâm Vũ kích động đi đến trước mặt hấn, hấn bình an trở về là tốt rồi!

Lệnh Hồ Diệp vươn tay giữ chặt nàng, lại phát hiện thân thể của nàng đột nhiên run lên, kèm theo một trận ho khan kịch liệt. Hấn nheo mắt lại, nhanh chóng bắt mạch của nàng, “Đừng nhúc nhích!”

Lâm Vũ gật gật đầu, bệnh tình của nàng tựa hồ càng ngày càng có dấu hiệu trầm trọng.

Kiểm tra một lát, Lệnh Hồ Diệp thu tay lại hỏi: “Bắt đầu từ khi nào?”

“Năm ngày . Bắt đầu là ho khan rất nhỏ, những ngày gần đây tựa hồ tăng thêm một ít.”

Thần sắc Lệnh Hồ Diệp chợt lóe, lấy ra trên người một viên thuốc, “Uống cái này trước.” Hắn mới rời đi không đến hai tháng ngắn ngủn, độc của nàng lại phát trước thời hạn, xem ra bọn họ cần phải cấp bách chạy về Dược cốc mới được.

“Lâm Vũ!” Nghe nói có người đột nhập vào hậu viện, Dục Vương nhanh chóng chạy vội tới, nhìn thấy bóng dáng thích khách kia, hắn nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt lại trở nên u buồn, nhẹ nhõm, còn chưa kịp nói chuyện, lại nhanh chóng bị Lệnh Hồ Diệp đoạt trước: “Ta tới mang nàng đi!”

“Tình huống của nàng bây giờ như thế nào?” Mỗi ban đêm hắn đều ở đầu giường của nàng thấy nàng ho khan, nhưng hắn vẫn thúc thủ vô sách (bó tay, không làm gì được), tuy rằng hi vọng nàng nhanh chóng tốt lên, nhưng sau khi nghe được Lệnh Hồ Diệp sắp sửa mang nàng rời đi thì vẫn không đành lòng, áp chế lại sự vọng động muốn mạnh mẽ giữ nàng lại, hắn bình tĩnh nhìn Lệnh Hồ Diệp.

“Đã muốn phát bệnh, cần nhanh chóng cứu trị.” Lệnh Hồ Diệp thần nhiên nói, ở trước mặt Lâm Vũ hắn không có nửa điểm ý tứ giấu diếm, bản thân Lâm Vũ cũng là thầy thuốc, nàng đối với tình huống của chính mình lại càng hiểu biết.

“Người nhất định phải chữa khỏi cho nàng! Nếu muốn ta tương trợ, ta nghĩa bất dung từ!” Hắn không dám nhìn về phía Lâm Vũ, sợ hãi nếu chỉ cần nhìn thấy sẽ không chế không nổi.

Trong lòng nàng chấn động, cảm động rất nhiều, trong mắt tràn ngập hơi nước, bình tĩnh nhìn hắn, vì nàng, hắn làm như vậy không đáng.

“Không cần, ngày mai chúng ta rời đi!” Nhìn thấy bộ dạng của Lâm Vũ, Lệnh Hồ Diệp nhẹ nhõm mảy, “Đồ nhi, người trở về nghỉ ngơi trước đi.”

Lâm Vũ gật gật đầu, vẫn nhìn Dục Vương, cổ họng khẽ run rẩy, lại không biết nên nói cái gì, chỉ mỉm cười thở dài, âm thầm lặng lẽ trở về phòng, để lại hai nam nhân đối diện lẫn nhau.

“Chúng ta nên tìm một nơi để hảo hảo tâm sự, Lệnh Hồ huynh!” Thấy cửa phòng Lâm Vũ đã đóng lại, Dục Vương nói.

Môi đỏ mọng hé mở, hai mắt sáng rỡ gợn sóng diễm lệ, thần nhiên dưới ánh trăng, quần áo màu lam phiêu phiêu (hồ ly ca ca đẹp quá), Lệnh Hồ Diệp tà mị cười, chỉ nói nhẹ : “Được!” Hai nhân vật tuyệt mỹ liền biến mất ở trong ánh trăng làm say lòng người kia.

Sáng sớm ngày thứ hai, vừa ăn đồ ăn sáng xong Lâm Vũ liền bị hồ ly mang ra phủ tướng quân, hai người cười thiên lý mã quý báu mà Dục Vương đưa, cùng với Dục Vương một thân áo tím và thuộc hạ Vân Cảnh đi bên cạnh, đi về cửa thành phía đông.

Mới ra cửa thành, Lâm Vũ liền xuống ngựa, nàng dắt ngựa tới trước mặt Dục Vương, thấy hắn cũng xuống ngựa, nàng vãi một cái thật sâu: “Ân của Dục Vương, ta nhất định khắc sâu trong tâm khảm! Ngày sau nếu có cơ hội, nhất định sẽ dừng tuyến tương báo (báo ơn nhiều như suối)!” Tình của hắn đối với nàng, nàng không thể đáp lại, nhưng nàng sẽ không quên hắn, hắn cứu nàng hai lần, nhưng nàng không cách nào trao cho hắn những điều trong lòng hắn muốn, nàng biết nàng kiếp này nhất định là nợ hắn.

Dục Vương thật sâu nhìn nàng, lần đầu tiên cảm nhận được sự bất lực của mình, con người đôi khi có nhiều thứ không phải người muốn là có thể lấy được. Hắn nhìn phía cuối chân trời màu lam kia, một cánh chim đang chậm rãi bay lượn, nhắm mắt lại, hít vào một hơi, dường như cố quyết định điều gì, hắn kéo nàng qua một bên, nhẹ giọng nói: “Ta sẽ không cưỡng cầu nàng, nhưng hi vọng nàng có thể nhớ kỹ: nếu sau này nàng có gặp khó khăn gì, hãy nhớ rõ là vẫn còn có ta. Kiếp này nếu không thể làm bạn cùng nàng, ta chỉ cầu có thể chiếm cứ được một góc tình cảm trong lòng nàng.”

Dục vương cuồng ngạo mà kiên cường cũng sẽ nói ra những lời khản thiết như thế..., thân thể Lâm Vũ khẽ chấn động, hai mắt trở nên có chút sương mù, nàng tựa hồ thấy được mẫu thân kiếp trước, dần dần, không biết là vì cái gì thúc giục, nàng bất tri bất giác vươn tay mình ra, chạm vào mặt hắn, nhẹ nhàng vuốt ve, một chút tươi cười thanh lệ tuyệt mỹ nổi lên trên khuôn mặt nàng, lập tức định trụ toàn thân của hắn, không nhúc nhích được, tình cảnh đó, in dấu thật sâu tiến vào trong nội tâm của hắn, trở thành một phần trí nhớ mà cả đời hắn vĩnh viễn không xóa đi được.

“Đồ nhi, chúng ta cần phải đi.” Cách đó không xa Lệnh Hồ Diệp không kiên nhẫn thúc giục, hài lòng nhìn một đám kiến trước mắt đã bị hấn biến thành đầu óc choáng váng, đang ở trong đồng cỏ xoay quanh vòng. (anh đáng iu chết đi được a >o<>)

“Dục Vương, xin bảo trọng!” Lâm Vũ xoay người, bước lên ngựa, cũng không quay đầu lại rời đi Biên thành.

54. Chương 54: Dược Cốc

Dược cốc ở núi Minh Tiêu, còn gọi là Vô Nhai cốc, chính là nơi mà Lệnh Hồ Diệp chế thuốc độc .

Bởi vì có hấn tử mĩ bố trí, khiến cho nơi này hàng năm tràn ngập khói độc, hình thành vài tầng phòng hộ vững chắc, người bên ngoài không thể thăm dò đi vào. Trong cốc có mấy phòng ở không lớn không nhỏ, đều là Lệnh Hồ Diệp tự mình dựng lên, trong đó một phòng là phòng luyện độc, còn có hai kho dược liệu, còn lại là sương phòng.

Lâm Vũ đến dược nơi này thì đã là nửa tháng sau khi rời Biên thành.

“Khụ khụ. . .” Cùng với một trận tiếng ho khan kịch liệt, Lâm Vũ đi đến trước mặt hồ ly, “Ta đem diệp linh chi đặt vào trong bình thuốc.”

“Hôm nay vẫn tiếp tục.” Cũng không quay đầu lại, hồ ly chăm chú nhìn viên thuốc đang đun chế ở trước mặt hấn, chỉ thấy trên viên kia bốc lên khói trắng nghi ngút.

“Uh.” Khẽ nhíu mày, nàng dứt khoát đi vào phòng luyện độc, đem cửa phòng khép hờ lại, thử một chút nước ấm trong vạc thuốc, ấm ấm vừa vặn, vì thế nhẹ nhàng cởi bỏ áo ngoài, nhón chân vào bên trong vạc. Từ khi đến nơi này cho tới bây giờ, nàng đã bị hồ ly yêu cầu mỗi ngày đều ngâm mình ở trong vạc thuốc này hơn nửa canh giờ, dược thủy dần thấm vào cơ thể, liền có một cơn đau nhức đánh úp lại, nhằn nại chịu đựng cảm giác toàn thân trên dưới đau đớn khó nói lên lời, nàng cầm lấy một quyển sách thuốc lật xem, mong muốn dùng phương pháp như vậy để dời đi lực chú ý của mình, giảm bớt cảm giác đau đớn.

Ngay lúc nàng xem hết sức nhập thần, cửa đột nhiên mở ra, một người xông vào, nàng kinh hoàng xoay người, sau khi nhìn rõ người đến trước mặt, quyển sách trên tay rơi xuống.

“Tử. . . Tử Minh” trong lúc lơ đãng đứng lên, toàn bộ cơ thể lung linh kia đều hoàn toàn bại lộ ra bên ngoài, từng giọt thủy châu tỏa ánh hào quang trên da thịt trắng nõn, rõ ràng một bộ tiên nữ dục đồ, cực kỳ mê người.

Mặt Phó Tử Minh chợt đỏ lên, lập tức xoay người trốn sau cửa phòng, thanh âm ôn nhuận mang theo một tia bối rối: “Ta. . . Ta ở sương phòng chờ người!”

Ngay sau đó ngoài cửa truyền đến một chuỗi thanh âm của bình thuốc ngã xuống, chợt nghe thấy hồ ly kia loạn kêu lên: “Chết tiệt, người đá ngã bảo bối của ta rồi!” (hồ ly ca đáng íu chết người a)

Trong một trận tiếng quyền cước đánh nhau, Lâm Vũ từ từ hồi thần, mới phát giác chính mình chẳng biết từ lúc nào đã đứng lên, một thân lửa lò, nghĩ đến tình cảnh vừa rồi, trên mặt nàng không khỏi nóng lên, Tử Minh, hấn đều đã nhìn thấy!

Lúc này, ngoài phòng hai người vẫn đang giằng co chiến đấu say sưa.

“Câu trùng tán!” Lệnh Hồ Diệp đem thuốc bột bung ra.

Phó Tử Minh mỉm cười, ưu nhã xoay người qua bên, tuy rằng thuốc bột kia không thể tránh khỏi hắt đến trên người của hấn, nhưng hấn vẫn lơ đãng.

“Nhất nhật táng!” Hấn không cam lòng lĩ tiếp tục tát độc.

Ý cười của Phó Tử Minh vẫn chưa giảm đi, giống như vẫn còn trong tình cảnh mất hồn vừa mới kia chưa khôi phục lại.

“Thất tâm cuồng!” Có khả năng làm cho đối phương thần chí không rõ, mất đi lý trí.

“Tam bộ chỉ!” Trong vòng ba bước có thể khiến hần lập tức hít thở không thông mà chết.

Còn có Thất phách đan, có thể làm cho hần thất hồn lạc phách; Phạt khiêu tường, có thể làm cho hần cuồng loạn, nhảy đến một chết. . . . Khi hần hất đến loại độc được thứ hai mươi thì chỉ thấy hần ta thần thái vẫn sáng láng, bình yên vô sự nhìn hần, một chút phản ứng nên có cũng đều không có. Hần khó tin nhìn hần ta, trong đôi mắt đen như bóng đêm kia hiện lên một tia quang mang xảo quyệt: “Người từ khi nào đã biến thành bách độc bất xâm rồi?”

Phó Tử Minh bình thản ung dung đến gần hần, ánh mắt thản nhiên đảo qua được liệu trong kho, “Người nhìn ta giống bộ dạng bách độc bất xâm sao?”

Hần hít mắt cẩn thận nhìn thẳng hần ta, không có nửa điểm biểu tình lộ quá mất hần. Đột nhiên, hần hiểu được, phần nộ chất vẫn: “Người có phải ăn vụng giải được của ta hay không?” (hồ ly ca ca siêu cấp vô địch dễ thương)

Phó Tử Minh ha ha cười, “Lệnh Hồ Diệp, người cũng quá hẹp hòi rồi! Đó cũng không phải là trộm, là mượn! Ăn qua thứ gì ta đều nhớ kỹ, sẽ trả lại cho người.” Huống chi, người này đều là chế đến cả hộp giải được, cho dù hần ăn thêm mấy viên cũng vẫn còn thừa lại a. Đi vào được cốc, nếu không muốn bị Lệnh Hồ Diệp độc choáng hay độc chết, phải có một thân thể chất có thể kháng độc mới được. Hần không dám cam đoan người kia có một ngày nào đó nổi hứng lên mà đem hần ra làm vật thí nghiệm.

Nghe hần nói vậy, Lệnh Hồ Diệp càng thêm tức giận, vừa định phát tác, một bóng dáng mềm mại đã chắn giữa hai người bọn họ, “Khụ khụ. . . Các người. . . Khụ khụ. . . Các người không cần lại đùa giỡn được chứ?”

Lâm Vũ chắn ở giữa hai người, không muốn nhìn thấy bọn họ công kích lẫn nhau. “Hồ ly, Tử Minh nói sẽ trả cho người thì nhất định sẽ không nuốt lời. Khụ khụ. . . . Lại nói nơi này của người khắp nơi đều là độc, có thể thuận lợi tiến vào cũng đã rất tốt rồi. Huống chi Tử Minh còn muốn chữa bệnh cho ta, hần không ăn giải được sao có thể tiếp tục ở lại đây chứ?”

Hai mắt Lệnh Hồ Diệp sáng quắc, bình tĩnh nhìn Phó Tử Minh, bỗng nhiên, ánh mắt của hần hiện lên một tia giáo hoạt, giống như nghĩ đến cái gì đó, giọng điệu chậm rãi lại, “Được! Coi như là ta tặng cho người lễ gặp mặt. Mà người, cần phải hảo hảo chữa bệnh cho Lâm Vũ!” Hần cố ý ở hai chữ “Hảo hảo” nhấn mạnh thêm ngữ điệu. Dứt lời khoát tay áo, “Ta đi luyện chế giải được.”

Nhìn thấy hần rời đi, Lâm Vũ thở ra, đang muốn xoay người đối mặt với Tử Minh, lại đột nhiên thấy thân thể ảm áp, đã tiến sát vào trong lồng ngực của hần.

=“Đi!” Quần áo của nàng rất đơn bạc, hần lo lắng nàng ở bên ngoài sẽ bị cảm lạnh, nhanh chóng ôm nàng đi vào sương phòng.

=Trong phòng hai người ngồi cạnh nhau, Phó Tử Minh nhìn nàng, hai tay vẫn vòng qua nàng chiếc eo mảnh khảnh kia luyến tiếc buông ra, phát giác nàng dường như gầy hơn so với trước kia, không biết nàng đi theo Lệnh Hồ Diệp hái thuốc có chịu khổ hay không, liền ôn nhu hỏi: “Mấy ngày nay, người trải qua có tốt không?”

Nhìn ánh mắt ân cần kia, gương mặt rõ ràng là bị phơi nắng có đen một chút cùng khóe mắt lộ ra tia mỏi mệt, thiên hạ mà hần mỗi ngày đều tưởng niệm suốt mấy tháng nay đang gần ngay trước mắt, nàng lại không biết nên nói cái gì cho phải, bất tri bất giác hai mắt đã ướt át, chỉ liên tiếp gật đầu, khẽ mỉm cười, không muốn làm cho hần lo lắng.

Phó Tử Minh khe khẽ thở dài, vươn tay ở trên mặt nàng quyền luyến vuốt ve, “Lâm Vũ, nàng đã biết tâm ý của lòng ta. Ta hiện tại chỉ muốn biết tâm ý của nàng như thế nào?” Tuy rằng thực tùy ý hỏi nàng, nhưng ánh mắt hần vẫn không rời nàng, biểu tình chân thành kia khiến nàng không thể lảng tránh.

Nhìn Lâm Vũ hít một hơi thật sâu, tim của hắn lại gắt gao co lại, hắn chưa từng có khấn trương như thế. Ở trong đoạn thời gian hái thuốc này, có trời mới biết hắn tưởng niệm nàng đến cỡ nào, sợ hãi bên người nàng sẽ lại xuất hiện thêm nhiều những người khác, hắn không thể khống chế để nàng không bị người khác hấp dẫn, cũng không ngăn cản được người khác vì nàng mà mê hoặc, giai nhân đang ở phương xa, một lòng của hắn cũng vì nàng mà tác động, chỉ muốn nhanh chóng đưa được thảo tới, cùng nàng ở Dược cốc gặp nhau. Sau khi hắn nhiều lần trải qua gian nan hái được cỏ núi Nguyên Bảo, liền không ngừng thúc ngựa đuổi tới Dược cốc, cũng vì nhìn đến trong cốc tầng tầng khí độc mà ngừng lại, tuần mã không chừng đã sớm kinh hồn, chắc là đã bị những độc chất này làm cho rối loạn tâm thần, hắn xuống ngựa, lấy ra được liệu mà trước đó đã chuẩn bị tốt, sau nửa canh giờ, liền vận khí xông vào. Hắn đã sớm biết tình huống của Dược cốc, cũng nghĩ đến phương pháp phá giải, chính là, vì phòng ngừa Độc Vương có chuyện xấu gì, cần thận làm việc vẫn là điều tất yếu.

Khi hắn thuận lợi xông vào thì thấy được mấy gian phòng ở kia, có một gian còn bốc hơi nóng, trong lòng một trận mừng như điên, xem ra bọn họ đã quay về. Hắn cực kỳ nhanh lướt qua, cảm nhận được khí độc chung quanh phòng này, cường chế xúc động muốn lập tức đi gặp Lâm Vũ lại, lặng lẽ vào kho dược liệu, đem toàn bộ giải dược thu vào trong tay, cũng chọn lấy một ít vôi vàng nuốt xuống, nhưng không ngờ trong trận kích động đánh nhau tiếp sau đó lại phát huy công dụng.

Nhìn ánh mắt khiếp hồn người kia, Lâm Vũ nghĩ đến loại tình cảm tưởng niệm đối với hắn suốt mấy tháng nay, cũng hiểu rõ ràng cảm tình của chính mình đối với hắn, hắn cũng nói trắng ra như vậy rồi, nàng cũng không dám trốn tránh, mặc kệ bệnh này có chữa khỏi hay không, nàng hiện tại thậm chí nghĩ cho hắn biết tâm ý chân chính của mình, nghĩ như vậy, trên gương mặt tuyệt mỹ lộ ra nụ cười quyến rũ mà ôn nhu, “Tử Minh, ta thích huynh!”

Một câu ngắn ngủi, tuyệt không mơ hồ.

Phó Tử Minh tựa hồ không thể tin được lỗi tai của mình, hai tay kích động đến phát run, “Nàng. . . Lại lần nữa được chứ?” Hắn muốn xác nhận lại lần nữa.

“Ta thích huynh!” Những lời này ngắn gọn lại tràn đầy sức mạnh, Phó Tử Minh chỉ cảm thấy chính mình như đang bay lên mây. Hắn kích động ôm lấy nàng, mà Lâm Vũ cũng ôm ngược hắn. Hai người cứ như vậy nhiệt tình ôm nhau, lại không phát hiện trong phòng sớm đã có một người đứng.

“Đủ rồi!” Tiểu tử Phó Tử Minh này nhìn như thế nào cũng thấy chương mắt, nhất là khi ở trong địa bàn của hắn, giải dược mà hắn tận tâm khổ luyện chế, nhất thời muốn tìm đồ nhi đến giúp đỡ một chút lại nhìn thấy tình cảnh như thế, đáy lòng chỉ cảm thấy phiền chán không chịu nổi, kỳ quái, bọn họ ôm nhau là chuyện của bọn họ, hắn vì sao lại cảm thấy khó chịu.

Bên tai một cơn gió lạnh đánh úp lại, Lâm Vũ chỉ cảm thấy tay mình đã bị hồ ly bắt lấy, “Đi chế thuốc!” Ngữ khí không cho phép cự tuyệt, ánh mắt vô tình lạnh như băng, để lộ ra cơn tức giận ẩn nhẫn của hồ ly.

“Được!” Đáp ứng không chút do dự nào, làm cho cơn giận của hắn tan đi một nửa.

Lúc này, một trận tiếng ho khan kịch liệt truyền đến, Lệnh Hồ Diệp nhíu mày một cái.

“Vẫn là ta đi đi!” Nắm lấy tay kia của Lâm Vũ, Phó Tử Minh trầm giọng nói.

“Ta không sao, không thành vấn đề!”

Lệnh Hồ Diệp ngưng thần nhìn nàng, âm thanh lạnh lùng nói: “Đồ nhi, người nghỉ ngơi thật tốt cho ta!” Lại thản nhiên nhìn lướt qua Phó Tử Minh, “Đi theo ta!”

Hai người đồng thời buông tay Lâm Vũ ra, hướng phòng luyện độc mà đi đến. Lâm Vũ nhìn bóng dáng của bọn họ, lắc đầu, hi vọng bọn họ đều có thể bình an vô sự là tốt rồi.

Nhưng, sự tình thật sự có thể đơn giản như nàng tưởng vậy sao?

55. Chương 55: Giải Độc

“Khụ. . . . . Khụ khụ” lại một trận tiếng ho khan kịch liệt , Lâm Vũ lấy bình thuốc ra, vội vàng mặc quần áo, mở cửa đi về phía phòng luyện độc.

Vừa định mở cửa, đã thấy cửa phòng đột nhiên mở ra, Tử Minh cùng Lệnh Hồ Diệp đi ra.

“Ồ nhi, mười ngày tắm thuốc của ngươi đã chấm dứt, cảm giác như thế nào?”

Lâm Vũ liếc mắt nhìn hắc hắc một cái, “Vẫn ho khan không ngừng!” Tuy nói là tắm thuốc, nhưng vật liệu sử dụng không chỗ nào không phải là chứa sáu phần độc tính, đây nên là tắm độc không hơn không kém mới đúng!

Về mặt hồ ly cười tà nhìn nàng, tựa hồ đoán được trong suy nghĩ trong lòng nàng. Hắc hắc đi lên trước, cầm tay mềm của nàng, hết sức chăm chú bắt mạch, rồi sau đó nhẹ nhàng gõ đầu nói: “Ngày mai là ngươi hoàn toàn giải được độc rồi!”

“Thật sự?” Lâm Vũ không dám tin nhìn hắc.

Hồ ly vẫn cầm tay nàng, nghiêng qua liếc mắt một cái: “Không cần hoài nghi năng lực của ta!”

“Uh.”

“Ngươi đêm nay nghỉ ngơi tốt là được rồi.” Tử Minh ôn nhu nhìn nàng, hai người bốn mắt chạm nhau, chung quanh tràn ngập nhu tình vô hạn.

Hồ ly đứng ở chính giữa một tay kéo Lâm Vũ ra, “Thời tiết quá lạnh rồi, vào nhà đi!”

Yên lặng nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, Phó Tử Minh như có suy nghĩ gì.

Sáng sớm gió nhẹ mang theo từng đợt mùi thuốc từ cửa sổ thổi vào, lông mi mảnh dài mà đen bóng chớp một chút, trên giường thiên hạ dần dần thức tỉnh.

“Ồ nhi, mau đứng lên!” Ngoài cửa truyền đến tiếng kêu như giết heo, Lâm Vũ nhẹ nhàng nhú mồm, hắc hắc không thể kêu nhẹ nhàng một chút được sao, thanh âm này so với nàng trước kia dùng tiếng người làm đồng hồ báo thức còn muốn khủng bố hơn, chắc là xuyên thủng cả sơn cốc ấy.

“Này , tỉnh chưa?”

“Rời giường rồi!” Vì tránh cho cánh cửa lại bị hắc đá hư, nàng lớn tiếng trả lời, cũng nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo, cũng không biết hắc sốt ruột cái gì.

Ra khỏi phòng, hít lấy không khí buổi sớm mai, Lâm Vũ chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái vô cùng, nàng đã thật lâu không có giấc ngủ thái như vậy .

Nghe được tiếng bước chân sau lưng , nàng xoay người, nhìn thấy bóng dáng Tử Minh tư thái tựa để tiên cùng một bên kia là tử hồ ly phong hoa tuyệt đại, nàng không khỏi mỉm cười nói : “Sớm!”

Một cơn gió nhẹ thổi úp lại, mang đến từng đợt mùi hoa xa xa, vài cánh hoa thưa thớt bay xuống bên cạnh bọn hắc, tình này cảnh này làm cho người ta cảm thấy như lạc vào tiên cảnh chốn nhân gian.

Nhưng không khí bình thản tuyệt vời này chỉ kéo dài không đến 1 phút, một người lỗi thời đã phá hủy trăm tính ngàn ngủ này .

“Ồ nhi, ngươi đi vệ sinh chưa?” (thô bỉ quá)

“Còn chưa có.” Hắc hỏi cái này, thực là bình thường, con người hắc vốn không phải là tư duy của người bình thường, nhưng hiện tại nàng cũng không phải rất muốn.

“Nhanh đi! Thời gian chờ giải độc rất dài, ngươi muốn đi cũng không còn cơ hội.” (vô duyên quá >”<>

Thì ra là thế, khó có được hắc lo lắng chu đáo cho nàng như vậy. Nhưng nàng vẫn còn có nghi vấn. “Độc này rốt cuộc là giải như thế nào?” Hắc vẫn kín miệng không đề cập tới, nhưng nàng lại tò mò muốn chết.

“Chẳng phải đợi rồi sẽ biết thôi sao! Nhanh đi nhanh đi! Nếu người không muốn đi ta sẽ làm cho người muốn!”

“Ách, không cần, ta đi liền!” Nàng không phải không biết thuốc xổ của hắc lợi hại, tuy rằng hắc lợi từng đắc ý kỳ danh viết đại tiện cũng là một loại phương thức thải độc, nhưng nàng rất sợ lĩnh giáo, phải biết rằng, phương thức phối được của hắc lợi thường xuyên biến hóa, muốn làm giải được không phải nhất thời là nàng có thể chuẩn bị tốt được.

Nàng quay đầu nhìn thoáng qua Tử Minh, chỉ thấy hắc lợi cũng đang ôn nhu nhìn nàng, trên mặt mang nét cười, khiến nàng như tắm gió xuân. Không để ý tới ánh mắt hồ ly bên cạnh kia đã muốn giết người, nàng cười cười chạy về phía nhà vệ sinh. Ai, không có biện pháp, nói với toilet đều rất lo lắng ngoảnh.

“Được rồi!” Khi Lâm Vũ trở về, Tử Minh cùng hồ ly đã mang theo hòm thuốc, Lâm Vũ nghĩ đến khi thấy được phương pháp giải độc thần bí khó lường, cảm thấy dị thường hưng phấn. Nàng đi đến trước mặt hồ ly, “Cho ta xem cái hòm thuốc!”

Trên mặt Hồ ly run rẩy một chút, thản nhiên nói một tiếng, “Hảo!”

Lâm Vũ vươn tay, vừa đụng tới thùng, lại đột nhiên thấy trước mắt tối sầm, thân mình mềm nhũn, liền ngã vào trước ngực Tử Minh.

Lệnh Hồ Diệp giật nhẹ khóe miệng, động tác của Phó Tử Minh này như thế nào còn nhanh hơn hắc? Chịu đựng một cơn hôn倒在地, quay người về phía sau núi chạy đi.

Phó Tử Minh ôm lấy Lâm Vũ theo sát sau hắc.

Xuyên qua tầng tầng rừng cây, bay vọt đập lên thành đá, lên đỉnh núi sau lại xuống dưới núi, Phó Tử Minh vẫn gắt gao đi theo Lệnh Hồ Diệp. Đi ở đằng trước hồ ly không khỏi buồn bực, hắc ta ôm một người cũng không ngại mệt sao? Tốt xấu cũng nên đổi tay. Hắc đã rẽ vài khúc cua, lại thấy hắc ta ngay cả thở cũng không thở gấp, hắc không phủ nhận võ công của hắc ta so với hắc cao hơn hắc, nội lực của hắc ta so với hắc mạnh hơn một chút, nhưng cũng không mạnh đến mức mang theo một người treo đeo lộ liễu mà cũng không nhăn mặt nhíu mày một cái chứ. Chẳng lẽ, là đồ nhi quá nhẹ rồi sao? Đúng! Nhất định là như vậy! Nhìn thân mình nàng gầy không có lấy miếng thịt, phỏng chừng so với gà núi hắc từng ăn qua còn nhẹ hơn. Lâm Vũ lúc này nếu biết hắc so sánh nàng với chim trĩ, nhất định là tức giận đến giậm chân. (cười bể bụng với hồ ly ca ca, iu cực)

Sau khi vòng vo vài vòng, Lệnh Hồ Diệp rốt cục cũng không thể nhịn được nữa mà mang Tử Minh đi đến đích —— Nguyệt Nữ trì

Ao này không lớn, cũng không sâu, đi xuống chỉ ngập đến vai người, quanh năm nhiệt độ nước trong ao đều tương đối cao, là một Ôn Tuyền thiên nhiên, Lệnh Hồ Diệp đem một lượng lớn các chủng loại thuốc bột khác nhau đổ vào trong ao, chỉ chốc lát, ao liền thay đổi màu sắc.

Hắc liếc mắt qua Phó Tử Minh một cái, thấy hắc ta vẫn ôm Lâm Vũ không buông, không vui nói: “Còn không mau đem nàng đưa vào trong ao!” Đáng giận, việc này nên để hắc tự làm, hắc nghĩ đợi đến khi đem nàng trở thành dược nhân (người thuốc) của hắc, hắc tạm thời có thể nhịn.

Phó Tử Minh ôn nhu ôm lấy nàng đi vào ao, chỉ cảm thấy từng đợt nhiệt khí theo lòng bàn chân xâm nhập mà vào. Lúc này, trừ bỏ đầu cùng gáy, Lâm Vũ nửa người dưới hoàn toàn chìm ở trong nước ao, quần áo mỏng manh chặt chẽ dính lấy nàng, bó sát lấy dáng người hoàn mỹ kia. Phó Tử Minh nghĩ đến ngày ấy ở phòng thuốc chứng kiến, không khỏi tâm thần đều lay động, vốn phải chống cự lại nhiệt khí thoát ra, lúc này lại bởi vì nhất thời phân tâm mà khiến cho toàn thân hắc nóng rực lên, có nguy cơ nhiệt hỏa công tâm.

“Này! Chớ tẩu hỏa nhập ma rồi chứ!” Âm thanh lạnh như băng ghé vào lỗ tai hắc vang lên, đem Phó Tử Minh đang bối rối chìm trong suy nghĩ sâu xa kéo lại. Lệnh Hồ Diệp nhanh nhẹn đâm mấy châm vào mấy đại huyệt vị ở trên đầu Lâm Vũ, lấy ra chai thuốc, đưa cho hắc.

Lấy lại bình tĩnh, Phó Tử Minh tiếp nhận, lường trước Lệnh Hồ Diệp có lẽ sẽ đối với hắc làm chút gì đó tổn hại, nhưng vì Lâm Vũ, hắc không có nửa điểm do dự, mở chai ra một hơi uống vào, nhưng không có phát hiện trong mắt hồ ly có một tia giả hoạt chợt hiện rồi biến mất.

Một trận cảm giác lạnh lẽo quét đến, hần không khỏi đánh một cái rùng mình. Một khắc đồng hồ sau, Phó Tử Minh chỉ cảm thấy nước trong ao đã không còn ấm áp, biết rõ đây là tác dụng của dược thủy trong cơ thể hần phát tác, vì thế hướng Lệnh Hồ Diệp gật gật đầu.

Bên cạnh hồ ly để lên tay hần ta, rạch một đường trên mạch máu trên cánh tay hần ta, máu tươi chảy ròng xuống, hần lấy ra một cái bình không hứng lấy máu của hần ta. Đợi cho cái lọ đã hứng đầy, hần nhanh chóng điểm một huyết vị của Lâm Vũ, miệng của nàng rất tự nhiên mà mở ra, hần đem máu tươi trong bình, đổ vào.

Lúc này, Phó Tử Minh chỉ cảm thấy trong đầu hỗn loạn, thân thể cũng dần dần trở nên yếu đuối vô lực, thừa dịp còn có một tia thanh tỉnh, hần lập tức nhảy ra khỏi mặt nước, ngồi xuống thềm đất ở bên cạnh ao xếp bằng điều khí.

Hơi thở hỗn loạn, thần trí mất dần, này rất giống bệnh trạng tẩu hỏa nhập ma, nhưng càng bé khí điều hòa, lại càng mê loạn, Phó Tử Minh cảm thấy kinh hãi, chẳng lẽ thuốc cho hần uống là kịch độc, nhưng trải qua hấp thu điều hòa trong cơ thể hần, máu cho Lâm Vũ uống là giải dược? ! Khó trách Lệnh Hồ Diệp muốn hần hỗ trợ, tuy rằng có thể làm cho Lâm Vũ khôi phục hần sẽ không tiếc hết thảy, nhưng hần không cam lòng cứ như vậy biến thành một phế nhân. Hần oán hận dõi theo hần, hiện tại Lâm Vũ vẫn chưa khôi phục, hần cũng không dám động thủ với hần.

Giống như biết hần đang suy nghĩ gì, âm thanh của Lệnh Hồ Diệp lạnh lùng nói: “Người sẽ không chết!”

Ý thức trong đầu dần dần hỗn loạn không chịu nổi, Phó Tử Minh chỉ miễn cưỡng nói ra một câu: “Như thế nào. . . . . hồi phục?” Vừa nói xong, khí huyết đột nhiên thẳng tiến vào mạch môn, hần quát to một tiếng, hai mắt trở nên đỏ bừng vô hạn, cuối cùng lý trí đã không còn sót lại chút gì, đầu óc tựa một dã thú chấn kinh giống như phát cuồng phóng xuống dưới chân núi mà đi.

“Người sẽ không chết, nhưng mà sẽ không trải qua tốt!” Lệnh Hồ Diệp lạnh lùng tự nói, ôm lấy Lâm Vũ đi ra khỏi ao.

Hần ngồi xuống, ở phía sau lưng nàng, hít một hơi thật sâu, điều tiết hơi thở quanh thân, vươn hai tay đem chân khí trong cơ thể truyền cho nàng.

Một dòng khí liên tục không ngừng tiến vào thân thể Lâm Vũ, sắc mặt của nàng cũng bắt đầu từ tái nhợt dần dần trở nên có một tia hồng hào, cảm nhận được thân thể nàng phối hợp, hần không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, vẫn tiếp tục đưa chân khí vào cho nàng. Cũng gần rồi! Lại kiên trì thêm một chút, nàng đã có thể khôi phục lại! Đến lúc đó, nàng sẽ hoàn toàn trở thành đồ nhi của một mình hần. Nghĩ như vậy, khóe miệng của hần không khỏi nhẹ nhàng nhướng lên.

Đột nhiên, hần cảm thấy phía sau có một luồng khí khác thường, trong chớp mắt, phía sau lưng đã bị vỗ một chưởng, một ngụm máu tươi phun ra. Hần lập tức tung ra độc dược, nhân cơ hội đem Lâm Vũ ôm lấy lui vài bước, xoay người nhìn lại, hần không khỏi chấn động, “Tây Vực độc Vương! Người tới thật đúng thời điểm!”

“Ha ha! Quả thật đến đúng thời điểm! Vận khí của ta đều luôn luôn rất tốt!”

Lệnh Hồ Diệp hít mắt, nhìn lướt qua bốn phía, xác định không có người nào khác, liền hỏi: “Làm sao người tới được?” Độc chưởng của hần trước mắt chỉ có Phó Tử Minh có thể phá, đã vậy hần còn vì muốn hần ta lấy thuốc chữa cho Lâm Vũ nên mới hảo tâm nhắc nhở hần ta, hần mới chế ra giải dược, hần không tin Độc Vương Tây Vực này có thể dễ dàng phá giải! Trừ phi. . . . .

“Ta đương nhiên là phá độc chưởng của người mà vào! Như thế nào, ta so với độc thuật của người inh hơn nên người không phục?”

“Hừ! Nói vậy Nguyệt Nữ trì này có lỗi khác đi vào đi!” Cho dù thuận lợi đi ra khỏi độc chưởng, thân thể tất sẽ nhiễm độc khí, nhưng hần ta vẫn không có. Thấy ánh mắt hần ta hướng lên trên người Lâm Vũ sáng lên một cái, Lệnh Hồ Diệp tàn khốc nói: “Nói! Người muốn làm gì?”

“Ha ha! Lần trước sau khi giao thủ, ta đã mấy tháng không thấy được người, nhớ người!” Nói xong, hần cũng không dám mạo muội đến gần, vẫn cùng Lệnh Hồ Diệp duy trì khoảng cách nhất định.

Một đợt huyết tinh lại trào lên cổ họng, Lệnh Hồ Diệp wow phun một bùm máu. Thừa cơ hội này, Độc Vương Tây Vực lập tức phóng người lên phía trước, hung hăng tung ra chưởng.

Chưởng phong đánh úp lại, Lệnh Hồ Diệp nghiêng người né tránh, lập tức tung ra độc dược.

Kia Tây Vực độc Vương mắt tinh chân lẹ, xoay người một cái, tránh khỏi bị độc dược xâm nhập. Vừa quay đầu lại, đã thấy Lệnh Hồ Diệp xoay người chạy về phía dưới chân núi! “Chạy đâu!” Hắn ta vượt qua núi non trùng điệp, làm như vậy chỉ để muốn đem hắn trừ bỏ, thiên hạ chỉ biết có một Độc Vương, hắn ta không cam lòng phải dưới hắn!

Ôm Lâm Vũ, lại bị trọng thương, Lệnh Hồ Diệp chỉ cảm thấy chính mình sắp không chống đỡ tiếp được nữa. Nhưng tiếng gọi âm ỉ phía sau càng ngày càng đến gần, khiến cho hắn không dám chậm trễ.

Kế sách nay chỉ có tiến vào độc chưởng, nhưng giờ phút này hắn đang bị thương lại bận tâm Lâm Vũ chưa hoàn toàn khôi phục, bọn họ không thể ở nơi đây lâu, xem ra là phải rời khỏi Độc cốc này. Hắn khẽ cắn môi, ôm chặt Lâm Vũ hướng một lối ra khác với hướng độc chưởng mà đi.

“Ha ha! Người trốn không thoát! Hôm nay sẽ là kỳ chết của ngươi!”

Hắn cảm thấy chợt lạnh, thanh âm của Độc Vương Tây Vực từ bên tai truyền đến, thoáng trong chớp mắt, người của hắn ta đã bật nhảy đến trước mắt hắn. Như thế nào hắn ta lại nhanh như vậy? Hắn vững vàng, để tay nhập vào trong tay áo, nếu bắt buộc sẽ tính cùng hắn liều chết.

Đột nhiên, chỉ nghe “Phanh” một tiếng, một cây đại thụ vang lên rồi ngã xuống, Độc Vương Tây Vực hoảng sợ quay sang, chỉ thấy một Bạch y nhân đứng ở phía sau hắn, tóc dài phiêu tán, hai mắt đỏ lên, mang theo kiếm bình tĩnh nhìn hắn, cứ như vậy, giống như là một mãnh thú chuẩn bị phát động công kích.

Là Phó Tử Minh! Lệnh Hồ Diệp trong lòng kinh hãi, nhìn ánh mắt của hắn, nói vậy giờ phút này đã khôi phục ba phần thần trí.

“Ngươi là ai?” Độc Vương Tây Vực trầm giọng hỏi.

Lại nhìn thấy hắn đột nhiên giơ kiếm đâm về phía hắn ta, tốc độ cực nhanh làm hắn ta không kịp tránh ra, chỉ có thể lập tức tung ra độc dược. Chỉ nghe “Tê” một tiếng, cánh tay hắn ta đã để lại một đường kiếm thật sâu.

“Đồ hỗn trướng! Để mạng lại!” Độc Vương Tây Vực vừa lớn tiếng hét, vừa tung ra kịch độc mang theo trong người.

Nào biết Phó Tử Minh cũng không tránh, vẫn xuất ra sát chiêu, bắt chấp độc dược trên thân thể bốc lên từng trận đau nhức, một lòng chỉ muốn đem người làm hại Lâm Vũ trừ bỏ.

Lệnh Hồ Diệp cắn môi, Phó Tử Minh! Ta sẽ thay ngươi hảo hảo chiếu cố nàng! Thừa dịp lúc hai người chiến đấu, hắn lập tức ôm chặt Lâm Vũ xông về phía trước.

“Người trốn chỗ nào?” Độc Vương Tây Vực hung hăng tung ra độc dược, thấy Phó Tử Minh thế tấn công không còn sắc bén, hắn ta biết độc dược của mình ít nhất cũng có một chút tác dụng, thật sâu cảm khái người này võ công nội lực cao cường, hắn ta không nghĩ sẽ cùng hắn dây dưa miễn cho lãng phí thời gian, hắn ta vận khí hướng về phía Lệnh Hồ Diệp chạy đi. Lại không nghĩ là Phó Tử Minh vẫn không sợ chết đi theo, chỉ cần hắn ta có hơi chút chậm lại, Phó Tử Minh sẽ vọt tới trước mặt hắn ta cùng hắn ta kịch đấu, cứ như vậy, hắn trên đường không ngừng dây dưa với hắn ta, thẳng cho đến khi tới trước độc chưởng Độc Vương Tây Vực mới ngừng bước. Mắt thấy Lệnh Hồ Diệp đi vào độc chưởng, nhưng hắn ta lại không dám mạo muội đi vào, hắn ta xoay người nhìn Phó Tử Minh cả người đều là máu đi tới, toàn bộ cảm giác phần hận đều bùng nổ, đều là hắn! Hồng chuyện tốt của hắn ta! Hắn ta muốn hắn sống không bằng chết!

Hắn xuất toàn lực hung hăng bổ ra một chưởng, Phó Tử Minh giơ kiếm đỡ, nhưng do mất máu quá nhiều nên có chút suy yếu, bảo kiếm bị chưởng phong của hắn đánh văng ra rơi xuống, đã không còn bình khí, thần trí chỉ có ba phần thanh tỉnh, người lại bị kịch độc trọng thương, hắn giờ phút này hắn phải chết không thể nghi ngờ!

Phó Tử Minh khẽ cắn môi, hạ ngoan tâm xông ào vào độc chưởng, trong lòng chỉ có một ý niệm trong đầu, trước khi chết, hắn còn muốn nhìn Lâm Vũ một lần.

“Tự tìm đường chết!” Độc Vương Tây Vực lạnh lùng hừ khê, nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Phó Tử Minh bước chân cà nhấc khắp khiêng trong độc chướng.

Ra khỏi Dược cốc, Lệnh Hồ Diệp ôm Lâm Vũ trốn thoát, hần thật sâu thở phào nhẹ nhõm, bắt lấy mạch Lâm Vũ, phát hiện mạch tượng của nàng đã khôi phục như thường, hần không khỏi cười lên ha ha: “Đồ nhi, ta thay ngươi giải độc rồi! Ngươi phải đáp ứng vĩnh viễn đi theo ta!”

“Ta xem không hần là vậy!” Một người nam nhân cao ngất xuất hiện ở trước mắt hần, một thân khí phách không che dấu được địa vị lãnh tụ của hần, vài người đi theo phía sau, hơi thở trầm ổn, vừa thấy cũng biết là võ công cao cường, hần chăm chú nhìn Lâm Vũ, một bộ dáng tình thế bắt buộc làm cho Lệnh Hồ Diệp trong lòng run lên.

56. Chương 56: Hoàng Hậu

“Ngươi là ai?” Lệnh Hồ Diệp lạnh giọng hỏi.

Nam tử lãnh lãnh cười một tiếng: “Người muốn mạng của ngươi!” Vừa nói liền ra dấu tay ngăn lại, mấy người sau lưng đồng loạt xông lên, bao bọc vây quanh hần.

Đáng chết! Độc dược của hần đã không nhiều lắm, người bị thương nặng lại ôm Lâm Vũ, dưới loại tình huống này cũng không phải đối thủ mấy người này. Lập tức chỉ có trốn! Nhưng hần ôm Lâm Vũ khẳng định trốn không thoát lòng bắt của bọn họ, chỉ có. . . . .

Lòng hần vừa định, thành linh ném Lâm Vũ về phía sau.

“Không tốt!” Nam tử hét kinh hãi một tiếng, phi thân nhảy lên, ôm lấy nàng ở trước khi Lâm Vũ rơi xuống đất.

Quay người lại, lại phát hiện bóng dáng Lệnh Hồ Diệp đã ở ngoài trăm thước. Kinh công thật là nhanh! Hần nheo mắt mệnh lệnh: “Giết hần!”

“Dạ!” Mới thoáng cái, vài bóng người đã theo sát phía sau.

Lệnh Hồ Diệp liều mạng xông về phía trước, còn bắt chợt lui về phía sau phóng thuốc độc, để ngăn cản bọn họ lòng bắt, nhưng hiện tại lực đạo của hần không đủ, vẩy độc dược ra còn chưa trúng người, bọn họ đã đúng dịp lách người tránh ra, vẫn theo sát không nghỉ. Mấy người tựa hồ rất có dự mưu chỉ bảo trì khoảng cách nhất định với hần, không gần cũng không xa, điều này nói rõ bọn họ đối phó hần dư dả. Lệnh Hồ Diệp ý thức được tình huống thì lại phát hiện mình đã đến tuyệt lộ!

Con đường phía trước đã cắt đứt, xuống nữa chính là vách đá sâu không thấy đáy. Người lòng bắt rất có ăn ý từng bước một bức hần đến vách đá, nhưng tựa hồ bận tâm đến trên người hần vẫn có thuốc độc, đều không dễ dàng tiến lên, mắt như chim ưng chết theo dõi hần, như muốn tìm đúng thời cơ tiến hành công kích trí mạng với hần.

Phốc! Phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc Lệnh Hồ Diệp lộ vẻ sầu thảm kỳ quái cười to, “Ha ha! . . . Chẳng lẽ hôm nay chính là kỳ chết của Lệnh Hồ Diệp ta?!”

Gió gào thét ở vách đá, thổi trúng áo bào của hần phình lên, dây buộc tóc hần đã bị gió thổi rơi, môi mông đỏ hồng bởi vì máu tươi nhuộm càng thêm tươi đẹp, trong mắt đen như đêm lóe ra ánh sáng quỷ quái, tràn đầy sức quyến rũ cùng tà khí, dung nhan tuyệt diệu ở dưới tóc dài tung bay theo gió có vẻ đẹp vô cùng, rung động tim của mỗi người tại chỗ.

Thành linh độc dược bùng ra, người chung quanh lập tức bế khí tránh qua, Lệnh Hồ Diệp đứng ở vách đá nhảy một cái, thân thể liền đi theo rơi xuống phía dưới, mọi người đuổi lên trước, chỉ thấy thân thể cấp tốc rơi xuống biến mất ở trong vách núi sâu không thấy đáy, giữa sơn cốc quanh quẩn thanh âm kiên quyết: “Chưa từng có người có thể giết được ta! Muốn chết ta cũng phải chết trong tay mình! Ha ha ha ha. . . . .”

Bên kia, nam nhân ôm Lâm Vũ trong ngực, dẫn nàng đến một khách điểm.

Nhìn người ngủ mê man trên giường, ánh mắt của hắn trở nên nhu hòa, sáu tháng lẻ hai mươi ngày, hẳn đợi nàng nửa năm, hôm nay, rốt cuộc có thể đạt được ước muốn.

“Hoàng thượng! Cô nương này đã không còn đáng ngại, đợi liền có thể tỉnh dậy.” Ngự y đi theo kinh ngạc vì vẻ mặt hoàng thượng, đi theo hoàng đế nhiều năm như vậy, còn chưa nhìn đến bộ dáng hắn lo lắng vì một nữ nhân như thế. Xem ra, nữ nhân này không đơn giản.

“Người đi xuống đi!”

“Dạ!”

Ngự y nhẹ nhàng khép cửa lại, để lại hai người ở chung.

Nàng tỉnh rồi, phải làm sao mới để cho nàng ngoan ngoãn đi theo hắn, Tào Thịnh tham lam nhìn giai nhân trên giường, lâm vào trầm tư.

Một lát sau, chỉ thấy lông mi dày của giai nhân kia giật giật, Tào Thịnh căng thẳng trong lòng, đôi mắt to sáng ngời dần dần trợn. Thấy người trước mắt, trong lòng nghi ngờ, “Người. . . Người là ai?”

Trong tròng mắt đen của hắn thoáng qua một tia kinh dị, bình tĩnh xem xét nàng kỹ lưỡng, “Người không nhớ gì cả?”

Giai nhân lắc đầu một cái, nàng chỉ biết mẫu thân kiếp trước dẫn nàng tới nơi này, trở thành một nữ nhi không được sủng của Tư Mã gia —— Tư Mã Nguyệt Trần. Hơn nữa Tư Mã Nguyệt Trần trước kia còn là kẻ ngu, những chuyện khác nàng không biết gì cả.

Nam tử tuần dật trước mắt này, ánh mắt mập mờ, nàng nhìn đến tim hơi rung động, nhưng nàng lại một chút cũng không nhớ nổi hắn.

“Ta là phu quân tương lai của người.”

Vậy sao? Nàng ở cổ đại thậm chí có một vị hôn phu? “Người, người biết ta là ai sao?” Nàng không cam lòng thử dò xét hắn.

Nhìn ra nghi ngờ trong mắt nàng, hắn mỉm cười nắm tay của nàng lên, “Nương tử, người không nhớ sao, người là nữ nhi Tư Mã Nguyệt Trần do phu nhân thứ năm của Tư Mã Lăng Phong sinh, phụ thân người đã đáp ứng gả người cho ta, chúng ta trở về sẽ phải báai đường thành thân rồi.”

Không thể nào! Nàng còn chưa hiểu hắn là ai, hơn nữa nàng cũng mới biết hắn ngày thứ nhất, trước kia đều không tính, mặc dù nàng không phủ nhận diện mạo nam tử này không tồi, nhưng nàng cảm giác quái chỗ nào.

“Đừng lo lắng, ta sẽ rất tốt với người.” Tào Thịnh rất ưa thích nhìn bộ dáng mê mang hiện tại của nàng, trước kia nàng đều có một chút phòng bị với hắn, hiện tại đã khác, trong lòng của nàng còn chưa có bất luận kẻ nào tiến vào chiếm giữ, hắn có thể tùy ý chiếm đoạt. Mặt của hắn dần dần đến gần nàng, hô hấp của nàng trở nên dồn dập, có ý thức tránh, lại phát hiện bị hắn vững vàng vây ở trong khuỷu tay, nàng hốt hoảng quay đầu đi không dám nhìn hắn, muốn hôn nàng hả? Không được không được! Tất cả tối quá đột ngột, nàng còn chưa kịp tiêu hóa.

Không ngờ, nhưng hắn lại chỉ rơi xuống một cái hôn như chuồn chuồn lướt nước ở trên trán nàng, “Nghỉ ngơi thật tốt đi, ngày mai chúng ta lên đường hồi kinh.”

Phó Tử Minh thật vất vả đi ra khỏi màn độc kia, lại không biết Lệnh Hồ Diệp rốt cuộc mang theo Lâm Vũ đi nơi nào. Lúc này, độc hắn trúng đã xâm nhập toàn thân, hơn nữa nội ngoại thương đau xót, vốn là niềm tin giúp hắn chống đỡ đi ra nhưng không nhìn thấy bóng dáng Lâm Vũ thì chột sụp đổ, phịch một tiếng té xuống bất tỉnh nhân sự.

Giữa đồng trống hoang vắng vết chân người, có một đám sỏi gào thét. . . . .

“Nguyệt Trần! Người trở lại!” Một nhóm người Tư Mã gia tộc xếp thành hàng hoan nghênh, loại ý thế này, khiến Tư Mã Nguyệt Trần có một chút ảo giác, giống như nàng là hòn ngọc quý trên tay của hắn. Nhưng

tồn trong trí nhớ, nàng đã bị hấn lạnh nhạt. Nếu như không phải là muốn gả cho hoàng đế, hấn có thể vĩnh viễn cũng không nhớ nổi có một nữ nhi như vậy.

Hừ lạnh một tiếng, cố ý bỏ qua một đám người diễn trò này, nàng xoay người mà qua.

“Ách. . .” Tư Mã Lăng Phong lúng túng cười một tiếng, chứng kiến tới hoàng đế một thân thường phục sau lưng rồi, giật mình quỳ xuống: “Thần. . . Thần không biết hoàng thượng giá lâm, không có tiếp đón từ xa!”

“Miễn lễ.” Thật là rất biết diễn kịch, hấn may mắn mình không có bỏ qua. Sớm biết Nguyệt Trần không được sủng ở đây, nếu không nàng cũng sẽ không chạy đi. Bất quá, về sau nàng không cần chịu người khác lạnh nhạt rồi, hấn sẽ dành cho nàng vinh dự cao nhất. Dĩ nhiên, đối với những người từng khi dễ nàng, hấn cũng sẽ không để bọn họ tốt hơn.

“Hôm nay trẫm muốn dẫn nàng hồi cung.” Giọng nói không để phản đối, tuyên thệ quyền sở hữu của hấn với nàng.

Đi qua viện nho nhỏ mẫu thân đã từng sống, Tư Mã Nguyệt Trần rất muốn từ nơi này tìm về nàng trí nhớ bỏ lỡ. Nhưng rất bất đắc dĩ, nàng chỉ nghĩ đến chuyện khi còn bé bị Tư Mã gia khi dễ. Chỗ khi nàng tỉnh lại cách kinh thành rất xa, hoàng đế nói là mang theo nàng cùng vi phục xuất tuần. Nhưng nàng cảm giác trong lòng rất không an, có chuyện trọng đại gì bị nàng quên lãng? Viện trống không, không có bóng dáng của tiểu Hằng, quần gia giải thích nói nửa năm trước đã chẳng biết nàng đi đâu.

Lòng nghi ngờ nặng nề, nhưng không thể để cho Tào Thịnh phát hiện, nàng đi theo hấn vào cung.

“Đang suy nghĩ gì?” Tào Thịnh vén tóc nàng lên, vuốt ve ở lòng bàn tay.

“Ta tựa hồ có cảm giác quen thuộc với hoàng cung này.”

“Khi người còn nhỏ đã từng tới nơi này.”

“Oh”

Hấn bình tĩnh nhìn nàng, ánh mắt nóng rực không rời môi đỏ tươi của nàng, cực kỳ lâu không có chớp lấy hương thơm của nàng rồi, hấn mê muội cúi người, nàng lại thành linh lui về phía sau, “Hoàng. . . . . thượng, có. . . . . người ngoài!”

“Nào có?” Hấn xấu xa cười một tiếng, ôm vòng eo mảnh khảnh của nàng, tay kia cảm thấy cực kỳ tốt!

Tư Mã Nguyệt Trần ngấm nhìn bốn phía, nơi nào có bóng người, mà thân thể lại bị hấn nhốt chặt, nàng biết rõ càng phản kháng càng sẽ kích lên dục vọng chiếm đoạt của hấn. Vì vậy nhắm mắt lại, chờ động tác kế tiếp của hấn, để một hoàng đế tuổi còn trẻ lại uy nghiêm tuần nhã cợt nhả một lần cũng không tính là tổn thất lớn.

Tào Thịnh buồn cười nhìn biểu tình hy sinh của nàng, nhẹ nhàng ho một tiếng, “Tháng sau ngươi liền trở thành hoàng hậu của ta, ta nghĩ ngươi không nên không biết hoàng hậu làm cái gì?” Nàng thật là một chút tự giác cũng không có.

Nàng mở mắt, tò mò nhìn hấn, chỉ cảm thấy giờ phút này hấn không có gì khác biệt với người bình thường. Hoàng đế cửu ngũ chí tôn, thật ra thì đối đãi người cũng rất hòa khí. Thừa dịp nàng quan sát hấn, môi của hấn đột nhiên nặng nề che lên, cánh môi hé mở, một cổ nóng rực thẩm dò vào trong môi nàng, quần cái lưới thơm, đảo loạn lòng của nàng. Hấn hài lòng thấy được đáng về hoang mang sợ hãi của nàng.

Không được! Nhất định phải nghĩ biện pháp rời đi thôi! Nàng có linh hồn đến từ thế kỷ hai mươi mốt, biết rõ thâm cung không phải là chỗ người nên sống, vị trí hoàng hậu kia tựa như củ khoai lang phồng tay, nàng cũng không muốn! Bất kể nàng rời đi sẽ dính lú ai, nàng chỉ biết người của Tư Mã gia tộc kia đối với nàng mà nói chẳng qua là người xa lạ. Nhưng rốt cuộc rời đi thế nào, nàng lại một chút đầu mối cũng không có.

Những ngày kế tiếp, hoàng đế giống như trượng phu hiền lương, mỗi ngày hạ triều rồi đều sẽ đến thăm nàng, rảnh rồi nói việc nhà, thiên văn địa lý không chỗ nào không tán gẫu, thực hiện nguyên tắc lần đầu lạ lần sau quen, kéo khoảng cách của hai người dần dần gần hơn. Ở trong lúc nói chuyện với nhau, hấn kinh dị với học thức phong phú của nàng, nàng kính nể tài hoa không gì làm không được của hấn. Nàng chú ý tới ánh

mắt hần nhìn nàng có lúc thâm tình khẩn thiết, có lúc cũng sẽ nóng rực vụn phần, đặc biệt là có một lần nàng chuẩn bị cởi quần áo ngủ thì hần đột nhiên xông vào, dục vọng trong mắt hần bình tĩnh nhìn nàng sâu sắc rõ ràng rành, may mắn bọn họ chưa thành hôn, theo như quy củ hần vẫn không thể động nàng, cũng vì vậy nàng ngủ riêng một mình, tạm thời thoát khỏi nguy hiểm bị hần ăn hết. Cảm thụ được thâm tình ưu ái của hoàng đế với nàng, nhưng ở chỗ này càng lâu, lòng muốn rời đi càng mãnh liệt, trong lòng nàng ghét hoàng cung.

Đêm khuya, hô hấp của người trên giường từ từ thông thả, tiến vào mộng đẹp. . . . .

Trong giấc mộng, một nam nhân như tiên thần thái sáng láng nắm tay của nàng, ánh mắt nhìn nàng tràn đầy nhu tình, thanh âm ấm áp vang lên: “Nếu có thể đi cùng ngươi, cùng du thiên hạ, mở rộng y đức. Lấy sức lực của chúng ta, nhất định có thể cứu trị nhiều dân chúng. Không biết ngươi, nghĩ như thế nào?”. . .

Là ai? Tư Mã Nguyệt Trần mở mắt ra, người xuất hiện trong mộng rốt cuộc là ai? Vì sao nàng vừa nghĩ tới hần đã cảm thấy trong lòng có cảm giác rất thoải mái. Nàng cố gắng nghĩ, tận lực mà muốn mọi thứ sâu trong nội tâm ra, lại cảm thấy vẫn vẫn trống rỗng, bất đắc dĩ lắc đầu một cái. Ai, hi vọng chứng mắt trí nhớ của nàng là tạm thời, có thể nằm mơ thấy người trước kia tức là bắt đầu khôi phục.

“Đang suy nghĩ gì?” Tào Thịnh mắt tỉnh bắt được mê hoặc trong mắt nàng. Mấy ngày nay lúc ăn sáng nàng đều có chút tâm thần hoảng hốt, làm hần không khỏi có chút bận tâm, hần lo lắng nàng sẽ nhớ lại tất cả, hần lo lắng hần không bắt nàng được.

“Không có.” Nàng sáng sủa cười một tiếng, giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra, khéo léo che giấu tia mắt mát ở đáy lòng.

Đêm tối lần nữa phủ xuống, nam tử kia lại xuất hiện ở trong mộng của nàng lần nữa.

Hần nhẹ nhàng cười một tiếng, khấu đầu, để lại một nụ hôn nhẹ trên môi nàng: “Một cô nương, không thể ở ngoài lâu như vậy.” . . . . .

Hần thở dài, đưa tay quyến luyến vuốt ve ở trên mặt nàng, “Lâm Vũ, ngươi đã biết tâm ý của ta. Hiện tại ta chỉ muốn biết tâm ý của ngươi như thế nào?” . . . . .

. . . . . “Tử Minh, ta thích ngươi!” . . . . .

“Tử Minh! Tử Minh!” Từ trong mộng đột nhiên thức tỉnh, nàng lảo lảo lặp lại cái tên này, thì ra là hần gọi Tử Minh, mà hần gọi nàng “Lâm Vũ”. Nếu như hai người bọn họ thật sự thích nhau, như vậy vì sao bây giờ chia lìa? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Nàng gãi gãi đầu, cũng không nhớ ra được. Đáng chết! Rốt cuộc lúc nào thì mới có thể hoàn toàn khôi phục?

Cứ như vậy, ở hình ảnh trong mộng mỗi ngày, nàng dần dần biết Phó Tử Minh, cũng nhớ tới một chút chuyện vụn vặt lúc ở chung với hần. Những trí nhớ lẻ tẻ lẻ tẻ này mỗi ngày đều lượn quanh ở chung quanh nàng, nhắc nhở nàng còn có một người rất quan trọng đối với nàng tồn tại. Nhưng nàng bây giờ, có thể tìm được hần sao? Hoặc là, hần sẽ tới tìm nàng chứ? Hoặc giả, hần đã. . . Vừa nghĩ tới đây, trong lòng của nàng chỉ cảm thấy bị nhéo chặt, không dám suy đoán nữa.

Ở trong cuộc sống không ngừng nằm mơ không ngừng cố gắng nhớ lại liên tưởng, thời gian một tháng trôi qua thật nhanh, hôn lễ của hoàng đế sẽ cử hành ở ba ngày sau.

“Hoàng hậu nương nương, xin thay quần áo.”

“Đại lễ sắc phong còn chưa bắt đầu, xin đừng gọi ta hoàng hậu!”

“Dạ!” nô tỳ cận thân vốn định lấy lòng vị sủng thê của hoàng đế này, lại không nghĩ bị uống canh lạnh.

Tào Thịnh đã đi tới cửa nghe được đối thoại của họ, ánh mắt trở tối, làm hoàng hậu của hần khiến nàng khó chịu như vậy? Vung tay áo lên, lạnh lùng nói: “Hôm nay chúng ta phải đi Hàn Thanh tự một chuyến.”

“Được!” Tư Mã Nguyệt Trần xoay người cười nói.

Tào Thịnh nhìn thấu qua loa trong nụ cười kia, cổ họng uất ức xuống, kéo tay của nàng, “Đi!”

Hàn Thanh tự hôm nay, bởi vì có khách quý tới chơi mà trở nên đề phòng sâm nghiêm, Ngự Vệ sớm thủ hộ ở chung quanh chùa, ngăn cách người ngoài dò hỏi.

“Gặp qua hoàng huynh!” vóc người khôi ngô cao ngất, cá tính cuồng ngạo không kềm chế được, hợp với dung mạo tuyệt mỹ, khiến cho Dục vương được danh hiện thiên đệ nhất mỹ nam. Mà vài năm trú ở biên quan, lại khiến cho hắn nhiều mấy phần thành thực và tang thương của nam tử hán.

“Ừ. Sao hôm nay không mang kiêu thê của ngươi tới đây?” Hoàng đế cười nói. Một tháng trước hắn tự mình tứ hôn cho đệ đệ ruột, đối tượng là công chúa Mạc Bắc Hô Diễm Nhan Châu, mặc dù hy sinh đệ đệ tạm thời kéo gần lại quan hệ hai nước, nhưng hắn làm ca ca vẫn còn có chút lo lắng. Nghe nói vị kia là đệ nhất mỹ nhân trên thảo nguyên, hắn đang muốn hỏi thăm hai người bọn họ trôi qua như thế nào.

“Nàng. . . Thân thể hơi không khỏe.” Mặc dù sức khỏe nàng không thành vấn đề, nhưng hắn vẫn không muốn dẫn nàng, không biết cái quyết định này rất hợp tâm ý của một nữ nhân, lúc này một đại công chúa đang tiêu đạo đi đạo kinh thành đấy.

Dục vương nghiêng mặt, biết rõ giai nhân ngày đêm nhớ thương đang ở trước mặt, thế nhưng hắn lại không thể tiến lên tranh đoạt cùng hoàng huynh. Sau này, hắn sẽ phải đổi gọi nàng hoàng tẩu rồi, nhưng, hắn có thể gọi ra không? Hi vọng, nàng đi theo hoàng huynh có thể sống vui vẻ.

Tư Mã Nguyệt Trần tò mò quan sát nam tử trước mắt này, rất quen thuộc! Rất quen thuộc! Dục vương. . . . Tào Dục. . . . Biên quan! Hộp trí nhớ đột nhiên mở ra, nàng khiếp sợ thiếu chút nữa kêu lên. Cổ họng xuống tâm không an tĩnh, cúi đầu, cắn chặt răng tự nói với mình nhất định phải chịu đựng. Trong lòng không ngừng nhớ tới: “Tử Minh, người đang ở đâu?”

57. Chương 57: Hàn Thanh Tự

Mênh mông bát ngát hoang dã, từng tiếng sói lang làm cho người ta nghe mà sinh sợ, đây là tiếng kêu hưng phấn khi bọn chúng phát hiện thức ăn, bọn chúng đang gọi nhiều đồng bạn tới chia sẻ con mồi này hơn.

Trong bụi cỏ hỗn loạn, một nam tử đã mất đi tri giác nằm đó, trên người của hắn chồng chất vết thương, máu tươi chảy ròng, mùi máu tươi theo gió bay ra, hấp dẫn dã thú trong núi hoang nổi gót tới, phát hiện hắn trước nhất chính là đám sói hoang kia, bọn họ theo mùi, rất nhanh phát hiện hắn, cũng gọi đồng bạn đến, từng bước một tiến gần tới hắn, lúc bọn họ sắp đến gần hắn thì con sói cầm đầu đột nhiên phấn khởi giật mình, nó muốn một ngụm cắn cổ họng trí mạng của nam nhân. Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, con sói một lòng chỉ có con mồi mê người trước mắt, nhưng không có phát hiện một bóng người “vù” vọt đến trước mặt. Một chưởng phong bén nhọn như cuồng phong gào thét đánh tới, chỉ nghe “Phanh” một tiếng, con sói cầm đầu bị chấn động văng ra ngoài mấy trượng. Thấy đáng về chỉ còn vài hơi thở của thủ lĩnh, bọn sói nhất thời hoảng hồn, một cái chớp mắt, lại có mấy con sói bị chấn động văng ra ngoài, bọn sói sợ hãi vạn phần, “Ồ ô” kêu lên vài tiếng liền chạy tứ tán vào trong rừng cây.

“Thiện tai! Thiện tai! Trời cao có đức hiếu sinh, người chưa hết tuổi thọ, không nên tuyệt mệnh ở đây.”

Ba năm tới nay, Vân Sâm vẫn du ngoạn bên ngoài, nhìn núi nhìn nước xem nhân gian, từ trong ngõ ra được phật lý chân đế, cũng chỉ điểm bên mê cho không ít người, khiến cho bọn họ đi lên đường chính hoặc một bước lên mây, thanh danh của hắn cũng càng ngày càng cao. Cái thân phận cao tăng đặc thù này, tuy thuộc về hoàng tự ở kinh thành — Hàn Thanh tự, nhưng bởi vì hắn bên ngoài lâu dài và lại hành tung bất định, muốn bái phỏng hắn chỉ có thể dựa vào vận khí.

Ngày này, Vân Sâm đại sư trở lại Hàn Thanh tự, điều này làm cho toàn bộ tăng đồ đều cao hứng vạn phần. Lần này, lại có thể nghe đại sư giảng giải phật lý, trải qua hắn chỉ điểm, phật tính của bọn họ sẽ cao hơn một tầng.

“Đại sư, nam tử này. . .” Tăng nhân chỉ vào người nằm ở trên xe ngựa hôn mê bất tỉnh hỏi.

“Nâng hắn đến phòng tây sương đi, hắn bị trọng thương chưa lành, các người cẩn thận một chút.”

“Vâng”

Vào đêm, kết thúc một ngày giảng kinh làm phép, Vân Sâm vội vã chạy tới phòng tây sương, chẩn mạch cho hấn, lại mớm thuốc cho hấn, qua hồi lâu, nam tử trên giường dần dần tỉnh lại.

“Cảm giác như thế nào?”

“Tốt. Đại sư, sư phụ ta hấn. . . .”

“Phó công tử, ta đã sai người đi tìm rồi, chẳng qua là hấn đã đến phương nam mua thuốc, chắc phải tháng tới mới có thể trở về, người an tâm ở ta đây dưỡng thương đi.”

“Vậy thật làm phiền đại sư.”

“Ha ha, ta và người gặp nhau tức là duyên. Huống chi, ta vừa cứu người, tương đương với cứu tất cả dân chúng a.” Vân Sâm vuốt râu dài, tươi cười rạng rỡ.

“Tể thể cứu nhân tất nhiên lý hành y của ta, ta nhất định không phụ trọng vọng của đại sư.”

“Tốt! Tốt!”

Đêm dần dần thâm trầm, Phó Tử Minh uống thuốc lại tiến vào mộng đẹp.

Từng trận gió thổi ngoài cửa sổ, chậm rãi mở mắt ra, Phó Tử Minh vươn tay muốn chống thân thể lên, nhưng phát hiện mỗi lần dùng lực liền cảm thấy rất khó khăn, cắn chặt răng dùng sức từng chút một, khi hấn rốt cuộc chống thân thể lên, ngồi ở mép giường thì đã thở hồng hộc.

“Thí chủ?” Tiểu tăng lễ phép gõ cửa.

“Ta ở đây, vào đi.”

Tiểu tăng đẩy cửa vào, thấy bộ dạng Phó Tử Minh đầy mồ hôi liền lấy làm kinh hãi, “Thí chủ, sao người lại dậy?” Mấy ngày nay đều là hấn chiếu cố Phó Tử Minh, hấn biết rõ trạng huống của hấn.

“Ta nằm ở trên giường đã có vài chục ngày, rất muốn ra ngoài dạo.”

“Thí chủ, hôm nay tự ta có khách quý tới chơi, trong chùa đã giới nghiêm, không cho phép bất kỳ người ngoài đi vào, đại sư bảo ở chỗ này không cần đi ra ngoài.”

“Tốt.” Phó Tử Minh gật đầu cười.

Không biết là khách quý như thế nào, có thể khiến cho đại sư coi trọng như vậy, nhưng hấn không có bất kỳ hứng thú, ăn điểm tâm và uống thuốc rồi liền cầm sách thuốc lên xem.

“Hoàng thượng, Vương gia, mời theo bần đạo đi vào, xin hoàng hậu nghỉ ngơi chỗ này một hồi.”

Lâm Vũ gật đầu một cái, bởi vì tự miếu địa vị cao cả, chỉ cho hoàng đế, Dục Vương và nàng đơn độc đi vào, những người khác đều chờ đợi bên ngoài tự miếu, cũng khiến cho nàng có thể tự do hành động bên trong tự miếu.

Lâm Vũ băng qua đi ở trong chùa, nàng khôi phục trí nhớ mặt mờ mịt, Tử Minh có bình an hay không? Hồ ly lại đi nơi nào? Đi tới đi lui, lại đi tới chỗ sâu trong miếu, nơi này rất u tĩnh. Tiếng nước chảy róc rách nơi xa, ống trúc mang nước đựng tảng đá vang lên thanh thúy, chim kêu hừng phấn, làm người say mê, quên thân mình ở cảnh gì.

Mấy sương phòng đan xen hợp lí đứng trên đất, trong sân có một tiểu đình mấy băng đá, dựa lưng vào như cuốn vẽ thanh sơn lục thủy, cảm thụ cảnh đẹp như thế, Lâm Vũ không khỏi cảm thán, một mảnh đất thanh tịnh như vậy, thật rất thích hợp tu thân dưỡng tính. Cũng khiến nàng tạm thời quên mất phiền não.

Phó Tử Minh bên trong nhà đang xem sách, nhưng hấn võ công cao cường rất nhanh nhận thấy được có người đi lại ở bên ngoài, lắng nghe động tĩnh của người bên ngoài, hấn đoán được hấn (nàng) không có võ công. Có lẽ là khách quý tiểu tăng nói. Nhưng vì sao nội tâm của hấn lại mơ hồ rung động? Hấn tự giễu cười một tiếng, không thể nào là nàng. Hiện tại nàng phải là đi theo Lệnh Hồ Diệp, nàng sẽ tìm đến hấn sao? Nghĩ đến đây, ngực của hấn không khỏi đau xót, một cổ máu tanh xông lên khóe miệng, liền phun ra.

Hắn vô lực lắc đầu một cái, mặc dù thời thời khắc khắc nhắc nhở mình nhất định phải tỉnh táo, nhưng hắn vẫn không cách nào khống chế mình không nghĩ nàng nữa. Lâm Vũ, rốt cuộc người ở nơi nào?

Lâm Vũ khe khẽ thở dài một hơi, thứ nên đối mặt tổng phải đối mặt, mấy ngày nữa chính là ngày đại hôn, nhưng nàng không có thể lực không võ công làm sao có thể chạy trốn?

“A di đà Phật! Sao nữ thí chủ phiền muộn hơn thế?”

Lâm Vũ xoay người, thấy lão tăng một đầu đầy tóc trắng mặt mang mỉm cười nhìn nàng, nàng khẽ đáp lễ, hỏi: “Đại sư, ngài từng có phiền não sao?”

Nghe thế thanh âm quen thuộc, quyển sách trên tay Phó Tử Minh rơi xuống đất.

“Có, hơn nữa rất nhiều!”

“Như vậy làm sao ngài tiêu trừ những phiền não kia?”

Là nàng sao? Thật chẳng lẽ chính là nàng! Phó Tử Minh muốn gọi ra, lại phát hiện âm thanh mình khàn khàn âm lượng như than nhẹ, hắn biết là lúc thuốc có tác dụng, liền mạnh mẽ lật người xuống, lại bởi vì thân thể vô lực mà ngã trên mặt đất, nhưng hắn nhin đau, không buông tha bỏ qua cửa.

Ngoài phòng, lão tăng vừa vuốt râu vừa nhìn Lâm Vũ, “Phật nói, tiếp xúc phiền não là Bồ Đề. Phiền não chỉ là vô căn cứ, ta không vọng tưởng muốn tiêu trừ nó hết. Ta chỉ muốn quy y, quy y từ tâm, khi đọc, bản tính thanh tịnh, đây cũng là phương pháp giải thoát lúc tiếp xúc phiền não của Bồ Đề.”

“Nhưng, thân là người trần thế, thì làm sao quy y?”

“Ha ha, phải không tham không thích không đọc không muốn, thí chủ có thể làm được không?”

“Này, ta. . . . .”

“Không cần khổ não, thí chủ chỉ cần kiên trì đọc, loại bỏ phiền não, dám đối mặt, một ngày nào đó có thể thực hiện suy nghĩ trong lòng.”

Lâm Vũ bình tĩnh nhìn lão tăng, chợt thấy tất cả rộng mở trong sáng, cười nói: “Đa tạ đại sư chỉ điểm!”

“Nương nương, tại sao ngài lại ở chỗ này! Hoàng thượng tìm ngài tìm không ra đang muốn giận dữ, mau cùng nô tỳ đi thôi.”

Lâm Vũ khe khẽ thở dài, cáo biệt với đại sư, xoay người, đi theo người nữ tỳ kia rời đi viện.

Phó Tử Minh đã bò đến cạnh cửa đang định vươn tay đẩy cửa phòng ra, nghe hai chữ “nương nương” thì tay đưa ra liền dừng ở giữa không trung không nhúc nhích, là nàng sao? Không phải là nàng chứ? Nghe tiếng bước chân rời đi của họ, suy nghĩ lung tung không ngừng bay loạn trong đầu hắn, “oa” một tiếng, lại phun ra một ngụm máu tươi. . . .

58. Chương 58: Vô Danh Cung (thượng)

“Nguyệt Trần, người có chuyện gì muốn tìm ta?” Vừa về tới hoàng cung, Tào Thịnh liền nghe thái giám báo nàng muốn gặp hắn. Vội vàng phê xong tấu chương, hắn liền vội vã chạy tới Thiên Hoa điện.

“Hoàng thượng, ta muốn gặp tiểu Hàng - tỳ nữ cận thân của ta trước kia.” Lâm Vũ quỳ hai đầu gối xuống, nhàn nhạt nói ra.

“Người đã nhớ ra rồi?” Tào Thịnh vội vàng tiến lên nâng nàng dậy, nhưng không nghĩ nàng lui về phía sau, cố ý kéo ra khoảng cách của hai người.

“Đúng vậy, tất cả đã qua trong quá khứ ta đều đã nhớ tới.”

“Không nên vọng tưởng rồi đi ta!” Hấn kéo nàng vào trong ngực, chỉ sợ nàng sẽ lập tức biến mất, “Trừ đó ra, yêu cầu của người ta đều thỏa mãn.”

“Hoàng thượng, ta. . . . .”

Không chờ nàng nói xong, hấn liền dùng môi ngăn nàng lại, nàng càng giẫy dựa hấn càng p6m chặt, hơi thở vương giả kiêu ngạo trên hết bao quanh nàng như cuồng phong như mưa to, như muốn dung nhập cả người nàng vào trong thân thể của hấn, làm nàng không thể hô hấp. Cho tới sau khi hấn rời đi, trong óc của nàng vẫn quanh quẩn lời nói của hấn thật lâu: “Đừng xa cách ta!”

“Tham kiến nương nương!”

“Không cần đa lễ, đứng lên đi!”

Tiểu Hàng ngẩng đầu lên, “Tỷ tỷ! Thật sự là người!”

Lâm Vũ khẽ mỉm cười, “Người vẫn khỏe chứ?”

“Khỏe, hấn đối với ta rất tốt, chúng ta chờ tỷ tỷ trở lại.”

“Ừ” chú ý tới búi tóc của thiếu nữ chưa lập gia đình nàng vẫn ghim, nàng không khỏi hỏi: “Các người còn chưa thành thân?”

Tiểu Hàng đỏ mặt lên, “Chúng ta phải đợi người trở lại mới thành thân.”

“Được! Ngày mai người mang Nghiêm Thanh đến, ta muốn gặp hấn.”

“Tỷ tỷ. . . . .”

Lâm Vũ mỉm cười, “Các người đều đi xuống đi, ta có lời muốn nói riêng với muội muội.”

“Vâng”

Thấy những người liên can đều đã rời đi, nàng kéo tiểu Hàng vào trong nội thất.

“Tỷ tỷ, người thật muốn gả cho hoàng thượng sao? Vậy Phó công tử hấn?”

Lâm Vũ lắc đầu một cái, vừa nhắc tới Tử Minh, nàng liền cảm thấy trong lòng đau xót, nhưng lúc này cũng không phải là thời điểm hao tổn tinh thần, nàng định thần lại: “Tiểu Hàng, ta không muốn làm hoàng hậu, ta muốn rời đi hoàng cung.”

“Tỷ tỷ. . .” Tiểu Hàng kinh dị nhìn nàng, ngay sau đó lo âu lắc đầu một cái, “Hoàng cung đề phòng sâm nghiêm, làm sao rời đi?”

“Điều này cần dựa vào Nghiêm Thanh trợ giúp.”

“Đúng nha! Sao ta không nghĩ tới, hấn từng là Đại Nội Thị Vệ đấy.”

Mặc dù nàng không muốn liên lụy người khác, nhưng hôm nay chỉ có thể dựa vào Nghiêm Thanh. “Cho nên, nhất định bảo đảm hấn chỉ trung thành với chúng ta.”

“Tỷ tỷ, điểm này người yên tâm đi, bây giờ hấn toàn tâm toàn ý đi theo ta.”

Lâm Vũ gật đầu một cái, “Ngày mai người cùng hấn vào cung, ta sẽ nói với các người kế hoạch chi tiết.”

“Được!”

Màn đêm buông xuống, Tào Thịnh đang phê duyệt tấu chương trong Hoa Tiễn cung.

“Hôm nay nàng có gì lạ?”

“Khởi bẩm hoàng thượng, tiểu Hàng muội muội nương nương tới thăm, hai người hàn huyên một canh giờ, ngày mai nương nương cho đòi muội phu của nàng —— Nghiêm Thanh vào cung.”

“Ừ, tiếp tục giám thị nhất cử nhất động Thiên Hoa điện.”

“Dạ!”

Khép lại tấu chương, Tào Thịnh đi ra cửa điện, nghiêng nhìn trăng sáng trên trời, mặc dù tâm có giai nhân, nhưng hấn không nóng nảy đi gặp nàng. Hấn có kiên nhẫn, đợi đến sau khi bọn họ thành thân rồi, lấy nàng thành thê tử chính thức của hấn, hoàng hậu độc nhất vô nhị thiên hạ. Thứ hấn muốn, không có gì không chiếm được!

Nơi xa vang lên tiếng chuông, cường điệu đại nghi thức sắp cử hành.

Trong Thiên Hoa điện giăng đèn kết hoa rất náo nhiệt, “Nương nương, chưa tới mấy canh giờ chính là ngày đại hỉ rồi, tối nay ngài nghỉ ngơi thật tốt, nếu không ngày mai có thể mệt mỏi đấy.” Cung nữ Tiểu Hoa vừa vội vàng tháo trang sức cho nàng vừa nói.

“Hôm nay các người đều bận rộn hổng, đều lui ra đi, dưỡng tốt tinh thần, tránh cho ngày mai ra sai lầm.” Lâm Vũ xoay người cho lui thị nữ khác, “Còn dư lại, Tiểu Hoa, tiểu Hàng hầu hạ ta là đủ.”

“Dạ!”

Nhìn mình trong kiếng, cặp mắt sáng ngời của Lâm Vũ chưa bao giờ kiên định như vậy, nhất định phải rời đi, không thành công thì xả thân!

“Nương nương, đêm đã thật khuya, để nô tỳ phục dịch ngài đi ngủ.”

“Được.” Lâm Vũ nằm lên giường, thấy Tiểu Hoa buông màn che xuống, mà tiểu Hàng thì đứng thẳng tại cửa nội thất, tựa hồ đang quan sát tình huống chung quanh.

“Ồ!”

“Nương nương, xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Hoa ghé đầu vào, chợt cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, thân thể nghiêng một cái liền ngã xuống trước mặt Lâm Vũ.

Lâm Vũ vội vàng kéo nàng vào bên trong màn che, nhanh chóng thay đổi y phục của hai người các nàng, sau đó dịch dung cho nàng, sắp đặt nàng ở trên giường, đắp kín chăn mỏng.

Tiểu Hàng khấn trương nhìn Lâm Vũ thay đổi đi xuống giường, lại thấy nàng ở trước gương đồng, chốc lát, một Tiểu Hoa xinh xắn liền xuất hiện trước mắt, tiểu Hàng ra bên ngoài thăm dò chút, thấy không có gì lạ, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Nương nương đã nghỉ ngơi, chúng ta đi thôi!” Lâm Vũ đi tới trước mặt tiểu Hàng, nhẹ giọng nói.

“Ừ.” Gật đầu một cái, hai người liền cất bước đi ra ngoài.

Họ theo phương hướng xuất cung, không nhanh không chậm đi về phía trước, thỉnh thoảng trải qua một vài thị vệ gác đêm, những thị vệ kia thấy y phục của các nàng, liền biết là nha hoàn trong tầm cung hoàng hậu, ngại vì thân phận bọn họ không có ngăn trở.

Tất cả tựa hồ cũng rất thuận lợi, vừa nghĩ tới sắp trở lại bầu trời tự do kia, lòng của Lâm Vũ từ từ trở nên hưng phấn, coi như là gặp phải tình huống gì đặc biệt, còn có Nghiêm Thanh bảo vệ, họ không có gì lo lắng. Nghĩ như vậy, nàng không khỏi bước nhanh hơn.

Hoa Tiển cung nơi xa vẫn sáng đèn, nói vậy hoàng thượng vẫn còn soi đèn làm việc, hấn tốt với nàng nàng không phải không biết, nhưng cả đời này, nàng nhất định phải thiếu hấn.

“Đứng lại!” Một giọng nam trầm thấp vang lên ở sau lưng nàng, trong lòng nàng trầm xuống, nhưng không thể không dừng lại, xoay người.

Hấn híp mắt nhìn họ, đáy mắt viết đầy hoài nghi, lạnh lùng hỏi: “Các người ở cung hoàng hậu? Sao trở như thế vẫn còn ở nơi này?”

“Đại nhân trông coi nữ quyến hậu cung sao? Chúng ta muốn làm gì cần phải bẩm báo với người? !” Lâm Vũ không khách khí đáp lễ hấn.

Nam tử nhướng chân mày lên, không nghĩ tới bên cạnh hoàng hậu nương nương còn có cô gái này, có thể nói thẳng mà chống đỡ ở trước mặt hấn, trừ lão nương hấn ra cũng chỉ có nàng, giận quá hóa cười, hấn

bình tĩnh nhìn nàng nói: “Tại hạ ngự tiền Đái Dao Thị Vệ Bạch Quyết, mặc dù không trông nom chuyện hậu cung, nhưng đêm đã thật khuya, hai vị cô nương nên ở trong phòng nghỉ ngơi thật tốt mà không phải tùy ý đi loạn.” Hắn chỉ muốn nhắc nhở nàng, hoàng cung trọng địa cũng không thể tùy tiện tản bộ.

Ngự tiền Đái Dao Thị Vệ? Hắn là người trước mặt hoàng đế! Nàng lấy lại bình tĩnh, ngàn vạn lần không thể phớt lờ bại lộ bí mật. Khẽ thở dài, cười nói: “Bạch đại nhân nói đúng lắm, bất quá chúng ta thật có chuyện quan trọng, kính xin đại nhân dàn xếp.”

“A? Chuyện gì đã trở thể này còn phải đi làm?” Hắn tựa hồ không cam lòng muốn hỏi đến cùng.

“Cái này, thì không phải là đại nhân ngài có thể quản.” Nàng cũng không cam yếu thế, quyết định chủ ý sẽ không nhiều lời. “Cáo từ!” Quay người lại, họ lại tiếp tục đi về phía trước.

Cô gái thật cay! Nghe nói cá tính hoàng hậu độc nhất vô nhị, khó trách sẽ dạy ra nha hoàn đặc biệt thế. Hắn không khỏi lắc đầu một cái, ánh mắt vẫn theo sát nàng, nhưng trong lòng luôn có bất an mơ hồ, phất phất tay, nói với hai người, “Đi theo họ!”

“Dạ!”

Bóng người chợt lóe, hắn liền chạy về Hoa Tiển cung cách đó không xa.

Hoa Tiển cung

Sau khi nghe Bạch Quyết bẩm báo, mặt của Tào Thịnh lạnh lẽo, không kịp tấu chương trên tay, vội vàng đứng lên nói: “Truyền lệnh xuống, tối nay không có phê chuẩn của trẫm, bất luận kẻ nào cũng không được ra vào hoàng cung! Bạch Quyết, ngươi cùng trẫm đi Thiên Hoa điện một chuyến!”

“Dạ!”

Lúc này, bọn Lâm Vũ, vẫn không đi tới cửa cung.

“Mau!” Một hồi tiếng bước chân dồn dập truyền đến, chỉ thấy vài bóng người vội vã chạy tới cửa thành, trong lòng Lâm Vũ dâng lên một cổ bất an. Là chuyện gì? Khiến cho bọn họ dồn dập hốt hoảng như thế. Nàng sờ sờ mặt dịch dung trên mặt, khẽ cắn răng, bất kể như thế nào, cũng phải liều mạng.

“Tỷ tỷ, giống như có cái gì không đúng.” Tiểu Hàng cũng chú ý tới mấy người vội vàng chạy vội.

Lâm Vũ lắc đầu một cái, “Đừng nghĩ nhiều!” Nên tới sẽ tới, coi như bị hoàng thượng bắt được, nàng sẽ ôm tất cả tội lỗi vào trên người, quyết không thể liên lụy tiểu Hàng và Nghiêm Thanh.

Lúc này, phía sau các nàng đột nhiên truyền đến một tiếng hét gọi, nhưng ngay sau đó lại khôi phục sự yên lặng.

Là Nghiêm Thanh? ! Hắn sẽ không xảy ra chuyện chứ? Nghĩ như vậy, hai người đều không hẹn mà cùng xoay người, lại nghe được đằng sau tảng đá lớn bên cạnh truyền tới thanh âm của hắn: “Tiểu thư, cửa thành không thể đi, nơi đó mới vừa ra lệnh không cho bất luận kẻ nào đi ra ngoài.”

“Vừa rồi người gặp phải phiền toái?” Vẫn ngẩng nhìn chung quanh, thấy không có người, Lâm Vũ thấp giọng hỏi.

“Ta giải quyết hai người theo dõi các người.”

“Nếu không thể đi ra ngoài, vậy phải làm thế nào?” Tiểu Hàng lo lắng nói.

“Hoàng cung lớn như vậy, chúng ta chỉ có thể tìm một chỗ trốn trước.” Huống chi, nàng còn có thể dịch dung thành người khác, chỉ cần không để cho hoàng đế tìm được, nàng cũng không tin không ra được.

“Mau! Chạy mau!” Nghe được một hồi tiếng bước chân dồn dập, Nghiêm Thanh thấy có một bầy thị vệ đang chạy tới bên này.

Lâm Vũ kinh hãi trong lòng, xem ra hoàng đế đã nhận thấy được đầu mối rồi ! Không kịp nghĩ nhiều, nàng chỉ có thể theo một cái đường nhỏ khác chạy vào thâm cung, tiểu Hàng và Nghiêm Thanh theo sát ở sau lưng nàng.

Bên tai có gió thổi qua o o, theo từng đường nhỏ khác nhau, nàng quẹo phải một hồi, lại quẹo trái một hồi, thuận lợi tránh khỏi mỗi một thị vệ và thái giám gác đêm trên đường, mặc dù một chút cũng chưa quen thuộc hoàng cung, nhưng tựa hồ có một loại ma lực chỉ dẫn nàng, dần dần xâm nhập vào một chỗ không quen biết trong cung.

Đến! một thanh âm vang lên trong lòng, nàng dừng bước nhìn, chỉ thấy một cung điện đứng xây bằng ngọc thạch sừng sững trước mắt. Trên cửa cung không có treo bất kỳ bảng hiệu, là một Vô Danh cung. Nhưng, thâm cung cấm địa, lại có loại địa phương này, nàng không thể không hoài nghi thân phận thần bí của chủ nhân cung này.

“Tỷ tỷ, đây là nơi nào?”

Lâm Vũ lắc đầu một cái, lại dứt khoát đi về phía cửa cung, tay đẩy, mở cửa ra, liền đi vào.

59. Chương 59: Vô Danh Cung (hạ)

Thiên Hoa điện

“Hoàng thượng giá lâm!” Tào Thịnh mang theo Bạch Quyết cùng một đám nội thị vội vã đi tới.

Không ngờ rằng hoàng đế lại đột nhiên giá lâm, bọn nha hoàn thái giám hầu hạ thất kinh quỵ xuống, “Ra mắt hoàng thượng!”

“Miễn lễ, hoàng hậu đâu?”

“Đã nghỉ ngơi ở nội thất.”

“Tất cả các người lui ra!” Vung tay lên, Tào Thịnh cất bước đi vào.

Vén lên rèm che, thấy mặt mũi quen thuộc, Tào Thịnh không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Giờ phút này nàng, không có xa cách như thường ngày, giống như một trân phẩm chạm trổ từ bạch ngọc, cũng giống như mặt trăng treo trên trời cao, mang cho nội tâm hắn từng tia yên lặng bình thản. Vươn tay, nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt của nàng, lại không cảm giác được mềm nhẵn thường ngày, trong đầu chợt lóe lên nghi ngờ.

Tay của hắn dần dần dời đi cổ ngọc trắng nõn, ngón tay vẽ một cái, cảm thấy xúc cảm rõ ràng không giống khuôn mặt. Chuyện gì xảy ra? Tào Thịnh nheo mắt lại, lại sờ sờ gương mặt vành tai, của nàng, nhìn kỹ một lần, đột nhiên hét lớn một tiếng: “Lớn mặt!”

“Hoàng thượng!” Bạch Quyết canh giữ ở phía ngoài nghe được tiếng hô, đi nhanh vào.

Thấy người trên giường vẫn nhắm hai mắt không có bất kỳ phản ứng, hắn vẫy vẫy tay ý bảo Bạch Quyết tới đây, “Nàng trúng thuốc mê, mau nghĩ biện pháp cứu tỉnh nàng!”

“Hoàng thượng? Nương nương nàng?”

“Nàng là giả!”

Hắn tức giận đứng lên, “Mau cứu tỉnh nàng!”

“Người đâu!”

“Ở đây!”

“Tăng cường thủ vệ các nơi trong hoàng cung! Nếu phát hiện người khả nghi, lập tức bắt lại!”

“Dạ!”

Một khắc đồng hồ sau đó, Tiểu Hoa từ từ tỉnh lại. Thấy hoàng đế bên cạnh, nàng bị dọa cho sợ đến lập tức quỵ xuống, “Hoàng. . . Hoàng thượng!”

“Nói! Tối nay ngươi làm cái gì?”

“Nô. . . . Nô tỳ. . . . Nô tỳ” câu hỏi nghiêm nghị của hoàng đế làm hai chân nàng như nhũn ra, trong đầu mờ mịt.

“Phế vật!” Tào Thịnh nhìn được muồn đá văng nàng ra. “Bạch Quyết, người hỏi tới nàng!”

“Dạ!” Bạch Quyết theo lời tiến lên, ôn nhu hỏi: “Tối nay là người hầu hạ hoàng hậu đi ngủ hay sao?”

“Phải . . . Đúng vậy.” Tiểu Hoa gật đầu một cái.

“Như vậy, người còn nhớ rõ chuyện gì xảy ra sao?”

“Nô tỳ. . . .” Tiểu Hoa cau mày hồi tưởng chuyện lúc trước, cỏi y phục hoàng hậu xuống cát xong, đỡ nàng lên giường, sau đó. . . . Đúng! Nàng bừng tỉnh hiểu ra, “Tối nay nô tỳ hầu hạ hoàng hậu lên giường thì hoàng hậu nường nường chợt kêu một tiếng, nô tỳ đuổi đầu vào vừa nhìn, liền cảm giác mắt tối sầm, sau đó đã xảy ra cái gì cũng không biết.”

“Lúc ấy còn có ai tại chỗ?”

“Tiểu Hàng muội muội nường nường.”

Bạch Quyết bình tĩnh nhìn nàng, lại hỏi: “Người nói tất cả đều là thật?”

“Dạ, nô tỳ cho dù có gan lớn như trời cũng không dám lừa hoàng thượng!”

Hắn gật đầu một cái, nhìn về phía hoàng đế không biến sắc một bên, trong lòng khẳng định hoàng hậu nường nường là chạy trốn, nói vậy hai nha đầu hắn nhìn thấy kia, chính là hoàng hậu và tiểu Hàng.

Nắm quyền thật chặt, Tào Thịnh lạnh lùng nói: “Trước tiên nhốt nàng ở nơi này, không có mệnh lệnh của ta, ai cũng không cho phép lan truyền đi ra ngoài!” Nói xong liền đi ra Thiên Hoa điện.

“Hoàng thượng! Theo đường ra ngoài cung phát hiện hai nha hoàn khả nghi. Nhìn qua, giống như là hoàng hậu nường nường trong cung.” Một Đại Nội Thị Vệ vội vã báo lại.

“Bắt được họ! Không được tổn thương họ nửa phần!” Tào Thịnh lạnh lùng phân phó. Vung quyền đánh vào trụ đứng bên cạnh: Lâm Vũ, người đừng mơ tưởng chạy đi!

Không lâu lắm, đại thần Tiểu Dũng dẫn đầu thị vệ trong cung lại tới báo, “Hoàng thượng, hai nha hoàn kia chạy vào trong thâm cung rồi ! Thần, thần nhất thời mơ hồ, đánh mất họ.”

Tào Thịnh giận đến ném nghiền mực trên bàn một cái, đúng lúc nện trúng trên đầu Tiểu Dũng, “Một đám phế vật! Trăm nuôi bọn người lâu như vậy, ngay cả hai nha hoàn cũng bắt không được!”

Không quản máu tươi chảy ra trên đầu, Tiểu Dũng chỉ đành phải dập đầu trăm mặc, dù sao người là hắn đánh mất, cái tội này không có cách nào đẩy cho người khác. Nhưng hắn không nghĩ ra, hai nha hoàn nho nhỏ, có cần thiết hưng sư động chúng ngạc nhiên như vậy không? Hắn nhẹ nhàng liếc Bạch Quyết bên cạnh, vốn cho là hai nha đầu này dễ bắt, liền tự động xin đi giết giặc gánh chịu chuyện này, lại không nghĩ rằng hai nha đầu kia quen thuộc với thâm cung trọng địa như thế, lần mất còn trơn hơn cá. Xem xét lại Bạch Quyết, quan cấp nhỏ hơn hắn, lại được lòng hoàng đế hơn, hắn không đồ mắt cũng không được. Bất quá hắn cũng không lo lắng, hắn là người của Thừa tướng Hồ Tường, không có hắn, hoàng cung sẽ thiếu một nội ứng đắc lực, cho nên coi như xảy ra chuyện lớn hơn cũng có Hồ đại nhân chịu trách nhiệm, nhưng nhìn bộ dạng cao ngạo chuyện không liên quan đến mình của Bạch Quyết hắn thật là khó chịu!

Thở chậm lại, Tào Thịnh cưỡng chế mình bình tĩnh lại, hắn rất ít hốt hoảng vì nữ nhân, kiếp này trừ mẫu hậu, cũng chỉ có Lâm Vũ có thể làm cho hắn lo lắng như vậy, dừng một chút, tâm tình dần dần bình phục lại, hắn lại hỏi: “Tiểu Dũng!”

“Thần ở đây!”

“Người mất dấu các nàng ở đâu?”

“Ách, thần mất dấu ở đường nhỏ Á Hoa cung! Họ vọt rất mau, thần đuổi theo tới cửa sau thì vền vền thấy được bóng dáng của các nàng, chớp mắt một cái họ liền biến mất ở trong rừng hoa đào rồi. Trong rừng đó có rất nhiều con đường mòn, thần cũng chia ra phái người đi lục soát, lại phát hiện đi dọc theo những đường nhỏ kia cuối cùng cũng đều trở lại tại chỗ, nhưng vẫn không có phát hiện hành tung của các nàng.”

Nghe Tiểu Dũng nói, Tào Thịnh rơi vào trầm tư, hần phất phất tay, “Người đi xuống trước đi! Bạch Quyết ở lại.”

Tiểu Dũng hần hần liếc mắt nhìn Bạch Quyết, quỳ tạ rồi đi.

Á Hoa cung, rừng hoa đào, đường nhỏ. . . .

Tổ hợp chung mấy chữ này, làm động tới một trí nhớ ở sâu trong nội tâm của hần. . . .

“Dục nhi, người biết làm sao có thể tìm được mẫu hậu nhanh nhất không?” Tào Thịnh chín tuổi xấu xa nhìn đệ đệ.

Tào Dục nghiêng đầu nghĩ, “Không biết, mẫu hậu dẫn chúng ta đi chỗ đó thật là xa, phải xuyên qua mấy cung điện, đi vài con đường mòn mới đến, thật không biết mẫu hậu thích nơi đó chỗ nào! Nhưng, nhưng ta lại rất muốn gặp nàng!”

“Ha ha, Dục nhi, nói cho người biết a! Ta phát hiện một bí mật!”

“Bí mật gì?” Tào Dục lại gần, mở to mắt chờ đợi đáp án của ca ca.

Lại thấy Tào Thịnh quay một vòng, cười đắc ý, “Hừ, mẫu hậu và phụ vương trêu chọc ta cửa! Cái gì rất xa, rõ ràng rất gần nha, cố tình muốn dẫn chúng ta đi đường xa như vậy, còn làm cho thần thần bí bí!”

“Ca, người nói cái gì?” gương mặt Tào Dục mê hoặc, cái gì, hần muốn hỏi bí mật của ca, thế nhưng ca lại vòng quanh không nói.

Tựa hồ nhìn thấu ý tưởng trong lòng đệ đệ, Tào Thịnh cũng tới gần, “Đừng nóng vội, ta sẽ nói cho người biết!” Hần nhìn chung quanh một chút, xác định không có ai, liền nói bên tai đệ đệ: “Ngày đó ta theo phụ vương, đi tới cửa sau Á Hoa cung, phát hiện một khu rừng hoa đào lớn.”

“Rừng hoa đào?”

“Hừ! Nhỏ giọng một chút!”

Tào Thịnh lại liếc nhìn chung quanh, kéo đệ đệ đến sau một cây đại thụ, tiếp tục nói: “Trong rừng hoa đào thật huyền bí! Có thật nhiều con đường mòn, nhưng phụ vương vừa đi vào một đường nhỏ liền không trông thấy bóng dáng rồi! Ta đi theo nhìn, WOW!”

“Thấy cái gì?”

“Hừ, những đường nhỏ kia là kỳ môn trận pháp mà, người không biết vĩnh viễn đều chỉ có thể trở về tại chỗ. Bất quá bọn chúng không làm khó được ta! Ha ha!” Vừa nghĩ tới mình phá trận pháp kia, Tào Thịnh liền không nhịn được cực kỳ hưng phấn cười lên, nhưng cười một tiếng chợt cảm thấy không ổn, che miệng lại nhìn chung quanh, thấy không có bất kỳ thứ gì lạ, liền an tâm thè lưỡi.

Lời của hần chỉ nói đến một nửa, nhưng Tào Dục nóng nảy, “Ca ca, ta hiểu rõ người phá trận pháp kia, nhưng lại như thế nào? Chẳng lẽ đi ra đường nhỏ trong trận pháp kia liền có thể gặp mẫu hậu?”

Tào Thịnh tán thưởng sờ sờ đầu đệ đệ, “Thật không hổ là đệ đệ ta, hiện tại ta liền dẫn người đi!”

“Được! Ta cũng vậy muốn phá trận pháp kia!” Tào Dục hưng phấn nhảy lên, nhao nhao muốn thử.

“Hừ! Nhỏ giọng một chút, phụ hoàng có thể nói, chuyện này không thể để cho bất luận kẻ nào biết!”

“Ừ!”

Lúc Tào Thịnh trầm tư, đoàn người Lâm Vũ đã đến Vô Danh cung. Nàng dứt khoát mở cửa cung ra, đi vào.

Cái cung điện này không lớn, trong đại sảnh chỉ bày bốn cái băng ngồi đơn giản, một bàn đá.

Tất cả nơi này đều là ngọc thạch mài dũa mà thành, Lâm Vũ không khỏi nghĩ đến “Kim Ốc Tàng Kiêu”, còn đây là “Ngọc ốc tàng kiêu” mới đúng. Nhưng, trừ dụng cụ nhà ra, tất cả đều lạnh như băng.

“Có người không?” Nàng nhẹ giọng kêu gọi, nhưng không có bất luận kẻ nào trả lời.

Ánh trắng nhu hòa phóng vào, bàn đá và băng đá cũng tản ra ánh sáng nhàn nhạt, ngón tay ở nhẹ nhàng vẽ một cái trên bàn đá, cũng không có để lại dấu tay, nói rõ nơi này thường có người quét dọn hoặc thăm.

Là ai sẽ ở nơi này?

“Kỳ quái, ta ở hoàng cung tám năm, nhưng lại chưa bao giờ phát hiện có địa phương này. Tiểu thư, ta thấy nơi đây có thể trốn tạm.” Nghiêm Thanh vừa lưu ý động tĩnh ngoài cung vừa nói, nhưng khi thấy mặt bàn sáng loáng không bụi thì không khỏi nhíu nhíu mày. “Xem ra thường có người tới đây, chúng ta phải cẩn thận.”

“Ừ, đóng cửa lại, ta vào bên trong xem một chút.”

Nhìn màn che khắc hoa lan ở cửa, Lâm Vũ bắt tri bắt giác lại bước chân vào trong nội thất, một giường ngọc, hai gối ngọc. Một bàn ngọc hình vuông bày bên cạnh, những thứ này đều làm từ ngọc, nhìn màu sắc và hoa văn cũng biết là bảo bối giá trị liên thành, nhưng đây không thể không làm người ta kỳ quái, sao đều là ngọc thạch làm thành? Chẳng biết tại sao, nàng đột nhiên nghĩ đến mẫu thân kiếp trước, nhớ nàng cũng tình hữu độc chung với ngọc thạch, còn cất chứa không ít đồ ngọc cổ xưa trân quý, xem ra chủ nhân cung điện này nhất định là người yêu thích ngọc thạch.

Trong nội thất, để một vật phẩm dùng lụa trắng đắp lên. Lâm Vũ đến gần nó, vươn tay muốn én lên lụa trắng kia lên.

“Cẩn thận!” Tiểu Hàng lên tiếng ngăn cản, “Tỷ tỷ, ngộ nhờ cái này che đồ không nên thấy. . . .”

Bản khoản của Tiểu Hàng cũng không phải là không có đạo lý, nhưng nội tâm Lâm Vũ lại tựa hồ như có một thanh âm gọi nàng vén lên. Nàng do dự một chút, cười nói: “Có thể tới đây, nói vậy cũng là duyên phận, xem một chút không sao.” Vừa nói nàng mỉm cười cúi người chào, nói tiếng “Đắc tội!” Liền một tay nhắc tơ lụa lên.

Hô! Đây! Đây không phải là. . . . .

Thấy đồ trước mắt, Lâm Vũ thật kinh hãi, ngay sau đó cười khổ lắc lắc đầu, cái này. Bảo tàng thâm cung? Mà cũng là bảo vậy thật “Kinh thế hãi tục”, chân tướng này tạo ra một trò đùa cực lớn cho nàng! Nhưng chỉ chớp mắt, tựa hồ nghĩ đến cái gì, nàng đột nhiên hưng phấn, nếu chủ nhân vật này còn tồn tại, nhất định có thể cứu nàng!

60. Chương 60: Lựa Chọn

Lâm Vũ bình tĩnh nhìn nó, nó chiều dài 1.2 thước, dùng gỗ thích tốt làm thành, dây đàn là sợi kim loại mỏng, đây là đồ quen thuộc kiếp trước của nàng, cũng là một trong nhạc khí nàng thích nhất, không nghĩ tới lại xuất hiện ở nơi này!

“Đây là vật gì?” Tiểu Hàng kỳ quái nhìn Lâm Vũ đến gần nó.

“Đây là một nhạc khí, tên gọi — đàn vi-ô-lông-xen (đàn cello)[1].” Lâm Vũ mê muội cầm dây đàn, ngồi ở trên ghế ngọc thạch bên cạnh nó. Không biết chủ nhân của nó còn ở lại chỗ này không? Lúc nào trở lại?

“Tỷ tỷ, người xem cái này!” Tiểu Hàng nhặt lên lụa trắng chẳng biết lúc nào nằm dưới đất.

Lâm Vũ cầm lụa trắng lên, vừa lúc thấy trên mặt lụa có một chuỗi chữ viết không thuộc thế giới này. Chữ viết quen thuộc kia, lại có thể thấy ở không gian xa lạ chưa biết này, một loại cảm giác không hiểu xông lên đầu, lệ đã mơ hồ cặp mắt. Chữ viết này giống mẫu thân như đúc!

”Thật xin lỗi, dẫn con đi tới nơi này. Con vẫn cô đơn, bất kể là ở trên trời hay là nhân gian. Rất xin lỗi, mẹ chỉ có thể cho con vui vẻ ngắn ngủi, lại không thể mang đến hạnh phúc lâu dài. Yêu hận tình thù, hỉ nộ ái ố trong cuộc sống, thật muôn màu muôn vẻ, cần con tự mình đi thể nghiệm từ từ và hiểu được. Cuối

cùng có một ngày, con có thể tìm được khoảng trời riêng của mình và người có thể chân chánh mang cho con hạnh phúc vui vẻ. . . .

Nếu như, nếu như mà con trai mẹ không thể cho con hạnh phúc, nếu như con muốn rời đi, liền tấu đàn cello.”

Lòng của nàng căng thẳng: “Mẫu thân a, mẹ đưa con đến đây, chính là muốn để cho con tự mình đi tìm kiếm hạnh phúc sao?” Vuốt ve đàn cello trong tay, Lâm Vũ giống như quay lại thế giới kiếp trước. . . .

Biệt thự trên sân thượng trong núi, nàng kéo đàn cello, mà mẫu thân thì đứng nghiêm một bên, lắng lắng lắng nghe nhạc khúc đẹp đẽ, vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành của bà ở dưới bóng đêm nhàn nhạt càng lộ vẻ như nữ thần không thể xâm phạm, nàng không khỏi nhìn ngây dại, đó chính là mẫu thân của nàng!

“Ai!”

Mặc dù chỉ một tiếng thở dài nhẹ nhàng, nhưng nàng còn vẫn bắt được ánh mắt cô đơn thoáng qua rồi nhanh chóng biến mất của mẫu thân, nàng biết, lòng của nàng vĩnh viễn thất lạc ở một chỗ nào đó, một địa phương mà lúc ấy nàng không có cách nào biết.

. . . . .

“Mẫu thân, lòng của mẹ thất lạc ở nơi này sao?” Lắm bầm lắm bầm lâu bầu, trong mắt Lâm Vũ mờ mịt.

“Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!” Tiểu Hàng gấp gấp lắc lắc thân thể của nàng.

“À?”

“Người làm sao vậy tỷ tỷ?”

Lâm Vũ chỉ cảm thấy choáng, mỉm cười lắc đầu một cái, “Không có sao!” Nàng định thần lại, có chút dừng lại, quyến luyến vuốt ve dây đàn, nơi đó giống như còn có nhiệt độ ngón tay của mẫu thân, nhưng trong lòng cảm thấy chán nản, âm thầm nói: “Mẫu thân, nếu như mẹ nuôi dưỡng con lớn lên dẫn đến nơi này là vì con trai của mẹ, như vậy, con cuối cùng làm mẹ thất vọng, thật xin lỗi!” Nói đến xin lỗi, nàng đã lã chã rơi lệ, ánh mắt u buồn nhìn dây đàn trong tay, hướng về dây đàn Cello, nhẹ nhàng kéo.

Dây đàn mới vừa tấu lên, vách tường trước mắt đột nhiên “Ồn ào” một tiếng, dần dần mở ra, Lâm Vũ khổ khổ cười cười, yêu thích không buông tay cất đàn, quay đầu lại nhìn tiểu Hàng và Nghiêm Thanh, kiên định nói: “Đi theo ta!” Liền không quay đầu lại đi vào trong bóng tối phía sau vách tường.

Đội ba người tiến vào xong, không bao lâu, vách tường đột nhiên đóng lại, trên đất chỉ còn tấm lụa trắng rơi. . . . .

“Mẫu hậu, người biết hôm nay chúng ta từ đâu tới không?” Tào Dục hưng phấn nhảy lên chạy đến trước mặt hoàng hậu Dương Hoa, mắt to sáng ngời chiếu lấp lánh.

Dương Hoa ngồi ở trên ghế ngọc thạch nhẹ nhàng cười một tiếng, khiến hoàng đế bên cạnh nhìn thất thần, nàng sờ sờ đầu Tào Dục, dịu dàng nói: “Ta đoán, hai tiểu quý các người nhất định là ‘bay’ tới!”

“Ha ha! Thì ra mỗi lần phụ hoàng đều ‘bay’ tới, không trách được nhanh hơn chúng ta nhiều lắm! Bất quá, lần này chúng ta cũng biết ‘bay’ thế nào rồi, lần sau nhất định sẽ nhanh hơn phụ hoàng!” gương mặt Tào Thịnh đắc ý, không khách khí chút nào nhìn hoàng đế, tựa hồ đang khoe khoang năng lực của mình với hắn.

Hoàng đế lạnh lùng khế hừ, hai thằng nhóc này, hẳn thật hận không thể sinh ra bọn họ chậm hơn, như vậy hẳn cũng có nhiều thời gian chung đụng với Dương Hoa hơn. Hiện tại tốt rồi, hẳn phải tranh giành tình nhân với hai đứa hắn, nhưng người hắn yêu lại cố tình thiên vị bọn họ nhiều hơn, hại hắn luôn là gặp giai nhân nhưng không thể ôm vào lòng.

“Mẫu hậu, ca ca, các người nói ‘bay’ gì? Chẳng lẽ phụ hoàng thật sự là bay tới hay sao?” Gương mặt Tào Dục buồn bực.

Tào Thịnh sờ sờ đầu của hắn như tiểu đại nhân, “Không có gì, tiểu hài tử không hiểu! Dù sao phụ hoàng đi đường giống chúng ta hôm nay, nói cách khác, về sau chúng ta có thể tìm được mẫu hậu nhanh hơn phụ hoàng, biết không!”

“Oh. . . .”

Nhìn dáng vẻ cái hiểu cái không của Tào Dục, Dương Hoa bật cười, “Được rồi, các người đã tới, hôm nay ta tấu ọi người một khúc.”

“Được! Được! Mẫu hậu, ta muốn nghe nhạc khúc đàn cello!” Tào Dục cao hứng ôm lấy Dương Hoa, không có phát hiện ánh mắt đổ kỵ của hoàng đế bên cạnh.

Nhìn cha con ba người, trên mặt Dương Hoa tràn đầy nụ cười hạnh phúc. . . . .

Mang theo trí nhớ ở sâu trong lòng, Tào Thịnh lại một mình đi tới trước Vô Danh cung, nhìn cửa cung đóng chặt kia, hần chần chừ cất bước đi tới: “Lâm Vũ, người đã tìm tới nơi này rồi hả?”

Bàn ngọc thạch, ghế ngọc thạch, giường ngọc thạch, tất cả đều như cũ. Cách một thời gian nhất định hần đều tới nơi này xem một chút, bởi vì hần hiểu rõ, nơi này là địa phương mẫu hậu yêu thích nhất, bởi vì nơi này có trí nhớ đẹp nhất của hần.

“Đàn cello!” Lúc ánh mắt của hần chứng kiến nhạc khí đó bỗng nhiên khẽ giật mình, lựa trắng đáp phía trên đã rơi xuống, chẳng lẽ, nàng đã tới? !

Hần tìm kiếm dấu vết khắp nơi, khi xác định bên trong phòng không có ai, lại đi trở về trước đàn cello. Nàng tới lại đi? Tại sao nàng có thể tìm tới nơi này?

Hần suy nghĩ, nhưng không được kết quả, cảm giác tất cả tựa hồ không rõ ràng.

Nếu không có bóng dáng của nàng, vậy hần cũng không cần tiếp tục dừng lại lâu ở đây, hần vừa định xoay người rời đi, lại đột nhiên phát hiện nơi góc tường có một tấm lựa trắng.

Hần đi nhanh qua nhặt nó lên, phía trên, là chữ viết quen thuộc của mẫu hậu:

“Hài nhi, thật xin lỗi, mẫu hậu cũng không muốn rời các con nhanh vậy, nhưng, ý trời khó trái.” Câu nói đầu tiên này, đã làm cho cặp mắt hơn mười năm chưa từng rơi lệ của hần ướt át.

“Mẫu hậu biết, con có kế to chí lớn, con có năng lực, có thể thống trị quốc gia này thật tốt! Giao giang sơn Đại Tiển cho con, phụ hoàng và mẫu hậu cũng rất yên tâm. Chỉ cần con và Dục nhi đồng tâm hiệp lực, nhất định có thể khai sáng tương lai phồn vinh thịnh vượng cho Đại Tiển quốc. Nhưng, mẫu hậu cũng không phải là một mẫu thân tốt, không cách nào cho con hạnh phúc.”

“Không, mẫu hậu, hài nhi có người đã rất hạnh phúc.” Tào Thịnh reo hò ở trong lòng, hi vọng mẫu thân xa cách vĩnh viễn trên trời có thể nghe thấy.

“Hài nhi, làm một quân vương, cũng có đồ không có được. Giang sơn, mỹ nhân, cái nào quan trọng hơn? Hi vọng trong lòng con có thể làm lựa chọn. Lòng người khó dò, người và vật đều có thể ép, nhưng tâm lại không thể cưỡng cầu. Nên tới, sẽ tới, nên đi, cuối cùng sẽ đi, không cần quá mức cố chấp. Nếu sau này có người thoát đi từ nơi này, mẫu hậu hi vọng con có thể thả nàng, được chứ? Đây cũng là một đạo mật chỉ duy nhất mẫu hậu còn để lại ở chỗ này trước khi đi.”

Nhìn xong phần di ngôn này, cuộn lựa trắng lại, Tào Thịnh thật lâu không nói.

“Thiên Hoa điện bốc cháy rồi!”

“Mau! Nhanh đi cứu hỏa a! Nương nương vẫn còn ở bên trong!”

“Không được, thế lửa quá mạnh, đã tới không kịp rồi !”

Thái giám, nha hoàn, thị vệ hồng, bọn họ cũng không biết Thiên Hoa điện đang tốt lành làm sao lại bốc cháy, hơn nữa bên trong còn có nhân vật quan trọng sắp trở thành hoàng hậu một nước! Nếu nàng xảy ra chuyện gì, ai có thể đảm đương nổi! Nhưng vô luận bọn họ hết sức thế nào, lại không ngăn được thế lửa hùng hực kia, trải qua giày vò cả đêm, đang lúc mọi người đồng tâm hiệp lực, Thiên Hoa điện thường ngày trắng lè, vẫn thành tro bụi.

Hôm sau, Hoa Tiển cung

“Hoàng thượng tha mạng! Hoàng thượng tha mạng! Nương nương. . . . .”

“Một đám phé vật!” Tào Thịnh lạnh lùng nhìn người hầu quỳ phía dưới, “Truyền chỉ đi xuống, phạm tất cả cung nữ, thái giám hầu hạ Tư Mã Nguyệt Trần bởi vì bỏ rơi nhiệm vụ, đều chôn theo hết!”

“Hoàng thượng tha mạng a! Hoàng thượng tha mạng. . . .” Tất cả mọi người không nghĩ tới chuyện thật đột nhiên, thấy thi thể bị đốt trọi kia, chỉ cảm thấy tất cả đều thật quỷ dị.

“Tiêu Vũ!”

“Thần, thần ở đây.” Tiêu Vũ quỳ dưới điện đã không có thần thái thường ngày, hẩn liếc mắt nhìn nhìn cứu mạng đại thần Hồ Tường, lại thấy hẩn không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào trên đất. Hẩn không khỏi lau mồ hôi lạnh, tay cũng dần dần phát run.

Chỉ nghe một thanh âm lạnh lùng vang lên: “Tiêu Vũ, ngươi phụ trách thủ vệ hoàng cung, lại để cho thích khách xông vào, làm hại Tư Mã Nguyệt Trần táng thân biển lửa. Ngươi nói, ngươi phải bị tội gì?” Tất cả mọi người không có chú ý tới, vì sao hoàng thượng gọi thẳng tên tuổi hoàng hậu tương lai mà không có dùng kính xưng.

Tiêu Vũ liếc nhìn Hồ Tường, thấy không có phản ứng, đưa tay run rẩy sờ sờ cái trán đang đổ mồ hôi, hoảng loạn nói: “Thần, thần tội đáng chết vạn lần!”

“Hừ! Nếu hôm qua bốc cháy là Hoa Tiển cung, vậy hôm nay ngồi ở trước mặt ngươi cũng không biết là ai!” Mắt hung hăng trừng, Tào Thịnh tàn khốc nói: “Người đâu! Mang xuống chém!”

“Hoàng. . . . Hoàng. . . .” Còn chưa nói xong, trước mặt Tiêu Vũ bỗng tối sầm ngã gục.

Hoàng hậu nương nương tương lai bởi vì một trận hỏa hoạn đột nhiên nổi lên mà biến mất, Tào Thịnh mượn cơ hội nhất cử trừ đi môn sinh của Hồ Tường bên trong hoàng cung, đổi lại người mình tín nhiệm, việc này đã kích thế lực của Hồ Tường thật lớn. Mà Tư Mã gia tộc cũng bởi vì Tư Mã Nguyệt Trần chết đi, bị người nói thành là gia tộc chịu nguyên rủa, từ đó dần dần bị hoàng đế lạnh nhạt.

Hai phái lớn trong triều đình rối rít bị làm yếu thế lực, trong đó rất nhiều quan viên cũng bởi vì tất cả nguyên nhân lớn nhỏ khác nhau mà bị bãi miễn, thay vào đó là một nhóm hiền thần lương tướng trung với hoàng đế.

Như vậy, triều đình Tiển quốc dần dần tạo thành nội chính hoàng quyền thống nhất, không có hai đại phái ảnh hưởng, khiến cho tất cả quan viên tuyệt đối phục tùng và thần phục với hoàng đế, ở trên trình độ nhất định điện tạo thành cơ sở thịnh thế.

61. Chương 61: Là Vô Tình Hay Có Tình

Một năm này cuối mùa xuân, trong Tiển quốc xuất hiện một đại phu, y thuật của nàng tinh xảo, dung mạo như tiên trời, chẳng phân biệt giàu nghèo giá cả thể nào đều chữa bệnh cho tất cả dân chúng. Hơn nữa nhà nghèo khổ xem bệnh thì nàng không thu bất kỳ tiền xem bệnh còn tặng cho bọn họ, rất nhiều chứng bệnh nan y cũng thuốc đến bệnh trừ ở trên tay nàng, cảnh này khiến thanh danh của nàng lan truyền lớn. Dân chúng ca tụng nàng là nữ thần y trị bệnh cứu người.

Bất giác, ngày xuân đã qua, đổi lấy ngày mùa hè chói chang.

Xung quanh thành Dịch Khái ở Giang Nam bị mưa lớn, khiến ực nước sông Tần Hoài tăng mạnh, có mấy chục nơi đã đầy vết thương, vô số đồng ruộng, nhà cửa bị ngập, dân chúng trôi giạt khắp nơi, nhóm lớn dân chạy nạn vọt tới thành Dịch Khái, trong vòng mấy ngày dân số tăng gần gấp mười, thủ thành Ngô Đồng Lương không thể không mở mấy khu dân nghèo lớn, đặc biệt chứa chấp dân chúng gặp tai họa. Nhưng nhiều người tụ tập cùng nhau như vậy, lại tăng thêm mưa liên tiếp, ở bên trong những túp lều đơn giản kia, hành lý của các nạn dân chất đống ướt nhẹp. Điều kiện cuộc sống đơn sơ, khiến cho y tế vệ sinh rất khó bảo đảm, dưới tình huống này, vô cùng dễ dàng dẫn phát tất bệnh quy mô lớn.

Lúc này, bên trong phủ của thủ thành, Ngô Đồng Lương đang lo lắng đi dạo, lương thực chứa đựng bên trong thành có hạn, cộng thêm lần này nạn lụt nên đều dùng cho dân chạy nạn, trước mắt đã sắp dùng xong, nếu vật liệu cứu viện của cấp trên vẫn chưa tới, bách tính cả thành có thể sẽ phải gặp phải cực điểm bị đói. Hơn nữa, đại phu bên trong thành vốn cũng không nhiều, rất nhiều đều đã trốn về phương bắc tị nạn, làm hãn lo lắng trùng trùng, cũng may còn có mấy đại phu tốt bụng chống, hãn chỉ có thể van xin trời xanh phù hộ dân chúng Dịch Khải an khang.

“Ngô đại nhân! Bốn trăm dặm kịch tấu!” Một người lính chạy thẳng vào đại sảnh, đưa lên thùng thư.

Hãn vội vàng nhận thư, xem xong nội dung phía trên rồi, chân mày nhíu chặt dần dần bình thản. “Tốt! Rất cuộc đã tới!”

“Đại nhân, phía trên nói thế nào?”

“Hoàng thượng phái Dục vương từ tỉnh gần đây điều vận một nhóm lương thực cứu tế tới, ngày mai sẽ đến chỗ chúng ta.”

“Hoàng ân mệnh mông cuộn cuộn! Chúng ta rất cuộc được cứu rồi!”

“Đúng a! Đúng a!” Mỗi quan viên đang ngồi cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, hoàng thượng phái Dục vương đệ đệ ruột đưa lương thực tới, nói rõ vô cùng coi trọng tai nạn ở Dịch Khải.

Lúc này, mưa to vẫn tầm tã xuống, ngoài thành Dịch Khải, một người một ngựa đang đến cửa thành.

“Mưa đáng chết! Sao còn không ngừng? !” Thị vệ thủ thành thấy người nọ xuống ngựa đi vào cửa thành, không khỏi nhìn nhiều mấy lần, chỉ thấy hãn mặc áo xanh bông bành, mặc dù ăn mặc đơn giản lại không che giấu được khí độ lịch sự nho nhã, khiến người tỏa ra kính ý.

Khi hãn sắp đi qua cửa thành thì thị vệ đưa tay ra, “Công tử xin dừng bước!”

Nam tử nhẹ nhàu mày kiếm, kinh ngạc nói: “Xảy ra chuyện gì?”

“Không biết công tử có biết vùng này của chúng ta mấy ngày liên tiếp mưa xuống, bên trong thành đã tụ tập rất nhiều dân chạy nạn?” Cho rằng hãn là khách du lịch từ ngoài tới, thị vệ tốt bụng báo hãn tình hình bên trong thành. Dù sao, gần đây công tử ra khỏi thành nhiều hơn vào thành.

Nam tử khẽ mỉm cười, ánh mắt xuyên qua cửa thành nhìn nơi nào đó phương xa, “Ta biết rõ! Ta vì chuyện này mà đến. Xin hỏi đến khu dân nghèo như thế nào?”

Thị vệ dừng lại, nhìn hãn từ đầu đến chân một hồi, “Công tử đến khu dân nghèo làm gì?”

Nam tử chỉ chỉ rương gỗ cười nói: “Chữa bệnh cho dân chúng!”

Trời dần dần đen xuống, mưa sa cũng có khuynh hướng yếu bớt, ở chỗ cách thành Dịch Khải mười dặm, một đội nhân mã đang cố gắng chạy về phía trước.

“Mau! Nhất định phải chạy tới thành Dịch Khải vào tối nay!” Dục vương cưỡi ngựa lớn tiếng hét ở trước đội ngũ.

Lúc này, một người quan quân chạy tới, “Vương gia, chúng ta đã chạy hai ngày hai đêm, có muốn dừng lại ở thôn trước mặt hay không?”

Dục Vương nhíu mày một cái, quát lên: “Nói cái gì! Người biết mấy ngày nữa cạn lương thực sẽ có hậu quả gì không? Đó là tánh mạng của hơn vạn con người! Ngày trước chúng ta đã nghỉ ngơi một ngày, hiện tại mưa rơi nhỏ đi, nhất định phải nhân cơ hội này tăng nhanh bước chân! vài chục vạn dân chúng ở Dịch Khải đang đợi chúng ta, nhất định phải mau!”

“Dạ!” Không có chút do dự nào, Vương gia ra lệnh, bọn họ chỉ có tuyệt đối phục tùng.

Buổi tối ngày đó, đoàn người Dục vương đã đến thành Dịch Khải.

“Cung nghênh Dục Vương gia!”

“Miễn lễ!” Dục Vương cất bước nhanh như sao rơi vào phủ thủ thành.

“Dục Vương gia tới thực vui vẻ! Trong thơ nói ngày mai ngài đến, không nghĩ tới tối nay đã. . . .” Dục vương vung tay lên ngăn trở người khác hàn huyên, trầm giọng nói: “Ngô đại nhân, mau kiểm tra lại lương thực, tổng cộng một trăm vạn, tối nay trước hết phân phối một nhóm cho dân chạy nạn đi.”

“Vâng! Xin dục Vương yên tâm, ta sẽ qua kiểm lại phân phát.”

Dục vương vỗ vỗ vai Ngô Đồng Lương, trước khi tới hắn đã điều tra tìm hiểu rõ, biết người này thanh liêm, được dân chúng kính yêu, yên tâm nói: “Ta cần nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai đi thị sát tình huống.” Dứt lời vội vã đi đến nội thất.

Sáng sớm hôm sau, mưa còn đang rơi xuống, mặc dù không lớn, lại khiến mọi người cảm thấy hết sức phiền não.

“Thần mặt trời! Van cầu người mau hiển linh đi!”

Trên đê sông, mấy đạo sĩ đang múa may đạo kiếm có khuôn có dạng, một đám dân chúng cũng thành kính quỳ lạy cung phụng đường vị thần linh.

Lúc này, trong dân chúng chẳng biết lúc nào xuất hiện một nam tử áo tím, hắn hỏi: “Mưa này kéo dài bao nhiêu ngày rồi?”

Một thiếu phụ gương mặt nhìn hắn, mặt nhất thời trở nên ửng đỏ, nói quanh co: “Ừ, vị công tử này, nơi này của chúng ta sắp mười ngày không nhìn thấy mặt trời.”

Chỉ thấy chân mày hắn hơi hơi nhíu một chút, nhìn dân chúng chung quanh, “Các người ở nơi nào? Hiện tại lương thực đủ ăn không?”

Mặc dù hắn ăn mặc đơn giản, trên người lại khó nén quý khí, khiến cho nội tâm mọi người không khỏi sinh ra cảm giác kính sợ.

“Đại nhân, chúng ta đều là dân chúng ngoài thành chạy nạn vào, đất đai trong nhà cũng không còn, ô ô. . . .”

“Đúng vậy a đúng a! Chúng ta không có nhà, cái gì cũng không có!”

Những lời này đưa tới một mảnh tiếng kêu gào.

Nam tử rất kiên nhẫn nghe bọn họ kể khổ, nhưng thấy bọn họ tựa hồ có khuynh hướng càng diễn càng mạnh, hắn vung tay lên, cất cao giọng nói: “Như vậy, hiện tại các người nghỉ ngơi ở đâu?”

Lúc này, trong đám người có người có thân phận đứng dậy, nhìn nam tử khí vũ hiên ngang trước mắt, khom người nói: “Đại nhân có điều không biết, Ngô đại nhân trong thành an bài chỗ ở cho những người chạy nạn chúng ta, tối hôm qua còn phát lương thực, tạm thời có thể sống qua rồi, chỉ chờ họa nước vừa qua, chúng ta liền trở về xây dựng lại vườn nhà.”

Ừ, xem ra tình huống sáng nay hắn hiểu được ở chỗ Ngô Đồng Lương không phải là giả, hắn làm việc vẫn nhanh chóng đặc lực.

Hắn khoát tay, một thuộc hạ sau lưng đi lên trước, “Đại nhân?”

“Mang ta đến khu dân nghèo xem một chút.”

“Này. . . .”

“Ừ? Thế nào?”

Người nọ đi lên trước, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói: “Đại nhân, nghe nói bên kia có không ít bệnh hoạn, thuộc hạ sợ ảnh hưởng đến ngài.”

Dừng một chút, nam tử định thần nói: “Không sao, mang ta đi xem một chút!” Đi vài bước lại quay đầu lại: “Chỗ ở của các người có đại phu tới hay không?”

“Có! Trước kia chỉ có một đại phu, nhưng hắn không giúp được. Mấy ngày trước đây có một nữ nhân đại phu tới, y thuật của nàng rất tốt, còn chữa hết rất nhiều bệnh nan y.”

“Nữ đại phu. . . .” Nhìn mưa phùn mờ mịt, ánh mắt hần buồn bã, ngay sau đó xoay người đi phía trước.

“Xin hỏi vị đại nhân kia là ai?”

Nhìn bóng lưng vội vã đi xa, một người thị vệ thấp giọng nói: “Hắn là đệ đệ duy nhất của Đường Kim Thánh Thượng —— Dục vương.”

“Dục Vương gia!” Một câu nói này đưa tới một hồi xôn xao trong đám người.

Khu dân nghèo ở thành đông, một bóng dáng yểu điệu mặc áo xanh nhạt đang bận rộn trong đám người.

“Lão bá bá, thuốc này ta đã nấu tốt cho người, mau thừa dịp nóng uống xong đi!” Thanh âm êm ái vang lên, nữ tử áo xanh đưa ra một chén thuốc, ngón tay thon dài, tay ngọc nâng chén xanh miết mượt mà bóng loáng làm cho người mòng tưởng.

“Ta tới!” Một nam tử bên cạnh muốn đoạt lấy chén thuốc, muốn mượn cơ hội này cố ý đụng chạm tay ngọc thon dài của nàng, nhưng không nghĩ tên còn lại nhanh hơn hắn, “Hay là ta !”

“Người là rẽ hành?!” Hai cặp mắt nhìn nhau, sắp đụng ra tia lửa.

Ngay lúc này, nữ tử áo xanh đã đưa chén thuốc cho lão ông, ngay sau đó đi về phía một người bệnh hoạn khác.

“Lâm đại phu, đầu của ta rất choáng, cũng không có khẩu vị ăn cái gì.” Một nữ bệnh nhân than nhẹ, thanh âm rất là suy yếu.

Lâm Vũ thăm dò mạch tượng mấy bệnh nhân, lại sờ sờ đầu của nàng, trầm giọng hỏi: “Triệu chứng này kéo dài mấy ngày rồi hả?”

“Ba ngày.”

“Ba ngày?” Nàng hơi giận, “Sao người không tới tìm ta sớm một chút?”

“Ta, ta thấy ngài quá bận rộn, cho rằng đây chỉ là bệnh nhẹ, không dám quấy rầy.”

“Bệnh nhẹ, bệnh nhẹ không sớm trị sẽ gây thành bệnh nặng!” Hơn nữa bệnh của người này có tính chất lây bệnh, mấy ngày trước nàng tới nơi này chữa bệnh từ thiện, lo lắng nhất chính là xảy ra tình huống như thế, “Mấy ngày nay, có người nào ở chung một chỗ với người?” Nàng nhất định cách ly bọn họ ra trị liệu, để tránh xảy ra tình hình bệnh dịch lớn hơn.

Nữ bệnh nhân nói nhỏ mấy người, Lâm Vũ ở một bên ghi lại, cũng may, bởi vì thân thể nàng khó chịu mấy ngày nay không có tiếp xúc quá nhiều người, hơn nữa bệnh này cũng chỉ lây bệnh cho người sức khỏe yếu. Nàng vừa nghe vừa thở phào một cái, lấy ra một vị thuốc trong hòm thuốc đưa cho nàng, “Uống nó đi!”

Nữ bệnh nhân lại chần chờ nói: “Ta, ta không có nước, có thể nuốt xuống sao?”

“Không được!” Lâm Vũ cau mày, “Người đừng động, cũng đừng đi, ta đi lấy nước cho người.” Vừa định đứng dậy, bên cạnh lại xuất hiện một chén nước, một thanh âm trầm thấp vang lên: “Ta đây có nước!”

“Cám ơn!” Đầu nàng cũng không quay về liền nhận lấy đưa cho bệnh nhân.

Đợi nàng ngoan ngoan uống thuốc, nàng liền đứng dậy, nhìn tên người mấy viết trên tờ giấy, “Mấy người này đều ở đây sao?”

“Ồ, ở bên cạnh!” Nữ bệnh nhân chỉ chỉ mấy người nằm cách đó không xa.

Lâm Vũ nhướng mày, xem tình huống của bọn họ không quá tốt, vội vã chạy tới, lại không phát hiện sau lưng có mấy người theo sát.

“A!”

“Đại phu, có người ngất đi!”

Lâm Vũ chạy tới muốn đỡ bệnh nhân dậy, nhưng không đủ hơi sức.

“Ta tới!” Thân ảnh cao lớn xuất hiện trước mắt, chớp mắt một cái, người nọ liền được đỡ đến trên giường bệnh đơn giản.

“Cám ơn!” Lâm Vũ đi tới trước giường, bóng dáng kia vừa lúc xoay người, ánh mắt không hẹn mà gặp àng, “Là người!” Đột nhiên nghĩ đến thân phận của hắn, dừng một chút, nàng khom người nói: “Dục Vương gia!”

“Miễn lễ, người mau chữa bệnh cho hắn đi.”

“Ừ.” Lâm Vũ khẽ mỉm cười, mấy tháng không gặp, hắn càng thêm trở nên trầm ổn.

“Lấy băng gạc tới!”

“Đây!” Hắn hành động nhanh chóng đưa lên.

“Châm cứu!”

“Nơi này!” Hắn gợn gàng tìm được y cụ nàng muốn dùng.

Hắn muốn một mực bên người nàng cùng với nàng, tham lam chiếm cứ vị trí quan trọng bên người nàng, không để cho bất luận kẻ nào dòm ngó. Dần dần, nhìn bóng dáng quen thuộc kia, ánh mắt của hắn tựa như có chút mờ, đáng chết! Trước mặt người yêu hắn lại muốn ngã đầu đi ngủ! Tình huống này không ổn, chẳng lẽ là hắn quá mệt nhọc? Hắn lắc đầu một cái, như muốn làm tỉnh thanh tĩnh một chút, đi vài bước, lại lảo đảo.

“Đại nhân! Người làm sao vậy?”

Tiếng kinh hô vang lên, Lâm Vũ quay đầu nhìn hắn.

“Không có, không có sao, các người đi giúp Lâm đại phu đi.”

Nàng lắc đầu một cái, hắn thật là cậy mạnh! Đi nhanh đến cạnh hắn, “Ngồi xuống! Ta bắt mạch cho người!”

“Ta không sao!”

“Có sao hay không do ta quyết định!” Giọng nói kiên định không cho hắn phản bác.

Hắn ngoan ngoãn vươn tay, cử động này khiến cho bộ hạ của hắn mở to mắt, khi nào bọn họ gặp Vương gia nghe lời như thế.

Giai nhân đang trước mặt, mùi thuốc nhàn nhạt trên người nàng truyền tới, hắn rất muốn ôm cổ nàng không để cho nàng rời đi, nhưng hắn biết hắn không thể, ở giữa giây dựa, đáy mắt toát ra đau đớn khắc sâu, lại nghe nàng nói: “Vương gia, người nhanh đi về nghỉ ngơi thật tốt!”

Hay một câu “Vương gia”, hắn cứng rần thu hồi tay cho nàng bắt mạch, nhìn nàng: “Ta không sao!” Hắn thà bị bệnh nặng hơn một chút, như vậy hắn có thể hy vọng xa vời nàng ít nhất sẽ chăm sóc hắn.

Không dám nhìn thẳng ánh mắt trần truồng kia, nàng xoay mặt, “Vương gia, bây giờ người là bệnh nhân, cần trở về uống thuốc nghỉ ngơi. Ta lấy chút thuốc cho người, buổi chiều lại tái khám cho người.” Không nói thêm lời, nàng khom người đi về phía một người bệnh khác. Trong lòng chỉ muốn mau xử lý những bệnh hoạn kia xong, phải chữa trị cho hắn, dù sao, nàng thiếu hắn quá nhiều.

Màn đêm dần dần phủ xuống, kéo thân thể mệt mỏi, Lâm Vũ đi tới phủ thủ thành.

“Lâm đại phu, Vương gia vừa tỉnh, khí sắc tựa hồ đã tốt hơn một chút.”

“Được! Ta sẽ đi xem một chút.”

Lâm Vũ đi vào gian phòng, liền nghe hắn nói: “Các người đều lui ra đi.” Mọi người hầu hạ đều đi ra ngoài, cửa phòng vừa đóng, cô lập hai người bên ngoài.

Trong lòng nàng có chút bất an, nhưng vẫn đi tới trước giường.

“Những người bệnh hôm nay, đã dần xếp tốt chưa?” Hắn chỉ là những người bị bệnh truyền nhiễm.

“Ừ, làm phiền thuộc hạ của người giúp một tay, rất nhanh cô lập bọn họ ra rồi.”

“Vậy ta cũng phải cách ly.” Hắn muốn đứng lên.

Nàng vội vàng ngăn hấn lại, “Không, ngươi không bị bệnh đó.” Vươn tay bắt mạch cho hấn, lại không nghĩ rằng hấn bắt lại tay mềm mại của nàng, nàng muốn ngăn cản, lại nghe hấn nói: “Ngươi biết hoàng huynh vẫn vì chờ ngươi mà chưa từng lấy vợ không? Mà ngươi, lại tàn nhẫn rời đi hấn!”

Tay của nàng bị hấn nắm có chút bị đau, đối mặt với người có máu mủ với mẫu thân, nàng có chút áy náy cúi đầu, “Ta thật xin lỗi hấn! Cũng không bù nổi cho ngươi!”

“Ta không cần ngươi nói thật xin lỗi!” Trong lòng hấn co rút đau đớn. “Ta chỉ muốn biết tại sao ngươi lại rời đi?”

Ngẩn ngẩn trầm mặc, nàng vẫn cúi đầu, lạnh nhạt nói: “Hoàng cung, không thích hợp với ta. Ta chỉ muốn du lịch bốn phương, không gò không bó.” Hơn nữa, nàng đã có người trong lòng.

“Nếu như, nếu như mà chúng ta chẳng qua là bình dân bách tính. . . . .”

Nàng ngẩng đầu lên, “Không! Không có nếu như.”

Lặng lặng nhìn ánh mắt bình tĩnh của nàng, tay của hấn dần dần buông ra, nhắm mắt lại, thân thể dựa về sau, hít sâu một hơi, “Nếu như đây là ngươi muốn, như vậy, tự giải quyết cho tốt.”

Từ phủ thủ thành ra ngoài, Lâm Vũ chỉ cảm thấy dễ dàng rất nhiều. Kể từ rời đi hoàng cung, nàng đối với mẫu thân vẫn có áy náy thật sâu, nàng không có tuân theo an bài của mẫu thân, kết liên cảnh với con trai của bà, mà lựa chọn rời đi. Nàng cũng không lập tức đi đến tìm Phó Tử Minh, nàng muốn một thân một mình sửa lại tâm tình của mình. Trong cuộc sống lưu lạc chung quanh, nàng dần dần hiểu lòng mình.

Mưa từ bầu trời hạ xuống tựa hồ nhỏ đi rất nhiều, nàng định bỏ dù xuống, để giọt mưa lạnh như băng kích thích tâm thần mệt mỏi của nàng.

Trong thoáng chốc, một bóng đen bất tri bất giác đến gần, trên đầu của nàng được dù che kín, thanh âm dịu dàng nhẹ nhàng vang lên ở bên tai: “Coi chừng bị lạnh!”

Nàng ngẩng đầu, thấy dung mạo tuấn mỹ như tiên đang ở trước mắt. Nàng mở to mắt, vươn tay sờ sờ gương mặt của hấn, chợt cười, chói lọi như hoa. Hấn, thật xuất hiện! Không còn là cảnh mộng, không còn là hư ảo.

Chớp mắt một cái, nàng liền bị hấn ôm vào trong ngực.

“Lâm Nhi, đáp ứng ta, về sau đừng tách ra nữa!”

“Ừ.”

Dưới ánh đèn lâu thành, hai bóng người dần dần dựa vào nhau, biến mất ở trong mưa bụi mù mịt. . . . .

Hết trọn bộ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-sac-truyen-ky-nguyet-lac-hong-tran>